

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Jezus, de Wens der Eeuwen

door E.G.White

Deel 1

Voorwoord

1 God met ons

2 Het uitverkoren volk

3 De volheid des tijds

4 U is de Heiland geboren

5 De voorstelling in de tempel

6 Wij hebben zijn ster gezien

7 De kinderjaren

8 Op het Pascha

9 Dagen van strijd

10 De stem in de woestijn

11 De doop

12 De verzoeking

13 De overwinning

14 Wij hebben de Messias gevonden

15 Op het bruiloftsfeest

16 In Zijn tempel

17 Nicodemus

18 Hij moet wassen

19 Bij de Jakobsbron

20 Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet

21 Bethesda en het Sanhedrin

22 Gevangenneming en dood van Johannes de Doper

23 Het Koninkrijk Gods is nabijgekomen

24 Is dit niet de zoon van de timmerman?

25 De roeping, bij het meer

26 Te Kapernaüm

27 Gij kunt mij reinigen

28 Levi - Mattheüs

29 Sabbat

30 Hij stelde er twaalf aan

31 De Bergrede

32 De hoofdman

33 Wie zijn mijn broeders?

34 De uitnodiging

35 Zwijg, wees stil

36 De aanraking van het geloof

37 De eerste evangelisten

38 Komt, rust een weinig

39 Geeft gij hun te eten

40 Een nacht op het meer

41 Het keerpunt in Galilea

42 Overlevering

43 Scheidsmuren neergehaald

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Deel 2

- 44 Het ware teken
- 45 De voorafschaduwning van het kruis
- 46 Hij werd verheerlijkt
- 47 Dienstbetoon
- 48 Wie is de grootste
- 49 Op het Loofhutenfeest
- 50 Te midden van valstrikken
- 51 Het licht des levens
- 52 De Goddelijke Herder
- 53 De laatste reis vanuit Galilea
- 54 De barmhartige Samaritaan
- 55 Niet met uiterlijke vertoning
- 56 Het zegenen van de kinderen
- 57 Eén ding ontbreekt u
- 58 Lazarus, kom uit!
- 59 Samenzwering van priesters
- 60 De wet van het nieuwe Koninkrijk
- 61 Zacheüs
- 62 Het feest in het huis van Simon
- 63 Uw Koning komt
- 64 Een ten ondergang gedoemd volk
- 65 De tempel opnieuw gereinigd
- 66 Strijd
- 67 Wee over de Farizeeën
- 68 In de buitenste voorhof
- 69 Op de Olijfberg
- 70 Eén van deze Mijn minste broeders
- 71 Een dienstknecht van dienstknechten
- 72 Tot Mijn gedachtenis
- 73 Uw hart worde niet ontroerd
- 74 Gethsémané
- 75 Voor Annas en het hof van Kajafas
- 76 Judas
- 77 In het gerechtsgebouw van Pilatus
- 78 Golgotha
- 79 Het is volbracht!
- 80 In het graf van Jozef
- 81 De Heere is opgestaan!
- 82 Waarom weent gij?
- 83 De wandeling naar Emmaüs
- 84 Vrede zij u
- 85 Nog eens bij het meer
- 86 Gaat heen, onderwijst alle volkeren
- 87 Naar Mijn Vader en uw Vader

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Voorwoord

In het hart van ieder mens, ongeacht tot welk ras hij behoort of tot welke stand hij gerekend wordt, is er een onuitsprekelijk verlangen naar iets dat hij op dit ogenblik niet bezit. Dit verlangen is in het wezen van de mens ingeplant door een barmhartige God, opdat niemand tevreden zou zijn met de huidige toestand of verworven bekwaamheden, hetzij deze slecht, goed of beter zijn. God verlangt, dat de mens het beste zal zoeken, en het zal vinden als een eeuwige zegen voor zijn ziel.

Satan heeft, door een sluw plan en door bedrog, deze verlangens van het menselijk hart verdorven. Hij doet de mens geloven, dat dit verlangen verzadigd kan worden door vermaak, rijkdom, luxe, roem of macht; maar zij die aldus door hem bedrogen zijn (en zij zijn te vinden bij myriaden), hebben ervaren dat al deze dingen de zinnen gaan tegenstaan, en de ziel even dor en onverzadigd laten als voordien.

Het is Gods plan, dat dit verlangen in het menselijk hart zou leiden tot Hem Die alleen in staat is het te verzadigen. Het verlangen is van Hem, opdat het mag leiden tot Hem, Die de volheid en de vervulling van dat verlangen is. Die volheid wordt gevonden in Jezus Christus, de Zoon van de eeuwige God. *"Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou"*. (Col. 1:19) En ook is het waar, dat *"gij in Hem volmaakt zijt"* (Col. 2:10) met betrekking tot ieder verlangen dat van Godswege ingeplant en overeenkomstig de regel gevolgd wordt.

Het doel van dit boek is, Jezus Christus te brengen als Degene in Wie ieder verlangen verzadigd wordt. Er is menig "Leven van Christus" geschreven, uitnemende boeken, een grote hoeveelheid aan gegevens, uitgebreide verhandelingen over tijdrekenkunde en gelijktijdse geschiedenis, gewoonten en gebeurtenissen, met veel van de leerredenen en vele flitsen van het veelzijdige leven van Jezus van Nazareth. En toch moet naar waarheid gezegd worden : *"De helft was ons niet aangezegd"*. (1 Kon.10:7)

Het is echter niet de bedoeling van dit werk, een harmonie van de evangeliën te geven, of ook maar in een strikt chronologische volgorde de belangrijke gebeurtenissen en de uitnemende lessen uit het leven van Christus te vermelden; het doel is, de liefde van God, zoals die geopenbaard is in Zijn Zoon, voor te houden, de Goddelijke schoonheid van het leven van Christus, waarin allen kunnen delen; maar niet om te voldoen aan de verlangens van hen die alleen nieuwsgierig zijn, noch aan de vragen van kleingeestige critici. Maar evenals Jezus Zijn discipelen tot Zich trok door de aantrekkelijkheid van Zijn eigen goedheid van karakter, en door Zijn persoonlijke tegenwoordigheid, door Zijn medelevend betoon en het delen in al hun zwakheden en noden, en door Zijn voortdurende omgang hun karakter veranderde van het aardsgezinde naar het hemelsgezinde, van zelfzucht naar zelfverloochening, van enghartige onwetendheid en vooroordeel naar groothartige kennis en de innige liefde voor zielen van alle volken en rassen; evenzo is het de bedoeling van dit boek zó de gezegende Verlosser uit te beelden, dat het de lezer een hulp is om tot Hem te komen van aangezicht tot aangezicht, van hart tot hart. Evenals de discipelen vanouds mochten ervaren, in Hem te vinden Jezus de sterke God, "Die volkomen kan zalig maken" en door Zijn Goddelijk beeld allen die door Hem tot God gaan, te veranderen. En toch, hoe onmogelijk is het, Zijn leven te openbaren ! Het is gelijk een poging om de stralende regenboog op het doek vast te leggen of in zwarte en witte tekens de lieflijkste muziek.

In de volgende bladzijden heeft de schrijfster, een vrouw met een brede en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

grondige en lange ervaring in de dingen Gods, nieuwe schoonheden uit het leven van Jezus ontvouwd. Zij heeft menig nieuwe edelsteen te voorschijn gebracht uit de juwelenschijn. Zij opent voor de lezer onvoorstelbare rijkdommen uit deze oneindige schatkamer. Nieuw en stralend licht schijnt vanaf menig bekende Schriftuurplaats, waarvan de lezer de diepte reeds lang meende te hebben vastgesteld. Om in het kort te zeggen: Jezus Christus wordt geopenbaard als de volheid der Godheid, de oneindig genadevolle Verlosser van zondaren, de Zon der Gerechtigheid, de barmhartige Hogepriester, de Geneesheer van alle menselijke kwalen en ziekten, de teder bewogen en medelijdende Vriend, de blijvende, altijd nabije en behulpzame Metgezel, de Vorst uit het huis van David, het Schild voor Zijn volk, de Vredevorst, de komende Koning, de eeuwige Vader, het hoogtepunt en de vervulling van de verlangens en de verwachtingen van alle eeuwen.

Onder de zegen Gods wordt dit boek gepubliceerd, met de bede, dat de Heere door Zijn Geest de woorden van dit boek moge maken tot woorden des levens voor vele zielen wiens verlangens en wensen nog niet vervuld zijn ; opdat zij Hem mogen kennen *"en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens"*, en ten laatste door alle eeuwen van een gezegende eeuwigheid heen, mogen delen in die "verzadiging van vreugde" en die "eeuwige liefelijkheden" die de rijpe oogst zijn voor allen die Hem een en alles vinden : *"uitblinkend boven tienduizend"* en *"alles aan Hem bekoorlijk"*.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 1 - God met ons

"Men zal Hem de naam Immanuel geven, ...God met ons." (Mattheüs 1:23) Het licht *"van de kennis der heerlijkheid Gods"* wordt gezien *"in het aangezicht van Jezus Christus"*. (2 Korinthe 4:6) Van de dagen der eeuwigheid was de Heere Jezus Christus één met de Vader ; Hij was *"het beeld Gods"*, (2 Korinthe 4:4) het beeld van Zijn grootheid en majesteit, *"de afstraling Zijner heerlijkheid"*. (Hebreeën 1:3) Om deze heerlijkheid ten toon te spreiden, kwam Hij naar onze aarde. Hij kwam naar deze door de zonde verduisterde aarde om het licht van Gods liefde te openbaren om *"God met ons"* te zijn. Daarom was van Hem geprofeteerd : *"Men zal Hem de naam Immanuel geven"*.

Door onder ons te komen wonen, zou Jezus aan mensen en engelen God openbaren. Hij was het Woord van God - Gods uitgesproken gedachte. In Zijn gebed voor de discipelen zegt Hij: *"Ik heb Uw naam geopenbaard aan de mensen"*, (Johannes 17:6) *"barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw"*, (Exodus 34:6) *"opdat de liefde waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij, en Ik in hen"*. (Johannes 17:6) Maar deze openbaring werd niet alleen voor Zijn kinderen op deze aarde gegeven. Onze kleine wereld is het leerboek van het heelal. Gods heerlijke plan van genade, het geheim van de verlossende liefde, is het onderwerp waarin engelen begeren een blik te slaan, (1 Petrus 1:12) en dat zij tot in alle eeuwigheid zullen bestuderen. Zowel de verlostte als de niet gevallen wezens zullen in het kruis van Christus hun wetenschap en lofzang vinden. Men zal dan erkennen, dat de heerlijkheid die van het gelaat van Jezus afstraalt, de heerlijkheid van de zelfopofferende liefde is. In het licht van Golgotha zal men zien, dat de wet van de zelfverloochenende liefde de wet des levens voor aarde en hemel is; dat de liefde die *"zichzelf niet zoekt"*, (1 Korinthe 13:5) zijn oorsprong heeft in het hart van God; en dat in de Zachtmoedige en Nederige het karakter wordt getoond van Hem Die een ontoegankelijk licht bewoont.

In den beginne werd God door al de werken der schepping geopenbaard. Het was Christus Die de hemelen uitspande en de grondvesten der aarde legde. Hij was het Die de werelden in de ruimte ophing en de bloemen van het veld formeerde. *"Die de bergen vastzet door Uw kracht."* (Psalm 65:7) *"Wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt."* (Psalm 95:5) Hij heeft de aarde vervuld met schoonheid en de lucht met gezang. En op alle dingen op de aarde, in de lucht en aan het uitspansel schreef Hij de boodschap van de liefde Zijns Vaders.

Nu heeft de zonde Gods volmaakte werk geschonden, maar het handschrift blijft. Zelfs nu nog verkondigt al het geschapene de heerlijkheid van Zijn majesteit. Niets, behalve het zelfzuchtige hart van de mens, leeft voor zichzelf. Er is geen vogel die de lucht doorklieft, geen dier dat zich op de aarde beweegt, of het dient voor het leven van anderen. Elk blad in het bos, elk nederig grassprietje heeft zijn taak. Elke boom, elke struik, elk blad brengt dat levenselement voort zonder welke mens noch dier zou kunnen bestaan; en op hun beurt dienen mens en dier het leven van boom en struik en blad. De bloemen ademen hun geuren uit en ontvouwen hun schoonheid als een zegen voor de wereld. De zon doet haar licht uitstralen om duizend werelden te verblijden. De oceaan, de bron van al onze bronnen en fonteinen, ontvangt de stromen van elk land, doch neemt om te geven. De dampen die uit de boezem van de oceaan opstijgen, vallen als regen weer neer om de aarde te bevochtigen, opdat zij kan

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bloeien en vrucht dragen.

De engelen der heerlijkheid vinden hun vreugde in het geven van liefde en onvermoeibare zorg aan zielen die gevallen en onheilig zijn. Hemelse wezens zoeken de harten der mensen; zij brengen licht van de hemelse hoven aan deze donkere wereld; door zachtmoedige en trouwe hulp bewegen zij de geest van de mens om de verlorenen te brengen in gemeenschap met Christus, Die nog dichterbij is dan zijzelf kunnen vermoeden.

Wanneer wij ons van alle beperkte voorstellingen afwenden, aanschouwen we God in Christus. Op Jezus ziende, ontdekken we, dat de heerlijkheid Gods uit geven bestaat. *"Ik doe niets uit Mijzelf"*, (Johannes 8:28) zei Christus; *"de levende Vader heeft Mij gezonden en Ik leef door de Vader"*. (Johannes 6:57) *"Ik zoek niet Mijn eer"*, (Johannes 8:50) maar de eer van Hem Die Mij gezonden heeft. In deze woorden komt het grote beginsel tot uitdrukking dat de levenswet voor het heelal vormt. Christus ontving alle dingen van God, doch Hij nam om te geven. Zo is het ook in de hemelse hoven, in Zijn dienstwerk voor alle geschapen wezens; door de geliefde Zoon vloeit het leven van de Vader tot allen; door de Zoon keert het, in lofzegging en vreugdevolle dienst, een stroom van liefde, terug tot de grote Bron aller dingen. En zo is door Christus de cirkelgang der weldadigheid volkomen, waardoor het karakter van de grote Gever, de wet des levens, wordt geopenbaard.

In de hemel zelf werd deze wet verbroken. De zonde ontstond door zelfzucht. Lucifer, de overdekkende cherub, wenste de eerste in de hemel te zijn. Hij probeerde over de hemelse wezens macht te verkrijgen, hen van hun Schepper af te trekken en eerbetoon voor hemzelf af te dwingen. Daarom stelde hij God op verkeerde wijze aan hen voor, door Hem een verlangen naar zelfverheffing toe te schrijven. Hij trachtte de liefhebbende Schepper te bekleden met zijn eigen boze karaktertrekken. Zo misleidde hij de engelen. Zo misleidde hij de mensen. Hij bracht hen ertoe om aan het Woord van God te twifelen en Zijn goedheid te wantrouwen. Omdat God een God van gerechtigheid en van geduchte majesteit is, bewerkte satan, dat ze Hem als streng en onverzoenlijk gingen zien. Op deze wijze haalde hij de mensen ertoe over zich bij hem in zijn opstand tegen God aan te sluiten, en de nacht van ellende viel over de wereld.

De aarde was donker, doordat men God miskende. Om de donkere schaduwen te verdrijven en de wereld tot God terug te brengen, moest satans misleidende macht worden verbroken. Dit kon niet door geweld gebeuren. Het uitoefenen van geweld is in strijd met de beginselen van Gods regering. Hij wil alleen in liefde worden gediend; en liefde kan niet worden gedwongen; ze kan niet worden gewonnen door geweld of macht. Liefde wordt alleen door liefde opgewekt. God kennen is Hem liefhebben; Zijn karakter moet geopenbaard worden als tegengesteld aan het karakter van satan. Dit werk kon slechts door één Wezen in het ganse heelal worden verricht. Alleen Hij Die de hoogte en diepte van de liefde Gods kent, kon deze bekendmaken. Over de donkere nacht van de wereld moest de Zon der Gerechtigheid opgaan met *"genezing onder haar vleugelen"*. (Maleachi 4:2) Het plan voor onze verlossing was niet een latere overweging, niet een plan dat opgesteld werd na de val van Adam. Het was een openbaring van *"het geheimenis, eeuwenlang verzwegen"*. (Romeinen 16:25) Het was een openbaring van de beginselen die van eeuwigheid af de grondslag van Gods troon zijn geweest. Van den beginne aan wisten Christus en God van de val van satan, en van de val van de mens door de misleidende macht van de afvallige. God

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bestemde het niet zo, dat er zonde moest komen, maar Hij voorzag het bestaan van de zonde, en Hij trof voorzieningen om die verschrikkelijke omstandigheid tegemoet te treden. Zo groot was Zijn liefde voor de wereld, dat Hij Zich verbond om Zijn eniggeboren Zoon te geven, *"opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe"*. (Johannes 3:16) Lucifer had gezegd: *"Ik zal... boven de sterren Gods mijn troon oprichten... Ik wil... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen"*. (Jesaja 14:13,14) Maar Christus, *"in de gestalte Gods zijnde, heeft het Gode gelijk zijn niet als roof... geacht, maar heeft Zichzelf ontledigd, en de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en is de mensen gelijk geworden"*. (Filippenzen 2:6,7) Dit was een vrijwillig offer. Jezus had aan de zijde van Zijn Vader kunnen blijven. Hij had de heerlijkheid van de hemel en de eerbewijzen van de engelen kunnen behouden. Maar Hij verkoos de scepter terug te geven in de handen van Zijn Vader en de troon van het heelal te verlaten, om licht te brengen aan hen die onwetend waren, en leven aan hen die zouden verloren gaan.

Bijna tweeduizend jaar geleden werd in de hemel van de troon van God een stem van oneindig grote betekenis gehoord, die zei: *"Zie, hier ben Ik"*. *"Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid... Zie, hier ben Ik - in de boekrol staat van Mij geschreven - om Uw wil, o God, te doen"*. (Hebreeën 10:5-7) Met deze woorden wordt de vervulling aangekondigd van het plan dat vanaf den beginne verborgen was geweest. Christus stond op het punt naar onze wereld te komen en in het vlees te verschijnen. Hij zegt: *"Gij hebt Mij een lichaam bereid"*. Wanneer Hij verschenen zou zijn met de heerlijkheid die Hij bij Zijn Vader had voordat de wereld bestond, zouden wij het licht van Zijn tegenwoordigheid niet hebben kunnen verdragen. Opdat wij het zouden kunnen aanschouwen en toch niet omkomen, werd de openbaring van Zijn heerlijkheid omhuld: Zijn Goddelijkheid werd bekleed met menselijkheid - de onzichtbare heerlijkheid in de zichtbare, menselijke vorm.

Dit grote plan was in voorafschaduwingen gegeven in voorbeelden en zinnebeelden. Het brandende braambos, waarin Christus aan Mozes verscheen, openbaarde God. Het zinnebeeld dat was verkozen om de Godheid uit te beelden, was een heel gewone struik die ogenschijnlijk geen enkele aantrekkelijkheid bezat. Hierin hulde zich de Oneindige. De barmhartige God hulde Zijn heerlijkheid in een zo bescheiden mogelijke vorm, opdat Mozes haar zou kunnen aanschouwen en in leven blijven. Zo had God des daags door een wolkkolom en des nachts door een vuurkolom gemeenschap met Israël, en openbaarde Hij Zijn wil aan de mensen en schonk hun Zijn genade. Gods heerlijkheid was getemperd en Zijn majesteit omsluiert, opdat het zwakke gezichtsvermogen van de sterfelijke mens haar zou kunnen aanschouwen. Daarom zou Christus komen in *"ons vernederd lichaam,"* (Filippenzen 3:21) *"de mensen gelijk"*. (Filippenzen 2:7) In de ogen van de wereld bezat Hij geen schoonheid, dat zij Hem begeerd zouden hebben; toch was Hij de vleesgeworden God, het licht van hemel en aarde. Zijn heerlijkheid was omhuld, Zijn grootheid en majesteit waren verborgen, opdat Hij de berouwvolle, verzochte mensen zou kunnen benaderen.

God beval Mozes voor Israël: *"Zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen"*, (Exodus 25:8) en Hij vertoefde in het Heiligdom, te midden van Zijn volk. Gedurende al hun moeitevolle omzwervingen door de woestijn was het teken van Zijn tegenwoordigheid bij hen. Zo heeft ook Christus Zijn tent opgeslagen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

midden in ons kamp. Hij plaatste Zijn tent naast de tenten van de mensen, opdat Hij onder ons kon wonen en ons vertrouwd zou kunnen maken met Zijn Goddelijk karakter en leven. *"Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid"*. (Johannes 1:14)

Aangezien Jezus kwam om onder ons te wonen, weten we dat God van onze beproevingen op de hoogte is en dat Hij mee lijdt wanneer wij verdriet hebben. Iedere zoon en dochter van Adam mag daaruit opmaken dat onze Schepper de Vriend van zondaars is. Want in iedere leerstelling van genade, in iedere belofte van vreugde, in iedere liefdedaad, iedere Goddelijke aantrekkingskracht die naar voren komt in het leven van de Heiland op aarde, zien we *"God met ons"*.

Satan stelt Gods wet der liefde voor als een wet van zelfzucht. Hij beweert dat het voor ons onmogelijk is aan de voorschriften daarvan te voldoen. De val van onze eerste voorouders, met alle ellende die daarvan het gevolg was, wijt Hij aan onze Schepper, en op deze wijze brengt hij de mensen ertoe God te beschouwen als de aanstichter van zonde, lijden en dood. Jezus zou dit bedrog openbaar maken. Als één van ons zou Hij een voorbeeld van gehoorzaamheid geven. Daartoe nam Hij onze natuur aan en maakte onze ervaringen door. *"Daarom moest Hij in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk worden"*. (Hebreeën 2:17) Wanneer wij iets zouden moeten verdragen dat Jezus niet heeft doorstaan, dan zou satan aantonen dat de kracht Gods niet voldoende was voor ons. Daarom is Jezus *"in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht"*. (Hebreeën 4:15) Hij doorstond iedere beproeving waaraan wij worden blootgesteld. En Hij wendde voor Zichzelf geen kracht aan die ons niet vrijelijk wordt aangeboden. Als mens trad Hij de verzoeken tegemoet en overwon in de kracht die Hem door God werd gegeven. Hij zegt: *"Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste"*. (Psalm 40:9) Terwijl Hij rondtrok, goedgezonden en genezende allen die door satan werden gekweld, openbaarde Hij het karakter van Gods wet en de aard van Zijn dienst aan de mensen. Zijn leven getuigt, dat het ook voor ons mogelijk is, de wet van God te gehoorzamen.

Door Zijn menszijn verbond Christus zich met de mensheid, door Zijn Goddelijkheid maakt Hij aanspraak op de troon van God. Als Zoon des mensen gaf Hij ons een voorbeeld van gehoorzaamheid ; als Zoon van God geeft Hij ons de kracht om te gehoorzamen. Het was Christus die vanuit de struik op de berg Horeb tot Mozes sprak, zeggende: *"IK BEN DIE IK BEN... Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK BEN heeft mij tot u gezonden"*. (Exodus 3:14) Dat was de belofte van Israëls bevrijding. Toen Hij *"de mensen gelijk"* werd, maakte Hij Zich dan ook bekend als de grote IK BEN. Het Kind van Bethlehem, de zachtmoedige, nederige Heiland, is God *"geopenbaard in het vlees"*. (1 Timotheüs 3:16) En tot ons zegt Hij: *"IK BEN de goede Herder"*. (Johannes 10:11) *"IK BEN het levende Brood."* (Johannes 6:51) *"IK BEN de Weg, de Waarheid en het leven."* (Johannes 14:6) *"Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde."* (Mattheüs 28:18) IK BEN de borg van iedere belofte. IK BEN; vreest niet. *"God met ons"* is de zekerheid van onze verlossing van de zonde, de verzekering van onze kracht om de wet des hemels te gehoorzamen.

Door Zich te vernederen en de menselijke gestalte aan te nemen, openbaarde Christus een karakter dat het tegengestelde is van satans karakter. Maar Hij ging nog verder op de weg der vernedering. *"In Zijn uiterlijk als mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises"*.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

(Filippenzen 2:8) Evenals de hogepriester zijn prachtige hogepriesterlijke gewaden terzijde legde en dienst deed in het wit linnen van de gewone priester, zo nam Christus de gestalte van een dienstknecht aan en bracht offerande, terwijl Hijzelf de priester en het offer was. *"Om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem."* (Jesaja 53:5)

Christus werd behandeld zoals wij verdienen, opdat wij behandeld zouden kunnen worden zoals Hij het verdient. Hij werd veroordeeld om onze zonden, waaraan Hij geen deel had, opdat wij zouden kunnen worden gerechtvaardigd door Zijn gerechtigheid, waaraan wij geen deel hadden. Hij onderging de dood, die ons toekwam, opdat wij het leven zouden mogen ontvangen, dat Hem toebehoorde. *"Door Zijn striemen is ons genezing geworden."* (Jesaja 53:5)

Door Zijn leven en Zijn dood volbracht Christus zelfs meer dan een herstel van het verderf dat door de zonde was bewerkstelligd. Het was satans opzet om een eeuwige scheiding tussen God en de mens tot stand te brengen; maar in Christus worden we nauwer met God verbonden dan wanneer we ooit zouden zijn gevallen. Door onze natuur aan te nemen, heeft de Heiland, Zich met het mensdom verbonden door een band die nooit zal worden verbroken. Tot in alle eeuwigheid is Hij met ons verbonden. *"Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft"*. (Johannes 3:16) Hij gaf Hem niet alleen om onze zonden te dragen en als onze offerande te sterven; Hij gaf Hem aan een gevallen geslacht. Ten einde ons te verzekeren van Zijn onveranderlijke vredeaad, gaf God Zijn eniggeboren Zoon om lid te worden van het menselijk gezin en voor altijd Zijn menselijke natuur te behouden. Dit is de belofte, dat God Zijn Woord gestand zal doen. *"Een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder."* In de persoon van Zijn Zoon heeft God de menselijke natuur aangenomen en heeft deze tot in de hoogste hemelen gedragen. De *"Zoon des mensen"* (Lucas 19:10) heeft deel aan de troon van het heelal. De Zoon des mensen zal genoemd worden *"Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst"*. (Jesaja 9:5) De IK BEN is de Schakel tussen God en het mensdom, door Zijn hand op beiden te leggen. Hij die *"heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van zondaren"* (Hebreeën 7:26) is, *schaamt Zich niet ons broeders te noemen.* In Christus zijn het aardse en het hemelse gezin met elkaar verbonden.

De verheerlijkte Christus is onze Broeder. De hemel is in de mensheid gehuld, de mensheid ligt besloten in de boezem van de Oneindige Liefde.

God zegt van Zijn volk: *"Zij zijn kroonjuwelen die zullen blinken in Zijn land. Waarlijk hoe groot is Zijn geluk, ja, hoe groot Zijn schoonheid"*. (Zacharia 9:16,17) De verheerlijking van de verlostten zal een eeuwig getuigenis zijn van Gods genade. Hij zal *"in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom Zijner genade tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus"*. (Efeze 2:7) *"Opdat... aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd"*. (Efeze 3:10,11)

Door het verlossingswerk van Christus is de regering van God gerechtvaardigd. De Almachtige is geopenbaard als een God van liefde. De beschuldigingen van satan zijn ontzenuwd en zijn ware aard is geopenbaard. Er kan nooit meer opstand ontstaan. De zonde kan nooit weer in het heelal terugkeren. Tot in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

alle eeuwigheid zijn allen nu tegen afval beveiligd. Door het Offer der liefde zijn de bewoners van aarde en hemel met hun Schepper verbonden door banden van een onverbreekbaar verbond.

Het verlossingswerk zal volkomen zijn. Op de plaats waar de zonde overvloedig was, zal Gods genade nog veel overvloediger zijn. De aarde zelf, het terrein waarvan satan beweert dat het van hem is, zal niet alleen vrijgekocht, maar ook verheerlijkt worden. Onze kleine wereld, die onder de vloek der zonde de enige donkere plek in Zijn heerlijke schepping is, zal boven alle werelden in Gods heelal worden geëerd. Hier, waar de Zoon van God heeft gewoond in het menselijk vlees, waar de Koning der heerlijkheid leefde en leed en stierf, hier zal, wanneer Hij alle dingen nieuw zal maken, de tent Gods onder de mensen zijn, *"en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn"*. (Openbaring 21:3) En wanneer door de eeuwen heen de verlostten zullen wandelen in het licht van de Heere, zullen ze Hem prijzen voor Zijn onuitsprekelijke gave - *IMMANUEL, "GOD MET ONS"*.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 2 - Het uitverkoren volk

Gedurende meer dan duizend jaar had het Joodse volk gewacht op de komst van de Heiland. Op dit gebeuren was al hun hoop gericht. in zang en profetie, in de tempeldienst en in het huiselijk gebed hadden ze Zijn naam geëerd. En toch kenden ze Hem niet, toen Hij kwam. De Beminde des hemels was voor hen *"als een wortel uit dorre aarde"*; Hij had *"gestalte noch luister"* (Jesaja 53:2) en ze vonden in Hem geen schoonheid, dat ze Hem zouden begeerd hebben. *"Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen."* (Johannes 1:11)

Toch had God Israël uitverkoren. Hij had hen geroepen om onder de mensen de kennis van Zijn Wet te bewaren, zowel als van de symbolen en profetieën die heenwezen op de Heiland. Hij wenste dat ze bronnen van heil voor de wereld zouden zijn. Wat Abraham was in het land van zijn vreemdelingschap, wat Jozef was in Egypte, en wat Daniel was aan het hof te Babel, moest het Hebreeuwse volk Zijn onder de volkeren. Ze moesten God aan de mensen openbaren.

Toen Hij Abraham riep, had de Heere gezegd: *"Ik zal u... zegenen ;... en gij zult tot een zegen zijn.... en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden"*.(Genesis 12:2,3)

Deze boodschap werd herhaald door de profeten. Zelfs nadat Israël was uitgedund door oorlog en ballingschap, gold voor hen de belofte: *"Het overblijfsel van Jakob zal te midden van vele volkeren zijn als dauw van de Here, als regenstromen op het groene kruid, dat niet wacht op de mens, noch mensenkinderen verbeidt"* (Micha 5:6) Betreffende de tempel te Jeruzalem, verklaarde de Heere door Jesaja : *"Mijn huis zal een bedehuis heten voor alle volken"*. (Jesaja 56:7)

Maar de Israëlieten hadden hun hoop gericht op wereldse grootheid. Vanaf hun komst in het land van Kanaän waren ze afgeweken van de geboden van God, en hadden de wegen der heidenen gevolgd. Tevergeefs waarschuwde God hen door Zijn profeten. Tevergeefs leden ze onder de kastijding van heidense verdrukking. Elke hervorming werd gevolgd door een grotere afval.

Als Israël trouw was gebleven aan God, zou Hij Zijn doel bereikt hebben door hen te verheffen en te eren, Als ze gewandeld zouden hebben in de weg der gehoorzaamheid, zou Hij hen hebben verheven *"tot een lof, een naam en een sieraad, boven alle volken die Hij geschapen"* (Deuteronomium 26:19) had. Mozes zei : *"Dan zullen alle volken der aarde zien dat de Naam des Heeren over u uitgeroepen is, en zij zullen voor u vrezen"* (Deuteronomium 28:10) De volken, *" bij het horen van al deze inzettingen, zullen zeggen : Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie"*. (Deuteronomium 4:6) Maar omdat zij ontrouw waren, kon Gods plan alleen door aanhoudende tegenslag en vernedering ten uitvoer worden gebracht.

Zij werden aan Babylon onderworpen en in de heidense landen verspreid. In de beproevingen vernieuwden velen hun trouw aan Zijn verbond. Terwijl ze hun harpen hingen aan de wilgen en treurden om de heilige tempel die verwoest was, straalde het licht der waarheid door hen uit, en werd de kennis van God onder de volken verbreid. De heidense offerstelsels waren een verdraaiing van het stelsel dat door God was aangewezen; en menigeen die oprecht deelnam aan de heidense erediensten, leerde van de Hebreeën de betekenis van de door God ingestelde dienst, en aanvaardde in het geloof de belofte van een Verlosser.

Velen van de ballingen werden vervolgd. Niet weinigen van hen verloren het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

leven, omdat ze weigerden de Sabbat te vertreden en de heidense feestdagen te onderhouden. Wanneer afgodendienaars werden opgehitst om de waarheid te vernietigen, stelde de Heere Zijn dienaars voor het aangezicht van koningen en heersers, opdat zij en hun volk het licht zouden mogen ontvangen. Keer op keer werden de grootste vorsten ertoe gebracht het oppergezag uit te roepen van de God die door hun Hebreeuwse gevangenen gediend werd.

Door de Babylonische ballingschap werden de Israëlieten afdoende genezen van het aanbidden van gehouwen beelden. Gedurende de eeuwen die daarop volgden, leden zij onder de druk van heidense vijanden, tot zij de vaste overtuiging kregen dat hun voorspoed afhing van hun gehoorzaamheid aan de wet van God. Bij zeer velen van hen werd echter de gehoorzaamheid niet gedreven door liefde. Het motief was zelfzuchtig. Zij dienden God uiterlijk als middel tot het verkrijgen van nationale grootheid. Zij werden niet het licht der wereld, maar sloten zich van de wereld af om te ontkomen aan de verleiding weer afgoden te gaan dienen. In de aanwijzingen die God hun door Mozes had gegeven, had Hij aan hen beperkingen opgelegd betreffende de omgang met afgodendienaars, maar deze leer werd verkeerd uitgelegd. De aanwijzingen waren gegeven om te voorkomen dat ze zich zouden overgeven aan heidense gebruiken. Nu werden ze echter gebruikt om een scheidsmuur op te trekken tussen Israël en andere volken. De Joden beschouwden Jeruzalem als hun hemel, en ze waren afgunstig, uit vrees dat de Heere aan de heidenen genade zou bewijzen.

Na de terugkeer uit Babylon werd veel aandacht aan het godsdienstonderwijs besteed. Overal in het land werden synagogen opgericht, waar door priesters en schriftgeleerden de wet werd verklaard. Er werden scholen opgericht waar behalve kunsten en wetenschappen ook de beginselen der gerechtigheid zouden worden onderwezen. Maar deze instellingen raakten verdorven. Tijdens de ballingschap hadden velen van het volk heidense denkbeelden en gewoonten aangenomen, en deze werden nu in hun godsdienst ingevoerd. In vele dingen pasten zij zich bij de gebruiken der afgodendienaars aan.

Toen de Joden van God afdwaalden, verloren zij in hoge mate uit het oog hetgeen zij omtrent de plechtige offerdienst hadden geleerd. Die dienst was door Christus Zelf ingesteld. Ieder onderdeel daarvan was een zinnebeeld van Hem; en deze dienst was vol van levenskracht en geestelijke schoonheid geweest. Maar de Joden verloren het geestelijk leven uit hun erediensten, en klemden zich vast aan de dode vormen. Zij vertrouwden op de offers en voorschriften zelf, in plaats te steunen op Hem op Wie ze heenwezen. Ten einde de plaats van hetgeen ze verloren hadden, aan te vullen, vermeerderden de priesters en de rabbi's eigen eisen, en hoe strenger deze werden, des te minder bleek Gods liefde daaruit. Zij maten hun heiligheid af aan de veelheid van ceremoniën terwijl hun harten vervuld waren van trots en huichelachtigheid. Met al hun omstandige en bezwarende inzettingen werd het een onmogelijkheid de wet te gehoorzamen. Zij die God wilden dienen, maar ook de voorschriften van de rabbi's probeerden na te volgen, gingen onder een zware last gebukt. Zij konden door de beschuldigingen van een bezwaard geweten geen rust vinden. Zo deed satan zijn best de mensen te ontmoedigen, door hun begrip van het karakter van God omlaag te halen en het geloof van Israël in verachting te brengen. Hij hoopte op deze wijze de bewering die hij naar voren had gebracht toen hij in de hemel in opstand kwam - dat Gods eisen onrechtvaardig waren en niet gehoorzaamd konden worden - waar te maken. Zelfs Israël hield de wet niet, verklaarde hij.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Terwijl de Joden verlangden naar de komst van de Messias, hadden ze geen juist begrip van Zijn zending. Zij zochten geen verlossing van zonden, maar bevrijding van de Romeinen. Zij keken uit naar een Messias die zou komen als een overwinnaar om de macht van de onderdrukker te verbreken en Israël te verheffen tot de wereldheerschappij. Zo werd voor hen de weg voorbereid om de Heiland te verwerpen.

Ten tijde van de geboorte van Christus mokte het volk onder de heerschappij van vreemde meesters en werd het door onderlinge strijd gekweld. De Joden hadden toestemming verkregen om de vorm van een aparte regering te handhaven, maar niets kon het feit verbergen dat zij onder het Romeinse juk waren, of hen met de beperkingen die aan hun macht gesteld waren, verzoenen. De Romeinen eisten het recht voor zich op, de hogepriester aan te stellen of uit zijn macht te ontzetten, en dit ambt werd dikwijls verkregen door bedrog, omkoperij en zelfs door moord. Zo werd het priesterschap steeds corrupter. Toch hadden de priesters nog grote macht, en ze gebruikten die voor zelfzuchtige en baatzuchtige doeleinden. Het volk was onderworpen aan hun genadeloze eisen en moest bovendien zware belasting aan de Romeinen betalen. Deze toestand veroorzaakte grote ontevredenheid. Oproer onder het volk kwam veelvuldig voor. Hebzucht en geweld, wantrouwen en geestelijke onverschilligheid verteerden de ziel van de natie.

Haat jegens de Romeinen en nationale en geestelijke trots bracht de Joden steeds ertoe zich streng aan de vormen van hun eredienst vast te houden. De priesters probeerden een reputatie van heiligheid te bewaren door nauwgezet aandacht te besteden aan de godsdienstige gebruiken. Het volk in zijn duisternis en onderdrukking, en de heersers in hun dorst naar macht, verlangden naar de komst van Degene Die de vijanden zou overwinnen en het koninkrijk Israël in zijn macht zou herstellen. Zij hadden de profetieën bestudeerd, maar zonder geestelijk inzicht. Daardoor zagen zij de Schriften die op de vernedering van Christus' eerste komst heen wijzen, over het hoofd en gebruikten op verkeerde wijze die welke over de heerlijkheid van Zijn tweede komst spreken. Trots verduisterde hun inzicht. Zij legden de profetie uit overeenkomstig hun zelfzuchtige verlangens.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 3 - De volheid des tijds

"Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden... om hen die onder de wet waren, vrij te kopen opdat wij het recht van zonden zouden verkrijgen". (Galaten 4:4,50) De komst van de Heiland was in Eden voorzegd. Toen Adam en Eva de belofte voor het eerst hoorden, zagen ze naar de spoedige vervulling daarvan uit. Vol vreugde begroetten zij hun eerstgeboren zoon, in de hoop dat hij de Verlosser zou zijn. Maar de vervulling van die belofte bleef uit. Zij die ze het eerst ontvangen hadden, stierven zonder het aanschouwen ervan. Van de dagen van Henoch af werd de belofte door patriarchen en profeten herhaald en zodoende de hoop op Zijn verschijning levendig gehouden, en nog kwam Hij niet. De profetie van Daniel openbaarde de tijd van Zijn komst, maar niet allen legden die boodschap op de juiste wijze uit. Eeuw na eeuw ging voorbij; de stemmen der profeten zwegen. De hand van de verdrukker lag zwaar op Israël, en velen riepen lichtvaardig: *"De tijd verstrijkt, maar geen enkel gezicht komt uit"*. (Exodus 12:22)

Maar evenals de sterren in de vaste baan van hun aangewezen weg, kennen ook Gods plannen geen haast en geen uitstel. Door middel van de symbolen van de grote duisternis en de rokende oven had God aan Abraham de slavernij van Israël in Egypte geopenbaard, en Hij had verklaard dat de tijd van hun verblijf daar vierhonderd jaar zou zijn. *"Daarna"*, zei Hij, *"zullen zij met grote have uittrekken"* (Genesis 15:14)

Tegen dit woord heeft de gehele macht van Farao's trotse rijk tevergeefs gestreden. En "juist op de dag af", vastgesteld in de Goddelijke belofte, *"gingen al de legerscharen des Heeren uit het land Egypte"*. (Exodus 12:41) Zo was in de hemelse raad ook het uur van Christus' komst vastgesteld. Toen de grote klok des tijds dat uur aanwees, werd Jezus geboren in Bethlehem. *"Toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden"*. (Galaten 4:4)

De voorzienigheid had de handelingen der naties en de loop van de menselijke dadendrang en invloed geleid, totdat de wereld rijp was voor de komst van de Verlosser. De volken waren onder één regering verenigd. Er was één taal die wijd en zijd werd gesproken en erkend werd als de taal van de letterkunde.

Vanuit alle landen verzamelden zich de Joden uit de verstrooiing, voor de jaarlijkse feesten in Jeruzalem. Wanneer dezen naar hun woonplaatsen zouden terugkeren, konden ze de tijding van de komst van de Messias door de gehele wereld verspreiden.

In die tijd waren de heidense stelsels bezig hun invloed op het volk te verliezen. De mensen waren praalvertoon en fabel moe. Zij verlangden naar een godsdienst die het hart bevrediging kon schenken. Terwijl het licht der waarheid de mensen scheen te hebben verlaten, waren er zielen die verward en bedroefd naar licht zochten. Zij dorstten naar kennis van de levende God, naar enige zekerheid betreffende het leven aan gene zijde van het graf. Toen de Joden van God afdwaalden, verzwakte hun geloof, en was er bijna geen hoop meer die de toekomst verlichtte. De woorden van de profeten werden niet begrepen. Voor de meerderheid van de mensen was de dood een verschrikkelijk geheim; daarachter lag onzekerheid en droefgeestigheid. Het was niet alleen het geschrei van de moeders van Bethlehem, maar de kreet vanuit het hart der mensheid die door de eeuwen heen naar de profeet werd overgedragen - de stem die in Rama werd gehoord, *"geween en veel geklaag"*:

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Rachel wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten omdat zij niet meer zijn". (Mattheüs 2:18) "In het land en schaduw des doods" (Mattheüs 4:16) zaten de mensen ongetroost terneer. Met verlangende blikken zagen ze uit naar de komst van de Verlosser, als de duisternis verdreven en het geheim van de toekomst geopenbaard zou worden.

Buiten het Joodse volk waren er mensen die de verschijning van een Goddelijke leraar voorspelden. Deze mensen zochten naar de waarheid, en hen werd de Geest der Inspiratie gegeven. Als sterren aan een duistere hemel waren deze leraars één voor één opgestaan. Hun woorden der profetie hadden in de harten van duizenden in de heidenwereld hoop doen ontstaan. Reeds honderden jaren geleden waren de Schriften vertaald in het Grieks, dat in die tijd alom in het Romeinse Rijk werd gesproken. De Joden waren overal verstrooid, en hun verwachting van een komende Messias werd tot op zekere hoogte onder de heidenen gedeeld. Onder hen die door de Joden als heidenen werden beschouwd, waren mensen die een beter begrip hadden van de Bijbelse profetieën betreffende de Messias dan de leraars van Israël. Sommigen onder hen hoopten op Zijn komst als een Bevrijder van zonde. Wijsgeren legden zich toe op een studie van de geheimen van het Hebreeuwse stelsel. De dweepzucht van de Joden verhinderde echter de verspreiding van het licht. In hun streven om de scheiding tussen henzelf en de andere volken te handhaven, wilden ze de kennis die zij betreffende de zinnebeeldige dienst nog bezaten, niet met anderen delen. De ware Verklaarder moest komen. Degene op Wie al deze zinnebeelden heenwezen moest de betekenis daarvan verklaren.

God had door de natuur, door zinnebeelden, door patriarchen en profeten tot de wereld gesproken. Aan het mensdom moesten lessen gegeven worden in de taal van het mensdom. De Engel des verbonds moest spreken. Zijn stem moest gehoord worden in Zijn eigen tempel. Christus moest komen om woorden te spreken die helder en duidelijk te begrijpen waren. Hij, de Schepper der waarheid, moest de waarheid scheiden van het kaf van menselijke uitspraken, dat het krachteloos gemaakt had. De beginselen van Gods regering en van het verlossingsplan moesten duidelijk worden vastgesteld. De lessen van het Oude Testament moesten de mensen volledig voor ogen worden gesteld.

Onder de Joden waren toch nog getrouwe zielen, afstammelingen van de heilige lijn, waarlangs de kennis van God bewaard was gebleven. Deze zagen nog uit naar de hoop van de belofte die aan hun vaders was gedaan. Zij versterkten hun geloof door de stellige belofte die door Mozes was gegeven, te overdenken. *"De Heere God zal u een profetie doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij: naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal". (Handelingen 3:22)*

En op een andere plaats lazen ze, hoe de Heere Iemand zou zalven *"om een blijde boodschap te brengen aan ontmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen", en "om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heeren". (Jesaja 61:1,2)* Zij lazen, hoe Hij *"op aarde het recht"* zou brengen, hoe *"op Zijn wetsonderricht" "de kustlanden" zouden "wachten", (Jesaja 42:4)* hoe volken zouden opgaan naar Zijn licht en koningen naar Zijn stralende opgang. (Genesis 60:3) De laatste woorden van Jakob vervulden hen met hoop: *"De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt". (Genesis 49:10)*

De tanende macht van Israël getuigde ervan dat de komst van de Messias nabij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

was. De profetie van Daniel schilderde de heerlijkheid van Zijn regering over een rijk dat zou volgen na alle aardse koninkrijken; en, zei de profeet: *"het zal bestaan in eeuwigheid"*. (Daniel 2:44)

Terwijl slechts weinigen de aard van Christus' zending begrepen, was de verwachting wijd en zijd verbreid dat er een machtig Vorst zou komen Die Zijn koninkrijk in Israël zou oprichten, en Die zou komen als een Bevrijder der volken.

De volheid des tijds was gekomen. De mensheid, die gedurende eeuwenlange wetsovertreding steeds meer ontaard was, had behoefte aan de komst van de Verlosser. Satan had zijn best gedaan om de kloof tussen hemel en aarde diep en onoverkomelijk te maken. Door zijn bedrog had hij de mensen verstout in zonde. Het was zijn doel de lankmoedigheid van God uit te putten en Zijn liefde voor de mens uit te blussen, zodat Hij de wereld aan de heerschappij van satan zou overlaten.

Satan trachtte de mensen van de kennis van God af te snijden om hun aandacht van Gods tempel af te trekken, en zijn eigen koninkrijk te bevestigen. Zijn streven naar opperheerschappij scheen bijna een volledig succes te zijn geworden. Het is waar dat God in iedere generatie Zijn getuigen had. Zelfs onder de heidenen waren mensen door wie Christus werkte om het volk uit hun zonde en verval te verheffen. Maar deze mensen werden veracht en gehaat. Velen van hen stierven een gewelddadige dood. De duistere schaduw die satan over de wereld geworpen had, werd dieper en dieper.

Door middel van het heidendom had satan al eeuwenlang de mensen van God afgekeerd, maar zijn grote overwinning behaalde hij toen hij erin slaagde het geloof van Israël te verdraaien. Door hun eigen opvattingen te overpeinzen en te dienen, hadden de heidenen de kennis van God verloren en waren steeds meer verdorven geworden. Zo ging het nu ook met Israël. Het beginsel, dat de mens zichzelf door eigen werken kan redden, ligt aan iedere heidense godsdienst ten grondslag; nu was dit ook het beginsel van de Joodse godsdienst geworden. Satan had dit beginsel erin gelegd. Overal waar men dit huldigt, heeft de mens geen slagboom tegen de zonde.

De boodschap des heils wordt aan de mensen gebracht door menselijke vertegenwoordigers. Maar de Joden hadden getracht het alleenrecht van de waarheid die het eeuwige leven inhoudt, te verkrijgen. Zij hadden het levende manna opgespaard, en het was bedorven geraakt. De godsdienst die zij voor zichzelf probeerden te houden, werd een ergernis. Zij beroofden God van Zijn heerlijkheid, en bedrogen de wereld door een vervalsing van het Evangelie. Zij hadden geweigerd zich aan God over te geven voor de redding van de wereld, en werden medewerkers van satan om haar te vernietigen.

Het volk dat door God was geroepen om een pijler en fundament der waarheid te zijn, was de vertegenwoordiger van satan geworden. Zij deden het werk dat hij van hen verlangde, door een gedragslijn te volgen waardoor ze het karakter van God verkeerd voorstelden en de wereld aanleiding gaven om Hem als een tiran te beschouwen. Zelfs de priesters die in de tempel dienden, hadden de betekenis van de dienst die zij verrichtten, uit het oog verloren. Zij keken niet meer over het zinnebeeld heen naar de zaak die het voorstelde. Bij het brengen van de offeranden geleken zij op acteurs in een toneelspel. De instellingen die God Zelf gegeven had, werden de middelen om de geest te verblinden en het hart te verharderen. Langs deze wegen kon God niets meer voor de mens doen. Het gehele stelsel moest worden weggevaagd.

Het bedrog van de zonde had zijn hoogtepunt bereikt. Alle machten waardoor de zielen der mensen te gronde konden worden gericht, waren aan het werk gezet.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Toen de Zoon van God op de aarde neerzag, aanschouwde Hij lijden en ellende. Met medelijden zag Hij hoe de mensen het slachtoffer van satanische wreedheid waren geworden. Hij zag met mededogen neer op hen die tot het kwade verleid werden, vermoord werden en verloren gingen. Zij hadden een heerser verkozen die hen als krijgsgevangenen aan zijn wagen bond. Verbijsterd en bedrogen bewogen ze zich in een sombere optocht naar de eeuwige ondergang - naar de dood waarin geen hoop op leven is, naar de nacht waarop geen morgen volgt, satanische machten waren met de mensen verenigd. De lichamen van menselijke wezens, die geschapen waren tot een woonstede van God, waren nu woonplaatsen van demonen geworden. De zintuigen, de zenuwen, de hartstochten en de organen van de mens werden door bovennatuurlijke machten ertoe gebracht zich aan de laagste lusten over te geven. De stempel van de duivelen werd op de gezichten van mensen gedrukt. Menselijke gezichten weerspiegelden de uitdrukkingen van de menigte duivels waardoor ze bezeten waren. Dit was het beeld dat de Verlosser der wereld zag. Welk een schouwspel om gade te slaan voor de Oneindige Reinheid!

De zonde was een wetenschap geworden, en de ondeugd werd geheiligd als een deel van de godsdienst. Opstandigheid had in het hart diep wortel geschoten, en de vijandigheid van de mens was het allerergst tegen de hemel. Aan het heelal was getoond dat, buiten God, het mensdom niet meer uit de diepte kon worden opgeheven. Door Hem Die de wereld geschapen had, moest een nieuw element van leven en kracht worden geschonken.

Met intense belangstelling hadden de niet gevallen werelden toegekeken, of Jehova zou opstaan om de inwoners van de aarde weg te vagen. En wanneer God dat zou doen, dan stond satan gereed zijn plannen ten uitvoer te brengen, om zich van de trouw van de hemelse wezens te verzekeren. Hij had verklaard, dat de beginselen van Gods regering vergeving onmogelijk maakten. Wanneer de wereld verwoest zou zijn geworden, zou hij beweerd hebben dat zijn beschuldigingen waar waren. Hij stond gereed om de schuld op God te werpen, en om zijn opstand uit te breiden tot de werelden hierboven. Maar in plaats van de wereld te vernietigen, zond God Zijn Zoon om ze te behouden. Hoewel men overal in het van God vervreemde gebied verderf en verzet kon zien, werd er een weg tot behoud opengesteld. Juist op het kritieke ogenblik, toen satan op het punt stond te triomferen, kwam de Zoon van God met de boodschap van Goddelijke genade. In iedere eeuw, op ieder uur, was de liefde van God naar het gevallen geslacht uitgegaan. Niettegenstaande de verdorvenheid der mensen, waren de tekenen van genade aanhoudend getoond. En toen de volheid des tijds gekomen was, werd de Godheid verheerlijkt door over de wereld een stroom van genezende genade uit te gieten die nooit belemmerd of teruggetrokken zou worden, totdat het verlossingsplan zou zijn vervuld. Satan juichte dat hij erin geslaagd was het beeld van God in de mens te verlagen. Toen kwam Jezus om in de mens het beeld van Zijn Maker te herstellen. Niemand behalve Christus kan het karakter herstellen dat door de zonde verwoest is. Hij kwam om de duivelen die de wil beheersten, uit te drijven. Hij kwam om ons uit het stof op te heffen, om het verwrongen karakter opnieuw naar het beeld van Zijn Goddelijk karakter te vormen, en om het met Zijn eigen majesteit heerlijk te maken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 4 - U is de Heiland geboren

De Koning der Heerlijkheid vernederde Zich diep door mens te worden. Ruw en afstotend was Zijn aardse omgeving. Zijn heerlijkheid was bedekt, opdat de majesteit van Zijn gedaante geen voorwerp van bekoring zou worden. Hij vermeed alle uiterlijk vertoon. Rijkdom, wereldse eer en menselijke grootheid kunnen nooit een ziel van de dood redden; het was Jezus' bedoeling dat geen enkele aardse aantrekkelijkheid de mensen aan Zijn kant zou brengen. Alleen de schoonheid van de hemelse Waarheid moest degenen die Hem wilden volgen, aantrekken. Het karakter van de Messias was reeds lang in de profetieën voorzgd, en Hij verlangde dat de mensen Hem op het getuigenis van het Woord van God zouden aanvaarden.

De engelen hadden zich over het heerlijke verlossingsplan verbaasd. Zij waren in afwachting om te zien, hoe het volk van God Zijn Zoon, gekleed in het gewaad der menselijkheid, zou ontvangen. Er kwamen engelen naar het land van het uitverkoren volk. Andere volken hielden zich op met fabels en dienden valse goden. De engelen kwamen naar het land waar de heerlijkheid van God was geopenbaard en waar het licht der profetie had geschinen. Zij kwamen ongezien naar Jeruzalem, naar de aangewezen uitleggers van de heilige godsspraken, en naar de dienaars van Gods huis. Reeds was aan de priester Zacharias, toen hij dienst deed bij het altaar, de nabijheid van de komst van Christus verkondigd. Reeds was de voorloper geboren en was zijn zending door de profetie en een wonder bevestigd. De tijding van zijn geboorte en de heerlijke betekenis van zijn zending was wijd verbreid. Toch bereidde Jeruzalem zich niet voor om Zijn Verlosser te verwelkomen.

Met verbazing aanschouwden de hemelse boodschappers de onverschilligheid van dat volk, dat door God was geroepen om het licht van de heilige Waarheid aan de wereld mee te delen. De Joodse natie was bewaard als een getuigenis dat Christus uit het zaad van Abraham en uit het geslacht van David zou worden geboren; toch wisten ze niet dat Zijn komst nu voor de deur stond. In de tempel wezen morgen- en avondoffer dagelijks op het Lam van God; doch zelfs daar had men zich niet voorbereid om Hem te ontvangen. De priesters en de leraars van het volk wisten niet, dat de grootste gebeurtenis aller eeuwen ieder ogenblik kon plaatsvinden. Zij herhaalden hun zinloze gebeden, en hielden zich aan de godsdienstige voorschriften om door de mensen te worden gezien, maar in hun streven naar rijkdommen en wereldse eer waren ze niet gereed voor de openbaring van de Messias. Dezelfde onverschilligheid vond men overal in het land Israël.

De harten, zelfzuchtig en vol wereldzin, werden niet geraakt door de vreugde die de gehele hemel doortilde. Slechts enkelen verlangden ernaar de Ongeziene te aanschouwen. Tot hen werd het gezantschap van de hemel gezonden.

Engelen begeleiden Jozef en Maria, als ze van hun huis in Nazareth naar de stad van David reizen. Het bevel van het keizerlijke Rome, dat de volken van zijn uitgestrekt machtsgebied moeten worden ingeschreven, heeft ook de bewoners van de heuvels van Galilea bereikt. Zoals in oude tijden Kores geroepen werd op de troon van het wereldrijk, zodat hij de gevangenen des Heeren zou kunnen bevrijden, zo wordt ook keizer Augustus tot een werktuig gemaakt voor de vervulling van Gods plan, door de moeder van Jezus naar Bethlehem te doen trekken. Zij stamt af van David, en de Zoon van David moet in de stad van David worden geboren. Uit Bethlehem, zegt de profeet, *"zal Mij voortkomen Die een heerser zal zijn over Israël"*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

en Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid". (Micha 5:1) Maar in de stad van hun koninklijke afkomst worden Jozef en Maria niet gekend en niet geëerd. Vermoeid en zonder onderdak, trekken ze de gehele lengte van de nauwe straat door, vanaf de poort tot de oostgrens van de stad, terwijl ze tevergeefs naar een rustplaats zoeken voor de nacht. Er is geen plaats voor hen in de drukbezochte herberg. In een primitief gebouw waar de dieren zijn ondergebracht, vinden ze ten slotte een toevlucht, en hier wordt de Verlosser der wereld geboren.

De mensen weten het niet, maar de tijding vervult de hemel met vreugde. Met diepe en nog tederder belangstelling worden de heilige wezens uit de wereld van het licht naar de aarde getrokken. De gehele wereld wordt lichter vanwege Zijn tegenwoordigheid. Boven de heuvels van Bethlehem is een ontelbare schare engelen verzameld. Zij wachten op het teken om het blijde nieuws aan de wereld te vertellen. Wanneer de leiders van Israël getrouw zouden zijn geweest aan de hun toevertrouwde boodschappen, zouden zij hebben kunnen delen in de vreugde van het aankondigen van de geboorte van Jezus. Maar nu worden zij voorbijgegaan.

God verklaart : *"Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge"* (Jesaja 44:3) *"Voor de oprechten gaat het licht in de duisternis op."* (Psalm 112:4) Zij die het Licht zoeken en het met blijdschap willen aannemen, zullen door heldere stralen van de troon van God worden beschenen.

In de velden waar eenmaal de jonge David zijn kudde had gehoed, hielden herders nog steeds nachtwacht. In die stille uren spraken ze samen over de beloofde Heiland, en ze baden om de komst van de Koning tot de troon van David. *"En opeens stond een engel des Heeren bij hen en de heerlijkheid des Heeren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreeze. En de engel zeide tot hen : Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Heere, in de stad van David."* (Lucas 2:9-11)

Bij deze woorden komen de herders visioenen van heerlijkheid voor de geest. De Verlosser was naar Israël gekomen! Macht, verheffing, triomf worden verbonden met Zijn komst. Maar de engel moet hen erop voorbereiden dat ze hun Heiland zullen herkennen in armoede en vernedering. *"En dit zij u het teken",* zegt hij, *"gij zult een Kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe."* (Lucas 2:12) De hemelse boodschapper had hun vrees verdreven. Hij had hun verteld hoe ze Jezus zouden vinden. Met tedere aandacht voor hun menselijke zwakheid had hij hun tijd gegeven om aan de Goddelijke glans te wennen. Toen konden vreugde en heerlijkheid niet langer verborgen blijven. De gehele vlakte werd verlicht met het heldere schijnsel van de heerscharen Gods. De aarde werd stil en de hemel boog zich neer om te luisteren naar het lied:

"Ere zij God in de Hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens".
(Lucas 2:14)

O, kon de mensheid op dit ogenblik dat lied herkennen ! De verklaring die toen werd gegeven, de toon die toen werd aangeslagen, zullen aanzwellen tot het einde der tijden, en weerklinken tot de einden der aarde. Wanneer de Zon der Gerechtigheid zal opgaan, met genezing onder Zijn vleugelen, zal dat lied opnieuw weerklinken uit de mond van een grote schare, als de stem van vele wateren, zeggende: *"Halleluja ! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard."* (Openbaring 19:6)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Toen de engelen verdwenen, doofde het licht weer uit, en de schaduwen van de nacht vielen opnieuw over de heuvels van Bethlehem. Maar het schitterendste schouwspel dat ooit door mensenogen werd gezien, bleef achter in de herinnering van de herders. *"En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken : Laten wij dan naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Heere is bekendgemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef en het Kind liggende in de kribbe."* (Lucas 2:18-20)

Met grote vreugde gingen ze weg en maakten de dingen die ze gehoord en gezien hadden, bekend. *"En allen die ervan hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders tot hen gezegd werd. Doch Maria bewaarde al deze woorden, die overwegende in haar hart. En de herders keerden terug, God lovende en prijzende."* (Lucas 2:18-20) Hemel en aarde zijn op het ogenblik niet verder van elkaar verwijderd dan toen de herders naar het lied van de engelen luisterden. De mensheid is nog altijd evenzeer het voorwerp van de zorg van de hemel als in de tijd dat gewone mannen met gewone bezigheden engelen ontmoetten midden op de dag, en met de hemelse boodschappers spraken in de wijngaarden en de velden. In de eenvoudige dingen van het leven kan de hemel voor ons zeer dichtbij zijn. Engelen uit de hemelse hoven zullen waken over de schreden van hen die komen en gaan op het bevel van God.

De geschiedenis van Bethlehem is een onuitputtelijk onderwerp. Daarin ligt verborgen *"de diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods."* (Romeinen 11:33)

We verwonderen ons over het offer van de Heiland Die de troon in de hemel verwisselde voor de kribbe, en het gezelschap van aanbeddende engelen voor de beesten in de stal. Menselijke trots en zelfgenoegzaamheid worden schuldig bevonden in Zijn tegenwoordigheid. Toch was dit nog maar het begin van Zijn wonderbaarlijke afdaling. Het zou een bijna oneindige vernedering geweest zijn voor de Zoon van God om de menselijke natuur aan te nemen zelfs toen Adam nog onschuldig in Eden vertoefde. Maar Jezus nam de menselijke gestalte aan op het ogenblik dat het menselijk geslacht verzwakt was door vierduizend jaar zondigen. Evenals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de gevolgen van de werking van de grote wet der erfelijkheid. Wat deze gevolgen waren, weten we uit de geschiedenis van Zijn aardse voorvaderen. Hij kwam met zo'n erfdeel om onze smarten en beproevingen te delen en ons een voorbeeld van een zondeloos leven te geven.

Satan had Christus in de hemel gehaat om Zijn plaats in de hoven van God, hij haatte Hem nog meer, toen hijzelf onttroond was, hij haatte Hem Die plechtig beloofde, dat Hij de zondaren verlossen zou. Toch stond God toe, dat Zijn Zoon als hulpeloos Kind, ten prooi aan de zwakheden van het mensdom, kwam in de wereld waar satan de heerschappij voor zich opeiste. Hij stond toe, dat Hij de gevaren van het leven zou tegemoet treden zoals iedere menselijke ziel moet doen, dat Hij de strijd zou strijden zoals ieder menskind deze moet strijden, op gevaar af te falen en voor eeuwig verloren te gaan.

Het hart van een aardse vader is met liefde voor zijn zoon vervuld. Hij kijkt in het gezicht van zijn kleine kind en beeft bij het denken aan de gevaren des levens. Hij verlangt ernaar zijn geliefde kind te beschermen tegen de macht van satan, om hem beproeving en strijd te besparen. God gaf Zijn eniggeboren Zoon om een grotere strijd te strijden en een verschrikkelijker gevaar te lopen, opdat het pad des levens veilig

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

voor onze kleinen zou worden gesteld. "*Hierin is de liefde.*" (1 Johannes 4:10)
Verbaast u, o hemelen en verwonder u zeer, o aarde !

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 5 - De voorstelling in de tempel

Ongeveer veertig dagen na de geboorte van Christus namen Jozef en Maria Hem mee naar Jeruzalem, om Hem aan de Heere voor te stellen en een offer te brengen. Dit was in overeenstemming met de Joodse wet, en als de Plaatsvervanger van de mensen moest Christus de wet in ieder onderdeel nakomen. Hij had al de plechtigheid van de besnijdenis ondergaan, als een onderpand voor Zijn gehoorzaamheid aan de wet.

Als offerande voor de moeder vereiste de wet een eenjarig lam als brandoffer, en een jonge duif of een tortelduif als zondoffer. Maar de wet had erin voorzien dat, wanneer de ouders te arm waren om een lam te brengen, een paar tortelduiven of twee jonge duiven aanvaard zouden kunnen worden, één als brandoffer en de andere als zondoffer. Deze offeranden stelden Christus voor, en hieruit blijkt duidelijk, dat Jezus Zelf geen lichamelijke gebreken had. Hij was het *"onberispelijk en vlekkeloos lam."* (1 Petrus 1:19)

Zijn lichamelijke verschijning was niet getekend door enig gebrek; Zijn lichaam was sterk en gezond. En gedurende Zijn gehele leven leefde Hij volgens de wetten van de natuur. Zowel op geestelijk als op lichamelijk gebied was Hij een voorbeeld van wat God voor de gehele mensheid door gehoorzaamheid aan Zijn wetten had bestemd.

De voorstelling van de eerstgeborene vond in de vroegste tijden Zijn oorsprong. God had beloofd om de Eerstgeborene des hemels te geven om de zondaar te redden. In ieder gezin moest men Zijn dankbaarheid voor deze gave tonen door de heiliging van de eerstgeborene zoon. Hij moest, als een vertegenwoordiger van Christus onder de mensen, aan het priesterschap worden gewijd.

Bij de bevrijding van Israël uit Egypte werd de toewijding van de eerstgeborene opnieuw geboden. Terwijl de kinderen Israëls in slavernij onder de Egyptenaren dienden, gaf de Heere aan Mozes aanwijzingen om naar Farao de koning van Egypte te gaan, en te zeggen: *"Zo zegt de Heere: Israël is Mijn eerstgeborene zoon, daarom zeg Ik u : Laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene ; zoudt gij echter weigeren hen te laten gaan, dan zal Ik uw eerstgeborene zoon doden."* (Exodus 4:22,23) Mozes bracht deze boodschap over; maar het antwoord van de trotse koning luidde: *"Wie is de Heere, naar wie ik zou moeten luisteren om Israël te laten gaan? Ik ken de Heere niet en ik zal Israël ook niet laten gaan."* (Exodus 5:2)

De Heere werkte voor Zijn volk door tekenen en wonderen. Hij zond verschrikkelijke oordelen over Farao. Ten slotte werd aan de engel des verderfs gezegd, dat hij de eerstgeborenen van mensen en dieren onder de Egyptenaren moest slaan. Aan de Israëlieten werden aanwijzingen gegeven om het bloed van een geslacht lam aan de deurposten te strijken, opdat zij gespaard zouden worden. Ieder huis moest gemerkt worden, opdat, wanneer de engel zou komen met zijn dodelijke opdracht, hij de huizen van de Israëlieten zou voorbijgaan. Nadat Hij dit oordeel over Egypte gezonden had, zei de Heere tot Mozes : *"Heilig Mij alle eerstgeborenen... zowel van mens als van dier; zij zijn Mijn eigendom ...."* (Exodus 13:2) *"Ten dage dat Ik alle eerstgeborenen in het land Egypte sloeg, heiligde Ik Mij alle eerstgeborenen in Israël, zowel van mens als van dier; zij zijn Mijn eigendom ; Ik ben de Heere."* (Numeri 3:13)

Nadat de tempeldienst was ingesteld, koos de Heere de stam van Levi, in plaats van de eerstgeborenen van geheel Israël, om dienst te doen in het heiligdom.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Maar de eerstgeborenen moesten nog als het eigendom des Heeren worden beschouwd, en zij moesten door een losprijs worden teruggekocht. Zo kreeg de wet voor de voorstelling van de eerstgeborene een bijzondere betekenis. Terwijl het een herinnering was aan de wonderbaarlijke verlossing van de kinderen Israëls uit Egypte door de Heere, duidde het ook op een grotere verlossing, die door de eniggeboren Zoon van God tot stand zou worden gebracht. Zoals het bloed dat op de deurposten was gesprekend, de eerstgeborenen van Israël had gered, zo heeft ook het bloed van Christus macht om de wereld te redden.

Welk een betekenis lag er dus in de voorstelling van Christus!! Maar de priester zag niet door de sluier heen; hij las niet het geheim dat daarachter lag. Het opdragen van kleine kinderen was een gewoon tafereel. Dag in dag uit ontving de priester het losgeld wanneer er baby's aan de Heere werden opgedragen. Dag in dag uit verrichtte hij dit als routinewerk, en schonk daarbij weinig aandacht aan de ouders en de kinderen, tenzij hij een aanwijzing van rijkdom of hoge positie van de ouders meende te bespeuren. Jozef en Maria waren arm, en toen zij daar met hun kind kwamen, zag de priester alleen een man en een vrouw die als Galileeërs gekleed waren, en de eenvoudigste kleren droegen. Er was niets in hun verschijning dat de aandacht trok, en zij brachten slechts de offerande die door de armere klasse werd gebracht.

De priester verrichtte de plechtigheid van zijn officiële werk. Hij nam het Kind in zijn armen en hief Het op voor het altaar. Nadat hij Het aan Zijn moeder had teruggegeven, schreef hij de naam "Jezus" op de rol van de eerstgeborenen. Terwijl de baby zo in zijn armen lag, had hij er geen vermoeden van, dat het de Majesteit des hemels, de Koning der heerlijkheid, was. De priester vermoedde niet, dat deze baby Degene was van Wie Mozes had geschreven: *"De Heere God zal u een profeet doen opstaan uit uw broeders, gelijk mij; naar deze zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal."* (Handelingen 3:22) Hij dacht niet, dat deze baby Degene was, Wiens heerlijkheid Mozes had willen zien. Maar Iemand groter dan Mozes lag in de armen van de priester, en toen hij de naam van het Kind inschreef, schreef hij de naam in van Hem Die de grondslag van het gehele Joodse stelsel was. Die naam zou het doodvonnis van het volk Israël worden, want de offerdienst had bijna afgedaan, het type had bijna zijn antitype bereikt, de schaduw raakte bijna de werkelijkheid. De Shechina had het heiligdom verlaten, maar in het Kind van Bethlehem was de heerlijkheid gehuld waarvoor engelen buigen. Deze onschuldige Baby was het beloofde Zaad, op Wie het eerste altaar in de poort van Eden reeds had gewezen. Dit was Silo, de Vredegever. Hij was het Die zich aan Mozes had geopenbaard als de IK BEN. Hij was het Die in een wolkkolom en in een vuurkolom de Gids van Israël was geweest. Dit was Degene van Wie zieners reeds lang tevoren hadden gesproken. Hij was de Wens van alle volken, de Wortel en het Geslacht van David, en de Blinkende Morgenster. De naam van die hulpeloze kleine Baby, Die ingeschreven werd in de rol van Israël, waardoor Hij tot onze broeder werd verklaard, was de Hoop van het gevallen mensdom. Het Kind voor Wie het losgeld betaald was, was Degene Die het losgeld voor de zonden van de gehele wereld zou moeten betalen. Hij was de ware grote Priester over het huis Gods, (Hebreeën 10:21) het Hoofd van *"een priesterschap dat op geen ander kan overgaan."* (Hebreeën 7:24) de Middelaar *"aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge."* (Hebreeën 1:3)

Geestelijke dingen worden op geestelijke wijze onderscheiden. In de tempel

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

werd de Zoon van God toegewijd aan het werk waarvoor Hij was gekomen. De priester beschouwde Hem zoals hij ieder kind zou beschouwen. Maar hoewel hij niets ongewoons zag of voelde, werd Gods daad, het geven van Zijn zoon aan de wereld, erkend. Deze gelegenheid ging niet voorbij zonder dat Christus door iemand was herkend. *"Er was een man in Jeruzalem wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte vertroosting van Israël, en de Heilige Geest was op hem. En hem was door de Heilige Geest een godsspraak gegeven, dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heeren gezien had."* (Lucas 2:25,26)

Wanneer Simeon de tempel binnenkomt, ziet hij een gezin dat zijn eerstgeborene aan de Heere opdraagt. Hun uiterlijk spreekt van armoede, maar Simeon verstaat de waarschuwingen van de Geest en is er diep van onder de indruk, dat de Baby Die aan de Heere wordt voorgesteld, de vertroosting van Israël is, Degene Die hij verlangd had te zien. In de ogen van de verbaasde priester schijnt Simeon als een in vervoering gebrachte man. Het kind is aan Maria teruggegeven, en hij neemt het in zijn armen en stelt het aan de Heere voor, terwijl een vreugde die hij tevoren nooit had beleefd, zijn hart binnenstroomt. Terwijl hij het Kind, Dat de Heiland is, opheft naar de hemel, zegt hij : *"Nu laat Gij, Here, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw Woord, want mijn ogen hebben Uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor Uw volk Israël."* (Lucas 2:29-32)

De Geest der Profetie was op deze man Gods, en terwijl Jozef en Maria terzijde stonden en zich verbaasden over zijn woorden, zegende hij hen en zei tot Maria: *"Zie, Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een Teken dat weersproken wordt - en door uw eigen ziel zal een zwaard gaan -, opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden."* (Lucas 2:34,35)

Ook Anna, een profetes, kwam binnen en bevestigde het getuigenis van Simeon aangaande Christus. Terwijl Simeon sprak, werd haar gezicht verlicht met de heerlijkheid Gods, en ze uitte de dank die ze in haar hart voelde, omdat haar was toegestaan Christus de Heere te aanschouwen.

Deze nederige aanbidders hadden niet tevergeefs de profetie bestudeerd. Maar zij die de posities van priesters en heersers van Israël bekleedden, wandelden niet in de wegen des Heeren, hoewel ook zij kostelijke uitspraken van de profetie voor ogen hadden, en hun ogen waren niet open om het Licht des levens te aanschouwen.

Zo is het nu nog. Gebeurtenissen waarop de aandacht van de gehele hemel gevestigd zijn, worden door de godsdienstige leiders en aanbidders in het huis van God niet opgemerkt. De mensen erkennen Christus in de historie, terwijl ze zich van de levende Christus afwenden. Christus, Die in Zijn Woord tot zelfopoffering oproept voor de armen en lijdenden die om hulp smeken, en voor de rechtvaardige zaak, hetgeen armoede, inspanning en blaam met zich meebrengt, wordt op het ogenblik evenmin ontvangen als negentienhonderd jaar geleden.

Maria dacht na over de kostbare en verstrekkende profetie van Simeon. Wanneer ze neerkeek op het Kind in haar armen en terugdacht aan de woorden die door de herders van Bethlehem waren gesproken, was ze vol dankbare vreugde en stralende hoop. Simeons woorden herinnerden haar aan de profetische uitspraken van Jesaja : *"Er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isai, en een scheut uit zijn wortelen zal vrucht dragen, En op Hem zal de Geest des Heeren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Heeren... Gerechtigheid zal de gordel Zijner lendenen zijn, en trouw de gordel Zijner heupen ..." (Jesaja 11:1,2,5)

"Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht... Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst." (Jesaja 9:1,5) Toch begreep Maria de zending van Christus nog niet. Simeon had Hem in zijn profetie genoemd een Licht dat de heidenen zou verlichten, en ook een heerlijkheid van Israël. Zo hadden ook de engelen de geboorte van de Heiland als een vreugdetijding voor alle volken verkondigd. God trachtte de bekrompen Joodse opvatting over het werk van de Messias te verbeteren. Hij verlangde dat de mensen Hem niet alleen als de Verlosser van Israël, maar als de Bevrijder der wereld zouden beschouwen. Maar er zouden nog vele jaren voorbijgaan voordat zelfs de moeder van Jezus Zijn zending zou begrijpen.

Maria zag uit naar de regering van de Messias op de troon van David, maar ze zag niet de doop van het lijden, waardoor die regering moest worden gewonnen. Door Simeon is geopenbaard, dat de Messias hier op aarde geen weg zonder hindernissen zou gaan. In de woorden die hij tot Maria sprak: *"En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan"*, (Lucas 2:35) geeft God in Zijn tedere genade de moeder van Jezus een vage aanduiding van de zielsangst die zij reeds was begonnen te dragen om Zijnentwille.

"Zie," had Simeon gezegd, *"Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een Teken dat weersproken wordt."* (Lucas 2:34) Zij die weer zouden opstaan, moesten eerst vallen. Wij moeten op de Rots vallen en gebroken worden, voordat we door Christus kunnen worden opgeheven. Het eigen ik moet onttroond worden, trots moet vernederd worden wanneer wij de heerlijkheid van het geestelijk Koninkrijk willen kennen. De Joden wilden de eer die door vernedering uitgereikt wordt, niet aanvaarden. Daarom konden ze hun Verlosser niet ontvangen. Hij was een Teken dat weersproken werd.

"Opdat de overleggingen uit vele harten openbaar worden." (Lucas 2:35) In het licht van het leven van de Heiland werden de harten van allen, van de Schepper af tot de vorst der duisternis toe, geopenbaard. Satan heeft God voorgesteld als een zelfzuchtig en heerszuchtig God, Die alles eist en niets geeft, Die de dienst van Zijn schepselen voor Zijn eigen heerlijkheid verplicht stelt en Die niets opoffert voor hun heil. Maar het geven van Christus openbaart het hart van de Vader. Het getuigt ervan, dat de gedachten die God jegens ons heeft, *"gedachten van vrede en niet van onheil"* (Jesaja 29:11) zijn. Het verklaart, dat terwijl Gods haat tegen de zonde zo sterk is als de dood, Zijn liefde voor de zondaar sterker is dan de dood. Hij heeft onze verlossing op Zich genomen, en Hij zal niets sparen dat noodzakelijk is voor de voltooiing van Zijn werk, hoe kostbaar dit ook moge zijn. Geen waarheid die noodzakelijk is voor ons behoud, wordt achtergehouden, geen wonder van genade wordt verwaarloosd, geen Goddelijke macht wordt ongebruikt gelaten. Gunst wordt op gunst geladen en gave op gave. De gehele schatkamer des hemels staat open voor degenen die Hij tracht te redden. Nadat Hij alle rijkdommen van het heelal heeft verzameld en alle bronnen van oneindige kracht heeft opengesteld, geeft Hij dit alles in handen van Christus, en zegt: Dit alles is voor de mens. Gebruik deze gaven om hen ervan te overtuigen dat er geen grotere liefde op aarde of in de hemel is dan Mijn Liefde. Zijn

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

grootste geluk zal hij vinden wanneer hij Mij liefheeft. Bij het kruis van Golgotha stonden liefde en zelfzucht tegenover elkaar. Hier was hun bekronende openbaring. Christus had alleen geleefd om te troosten en te zegenen, en door Hem ter dood te brengen, toonde satan de boosaardigheid van zijn haat tegen God. Daarmee gaf hij te kennen dat het werkelijke doel van Zijn opstand was, God te onttrenen en Hem door Wie de liefde van God werd getoond, te gronde te richten.

Door het leven en de dood van Christus worden ook de gedachten van de mensen aan het licht gebracht. Van de kribbe tot het kruis was het leven van Jezus een oproep tot zelfovergave en gemeenschap in het lijden. Het ontsluitte de bedoelingen van de mensen. Jezus kwam met de Waarheid des hemels, en allen die luisterden naar de stem van de Heilige Geest, werden tot Hem getrokken. De dienaars van het eigen ik behoorden tot het koninkrijk van satan. In hun houding jegens Christus zouden allen tonen aan wiens zijde ze stonden. En zo veroordeelt een ieder zichzelf. Op de dag van het laatste oordeel zal iedere verloren ziel begrijpen op welke wijze hijzelf de Waarheid heeft verworpen. Het kruis zal voorgesteld worden, en de ware betekenis hiervan zal worden gezien door iedere geest die door overtredingen verblind is. Door het zien van Golgotha met zijn geheimzinnig Slachtoffer, zullen de zondaars daar veroordeeld staan. Iedere leugenachtige verontschuldiging zal worden weggevaagd.

De menselijke afval zal verschijnen in zijn afzichtelijk karakter. De mensen zullen zien wat ze gekozen hebben. Iedere vraag over waarheid en dwaling in de langdurige strijd zal dan duidelijk gemaakt worden. In het oordeel van het heelal zal God staan, vrij van de beschuldiging voor het bestaan of het voortbestaan van het kwaad. Er zal worden aangetoond, dat de Goddelijke besluiten niet medeschuldig Zijn aan de zonde. Er was geen onvolkomenheid in de regering van God, geen reden tot ontevredenheid. Wanneer de gedachten van alle harten geopenbaard zullen worden, zullen de oprechten en de opstandigen eenparig verklaren : *"Rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij, Koning der volkeren! Wie zou niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken ?... omdat Uw gerichten openbaar Zijn geworden."* (Openbaring 15:3,4)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 6 - Wij hebben Zijn ster gezien

"Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem, en vroegen : Waar is de Koning der Joden, Die geboren is? Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien, en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen." (Mattheüs 2:1,2)

De wijzen uit het Oosten waren wijsgeren. Zij behoorden tot een grote en invloedrijke groep mensen, waaronder mensen van adellijke afkomst waren, en zij bezaten veel van de rijkdom van het land en waren grote geleerden. Onder hen waren er velen die misbruik van de goedgelovigheid van het volk maakten. Anderen waren oprechte mensen, die de aanwijzingen van de Voorzienigheid in de natuur bestudeerden, en die geëerd waren om hun onaantastbaarheid en wijsheid. Tot die groep behoorden de wijzen die naar Jezus kwamen.

Het licht van God schijnt steeds in de duisternis van het heidendom. Wanneer deze magiërs de sterrenhemel bestudeerden en het geheim trachtten te peilen van hun lichte paden, aanschouwden ze de heerlijkheid van de Schepper. Op zoek naar helderder kennis, wendden zij zich tot de Hebreeuwse geschriften. In hun eigen land werden profetische geschriften die de komst van een Goddelijke Leraar voorspelden, verzameld. Bileam behoorde tot de magiërs hoewel hij eenmaal een profeet van God was; geleid door de Heilige Geest had hij de voorspoed van Israël en de verschijning van de Messias voorgezegd, en zijn profetieën waren door de overlevering van eeuw tot eeuw bewaard gebleven. Maar in het Oude Testament werd de komst van de Heiland duidelijker geopenbaard. De magiërs hoorden met vreugde, dat Zijn komst nabij was, en dat de hele wereld met een kennis van de heerlijkheid des Heeren zou worden vervuld.

De wijzen hadden in die nacht, toen de heerlijkheid van God over de heuvels van Bethlehem daalde, een geheimzinnig licht aan de hemel gezien. Toen het licht verdwenen was, verscheen een heldere ster die in de lucht bleef hangen. Het was geen vaste ster of planeet, en het wonder wekte levendige belangstelling bij hen op. De ster was een groep engelen op grote afstand maar dit wisten de wijzen niet. Toch hadden ze de indruk dat de ster een bijzondere betekenis voor hen had. Zij raadpleegden priesters en wijsgeren en onderzochten de rollen van de oude gedenkschriften. De profetie van Bileam had verklaard : *"Een ster gaat op uit Jakob, een scepter rijst op uit Israël."* (Numeri 24:17)

Zou deze vreemde ster gezonden kunnen zijn als een voorbode van de Beloofde? De magiërs hadden het licht van de door de hemel gezonden waarheid aanvaard; nu werd het in helderder stralen over hen uitgegoten. Door dromen kregen zij aanwijzingen om naar de nieuwgeboren Vorst op zoek te gaan.

Zoals Abraham, na de oproep van God, door het geloof op weg ging *"zonder te weten waar hij komen zou"*, (Hebreeën 11:8) zoals Israël door het geloof de wolkkolom volgde naar het Beloofde Land, zo trokken deze heidenen uit om de beloofde Heiland te zoeken. Het oosterse land vloeyde over van kostbaarheden, en de magiërs gingen niet met lege handen op reis. Het was de gewoonte om, als een bewijs van eer, aan vorsten en andere hooggeplaatste personen geschenken aan te bieden, en de rijkste geschenken die het land voortbracht, werden als offerande gebracht tot Hem in Wie alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Het was noodzakelijk gedurende de nacht te reizen, zodat ze de ster in het oog konden houden, maar de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

reizigers bekortten de uren door aloude gezegden en profetische uitspraken betreffende Degene Die zij zochten, te herhalen. Telkens wanneer ze moesten stilhouden om te rusten, onderzochten zij de profetieën, en zij geraakten er steeds dieper van overtuigd, dat zij door God werden geleid. Terwijl ze de ster als een uiterlijk teken voor zich hadden, hadden ze ook het innerlijke bewijs van de Heilige Geest, Die op hun harten inwerkte en hen met hoop vervulde. Het was weliswaar een lange, doch vreugdevolle reis. Wanneer zij het land Israël hebben bereikt en, met Jeruzalem in zicht, de Olijfberg afdalen, zie, de ster die hen de gehele weg geleid heeft, blijft boven de tempel staan en verdwijnt na verloop van tijd uit hun gezichtsveld. Haastig gaan ze verder, in het volste vertrouwen dat de geboorte van de Messias het vreugdevolle onderwerp van ieder gesprek zal zijn. Maar tevergeefs vragen zij om inlichtingen. Zij gaan de Heilige Stad binnen en begeven zich naar de tempel. Tot hun verbazing vinden ze niemand die iets van de nieuwgeboren Koning schijnt af te weten. Hun vragen brengen geen uitingen van vreugde teweeg, maar eerder verwondering en angst, met verachting vermengd.

De priesters kunnen alleen overleveringen navertellen. Zij verheerlijken hun eigen godsdienst en vroomheid, terwijl ze de Grieken en Romeinen voor heidenen en nog groter zondaren dan anderen uitmaken. De wijzen zijn geen afgodendienaars, en in de ogen van God staan ze veel hoger dan deze mensen die belijden dat ze Hem aanbidden; toch worden ze door de Joden als heidenen beschouwd. Zelfs bij diegenen die ertoe zijn aangewezen om de heilige Godsspraken te bewaren, verwekken hun verlangende vragen geen enkele zweem van sympathie.

Het gerucht van de komst van de magiërs verspreidde zich snel door geheel Jeruzalem. Hun vreemde boodschap veroorzaakte onder de mensen een opwinding, die tot het paleis van koning Herodes doordrong. De sluwe Edomiet werd woedend toen hij over een mogelijke rivaal hoorde. Talloze moorden hadden zijn weg naar de troon bevlekt. Daar hij van vreemde afkomst was, werd hij gehaat door de mensen over wie hij heerste. Zijn enige zekerheid was de gunst van Rome. Maar deze nieuwe Vorst kon Zich op iets hogers beroepen om aanspraak te maken op de troon. Hij was voor het koningschap geboren.

Herodes verdacht de priesters ervan dat ze samenspannen met de vreemdelingen om een volksoptand te verwekken en hem van de troon te stoten. Hij verborg zijn wantrouwen evenwel, daar hij vastbesloten was hun plannen door zijn grote slimheid te doen mislukken. Hij riep de overpriesters en schriftgeleerden bij zich en vroeg hun wat hun heilige boeken leerden over de plaats waar de Messias zou worden geboren.

Deze vraag uit de mond van een man die zich op onrechtmatige wijze meester had gemaakt van de troon, en die op verzoek van vreemdelingen werd gesteld, stak de trots van de Joodse leraars. De onverschilligheid waarmee ze zich tot de profetische rollen wendden, maakte de jaloerse tiran woedend. Hij dacht dat ze trachtten te verbergen, wat ze van deze zaak wisten. Met een gezag dat zij niet durfden weerstaan, gaf hij hun bevel dat ze een nauwkeurig onderzoek moesten instellen, en hem dan moesten vertellen welke de geboorteplaats van hun verwachte Koning zou zijn. *"Zij zeiden tot hem : Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een Leidsman voortkomen die Mijn volk Israël weiden zal."* (Mattheüs 2:5,6)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Herodes nodigde nu de magiërs uit voor een privégesprek. Er woedde een storm van wraakgevoelens en angst in zijn hart, maar uiterlijk bewaarde hij zijn kalmte en hij ontving de vreemdelingen beleefd en hoffelijk. Hij vroeg wanneer de ster verschenen was en deed alsof hij de aankondiging van de geboorte van Christus met vreugde begroette. Hij verzocht de bezoekers: *"Gaat en doet nauwkeurig onderzoek naar dat Kind ; en zodra gij het vindt, bericht het mij opdat ook ik Hem hulde ga bewijzen."* (Mattheüs 2:8) Met deze woorden zond hij hen op weg naar Bethlehem. De priesters en oudsten van Israël waren niet zo onwetend aangaande de geboorte van Christus als ze wel voorwendden. Het verhaal van het bezoek van de engelen aan de herders was naar Jeruzalem overgebracht, maar de rabbi's hebben het behandeld als onwaardig daar hun aandacht aan te besteden. Zij hadden zelf Jezus kunnen vinden en de magiërs naar Zijn geboorteplaats brengen, maar in plaats daarvan kwamen de wijzen om hun aandacht op de geboorte van de Messias te vestigen. "Waar is de Koning der Joden, die geboren is?" zeiden ze. *"Want wij hebben Zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen."* (Mattheüs 2:2)

Nu sloten trots en afgunst de deur voor het licht. Wanneer men geloof zou hechten aan de verhalen van de herders en van de wijzen, zou dat de priesters en de rabbi's in een geenszins benijdenswaardige positie plaatsen, omdat daardoor werd bewezen, dat het niet juist was dat ze beweerden dat zij de uitleggers van de Waarheid Gods waren. Deze kundige leraars wilden zich niet vernederen door zich te laten onderwijzen door mensen die zij heidenen noemden. Het was niet mogelijk, zo zeiden ze, dat God hun was voorbijgegaan, om te spreken tot onwetende schaapherders of onbesneden heidenen. Zij besloten hun verachting te laten blijken voor de verhalen die koning Herodes en heel Jeruzalem in opwinding brachten. Zij zouden zelfs niet naar Bethlehem gaan om te zien of die dingen waar waren. En zij brachten het volk ertoe, de belangstelling in Jezus te beschouwen als een fanatieke opwinding. Hier begon het verwerpen van Christus door de priesters en rabbi's. Vanaf dit ogenblik groeide hun trots en koppigheid tot een ingewortelde haat tegen de Heiland. Terwijl God de deur voor de heidenen opende, sloten de Joodse leiders de deur voor zichzelf.

De wijzen vertrokken alleen uit Jeruzalem. De schaduwen van de nacht vielen toen ze de poorten uittrokken, maar tot hun grote vreugde zagen ze de ster weer, en zo werden ze naar Bethlehem geleid. Zij hadden niet, zoals de herders, gehoord van de nederige staat van Jezus. Na hun lange reis waren zij teleurgesteld door de onverschilligheid van de Joodse leiders, en ze hadden Jeruzalem met minder vertrouwen verlaten dan ze er waren binnengetrokken. In Bethlehem vonden ze geen koninklijke wacht op post staan om de pasgeboren Koning te beschermen. Niemand van de geëerde mannen van de wereld was daar aanwezig. Jezus lag daar in een kribbe. Zijn ouders, onontwikkelde mensen van het platteland, waren Zijn enige bewakers. Kon Hij degene zijn van Wie geschreven stond, dat Hij *"de stammen van Jakob weder"* zou *"oprichten"* en *"de bewaarden van Israël terugbrengen"* ; zou Hij *"een licht der volken"* zijn en *"heil tot het einde der aarde?"* (Jesaja 49:6)

"En zij gingen het huis binnen en zagen het Kind met Maria, Zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen Hem hulde." (Mattheüs 2:11)

Onder het nederig uiterlijk van Jezus herkenden zij de aanwezigheid van de Godheid. Zij gaven hun harten aan Hem als hun Heiland, en schonken Hem hun gaven - *"goud en wierook en mirre."* (Mattheüs 2:11)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Wat hadden zij een geloof! Van de wijzen uit het Oosten zou men kunnen zeggen, evenals later van de Romeinse centurio: *"Bij niemand in Israël heb IK een zó groot geloof gevonden."* (Mattheüs 8:10)

De wijzen hadden niet begrepen wat Herodes van plan was met Jezus te doen. Toen zij het doel van hun reis hadden bereikt, maakten ze zich gereed om terug te keren naar Jeruzalem, met de bedoeling hem op de hoogte te brengen van hun succes. Maar in een droom kregen ze de boodschap zich niet verder met hem in te laten. Zij vermeden dus Jeruzalem, en trokken langs een andere weg naar hun land terug.

Op dezelfde wijze ontving Jozef een waarschuwing dat hij naar Egypte moest vluchten met Maria en het Kind. En de engel zei: *"Blijf aldaar, totdat Ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het Kind om te brengen."* (Mattheüs 2:13)

Jozef gehoorzaamde zonder uitstel, en hij ging in de nacht op reis, omdat dat veiliger zou zijn. Door de wijzen had God de aandacht van het Joodse volk op de geboorte van Zijn Zoon gevestigd. De vragen die zij in Jeruzalem stelden, die de belangstelling van het volk opwekten, en de jaloersheid van Herodes, die de aandacht van de priesters en rabbi's opeiste, vestigden de aandacht op de profetieën betreffende de Messias en op de grote gebeurtenis die kort geleden had plaatsgevonden.

Satan was erop uit om het Goddelijk licht uit de wereld te verbannen, en hij gebruikte zijn grootste list om de Heiland te vernietigen. Maar Hij Die nooit sluimert of slaapt, waakte over Zijn geliefde Zoon. Hij Die het manna van de hemel had doen regenen en Die Elia in tijd van hongersnood had gevoed, wees nu een heidens land aan waarheen Jozef en Maria met het Kind Jezus konden vluchten. En door de geschenken van de magiërs uit een heidens land verschaft de Heere hun middelen voor de reis en voor het verblijf in een land te midden van vreemdelingen.

De magiërs behoorden tot de eersten die de Verlosser verwelkomden. Hun geschenken waren de eerste die aan Zijn voeten werden gelegd. En welk een voorrecht verkregen zij, Hem door hun gift te kunnen dienen! God schiep behagen in het offer van een liefhebbend hart en Hij eert dit offer door het, in dienst van Hem, de hoogste doelmatigheid te verlenen. Wanneer wij ons hart aan Jezus gegeven hebben, zullen wij ook onze gaven aan Hem brengen. Ons goud en zilver, onze kostbaarste aardse bezittingen, onze hoogste verstandelijke en geestelijke gaven zullen vrij worden gewijd aan Hem, Die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft gegeven.

In Jeruzalem wachtte Herodes ongeduldig op de terugkeer van de wijzen. Toen de tijd verstreek en ze niet terugkeerden, werd zijn wantrouwen opgewekt. De onwil van de rabbi's om hem op de hoogte te brengen van de geboorteplaats van de Messias scheen erop te wijzen dat ze zijn plannen hadden begrepen, en dat de magiërs hem met opzet hadden ontweken. Hij maakte zich woedend bij die gedachte. List had gefaald, maar hij kon zijn toevlucht nog nemen tot zijn macht. Hij zou deze Kind-Koning tot een voorbeeld stellen. Die verwaande Joden zouden eens zien wat ze konden verwachten bij hun pogingen om een eigen vorst op de troon te stellen.

Er werden terstond soldaten naar Bethlehem gezonden, met het bevel om alle kinderen van twee jaar en jonger ter dood te brengen. De stille huizen in de stad Davids waren getuige van die verschrikkelijke tonelen, die zeshonderd jaar geleden aan de profeet waren geopenbaard. *"Een stem is te Rama gehoord, geweest en veel geklaag: Rachel, wenend om haar kinderen, weigert zich te laten troosten, omdat zij niet meer zijn"*. (Mattheüs 2:18) Deze ramp hadden de Joden over zichzelf gebracht.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Wanneer ze in getrouwheid en nederigheid voor God gewandeld zouden hebben, zou Hij op een opmerkelijke wijze de wraak van de koning onschadelijk voor hen hebben gemaakt. Maar zij hadden zich door hun zonden van God afgescheiden en ze hadden de Heilige Geest, Die hun enig schild was, verworpen. Zij hadden de Schriften niet bestudeerd met een verlangen zich te voegen naar de wil van God. Zij hadden gezocht naar profetieën die zó konden worden uitgelegd, dat zij erdoor werden verhoogd en die aantoonde hoe God alle andere volken verachtte. Vol trots pochten zij erop, dat de Messias zou komen als een koning die zijn vijanden zou overwinnen en de heidenen in zijn toorn zou vertreden. Zo hadden zij de haat van hun overheersers opgewekt. Door hun verkeerde voorstelling van de zending van Christus probeerde satan de vernietiging van de Heiland tot stand te brengen, maar in plaats daarvan kwam deze op hun eigen hoofden neer.

Deze wrede daad was een van de laatste dingen die de regering van Herodes versomberden. Spoedig na het vermoorden van de onschuldigen was hijzelf gedwongen zich gewonnen te geven aan de bestemming die niemand kan keren. Hij stierf een vreselijke dood.

Jozef die nog steeds in Egypte vertoefde, kreeg nu bevel van de engel des Heeren om naar het land Israël terug te keren. Daar hij Jezus beschouwde als de erfgenaam van de troon van David, wilde Jozef zich in Bethlehem vestigen, maar toen hij vernam dat Archilaüs in Judea regeerde in plaats van zijn vader, vreesde hij dat de plannen die de vader tegen Christus had gesmeed, door de zoon ten uitvoer zouden worden gebracht. Van alle zonen van Herodes leek Archilaüs het meest op hem in karakter. Zijn opvolging op de troon was reeds getekend door een opstand in Jeruzalem en door het doden van duizenden Joden door de Romeinse lijfwacht.

Weer werd Jozef de weg gewezen naar een veilige plaats. Hij keerde terug naar Nazareth, zijn vroegere woonplaats, en hier verbleef Jezus bijna dertig jaar lang, *"opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazarener zou heten."* (Mattheüs 2:23)

Galilea werd bestuurd door een zoon van Herodes, maar er woonden veel meer vreemdelingen dan in Judea. Daardoor bestond er minder belangstelling voor zaken die in het bijzonder de Joden betroffen, en de aanspraken van Jezus zouden daar waarschijnlijk minder de jaloezie van de machthebbers opwekken.

Zo was de ontvangst die de Heiland ten deel viel, toen Hij naar de aarde kwam. Het scheen dat er geen plaats voor rust of veiligheid was voor de Verlosser als klein kind. God kon Zijn geliefde Zoon niet aan de mensen toevertrouwen, zelfs niet terwijl Hij bezig was met het verrichten van Zijn werk tot hun verlossing. Hij gaf aan engelen de opdracht bij Jezus te blijven en Hem te beschermen, totdat Hij Zijn werk op aarde ten einde zou hebben gebracht, en zou sterven door de hand van hen voor wier redding Hij was gekomen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 7 - De kinderjaren

De kinderjaren en jeugd van Jezus werden doorgebracht in een klein dorpje in de bergen. Er was geen plaats op aarde die niet door Zijn tegenwoordigheid zou Zijn geëerd. De paleizen van koningen zouden bevoorrecht geweest zijn, wanneer ze Hem als Gast hadden mogen ontvangen. Maar Hij ging de huizen van de rijken voorbij, de koninklijke hoven en de vermaarde plaatsen waar de geleerden vertoefden, om een tehuis te vinden in het onbekende en verachte Nazareth.

Het korte verhaal over zijn eerste levensjaren heeft een heerlijke betekenis: *"Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid, en de genade Gods was op Hem"*. (Lucas 2:40)

Verlicht door Zijns Vaders aangezicht, *"nam Jezus toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen"*. (Lucas 2:52) Zijn geest was actief en scherpzinnig, met een bedachtzaamheid en wijsheid die Zijn jaren ver vooruit waren. Toch bezat Zijn karakter een prachtige evenwichtigheid. De krachten van lichaam en geest ontwikkelden zich geleidelijk in overeenstemming met de wetten van het kind-zijn.

Als kind bleek Jezus een bijzonder vriendelijke aard te hebben. Zijn gewillige handen waren steeds bereid anderen te dienen, Hij legde een geduld aan de dag dat door niets kon worden verstoord, en een waarheidsliefde die nooit de rechtschapenheid zou opofferen. In beginsel zo standvastig als een rots, openbaarde Zijn leven de gratie van onbaatzuchtige hoffelijkheid. Met diepe ernst sloeg de moeder van Jezus de ontwikkeling van Zijn krachten gade en ze zag het stempel van volmaaktheid dat op Zijn karakter lag. Met grote vreugde trachtte zij die heldere, open geest aan te moedigen. Door de Heilige Geest ontving zij wijsheid om samen te werken met de hemelse machten bij de ontwikkeling van dit Kind, dat alleen God als Zijn Vader kon aanwijzen.

Vanaf de vroegste tijden hadden de getrouwen in Israël veel zorg besteed aan de opvoeding van de jeugd. De HeEre had erop gewezen, dat de kinderen, wanneer ze nog zuigelingen waren, moesten leren van Zijn goedheid en Zijn grootheid, in het bijzonder zoals die in Zijn wet zijn geopenbaard en zoals ze blijken uit de geschiedenis van Israël. Gezang en gebed, en lessen uit de Schriften moesten worden aangepast aan de zich langzaam ontplooiende geest. Vaders en moeders moesten hun kinderen leren, dat de wet van God een uitdrukking is van Zijn karakter, en dat, wanneer zij de beginselen van de wet in hun hart sloten, het beeld van God in de geest en ziel gegraveerd zou worden. Veel van deze lessen werden mondeling gegeven, maar de jeugd leerde ook de Hebreeuwse geschriften lezen, en de perkamenten rollen van de Oudtestamentische Geschriften lagen voor hun studie geopend.

In de dagen van Christus werd de stad of het dorp waar niet voor het godsdienstig onderwijs aan jongeren werd gezorgd, beschouwd als staande onder de vloek van God. Het onderwijs was echter formeel geworden. De overlevering had voor een groot deel de Schriften verdrongen. Het juiste onderwijs zou de jeugd ertoe brengen, God te *"zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten."* (Handelingen 17:27) Maar de Joodse leraars gaven hun aandacht aan ceremoniële zaken. De geest werd overladen met leerstof die waardeloos was voor het onderwijs en die in de hogere school der hemelse hoven niet zou worden erkend. De ervaring die door het persoonlijk aanvaarden van Gods Woord wordt verkregen, kreeg geen plaats in het opvoedingswerk. Volkomen in beslag genomen door de routine van de uiterlijke

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

dingen vonden de leerlingen geen rustige uren meer om God te zoeken. Zij hoorden Zijn stem niet tot hun hart spreken. In hun zoeken naar kennis wendden zij zich af van de Bron van wijsheid. De belangrijkste dingen in de dienst van God werden verwaarloosd. De beginselen van de wet werden verdoezeld. Datgene wat als de beste opvoeding werd beschouwd, werd de grootste belemmering voor werkelijke ontwikkeling. Door het onderwijs van de rabbi's werden de capaciteiten van de jeugd onderdrukt. Hun geest werd bekrompen en eng.

Het kind Jezus ontving geen onderwijs aan de synagogescholen. Zijn moeder was Zijn eerste menselijke onderwijzeres. Van haar lippen en uit de boekrollen der profeten leerde Hij de hemelse dingen kennen. De woorden die Hijzelf voor Israël tot Mozes had gesproken, werden Hem nu geleerd aan de schoot van Zijn moeder. Toen Hij van kind opgroeide tot jongeman bezocht Hij niet de scholen van de rabbi's. Hij had de opvoeding die uit die bron verkregen kon worden, niet van node, want God was Zijn leermeester.

De vraag die gesteld werd tijdens het dienstwerk van de Heiland: *"Hoe is deze zo geleerd, zonder onderricht te hebben ontvangen?"* (Johannes 7:15) wijst er niet op, dat Jezus niet kon lezen, maar alleen, dat Hij geen opleiding bij de rabbi's had genoten. Aangezien Hij kennis vergaarde op dezelfde wijze als wij dat kunnen doen, toont Zijn grote kennis van de Schriften aan, hoe ijverig Zijn jeugdijaren aan de studie van Gods Woord werden besteed. En voor Hem uitgespreid lag de grote bibliotheek van Gods geschapen werken. Hij Die alles gemaakt had, bestudeerde de lessen die Zijn eigen hand in de aarde, zee en lucht had geschreven. Los van de onheilige methoden van de wereld, vergaarde Hij een grote wetenschappelijke kennis uit de natuur. Hij bestudeerde het leven van planten en dieren, en het leven van de mens. Vanaf Zijn vroegste jeugd was Hij van één doel vervuld : Hij leefde om anderen te zegenen. Hiertoe vond Hij hulpmiddelen in de natuur, nieuwe ideeën voor middelen en wegen schoten door Zijn gedachten terwijl Hij het planten- en dierenleven bestudeerde.

Voortdurend trachtte Hij uit de dingen die Hij zag, voorbeelden te halen waardoor Hij de levende woorden van God aan de mensen kon voorstellen. De gelijkenissen waardoor Hij tijdens Zijn dienstwerk zo graag Zijn lessen in de waarheid mededeelde, tonen ons hoe Zijn geest openstond voor de indrukken uit de natuur, en hoe Hij geestelijke lessen vond in de dingen die Hem in Zijn dagelijks leven omringden.

Zo openbaarden de betekenis van het Woord en de werken van God zich aan Jezus terwijl Hij trachtte de oorzaak der dingen op te sporen. Hemelse wezens waren Zijn begeleiders, en Hij koesterde heilige gedachten en sprak met God. Vanaf het ogenblik, dat Hij Zich voor het eerst bewust werd van Zijn denken, groeide Hij voortdurend in geestelijke genade en kennis der Waarheid.

Ieder kind kan kennis verkrijgen zoals Jezus dat deed. Wanneer we trachten bekend te worden met onze hemelse Vader door Zijn Woord, zullen engelen tot ons naderen, zal onze geest versterkt worden en zullen onze karakters veredeld en verfijnd worden. We zullen meer gelijk worden aan onze Heiland. Wanneer we de pracht en grootheid van de natuur beschouwen, gaan onze gevoelens uit naar God. Terwijl de geest zich verwondert, wordt de ziel versterkt, doordat ze in contact komt met de Oneindige door Zijn werken. Gemeenschap met God door het gebed ontwikkelt de geestelijke en zedelijke vermogens, en de geesteskrachten worden versterkt wanneer

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

we gedachten koesteren die het geestelijke betreffen. Het leven van Jezus was een leven in overeenstemming met de wil van God. Toen Hij een kind was, dacht en sprak Hij als een kind, maar geen spoor van zonde mismaakte het beeld van God dat in Hem was. Toch was Hij niet vrijgesteld van verzoeking. De bewoners van Nazareth waren spreekwoordelijk bekend om hun verdorvenheid. Welk een lage dunk men over het algemeen van hen had, blijkt uit de vraag van Nathanaël: *"Kan uit Nazareth iets goeds komen?"* (Johannes 1:47) Jezus werd gesteld op een plaats waar Zijn karakter op de proef gesteld zou worden. Hij moest voortdurend waakzaam zijn om zijn reinheid te kunnen behouden. Hij stond bloot aan alle strijd die wij krijgen, opdat Hij voor ons een Voorbeeld zou kunnen zijn als kind, als jongeman en als man.

Satan was onvermoeibaar in zijn pogingen om het Kind van Nazareth te overwinnen. Vanaf Zijn eerste levensjaren werd Jezus beschermd door engelen des hemels, en toch was Zijn leven één lange strijd tegen de machten der duisternis. Het feit dat er op aarde één leven kon zijn dat vrij was van de bezoedeling van het kwaad, was een ergernis en iets verbijsterends, voor de vorst der duisternis. Hij liet geen middel onbeproofd om Jezus te verleiden. Geen mensenkind zal ooit geroepen worden om een heilig leven te leiden te midden van zo'n heftige strijd met de verleiding als onze Heiland.

De ouders van Jezus waren arm en afhankelijk van hun dagelijkse arbeid. Hij kende armoede, zelfverloochening en gebrek. Deze ervaring was een beveiliging voor Hem. In zijn werkzaam leven waren geen doelloze uren die tot verleiding uitnodigden. Voor verderfelijke was geen tijd. Hij sloot zover mogelijk de deur voor de verleider. Winst noch genoeg, bijval noch afkeuring konden Hem ertoe brengen toe te stemmen in een boze daad. Hij was wijs in het onderkennen van het kwaad, en sterk in het weerstaan ervan.

Christus was de enige Zondeloze die ooit op deze aarde heeft geleefd, toch leefde Hij bijna dertig jaar onder de verdorven inwoners van Nazareth. Dit feit is een berisping voor hen die menen dat ze afhankelijk zijn van plaats, fortuin of welvaart om een zondeloos leven te kunnen leiden. Verleiding, armoede en tegenstand vormen juist de tucht die nodig is om reinheid en vastheid te ontwikkelen.

Jezus leefde in een plattelandsgezin en vervulde getrouw en opgewekt Zijn taak door mee te dragen in de lasten van het huishouden. Hij was de Heerser van de hemel geweest, en engelen hadden vol vreugde gedaan wat Hij zei; nu was Hij een gewillige dienaar, een liefhebbende, gehoorzame Zoon. Hij leerde een ambacht en met Zijn eigen handen werkte Hij in de timmermanswerkplaats bij Jozef. In het eenvoudige kleed van een gewoon arbeider liep Hij door de straten van het stadje, wanneer Hij naar Zijn nederig werk ging of vandaar terugkeerde. Hij gebruikte Zijn Goddelijke kracht niet om Zijn lasten of zware arbeid te verlichten.

Terwijl Jezus werkte, als kind en als jongeman, ontwikkelden zich geest en lichaam. Hij gebruikte Zijn lichamelijke kracht niet roekeloos, maar op zo'n manier, dat Hij gezond bleef, opdat Hij in ieder opzicht het beste werk zou kunnen doen. Zelfs het hanteren van het gereedschap wilde Hij niet gebrekkig doen. Hij was volmaakt als vakman zoals Hij ook volmaakt van karakter was.

Door Zijn eigen voorbeeld leerde Hij ons, dat het onze plicht is, ijverig te zijn, zodat ons werk verricht zal worden met nauwgezetheid en degelijkheid, en dat zulke arbeid eervol is. De oefening die de handen leert nuttig te zijn en jonge mensen leert hun deel te dragen van de lasten des levens, geeft lichamelijke krachten en ontwikkelt

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

ieder talent. Allen moeten leren iets te doen dat heilzaam is voor henzelf en tot nut van anderen. God heeft het werk tot een zegen gesteld, en alleen de ijverige werker vindt de ware schoonheid en levensvreugde. De goedkeuring van God rust met liefdevolle zekerheid op kinderen en jonge mensen die opgewekt hun aandeel vervullen in de huiselijke bezigheden en zo de lasten van vader en moeder helpen dragen. Zulke kinderen zullen hun ouderlijk huis verlaten om nuttige leden van de maatschappij te worden.

Gedurende Zijn gehele leven hier op aarde was Jezus een ernstig en toegewijd werker. Hij verwachtte veel; daarom ondernam Hij veel. Nadat Hij Zijn dienstwerk begonnen was, zei Hij : *"Wij moeten werken de werken Desgene Die Mij gezonden heeft, zolang het dag is; er komt een nacht waarin niemand werken kan."* (Johannes 9:4) Jezus ontweek zorg en verantwoordelijkheid niet, zoals zovelen doen die belijden Zijn volgelingen, te zijn.

Omdat zij deze tucht proberen te ontwijken, zijn zovelen zwak en onbekwaam. Zij bezitten wellicht kostbare en beminlijke karaktertrekken, maar ze zijn slap en bijna nutteloos wanneer moeilijkheden of hindernissen overwonnen moeten worden. De zekerheid en de werklust, de vastheid en sterkte van karakter, die ons in Christus getoond zijn, moeten in ons ontwikkeld worden door dezelfde discipline waaraan Hij Zich had onderworpen. En de genade die Hij ontving, zal ons ook ten deel vallen.

Zolang Hij hier op aarde leefde, deelde onze Heiland het lot van de armen. Hij kende uit ervaring hun zorgen en moeilijkheden, en Hij kon alle eenvoudige arbeiders troosten en bemoedigen. Zij die een juist begrip hebben van hetgeen Zijn leven ons leert, zullen nooit het gevoel hebben dat er onderscheid tussen de verschillende klassen moet worden gemaakt, en dat de rijken meer geëerd moeten worden dan de achtenswaardige armen.

Jezus bracht opgewektheid en tact naar voren bij Zijn arbeid. Het vereist veel geduld en geestkracht om Bijbelse godsdienst uit te dragen in het huiselijk leven en in de werkplaats, om de spanning van wereldse zaken te doorstaan en toch het oog alleen op de heerlijkheid van God gericht te houden. Hierin was Christus een Helper. Hij was nooit zozeer van wereldse zorgen vervuld dat Hij geen tijd of aandacht meer voor het hemelse had. Dikwijls bracht Hij de vreugde van Zijn hart tot uiting door het zingen van psalmen en hemelse liederen. Dikwijls hoorden de bewoners van Nazareth hoe Hij Zijn stem verhief in lof en dank aan God. Door het lied hield Hij gemeenschap met de hemel en wanneer Zijn metgezellen klaagden dat ze de arbeid moe waren, werden ze aangemoedigd door de lieflijke melodie die van Zijn lippen klonk. Zijn lofzang scheen de boze engelen te verbannen, en zoals wierook, de plaats met aangename reuk te vullen. De gedachten van Zijn toehoorders werden van hun aardse ballingschap afgeleid naar het hemels tehuis. Jezus was voor de wereld de Bron van genezende genade, en gedurende al die jaren van afzondering in Nazareth vloeiden uit Zijn leven stromen van medeleven en tederheid. De bejaarden, de bedroefden, zij die gebukt gingen onder de last der zonde, de kinderen in hun onschuldige vreugde in hun spel, de diertjes in het struikgewas, de geduldige lastdieren - allen waren gelukkiger in Zijn tegenwoordigheid. Hij Wiens machtwoord de werelden in stand hield, boog Zich om een gewonde vogel te helpen. Niets was te gering voor Zijn aandacht, er was niets dat Hij beneden Zich achtte om te dienen. Naarmate dan Jezus toenam in wijsheid en grootte, nam Hij toe in genade bij God en mensen. Hij verkreeg de sympathie van ieders hart, door te tonen dat Hij in staat was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

met allen mee te leven. De sfeer van hoop en moed die Hem omgaf, maakte Hem tot een zegen voor ieder huis. En op de Sabbatdag werd Hij dikwijls in de synagoge naar voren geroepen om een gedeelte uit de Profeten voor te lezen, en de harten van de toehoorders werden ontroerd wanneer er een **nieuw licht** straalde uit de bekende woorden van de heilige boeken.

Toch vermeed Jezus uiterlijk vertoon. Gedurende al de jaren van Zijn verblijf in Nazareth maakte Hij geen gebruik van Zijn wonderbare kracht. Hij zocht geen hoge positie en matigde zich geen titels aan. Zijn rustig, eenvoudig leven, en zelfs het zwijgen van de Schriften over Zijn jonge jaren, leren ons een belangrijke les. Hoe rustiger en eenvoudiger het leven van een kind is, - hoe meer vrijgesteld van kunstmatige opwindning, en hoe meer in harmonie met de natuur - des te gunstiger is dat voor zijn lichamelijke en verstandelijke vermogens en voor zijn geestkracht.

Jezus is ons Voorbeeld. Er zijn vele mensen die Zijn openbaar dienstwerk met veel belangstelling bestuderen, terwijl ze de les uit Zijn eerste levensjaren niet opmerken. Maar juist in Zijn huiselijk leven is Hij een voorbeeld voor alle kinderen en jonge mensen. De Heiland daalde af tot armoede, opdat Hij ons zou kunnen leren hoe dicht we in nederige omstandigheden bij God kunnen leven. Hij leefde om Zijn Vader te behagen, te eren en te verheerlijken in de gewone dingen des levens. Hij begon Zijn werk door zich te wijden aan het nederige werk van de werkmans die zwoegt voor zijn dagelijks brood. Hij diende God evengoed toen Hij zich moeite gaf aan de werkbank in de timmermanswerkplaats als toen Hij wonderen verrichtte voor de ogen van de menigte. En ieder jongmens die het voorbeeld volgt van Christus' trouw en gehoorzaamheid in Zijn nederig huis, kan zich beroepen op de woorden die door de Vader van Hem werden gezegd door middel van de Heilige Geest: *"Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun; Mijn uitverkorene, in Wie Ik een welbehagen heb."* (Jesaja 42:1)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 8 - Op het Pascha

Bij de Joden vormde het twaalfde levensjaar de scheidingslijn tussen de kinder- en jeugdijaren. Aan het einde van dat jaar werd een Hebreeuwse jongen een zoon van de wet genoemd, en ook een zoon van God. Hem werd in het bijzonder de gelegenheid gegeven voor godsdienstonderwijs en er werd van hem verwacht, dat hij deelnam aan de gewijde feesten en gebruiken. Overeenkomstig dit gebruik bezocht Jezus als jongen het Pascha te Jeruzalem. Zoals alle vrome Israëlieten, gingen Jozef en Maria ieder jaar op om het Pascha bij te wonen, en toen Jezus de vereiste leeftijd bereikt had, namen ze Hem mee.

Er waren drie jaarlijkse feesten, Pascha, Wekenfeest en Loofhuttenfeest, waarbij alle Israëlitische mannen voor de Heere in Jeruzalem moesten verschijnen. Van deze feesten werd het Pascha het drukst bezocht. Velen waren aanwezig uit alle landen waar de Joden verstrooid waren. Uit alle delen van Palestina kwamen de aanbidders in groten getale. De reis van Galilea naar Jeruzalem duurde enkele dagen, en de reizigers vormden grote groepen om in gezelschap te zijn en voor de veiligheid. De vrouwen en oude mannen reden op ossen of ezels over de steile, rotsachtige wegen. De sterkere mannen en jonge mensen reisden te voet. De tijd van het Pascha viel omstreeks eind maart, begin april, en het gehele landschap was bezaaid met bloemen en verblijd door het gezang van de vogels. Langs de gehele weg waren plaatsen die voor de geschiedenis van Israël gedenkwaardig waren, en de vaders en moeders vertelden aan hun kinderen opnieuw over de wonderen die God in het verleden voor Zijn volk had verricht. Zij kortten de reis met zang en muziek, en wanneer ten slotte de torens van Jeruzalem in zicht kwamen, voegde iedere stem zich in de jubelende zang : *"Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem... vrede zij binnen uw muur, rust in uw burchten."* (Psalm 122:2,7)

Het vieren van het Pascha begon met de geboorte van het Joodse volk als natie. In de laatste nacht van hun slavernij in Egypte, toen er nog geen schijn was van bevrijding, gaf God hun bevel zich gereed te maken voor een onmiddellijk vertrek. Hij had Farao gewaarschuwd voor het uiteindelijk oordeel dat over de Egyptenaren zou komen en Hij gaf de Hebreeërs de opdracht hun gezinnen in hun eigen huizen bijeen te brengen. Nadat ze het bloed van een geslacht lam aan de deurposten hadden gesprenkeld, moesten ze het lam eten, geroosterd, met ongezuurde broden en bittere kruiden. *"En aldus zult gij het eten"* zei Hij *"Uw lendenen omgord, uw schoenen aan uw voeten en uw staf in uw hand; overhaast zult gij het eten; het is een Pascha voor de Heere."* (Exodus 12:11) Te middernacht werden alle eerstgeborenen van Egypte gedood. Toen zond de koning een boodschap naar Israël : *"Maakt u gereed, gaat weg uit het midden van mijn volk... gaat, dient de Heere zoals gij gezegd hebt."* (Exodus 12:31)

De Hebreeërs trokken uit Egypte als een onafhankelijk volk. De Heere had bevel gegeven dat het Pascha ieder jaar moest worden gevierd. Hij zei : *"En wanneer uw zonen tot u zeggen: Wat betekent deze dienst van u, dan zult gij zeggen: Het is een Paasoffer voor de Heere, Die in Egypte aan de huizen der Israëlieten voorbijging, toen Hij de Egyptenaren sloeg"*. (Exodus 12:26,27) Zo moest van geslacht tot geslacht het verhaal van deze heerlijke bevrijding herhaald worden. Het Pascha werd gevolgd door het zevendaagse feest der ongezuurde broden. Op de tweede dag van het feest werden de eerstelingen van de oogst van dat jaar, een schoof gerst, voor de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Heere gesteld. Alle plechtigheden van dit feest waren zinnebeelden van het werk van Christus. De bevrijding van Israël uit Egypte was een leerrijke les van de verlossing, waaraan het Pascha steeds weer moest herinneren. Het geslachte lam, het ongezuurde brood, de eerstelingsgarve stelden de Heiland voor.

In de dagen van Christus was dit feest bij de meeste mensen vervlakt tot een vormendienst. Maar wat een betekenis had het voor de Zoon van God! Voor de eerste maal aanschouwde het kind Jezus de tempel. Hij zag de in het wit geklede priesters die hun plechtige dienst verrichtten. Hij zag het bloedende offer op het brandofferaltaar. Met hen die gekomen waren om te aanbidden, boog Hij Zich in gebed, terwijl een wolk van wierook opsteeg naar God. Hij was getuige van de indrukwekkende plechtigheden van de Paschadienst. Iedere dag zag Hij duidelijker de betekenis daarvan.

Iedere handeling scheen met zijn eigen leven verbonden te zijn. Nieuwe beweeggronden werden in Hem wakker. Stil en geheel erdoor in beslag genomen scheen Hij een groot probleem te bestuderen. De verborgenheid van Zijn zending opende zich voor de Heiland.

Verdiept in de overpeinzing van deze dingen, bleef Hij niet naast Zijn ouders. Hij wilde alleen zijn. Toen de paschadiensten voorbij waren, bleef Hij in de voorhoven van de tempel toeven, en toen de tempelgangers uit Jeruzalem wegtrrokken, werd Hij achtergelaten.

Met dit bezoek aan Jeruzalem wilden de ouders van Jezus Hem met de grote leraars van Israël in contact brengen. Hoewel Hij tot in de kleinste bijzonderheden aan het Woord van God gehoorzaam was, richtte Hij zich niet naar de inzetten en gebruiken van de rabbi's. Jozef en Maria hoopten, dat Hij ertoe gebracht zou worden de geleerde rabbi's te eerbiedigen en meer acht zou gaan slaan op hun eisen. Maar in de tempel was Jezus door God onderwezen. Dat wat Hij ontvangen had, begon Hij terstond aan anderen mede te delen.

In die dagen was een zaal die in verbinding stond met de tempel, in gebruik als een heilige school, in de geest van de profetenscholen. Hier verzamelden de leidinggevende rabbi's zich met hun leerlingen, en daarheen ging nu het kind Jezus. Hij zette Zich aan de voeten van die gewichtige, geleerde mannen en luisterde naar hun onderwijs. Als iemand die naar wijsheid zocht, vroeg Hij deze leraars over de profetieën en de gebeurtenissen die toen plaatsvonden, en die wezen op de komst van de Messias.

Jezus toonde Zichzelf als iemand die dorst naar kennis van God. Zijn vragen brachten diepe waarheden naar voren die reeds lang waren verdoezeld, maar die voor het behoud van zielen van levensbelang waren. Terwijl Hij aantoonde hoe beperkt en oppervlakkig de wijsheid van die wijze mannen was, stelde iedere vraag hen voor een Goddelijke les en plaatste de waarheid in een nieuw licht. De rabbi's spraken over de heerlijke verheffing die de komst van de Messias aan het Joodse volk zou brengen, maar Jezus wees op de profetie van Jesaja en vroeg hun naar de betekenis van die Schriftgedeelten die heenwijzen op het lijden en de dood van het Lam Gods.

De geleerden wendden zich tot Hem met hun vragen en verbaasden zich over Zijn antwoorden. Met de nederigheid van een kind herhaalde Hij de woorden van de Schrift, en gaf daaraan een diepte en betekenis die de wijze mannen er niet in hadden gevonden. Indien zij de lijnen der waarheid die Hij hun aanwees, zouden hebben

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gevolgd, zou dat een hervorming in de godsdienst van die dagen hebben teweeggebracht. Een grote belangstelling voor geestelijke dingen zou zijn opgewekt, en wanneer Jezus Zijn openbaar dienstwerk begon, zouden velen erop zijn voorbereid geweest Hem te ontvangen.

De rabbi's wisten dat Jezus niet op hun scholen was onderwezen, en toch begreep Hij veel meer van de profetieën dan zij. In deze nadenkende Galilese jongen zagen ze een grote belofte. Zij wilden Hem winnen als hun leerling, opdat Hij een leraar in Israël zou worden. Zij wilden Zijn opleiding op zich nemen, daar ze gevoelden dat een zo oorspronkelijke geest door hen moest worden gevormd. De woorden van Jezus hadden hun hart bewogen zoals ze nooit tevoren door woorden van menselijke lippen werden bewogen. God trachtte licht te geven aan die leiders van Israël, en Hij gebruikte het enige middel waardoor zij bereikt konden worden. In hun trots zouden zij nooit hebben willen erkennen, dat zij iets van iemand anders zouden kunnen leren. Wanneer Jezus was verschenen en getracht had hun iets te leren, zouden ze zich niet verwaardigd hebben om te luisteren. Maar zij vleiden zich met de gedachte, dat zij Hem iets leerden, of in ieder geval Zijn kennis van de Schriften op de proef stelden. De jeugdige bescheidenheid en prettige manieren van Jezus ontmantelden hun vooroordelen. Onbewust openden zij hun geest voor de Woorden van God, en de Heilige Geest sprak tot hun harten.

Zij moesten wel inzien, dat hun verwachtingen betreffende de Messias niet door de profetie gesteund werden, maar zij konden geen afstand doen van de theorieën die hun eerzucht hadden gestreeld. Zij wilden niet toegeven dat zij de Schriften, waarvan zij beweerden dat zij ze onderwezen, verkeerd hadden uitgelegd. Ze stelden elkander de vraag : Hoe kan deze jongeman kennis bezitten, daar Hij niets geleerd heeft? Het licht scheen in de duisternis, maar *"de duisternis heeft het niet begrepen."* (Johannes 1:5)

Intussen verkeerden Jozef en Maria in grote verslagenheid en angst. Bij het vertrek uit Jeruzalem hadden ze Jezus uit het oog verloren, en ze wisten niet dat Hij was achtergebleven. De landstreek was destijds dichtbevolkt, en de reisgezelschappen die van Jeruzalem naar Galilea teruggingen, waren groot. Er heerste veel verwarring toen ze de stad verlieten. Eenmaal op weg, had het genoeg van samen met vrienden te reizen hun aandacht opgeëist en ze merkten Zijn afwezigheid niet op, tot de nacht viel. Toen ze stilhielden om te rusten, misten ze de helpende hand van hun Kind. In de veronderstelling dat Hij zich elders in het gezelschap bevond, hadden zij zich niet verontrust. Zo jong als Hij was, vertrouwden zij Hem volkomen, en verwachtten, dat, als het nodig was, Hij bereid zou zijn hen te helpen en hun wensen te voorkomen zoals Hij dat altijd gedaan had. Maar nu werden ze toch bevreesd. Zij zochten naar Hem tussen het gehele gezelschap, maar tevergeefs. Bevend herinnerden zij zich, hoe Herodes getracht had Hem te vermoorden toen Hij nog heel klein was. Sombere voorgevoelens vervulden hun hart. Zij maakten zichzelf bittere verwijten.

Zij keerden terug naar Jeruzalem en zetten hun speurtocht voort. Toen ze zich, de volgende dag onder de bezoekers van de tempel mengden, trok een bekende stem hun aandacht. Ze konden zich daarin niet vergissen, er was geen stem zoals de Zijne, zo ernstig en waarachtig, en toch zo vol melodie.

In de school van de rabbi's vonden ze Jezus. Hoewel ze zich verheugden, konden ze hun verdriet en angst niet meteen vergeten. Toen Hij weer bij hen was, zei de moeder, terwijl een verwijt in haar woorden doorklonk : *"Kind, waarom hebt Gij*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

ons dit aangedaan? Zie, Uw vader en ik zoeken U met smart!" (Lucas 2:48) "Waarom hebt gij naar Mij gezocht?" antwoordde Jezus. "Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?" (Lucas 2:49)

En daar ze Zijn woorden niet schenen te begrijpen, wees Hij omhoog. Op Zijn gezicht lag een glans waarover zij zich verbaasden. Goddelijkheid scheen door de menselijkheid heen. Toen ze Hem in de tempel vonden, hadden ze geluisterd naar wat er voorviel tussen Hem en de rabbi's, en ze waren zeer verbaasd over Zijn vragen en antwoorden. Zijn woorden wekten een gedachtengang op die nooit meer zou worden vergeten.

En de vraag die Hij aan hen stelde, hield ook een les in. *"Wist gij niet"*, zei Hij, *"dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"* (Lucas 2:49) Jezus was bezig met het werk waartoe Hij in de wereld was gekomen, maar Jozef en Maria hadden het hunne verwaarloosd. God had hun een grote eer bewezen door Zijn Zoon aan hen toe te vertrouwen. Heilige engelen hadden Jozef de weg gewezen om het leven van Jezus te behouden. Maar nu hadden ze Hem, Die zij geen ogenblik hadden mogen vergeten, een dag lang uit het oog verloren. En toen hun angst verdween, hadden ze zichzelf niet berispt, maar de schuld op Hem geworpen. Het was, heel natuurlijk dat de ouders van Jezus Hem als hun eigen kind beschouwden. Hij was iedere dag bij hen, in vele opzichten was Zijn leven gelijk aan dat van andere kinderen, en het was moeilijk voor hen te beseffen, dat Hij de Zoon van God was. Zij verkeerden in het gevaar, de zegen die hun gegeven was in de tegenwoordigheid van de Verlosser der wereld, niet meer te waarden. Het verdriet over hun scheiding van Hem en het zachte verwijt dat er in Zijn woorden lag, waren bedoeld om hen weer bewust te doen worden van de heiligheid van hetgeen hun was toevertrouwd.

In het antwoord aan Zijn moeder toonde Jezus voor de eerste maal dat Hij Zijn verhouding tot God begreep. Voor Zijn geboorte had de engel tot Maria gezegd: *"Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid"*. (Lucas 1:32,33)

Over deze woorden had Maria nagedacht in haar hart, maar hoewel ze geloofde dat haar kind de Messias van Israël zou zijn, begreep ze Zijn zending niet. Nu begreep ze Zijn woorden niet, maar ze wist dat Hij er aanspraak op maakte dat Hij niet verwant was met Jozef en dat Hij verklaard had, dat Hij de Zoon van God was.

Jezus verwaarloosde Zijn verhouding tot Zijn aardse ouders niet. Vanuit Jeruzalem keerde Hij met hen terug naar huis en Hij stond hen bij in hun werkzaam leven. Hij verborg de geheimenis van Zijn zending in Zijn eigen hart, en wachtte nederig op de aangewezen tijd voor Hem om Zijn werk te beginnen. Achttien jaar lang nadat Hij had ingezien dat Hij de Zoon van God was, erkende Hij de band die Hem bond aan het huis in Nazareth, en daar vervulde Hij de taak van een zoon, broer, vriend en burger.

Nadat voor Jezus Zijn zending openbaar was geworden in de tempel, schrok Hij terug voor contact met de menigte. Hij wilde in alle rust van Jeruzalem terugkeren met degenen die het geheim van Zijn leven kenden. Door de paschadienst trachtte God Zijn volk weg te roepen uit hun aardse zorgen en hen te herinneren aan Zijn heerlijk werk bij hun verlossing uit Egypte. Hij wilde dat zij in dit werk een belofte zagen voor verlossing van zonden. Zoals het bloed van het geslachte lam de huizen der Israëlieten beschermde, zo zou het bloed van Christus hun zielen redden; maar zij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

konden alleen door Christus worden gered, wanneer zij door het geloof Zijn leven tot het hunne zouden maken. De symbolische dienst had alleen nut wanneer daardoor de aanbidders werden gewezen op Christus als hun persoonlijke Heiland. God wilde, dat zij gebracht zouden worden tot vrome studie en meditatie betreffende de zending van Christus. Maar toen de menigte Jeruzalem verliet, gebeurde het maar al te dikwijls, dat de opwinding van het reizen en de gezellige omgang hun aandacht opeisten, en de dienst die ze hadden beleefd, werd vergeten. De Heiland voelde Zich niet aangetrokken tot hun gezelschap.

Toen Jozef en Maria alleen met Jezus zouden terugkeren van Jeruzalem, hoopte Hij hun aandacht te kunnen vestigen op de profetieën betreffende de lijdende Heiland. Op Golgotha probeerde Hij het verdriet van Zijn moeder te verzachten. Nu dacht Hij ook aan haar. Maria zou Zijn laatste strijd aanschouwen, en Jezus wenste dat ze Zijn zending zou begrijpen, zodat zij gesterkt zou zijn om het te doorstaan wanneer een zwaard door haar ziel zou gaan. Zoals Jezus van haar gescheiden was geweest, en zij Hem drie smartelijke dagen gezocht had, zo zou Hij, wanneer Hij geofferd zou zijn voor de zonden der wereld, weer drie dagen verloren zijn voor haar. En wanneer Hij uit het graf te voorschijn zou treden, zou haar smart weer in vreugde verkeren. Maar hoeveel beter zou ze de smart om Zijn dood hebben kunnen dragen, wanneer ze de Schriften zou hebben begrepen die Hij nu onder haar aandacht trachtte te brengen! Als Jozef en Maria hun harten op God gericht zouden hebben door gebed en overpeinzing, zouden ze hebben beseft, hoe heilig datgene was, wat hun was toevertrouwd, en ze zouden Jezus niet uit het oog hebben verloren. Door de onachtzaamheid van één dag verloren ze hun Heiland, maar het kostte hun drie dagen angstig zoeken om Hem weer te vinden.

Zo is het ook met ons, door ijdele woorden, kwaadsprekerij of het verwaarlozen van het gebed kunnen we in één dag de tegenwoordigheid van de Heiland verliezen, en het kan ons vele smartelijke dagen kosten om Hem terug te vinden en de vrede die we verloren hebben, te herwinnen.

In onze omgang met elkaar moeten we er acht op slaan dat we Jezus niet vergeten en dat we niet voortgaan zonder te merken dat Hij niet bij ons is. Wanneer we zó in beslag genomen worden door wereldse dingen dat we geen gedachten meer over hebben voor Hem op Wie onze hoop voor het eeuwig leven is gericht, scheiden we onszelf van Jezus en van de hemelse engelen af. Deze heilige wezens kunnen niet blijven op een plaats waar de aanwezigheid van de Heiland niet wordt verlangd en waar Zijn afwezigheid niet wordt opgemerkt. Daarom kan het ook gebeuren, dat er zo dikwijls ontmoediging heerst onder hen die belijden volgers van Christus te zijn.

Velen wonen de godsdienstoefening bij en worden verkwikt en vertroost door het Woord van God, maar doordat ze de overdenking nalaten, de waakzaamheid en het gebed verwaarlozen, verliezen zij de zegen en ze bemerken dat ze wanhopiger zijn dan voor ze die ontvingen. Dikwijls hebben ze het gevoel alsof God Zich nauwelijks met hen bemoeit heeft. Ze zien niet in, dat het hun eigen schuld is. Door zichzelf van Jezus af te scheiden, hebben ze het licht van Zijn tegenwoordigheid buitengesloten.

Het zou goed voor ons zijn, om iedere dag een rustig uur te besteden aan het overdenken van het leven van Christus. We moeten het punt voor punt nagaan en onze verbeelding over ieder toneel laten gaan, vooral over de laatste dagen van Zijn leven. Wanneer we nadenken over Zijn offer voor ons, zal ons vertrouwen in Hem vaster worden, onze liefde zal levendiger worden en we zullen meer vervuld worden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

van Zijn Geest. Wanneer we tenslotte verlost willen worden, moeten we de les leren van berouw en vernedering aan de voet van het kruis.

Wanneer we bij elkaar komen, kunnen we voor elkander tot een zegen zijn. Wanneer we van Christus zijn, zullen onze tederste gedachten voor Hem zijn. We zullen het heerlijk vinden over Hem te spreken, en wanneer we met elkander spreken, zullen onze harten worden verzacht door een Goddelijke invloed. Wanneer we de schoonheid van Zijn karakter zien, zullen we *"veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid."* (2 Korinthe 3:18)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 9 - Dagen van strijd

Vanaf zijn eerste levensjaren werd het Joodse kind omringd door de inzettingen van de rabbi's. Er werden strenge regels gegeven voor iedere daad, zelfs tot de kleinste bijzonderheden van het leven toe. Door de leraars in de synagogen werd de jeugd onderwezen in de talloze voorschriften waarvan men verwachtte dat orthodoxe Joden ze in acht zouden nemen. Maar Jezus hield Zich met deze dingen niet bezig. Van Kind af aan handelde Hij onafhankelijk van de wetten van de rabbi's. Hij bestudeerde voortdurend de Schriften van het Oude Testament, en de woorden "Zo zegt de Heere", waren aanhoudend op Zijn lippen.

Terwijl de toestand van het volk duidelijk werd voor Zijn Geest, zag Hij dat de eisen van de gemeenschap en de eisen van God voortdurend met elkaar in botsing kwamen. De mensen dwaalden af van het Woord van God en verheerlijkten theorieën die ze zelf hadden uitgedacht. Zij hielden zich aan traditionele plechtigheden die geen enkel nut hadden. Hun godsdienst was zuiver een reeks ceremoniën; de heilige waarheden die deze had moeten inprenten, bleven voor de aanbidders verborgen. Hij zag dat ze geen vrede vonden in de diensten waaraan geen geloof te pas kwam. Zij kenden niet de vrijheid van Geest, Die ze zouden ontvangen wanneer ze God in waarheid zouden dienen. Jezus was gekomen om te leren wat de betekenis was van het aanbidden van God, en Hij kon Zijn goedkeuring niet eraan hechten dat menselijke inzettingen vermengd werden met Goddelijke voorschriften. Hij viel de inzettingen of praktijken van de geleerde leraars niet aan, maar wanneer Hij om Zijn eigen eenvoudige gewoonten werd berispt, bracht Hij het Woord van God als een rechtvaardiging van Zijn daden.

Op allerlei vriendelijke en nederige wijzen trachtte Jezus de mensen met wie Hij in contact kwam, te behagen. Omdat Hij zo vriendelijk en bescheiden was, meenden de schriftgeleerden en oudsten dat Hij Zich wel gemakkelijk door hun leer zou laten beïnvloeden. Zij drongen er bij Hem op aan dat Hij de stelregels en inzettingen die hun door de oude rabbi's waren overgeleverd, zou aanvaarden, maar Hij vroeg naar hun gezag uit de Heilige Schrift.

Hij wilde luisteren naar ieder woord dat uit de mond Gods uitgaat, maar Hij kon niet gehoorzamen aan de verzinsels van mensen. Het scheen dat Jezus de Schriften van het begin tot het einde kende, en Hij toonde hun ware betekenis aan. De rabbi's schaamden zich, onderricht te worden door een kind. Zij beweerden, dat het hun ambt was om de Schriften te verklaren en dat Hij slechts hun uitleg behoorde aan te nemen. Zij waren verontwaardigd dat Hij Zich tegen hun woorden te weer zou stellen.

Zij wisten dat ze in de Schriften geen grond voor hun overleveringen konden vinden. Zij beseften dat Jezus veel verder gevorderd was dan zij, wanneer het ging om het begrip van de geestelijke dingen. Toch waren ze boos, omdat Hij niet gehoorzaamde aan hun voorschriften. Toen ze er niet in slaagden Hem te overtuigen, zochten ze Jozef en Maria op en vertelden hun over Zijn gebrek aan meegaandheid. Zo had Hij verwijten en straf te dragen.

Reeds zeer jong begon Jezus Zelf handelend op te treden waar het de vorming van Zijn karakter betrof, en zelfs niet Zijn liefde en eerbied voor Zijn ouders konden Hem van Gods Woord doen afdwalen. "Er staat geschreven" was Zijn reden voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

iedere daad die van de gewoonten in het gezin afweek. Maar de invloed van de rabbi's maakte Zijn leven bitter. Reeds in Zijn jeugd moest Hij de moeilijke les van zwijgen en geduldig verdragen leren. Zijn broers, zoals de zonen van Jozef genoemd werden, kozen de zijde van de rabbi's. Zij stonden erop, dat men zich hield aan de overleveringen, alsof deze eisen Gods waren. Zij achtten zelfs de voorschriften van mensen hoger dan het Woord van God, en zij ergerden zich bijzonder aan de scherpzinnige wijze waarop Jezus onderscheid maakte tussen het valse en het ware. Zij veroordeelden Zijn strikte gehoorzaamheid aan de wet van God als eigenzinnigheid. Zij waren verbaasd over de wijsheid en kennis die Hij aan de dag legde, wanneer Hij de rabbi's antwoordde. Zij wisten dat Hij geen onderwijs van de wijze mannen had genoten, maar ze moesten toch wel inzien, dat Hij hun Leraar was. Zij zagen in, dat Zijn opvoeding op een hoger plan stond dan de hunne. Maar ze merkten niet op, dat Hij toegang had tot de boom des levens, een Bron van kennis waarvan zij niets afwisten.

Christus hield Zich niet afzijdig, en Hij had in het bijzonder de Farizeeën aanstoot gegeven door in dit opzicht af te wijken van hun zeer strenge regels. Hij bemerkte dat het terrein van de godsdienst door hoge muren van de wereld was afgesloten, als een zaak die te heilig was voor het leven van iedere dag. Deze scheidsmuren wierp Hij neer. In Zijn omgang met de mensen vroeg Hij niet : Wat gelooft u? Tot welke kerk behoort u? Hij stelde Zijn helpende kracht ter beschikking van allen die hulp nodig hadden. In plaats van Zichzelf in een kluizenaarshut op te sluiten om Zijn hemels karakter aan te tonen, werkte Hij ernstig voor de mensheid. Hij legde de nadruk op het beginsel dat Bijbelse godsdienst niet bestaat in het versterven van het lichaam. Hij leerde dat zuivere onbevleete Godsdienst niet alleen bedoeld is voor vastgestelde tijden en bijzondere gelegenheden. Te allen tijde en overal legde Hij een liefdevolle belangstelling voor de mensen aan de dag en zo verspreidde Hij een licht van blijde vroomheid om Zich heen. Dit alles was een terechtwijzing voor de Farizeeën. Het liet zien dat godsdienst niet bestaat uit zelfzucht, en dat hun ziekelijk vasthouden aan eigenbelang verre van ware godsvrucht was. Dit wekte hun vijandschap jegens Jezus op, zodat zij trachtten Hem te dwingen zich bij hun bepalingen aan te passen.

Jezus werkte om al het lijden dat Hij zag, te verlichten. Hij had slechts weinig geld om weg te geven, maar dikwijls ontzegde Hij Zichzelf voedsel om hen te helpen die het meer nodig schenen te hebben dan Hij. Zijn broers voelden dat Zijn invloed de hunne in hoge mate tegenwerkte. Hij bezat een tact die geen van hen had of wenste te hebben. Wanneer ze ruw spraken tot arme gedegenereerde mensen, zocht Jezus juist die mensen op en sprak woorden van bemoediging tot hen. Aan hen die daaraan behoefte hadden, gaf Hij een beker koud water en legde Hij rustig Zijn eigen voedsel in hun handen. Terwijl Hij hun lijden verlichtte, werden de waarheden die Hij leerde, verbonden met Zijn barmhartige daden, en zo in het geheugen gegrift.

Dit alles mishaagde Zijn broeders. Daar zij ouder waren dan Jezus, waren ze van mening, dat Hij naar hen moest luisteren. Zij beschuldigden Hem ervan dat Hij meende beter te zijn dan zij, en zij berispten Hem omdat Hij Zich stelde boven hun leraars en de priesters en de leiders van het volk. Dikwijls dreigden ze Hem en trachtten zij Hem bang te maken. Maar Hij ging voort en nam de Schriften tot Zijn gids.

Jezus had Zijn broeders lief en behandelde hen met voortdurende

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

vriendelijkheid, maar zij waren afgunstig op Hem en legden een vastbesloten ongeloof en verachting aan de dag. Zij konden Zijn gedrag niet begrijpen. Zij zagen grote tegenstellingen in Jezus. Hij was de Goddelijke Zoon van God, en toch was Hij een hulpeloos kind. Hij was de Schepper der werelden en de aarde was Zijn bezit, en toch kenmerkte armoede Zijn leven van stap tot stap. Hij bezat een waardigheid en een persoonlijkheid die volkomen onderscheiden waren van aardse trots en aanmatiging; Hij jaagde niet naar aardse grootheid, en zelfs op de laagste plaats was Hij tevreden. Dit maakte Zijn broeders boos. Zij konden Zijn voortdurende rust tijdens beproeving en verlies niet verklaren. Zij wisten niet, dat Hij om onzentwille arm geworden was, opdat wij *"door Zijn armoede rijk zouden worden"*. (2 Korinthe 8:9) Zij konden evenmin het geheim van Zijn zending begrijpen als de vrienden van Job eertijds diens vernedering en lijden konden vatten.

Jezus werd door Zijn broeders verkeerd begrepen, omdat Hij niet was zoals zij. Zijn maatstaf was hun maatstaf niet. Door op de mensen te zien, hadden zij zich van God afgewend, en kenden ze niet Zijn kracht in hun leven. De vormen van uiterlijke godsdienst waaraan zij zich hielden, konden het karakter niet veranderen. Zij *"verdienden de munt, de dille en de komijn"*, maar zij hadden *"het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw."* (Mattheüs 23:23)

Het voorbeeld dat Jezus hun gaf, was hun een voortdurende ergernis. Hij haatte slechts één ding op de wereld, en dat was de zonde. Zonder smart, die Hij onmogelijk kon verbergen, kon Hij geen getuige zijn van een verkeerde daad. Het contrast tussen de mensen die zich aan de vormendienst hielden, wier schijnheiligheid de liefde verborg die ze koesterden voor de zonde, en een karakter waarin ijver voor Gods eer overheerste, moest wel duidelijk blijken. Omdat het leven van Jezus het boze veroordeelde, ondervond Hij tegenstand, zowel in huis als daarbuiten. Over Zijn onzelfzuchtigheid en onomkoopbaarheid sprak men spottend. Zijn verdraagzaamheid en vriendelijkheid werden met "lafheid" betiteld.

Van al het bittere dat de mensen ten deel kan vallen, proefde Christus ieder deel. Er waren mensen die trachtten Hem vanwege Zijn geboorte verachtelijk af te wijzen, en zelfs als kind moest Hij reeds minachtende blikken en boos gefluister verdragen. Wanneer Hij daarop met een ongeduldig woord of een boze blik zou hebben geantwoord, wanneer Hij Zijn broeders ook maar door één verkeerde daad zou hebben toegeven, zou Hij er niet in geslaagd zijn een volmaakt Voorbeeld te geven. Dan zou Hij er ook niet in geslaagd zijn het plan voor onze verlossing ten uitvoer te brengen. Zelfs wanneer Hij toegegeven zou hebben dat er een verontschuldiging voor de zonde mogelijk was, dan zou satan getriomfeerd hebben en de wereld zou verloren zijn geweest. Daarom trachtte de verleider Zijn leven zo moeilijk mogelijk te maken, zodat Hij tot zonde gebracht zou kunnen worden.

Maar op iedere verzoeking had Hij slechts één antwoord: *"Er staat geschreven"*. Zelden bestrafte Hij een of andere verkeerde daad van Zijn broeders, maar Hij had hen een Woord van God te zeggen. Dikwijls werd Hij beschuldigd van lafheid wanneer Hij weigerde met hen samen iets verkeerd te doen, maar Zijn antwoord luidde: Er staat geschreven: *"De vreze des Heeren, dat is wijsheid, en van het kwade te wijken, is inzicht"*. (Job 28:28)

Er waren enkele mensen die Zijn gezelschap zochten, daar ze vrede hadden in Zijn bijzijn, maar velen vermeden Hem, omdat ze door Zijn vlekkeloos leven werden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

terechtgewezen. Jonge vrienden drongen er bij Hem op aan, dat Hij zou doen zoals zij deden. Hij was vrolijk en opgewekt, zij verheugden zich erover wanneer Hij bij hen was en ze luisterden graag naar Zijn gevatte ideeën, maar zij hadden geen geduld met Zijn gewetensbezwaren, en beweerden dat Hij bekrompen en stijf was. Jezus antwoordde: Er staat geschreven: *"Waarmede zal de jongeling zijn pad rein bewaren? Als hij dat houdt naar Uw Woord"* (Psalm 119:9) *"Ik berg Uw Woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige."* (Psalm 119:11) Dikwijls stelde men Hem de vraag: Waarom wil je toch zo graag een uitzondering zijn, zo anders dan wij allen? Er staat geschreven, antwoordde Hij: *"Welzalig zij die onberispelijk van wandel zijn, die in de wet des Heeren gaan. Welzalig zij die Zijn getuigenissen bewaren, die Hem van ganser harte zoeken; die ook geen onrecht plegen, maar wandelen in Zijn wegen"*. (Psalm 119:1-3)

Wanneer men Hem de vraag stelde, waarom Hij niet meedeed met de grappen van de jonge mensen in Nazareth, zei Hij: Er staat geschreven: *"In de weg Uwer getuigenissen verblijd ik mij als over allerlei rijkdom. Uw bevelen zal ik overdenken en op Uw paden zal ik letten. In Uw inzettingen zal ik mij verlustigen, Uw woord zal ik niet vergeten"*. (Psalm 119:14-16)

Jezus streed niet voor Zijn rechten. Dikwijls werd Zijn werk zonder noodzaak zwaar gemaakt, omdat Hij gewillig was en niet klaagde. Toch faalde Hij niet en Hij werd niet ontmoedigd. Hij stond boven die moeilijkheden, alsof Hij verkeerde in het licht van Gods aangezicht. Hij nam geen wraak wanneer Hij ruw behandeld werd, maar droeg de beledigingen geduldig. Steeds weer stelde men Hem de vraag: Waarom laat je het toe, dat men je zo schandelijk behandelt en misbruik van je maakt, zelfs je broers? Er staat geschreven, zei Hij: *"Mijn zoon, vergeet Mijn onderwijzing niet en uw hart beware Mijn geboden, want lengte van dagen, en jaren van leven, en vrede zullen zij u vermeerderen. Dat liefde en trouw u niet verlaten! Bind ze om uw hals, schrijf ze op de tafel van uw hart, dan zult gij genegenheid en goedkeuring verwerven in de ogen van God en mensen"*. (Spreuken 3:1-4)

Vanaf de tijd dat Zijn ouders Hem in de tempel hadden gevonden, was Zijn handelwijze een mysterie voor hen. Hij bond met niemand de strijd aan, maar Zijn voorbeeld was een voortdurende les. Hij scheen Iemand te zijn Die alleen stond. Zijn gelukkigste uren waren, wanneer Hij alleen was met de natuur en met God. Steeds wanneer Hij dat voorrecht had, wendde Hij Zich van het toneel van Zijn arbeid af om de velden in te gaan, om te peinen in de groene dalen, om op een bergheiling of tussen de bomen in het bos gemeenschap met God te hebben. Vroeg in de morgen kon men Hem dikwijls op een eenzame plaats vinden, waar Hij mediteerde, de Schriften onderzocht of in gebed verzonken was. Na deze rustige uren keerde Hij naar huis terug om Zijn plichten weer waar te nemen en een Voorbeeld te zijn in geduldige arbeid.

Het leven van Christus werd door eerbied en liefde voor Zijn moeder gekenmerkt. Maria geloofde in haar hart dat het heilige Kind Dat uit haar geboren was, de lang beloofde Messias was, maar ze durfde haar geloof niet onder woorden te brengen. Gedurende Zijn gehele aardse leven deelde zij in Zijn lijden. Ze zag met smart de beproevingen die in Zijn kinder- en jongelingsjaren over Hem kwamen. Door haar verdediging van datgene waarvan zij wist dat het goed was in Zijn optreden, bracht zij zichzelf soms in een moeilijke positie. Ze beschouwde de omgang

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

thuis en de tedere wakende zorg van de moeder over haar kinderen als iets dat van zeer groot belang was voor de vorming van het karakter. De zonen en dochters van Jozef wisten dit, en door een beroep te doen op haar zorg, probeerden ze de gewoonten van Jezus naar hun eigen maatstaf te veranderen. Maria onderhield zich dikwijls met Jezus over deze dingen en drong bij Hem erop aan dat Hij Zich aan de gebruiken van de rabbi's zou houden. Maar Hij kon niet overreed worden een verandering te brengen in Zijn gewoonten de werken van God te overdenken, en het pogen verlichting te brengen in het lijden van mensen en zelfs van stomme dieren. Wanneer de priesters en de leraars Maria's hulp inriepen om toezicht op Jezus uit te oefenen, was zij zeer verontrust; maar er kwam vrede in haar hart, wanneer Hij haar Schriftgedeelten voorhield die Zijn gewoonten goedkeurden.

Bij tijden aarzelde ze tussen Jezus en Zijn broers, die niet geloofden dat Hij de Afgezant van God was, maar er was overvloedig bewijs dat Zijn karakter Goddelijk was. Ze zag hoe Hij Zichzelf opofferde om anderen te helpen. Zijn aanwezigheid maakte de atmosfeer in huis zuiverder, en Zijn leven was als zuurdesem dat werkte in hun gemeenschap. Onschuldig en onbevekt wandelde Hij te midden van de onnadenkende, ruwe en onbeleefde mensen; tussen de onrechtvaardige tollenaars, de roekeloze verkwisters, de onrechtvaardige Samaritanen, de heidense soldaten, de ruwe burens en de bonte menigte. Hij sprak hier en daar een woord van medeleven, wanneer Hij zag dat mensen vermoeid waren, maar gedwongen werden zware lasten te dragen. Hij deelde hun lasten en verhaalde aan hen de lessen die Hij uit de natuur geleerd had over de liefde, de vriendelijkheid, de goedheid van God.

Hij leerde allen dat ze zichzelf moesten beschouwen als mensen die kostbare talenten ontvangen hadden, die, wanneer ze op de juiste wijze gebruikt werden, hun van de hemelse rijkdommen zouden verzekeren. Hij verwijderde alle ijdelheid uit het leven, en leerde door Zijn eigen Voorbeeld dat ieder ogenblik van het leven geladen is met gevolgen voor de eeuwigheid, dat we daarvoor moeten zorg dragen als voor een schat en het moeten gebruiken voor heilige doeleinden. Hij ging geen enkel mens als waardeloos voorbij, maar trachtte voor iedere ziel het reddende geneesmiddel aan te wenden. In welk gezelschap Hij Zich ook bevond, Hij leerde hun een les die aan tijd en omstandigheden was aangepast. Hij trachtte de meest ruwe en onbuigzame mensen te bezielen met hoop, door hun de verzekering voor te houden dat ze onberispelijk en vlekkeloos konden worden, en zulk een karakter konden verkrijgen, dat men zou kunnen zien dat zij kinderen Gods waren. Dikwijls ontmoette Hij mensen die in de macht van satan waren geraakt en die de kracht niet hadden om zich uit zijn strikken los te rukken. Tot zo iemand, die ontmoedigd, ziek, verzocht en gevallen was, sprak Jezus dan woorden van teder medeleven, woorden die nodig waren en begrepen konden worden. Hij ontmoette ook anderen, die een strijd van man tegen man voerden tegen de vijand der zielen. Zulke mensen moedigde Hij aan om vol te houden, en verzekerde hun, dat ze zouden overwinnen, omdat de engelen Gods aan hun zijde waren en hun de overwinning zouden geven. De mensen die Hij op deze wijze hielp waren ervan overtuigd dat Hij Iemand was Die zij volkomen konden vertrouwen. Hij zou de geheimen die zij Hem mededeelden, niet verraden. Jezus was de Genezer van het lichaam evenals van de ziel. Hij stelde belang in elk lijden dat onder Zijn aandacht kwam, en aan iedere lijder bracht Hij verlichting, daar er een verzachtende balsem in Zijn vriendelijke woorden was. Niemand kon zeggen dat Hij een wonder had verricht, maar een kracht - de genezende kracht der liefde - ging van Hem uit tot de zieken en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

wanhopigen. Zo werkte Hij, vanaf de tijd dat Hij nog een kind was, op onopvallende wijze voor de mensen. Daarom ook luisterden zo velen vol vreugde naar Hem, nadat Hij Zijn openbaar dienstwerk was begonnen.

Toch wandelde Jezus in Zijn kinderjaren, in Zijn jeugd en als Man, alleen. In Zijn reinheid en trouw trad Hij de wijnpers alleen, en van de mensen was er niemand met Hem. Hij droeg de verschrikkelijke last van de verantwoordelijkheid voor de redding der mensen. Hij wist dat, indien er geen snelle verandering kwam in de beginselen en plannen van het menselijk geslacht, allen verloren zouden zijn. Dat was de last die op Zijn ziel drukte, en niemand kon zich er een begrip van vormen hoe zwaar die last woog. Vervuld van dat ene doel, leefde Hij volgens het Plan van Zijn leven, dat Hij Zelf het licht der mensen zou zijn.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 10 - De stem in de woestijn

Uit de getrouwen van Israël, die reeds lang hadden gewacht op de komst van de Messias, stond de voorloper van Christus op. De bejaarde Priester Zacharias en zijn vrouw Elisabeth waren "*beiden rechtvaardig voor God*", (Lucas 1:6) en in hun rustig heilig leven scheen het licht van het geloof als een ster in de duisternis van die boze dagen. Aan dit Godvrezende echtpaar werd een zoon beloofd, die zou "*uitgaan voor het aangezicht des Heeren om Zijn wegen te bereiden*". (Lucas 1:76)

Zacharias woonde in "*het bergland van Judea*", (Lucas 1:65) maar hij was naar Jeruzalem gegaan om een week lang dienst te doen in de tempel, een dienst die ieder jaar tweemaal van de Priesters van iedere afdeling werd vereist. "*En het geschiedde, toen hij de priesterdienst voor God verrichtte in de beurt zijner afdeling, dat hij door het lot werd aangewezen, volgens de regel van de priesterdienst, om de tempel des Heeren binnen te gaan en het reukoffer te brengen.*" (Lucas 1:8,9)

Hij stond voor het gouden altaar in het heilige van de tempel. De wolk van wierook steeg met de gebeden van Israël op naar God. Plotseling werd hij zich bewust van de aanwezigheid van een hogere macht. Er was een "*engel des Heeren, staande ter rechterzijde van het reukofferaltaar*". (Lucas 1:11) De plaats waar de engel stond was een aanduiding van gunst, maar Zacharias lette daar niet op, jarenlang had hij om de komst van de Verlosser gebeden, nu had de hemel zijn boodschapper gezonden om hem te vertellen dat die gebeden weldra in vervulling zouden gaan ; maar de genade van God scheen hem te groot om geloofd te worden. Hij werd vervuld van vrees en zelfveroordeling.

Maar hij werd begroet met de vreugdevolle verzekering : "*Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elisabeth zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven. En blijdschap en vreugde zal uw deel zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor de Heere, en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden... en velen der kinderen Israëls zal hij bekeren tot de Heere hun God. En hij zal voor Zijn aangezicht uitgaan in de geest en de kracht van Elia om de harten der vaders te keren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Here een weltoegerust volk te bereiden. En Zacharias zeide tot de engel: Waaraan zal ik dit weten? Want ik ben een oud man en mijn vrouw is op hoge leeftijd gekomen.*" (Lucas 1:13-18)

Zacharias wist heel goed hoe aan Abraham op hoge leeftijd een kind was gegeven, omdat hij geloofd had, dat Hij Die hem dat beloofd had, getrouw is. Maar een ogenblik denkt de bejaarde priester aan de zwakheid van de mensen. Hij vergeet dat God in staat is uit te voeren wat Hij beloofd heeft. Welk een tegenstelling is er tussen dit ongeloof en het lieflijke kinderlijke geloof van Maria, de maagd uit Nazareth, wiens antwoord op de heerlijke aankondiging van de engel luidde : "*Zie, de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar Uw woord*" ! (Lukas 1:38)

De geboorte van een zoon aan Zacharias moest, evenals de geboorte van het kind van Abraham, en van het kind van Maria, een grote geestelijke waarheid aan de mensen leren, een waarheid die we heel moeilijk en traag leren en spoedig vergeten. Van onszelf zijn wij niet in staat iets goeds te doen, maar datgene wat we niet kunnen doen, zal door de kracht van God in iedere nederige en gelovige ziel tot stand worden gebracht. Door het geloof werd het Kind der belofte gegeven. Door het geloof wordt

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

het geestelijk leven verkregen en worden we in staat gesteld de werken der gerechtigheid te werken.

Op de vraag van Zacharias antwoordde de engel : *"Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen."* (Lukas 1:19) Vijfhonderd jaar tevoren had Gabriël aan Daniel het profetische tijdperk bekendgemaakt dat zich zou uitstrekken tot de komst van de Messias. De wetenschap dat het einde van dat tijdperk nabij was, had Zacharias ertoe gebracht te bidden om de komst van de Messias. En nu was dezelfde boodschapper, door wie de profetie gegeven was, gekomen om de vervulling daarvan aan te kondigen.

De woorden van de engel *"Ik ben Gabriël die voor Gods aangezicht sta"*, (Lukas 1:19) tonen aan dat hij in de hemelse hoven een zeer eervolle positie bekleedt. Toen hij met een boodschap naar Daniel kwam, zei hij : *"Niet één staat mij vastberaden tegen hen terzijde, behalve uw vorst Michael (Christus)"*. (Daniël 10:21) De Heiland spreekt over Gabriël in de Openbaring, wanneer Hij zegt : *"Welke Hij door de zending van Zijn engel aan Zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven"*. (Openbaring 1:1) En aan Johannes verklaarde de engel : *"Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broederen de profeten"*. (Openbaring 22:9)

Welk een heerlijke gedachte - dat de engel die in eer na de Zoon van God komt, degene is die werd uitgekozen om Gods plannen aan de zondige mensen te openbaren. Zacharias had te kennen gegeven dat Hij aan de woorden van de engel twijfelde. Hij zou niet meer mogen spreken totdat ze vervuld waren. *"Zie"*, zei de engel, *"gij zult zwijgen... tot de dag toe, dat deze dingen geschieden, omdat gij mijn woorden niet geloofd hebt, die op hun tijd in vervulling zullen gaan"*. (Lucas 1:20) Het was de taak van de priester bij het verrichten van zijn dienst om te bidden om vergiffenis van openbare en nationale zonden, en voor de komst van de Messias; maar toen Zacharias trachtte dit te doen, kon hij geen woord uitbrengen.

Toen hij naar voren trad om het volk te zegenen, *"wenkte hij hun toe en bleef stom"*. (Lucas 1:22) Ze hadden lang gewacht, en ze begonnen te vrezen, dat hij neergeveld zou zijn door het oordeel Gods. Maar toen hij uit het heiligdom naar buiten trad, straalde zijn gezicht met de heerlijkheid des Heeren *"en zij begrepen, dat hij in de tempel een gezicht gezien had"*. (Lucas 1:22) Zacharias maakte hen duidelijk, wat hij gezien en gehoord had, en *"toen de dagen van zijn dienst vervuld waren"*, *vertrok hij naar zijn huis"*. (Lucas 1:23)

Spoedig na de geboorte van het beloofde kind werd de tong van de vader losgemaakt, *"en hij sprak, God lovende. En over allen die in hun nabijheid woonden, kwam vrees, en in het gehele bergland van Judea werden al deze dingen besproken. En allen die het hoorden, namen het ter harte en zeiden: Wat zal er van dit kind worden?"* (Lucas 1:64-66) Dit alles was bedoeld om de aandacht te vestigen op de komst van de Messias, voor Wie Johannes de weg moest bereiden.

De Heilige Geest rustte op Zacharias, en met de volgende prachtige woorden profeteerde hij aangaande de zending van zijn zoon: *"En gij, kind, zult een profeet des Allerhoogsten heten; want gij zult uitgaan voor het aangezicht des Heeren, om Zijn wegen te bereiden, om aan Zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving hunner zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmede de Opgang uit de hoogte naar ons zal omzien, om hen te beschijnen die gezeten zijn in de duisternis en*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

schaduw des doods, om onze voeten te richten op de weg des vredes". ((Lucas 1:76-79) "Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag dat hij zich aan Israël vertoonde." ((Lucas 1:80)

Vóór de geboorte van Johannes had de engel gezegd : *"Hij zal groot zijn voor de Heere, en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige Geest zal hij vervuld worden". (Lucas 1:15)* God had de zoon van Zacharias geroepen tot een groot werk, het grootste werk dat ooit aan een mens werd opgedragen. Om zijn werk te kunnen verrichten, moest hij de hulp des Heeren hebben. En de Geest van God zou bij hem zijn wanneer hij zou luisteren naar de aanwijzingen van de engel.

Johannes moest uitgaan als de boodschapper van Jehova, om de mensen het licht van God te brengen. Hij moest hun gedachten in een nieuwe richting leiden. Hij moest hen diep overtuigen van de heiligheid van Gods geboden en hun behoefte aan Zijn volmaakte gerechtigheid. Zulk een boodschapper moest heilig zijn. Hij moest een tempel zijn voor de inwonende Geest van God. Om zijn zending te kunnen vervullen, moest hij een gezonde lichamelijke conditie hebben en verstandelijk en geestelijk sterk zijn. Daarom zou het voor hem noodzakelijk zijn, zijn eetlust en hartstochten te bedwingen. Hij moest ook in staat zijn al zijn krachten te beheersen, zodat hij onder de mensen zou kunnen staan, onbewogen door de omstandigheden, zoals de rotsen en bergen der wildernis.

In de tijd van Johannes de Doper was de begeerte naar rijkdommen en de voorliefde voor luxe en praal nagenoeg algemeen verbreid. Zinnenstrelende genoegens, feestvieren en drinken veroorzaakten lichamelijke ziekten en verval, de geestelijke vermogens werden afgestompt, en de gevoeligheid voor de zonde werd erdoor verminderd. Johannes moest een hervormer zijn. Door zijn sobere levenswijze en zijn eenvoudige kleding moest hij de uitpattingen van zijn tijd aan de kaak stellen. Vandaar de aanwijzingen die aan zijn ouders gegeven werden - een les in matigheid en onthouding door een engel van 's hemels troon.

In de kinderjaren en in de jeugd is een karakter het meest gevoelig voor indrukken. De kracht der zelfbeheersing moet dan worden verworven. Bij de huiselijke haard en in de gezinskring worden invloeden uitgeoefend waarvan de resultaten zelfs tot in de eeuwigheid reiken. Meer dan enige aangeboren gave zijn de gewoonten die men zich in vroegere jaren heeft aangewend, beslissend voor de vraag of een mens zal overwinnen dan wel ten onder zal gaan in de strijd des levens. De tijd der jonkheid is de zaaitijd. Die is beslissend voor de aard van de oogst, voor dit leven en het leven hierna.

Als profeet moest Johannes *"bekeren de harten der vaders tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de gezindheid der rechtvaardigen, ten einde de Heere een weltoegerust volk te bereiden". (Lucas 1:17)* Bij het bereiden van de weg voor de eerste komst van Christus was hij een afbeelding van degenen die een volk moeten toebereiden voor de tweede komst van onze Heere. De wereld heeft zich overgegeven aan genotzucht. Overal vinden we dwaalleer en fabelen. Satans strikken om zielen tot de ondergang te brengen, zijn steeds talrijker geworden. Allen die volmaakte heiligheid willen bereiken in de vreze Gods, moeten de lessen leren van matigheid en zelfbeheersing. Eetlust en hartstochten moeten aan de hogere machten van de geest ondergeschikt worden gehouden. Deze zelfdiscipline is noodzakelijk voor het verkrijgen van die verstandelijke kracht en dat geestelijke inzicht die ons in staat zullen stellen de heilige waarheden van Gods heilig Woord te begrijpen en in praktijk

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

te brengen. Daarom hebben matigheid en onthouding zo'n belangrijke plaats in het voorbereidingswerk voor de komst van Christus.

Volgens de natuurlijke gang van zaken zou de zoon van Zacharias voor het priesterschap zijn opgeleid. Maar het onderricht in de leerscholen der rabbi's zou hem voor zijn werk ongeschikt hebben gemaakt. God zond hem niet naar de leraars in de theologie om hem te leren hoe hij de Schriften moest verklaren. Hij riep hem naar de woestijn, opdat hij de natuur en de God van de natuur zou leren kennen.

Het was een eenzaam gebied waar hij zijn tehuis vond, te midden van kale heuvelen, woeste ravijnen en rotsspelonken. Maar het was zijn keuze de genietingen en de overdaad van het leven op te geven voor de strenge discipline van de wildernis. Hier werkte zijn omgeving mee tot het vormen van gewoonten van eenvoud en zelfverloochening. Zonder door het rumoer der wereld te worden gestoord kon hij hier de lessen van de natuur, van de openbaring en van de Voorzienigheid bestuderen. De woorden van de engel tot Zacharias zijn dikwijls aan Johannes herhaald door zijn Godvrezende ouders. Vanaf zijn kinderjaren was zijn zending hem voor ogen gehouden, en hij had het heilig pand aanvaard. Voor hem was de eenzaamheid van de woestijn een welkome toevlucht vanuit de gemeenschap waar wantrouwen, ongeloof en onreinheid bijna alles had doordrongen. Hij vertrouwde niet op zijn eigen kracht om de verzoeking weerstand te bieden, en hij schrok terug voor een voortdurende aanraking met de zonde, omdat hij bang was dat hij uit het oog zou verliezen hoe bij uitstek zondig de zonde was.

Hij was vanaf zijn geboorte aan God toegewijd als een Nazireeër en maakte de plechtige belofte van levenslange toewijding tot de zijne. Hij droeg de kleding van de oude profeten, een kemelsharen mantel, bijeengehouden door een lederen gordel. Hij at "*sprinkhanen en wilde honing*" (Marcus 1:6) die hij in de woestijn vond, en dronk het zuivere water van de heuvelen. Maar het leven van Johannes werd niet in ledigheid, in ascetische somberheid of in zelfzuchtige afzondering doorgebracht. Van tijd tot tijd ging hij uit om zich onder de mensen te begeven, en hij was steeds belangstellend voor wat er in de wereld gebeurde. Vanuit zijn rustige schuilplaats zag hij toe hoe de gebeurtenissen zich ontwikkelden. Met een inzicht dat verlicht was door de Heilige Geest, bestudeerde hij de karakters der mensen, opdat hij zou weten hoe hij hen met een boodschap van de hemel kon bereiken. De last van zijn zending drukte op hem. In de eenzaamheid, door overdenking en gebed, trachtte hij zijn ziel tot het levenswerk dat voor hem lag, aan te gorden.

Hoewel hij in de woestijn was, ging de verzoeking hem niet voorbij. Zoveel mogelijk sloot hij iedere toegangsweg af waarlangs satan zou kunnen binnenkomen, maar hij werd toch door de verleider aangevallen. Maar zijn geestelijk waarnemingsvermogen was helder, hij had een sterk en vastbesloten karakter ontwikkeld en door de hulp van de Heilige Geest was hij in staat satan te zien naderen en weerstand te bieden aan zijn macht. Johannes vond in de woestijn zijn leerschool en zijn heiligdom. Evenals Mozes te midden van de bergen van Midian, zo was hij ingesloten door Gods tegenwoordigheid en omringd door de bewijzen van Zijn macht. Het was niet zijn bestemming te midden van de plechtige grootsheid van de bergen te vertoeven, zoals de grote leider van Israël deed, maar voor hem waren, aan de overzijde van de Jordaan, de hoogten van Moab, die spraken van Hem Die de bergen heeft vastgesteld en ze met sterkte heeft omkleed. De sombere en verschrikkelijke aanblik van de natuur in de woestijn waar hij zijn thuis had, gaf hem een levendig

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

beeld van de toestand van Israël. De vruchtbare wijngaard des Heeren was een verlaten woestijn geworden. Maar boven de woestijn was helder en schitterend de hemel. De wolken die zich samenpakten, donker en dreigend, werden door de regenboog der belofte overweld. Zo scheen boven Israëls verval de beloofde heerlijkheid van de regering van de Messias. De wolken van toorn werden overspannen door de regenboog van Zijn verbondsgenade.

Alleen in de stille nacht las hij de belofte van God aan Abraham van een zaad zo talrijk als de sterren. Het licht van de dageraad, dat aan de bergen van Moab een glans van goud gaf, vertelde hem van Degene Die zou zijn *"als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken"*. (2 Samuel 23:4) En in het heldere licht van het middaguur zag hij de glans van Zijn openbaring, wanneer *"de heerlijkheid des Heeren zich zal openbaren en al het levende tezamen dit zal zien"*. (Jesaja 40:5)

Met een verbaasd maar juichend hart onderzocht hij in de profetische rollen de openbaring aangaande de komst van de Messias, - het beloofde zaad dat de kop der slang zou vermorzelen; Silo, *"de vredegever"* Die zou verschijnen voordat een koning zou ophouden te regeren op de troon van David. Nu was de tijd gekomen. Een Romeinse heerser woonde in het paleis op de berg Sion. Volgens het zekere Woord des Heeren was de Christus reeds geboren.

Jesaja's bezielde beschrijvingen van de heerlijkheid van de Messias waren dag en nacht het onderwerp van zijn studie - de Scheut uit de wortel van Isaï ; een Koning die in gerechtigheid zou heersen, en *"over de zachmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken"*; (Jesaja 11:4) *"als een toevlucht tegen de stortbui... als de schaduw van een machtige rots in een dorstig land"*; (Jesaja 32:2)

Israël zou niet langer *"Verlatene"* genoemd worden, en haar land niet meer *"Woestenis"*, maar het zou door de Heere *"Mijn Welgevallen"* genoemd worden, en zijn land *"Gehuwde"*. (Jesaja 62:4) Het hart van de eenzame banneling werd van dit heerlijk visioen vervuld.

Hij zag op de Koning in Zijn schoonheid en vergat zichzelf. Hij aanschouwde de majestueuze Heiligheid en voelde dat hijzelf onbekwaam en onwaardig was. Hij was bereid uit te gaan als de boodschapper des Hemels, onbeschroomd voor de mensen, omdat hij op God zag. Hij kon rechtop en onbevreesd staan in de tegenwoordigheid van aardse vorsten, omdat hij zich diep gebogen had voor de Koning der koningen.

Johannes begreep niet volkomen de aard van het Koninkrijk van de Messias. Hij zag uit naar het ogenblik dat Israël van zijn vijanden zou worden bevrijd; maar de komst van een Koning in gerechtigheid, en de bevestiging van Israël als een heilig volk was hetgeen waarop hij vurig hoopte. Hij geloofde dat op deze wijze de profetie die bij zijn geboorte gegeven was, vervuld zou worden: *"Om... Zijn heilig verbond te gedenken.... dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost, Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor Zijn aangezicht, al onze dagen"*. (Lucas 1:72-75) Hij zag hoe zijn volk misleid was, zelfgenoegzaam, en ingeslapen in hun zonden. Hij verlangde ernaar hen op te wekken tot een heiliger leven. De boodschap die God hem had gegeven uit te dragen, was bestemd hen uit hun verdoving te doen opschrikken en hen te doen beven vanwege hun grote verdorvenheid. Voordat het zaad des Evangelies zou kunnen ontkiemen, moest de bodem van het hart opengebroken worden. Voordat zij genezing zouden zoeken bij Jezus, moesten zij zich het gevaar van de wonden die de zonde

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

veroorzaakt, bewust worden. God zendt Zijn boodschappers niet om de zondaar te vleien. Hij heeft geen boodschap van vrede om de ongeheiligden in slaap te sussen in een noodlottige zekerheid. Hij legt zware lasten op het geweten van de overtreder en doorboort de ziel met pijlen van de overtuigingskracht. De dienende engelen stellen hem de verschrikkelijke oordelen van God voor ogen om het besef van zijn nood te verdiepen en hem te doen uitroepen : *"Wat moet ik doen om behouden te worden ?"* (Handelingen 16:30) Dan heft de hand, Die vernederd heeft tot het stof, de berouwvolle zondaar op. De stem die de zonde aan de kaak heeft gesteld, en trots en eerzucht geschaamd heeft doen staan, vraagt met het tederste medegevoel: *"Wat wilt gij, dat Ik u doen zal ?"* (Lucas 18:41)

Toen het dienstwerk van Johannes begon, was het volk in een toestand van opwinding en ontevredenheid, die hen op de rand van de revolutie bracht. Na de verwijdering van Archelaüs was Judea rechtstreeks onder de regering van Rome gesteld. De tirannie en afpersingen van de Romeinse stadhouders, en de hardnekkige pogingen om heidense symbolen en gewoonten in te voeren, hadden verzet gewekt, dat in het bloed van duizenden van de dappersten van Israël gesmoord was. Dit alles versterkte de nationale haat tegen de Romeinen en deed het verlangen toenemen uit hun macht bevrijd te worden.

Te midden van tweedracht en strijd werd uit de woestijn een stem vernomen, een stem alarmerend en streng, maar toch vol hoop : *"Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen"*. (Mattheüs 3:2) Met een nieuwe, ongekende kracht bewoog deze stem het volk. Profeten hadden de komst van Christus voorzien als een gebeurtenis die in de verre toekomst lag; maar hier werd aangekondigd, dat die komst nabij was. Johannes' bijzondere uiterlijk voerde de gedachten van zijn toehoorders terug naar de oude zieners. In zijn gedrag en kleding leek hij op de profeet Elia. In de geest en kracht van Elia stelde hij de nationale verdorvenheid aan de kaak en bestrafte de zonde die overal overheerste. Zijn woorden waren eenvoudig, scherp en overtuigend. Velen geloofden dat hij een van de profeten was die uit de doden was opgestaan. Het hele volk kwam in beroering. Grote menigten trokken naar de woestijn.

Johannes verkondigde de komst van de Messias en riep het volk tot bekering. Als een zinnebeeld van reiniging van zonden, doopte hij hen in het water van de Jordaan. Zo verklaarde hij door een veelzeggende aanschouwelijke les, dat zij die beweerden Gods uitverkoren volk te zijn, bezoedeld waren door de zonde, en dat zonder een reiniging van hart en leven zij geen deel zouden kunnen hebben aan het koninkrijk van de Messias.

Vorsten en rabbi's, soldaten, tollenaars en landbouwers kwamen naar de profeet luisteren. Een tijdlang deed de plechtige waarschuwing van God hen opschrikken. Velen kwamen tot bekering en ontvingen de doop. Mensen van elke stand onderwierpen zich aan de eis van de Doper om deel te kunnen hebben aan het Koninkrijk dat hij aankondigde. Velen van de schriftgeleerden en Farizeeën kwamen hun zonden belijden en vroegen om de doop. Zij hadden zichzelf verheerlijkt en gemeend dat zij beter waren dan andere mensen en hadden het volk ertoe gebracht een hoge dunk te hebben van hun vroomheid; nu werden de schuldige geheimen van hun leven ontsluit. Maar Johannes werd door de Heilige Geest ervan doordrongen, dat velen van deze mensen niet werkelijk overtuigd waren van hun zondigheid. Zij waren mensen die de huig naar de wind hingen. Als vrienden van de profeet hoopten zij in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de gunst te geraken bij de komende Vorst. En door zich te laten dopen door deze geliefde jonge leraar, trachtten zij hun invloed bij het volk te versterken.

Johannes begroette hen met de vernietigende vraag : *"Adderengebroid, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan ? Brengt dan vrucht voort die aan de bekering beantwoordt. En beeldt u niet in dat gij bij uzelf kunt zeggen : Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken"*. (Mattheüs 3:7-9)

De Joden hadden een verkeerde uitleg gegeven aan Gods belofte van eeuwige gunst voor Israël: *"Zo zegt de Heere, Die de zon overdag tot een licht geeft, Die de maan en de sterren verordent tot een licht des nachts, Die de zee opzweept, dat haar golven bruisen, Wiens Naam is Heere der heerscharen: Als deze verordeningen voor Mijn ogen zullen wankelen, luidt het Woord des Heeren, dan zal ook het nageslacht van Israël ophouden al de dagen een volk te zijn voor Mijn ogen. Zo zegt de Heere : Als de hemel boven te meten is en de fundamenten der aarde beneden na te speuren zijn, dan zal Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen om al hetgeen zij gedaan hebben, luidt het woord des Heeren"*. (Jeremia 31:35-37)

De Joden beschouwden het feit dat ze op natuurlijke wijze van Abraham afstamden als een recht om aanspraak te maken op deze belofte. Maar zij zagen de voorwaarden die God hun gesteld had over het hoofd. Voordat Hij Zijn belofte gaf, had Hij gezegd : *"Ik zal, Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn... want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken"*. (Jeremia 31:33,34)

De gunst des Heeren is verzekerd aan een volk in wier harten Zijn wet geschreven is. Zij zijn één met Hem. Maar de Joden hadden zich van God afgescheiden. Vanwege hun zonden gingen zij onder Zijn oordelen gebukt. Dit was de oorzaak, dat zij onder de slavernij zuchtten van een heidens volk. Hun geest was verduisterd door hun overtredingen, en omdat God hun in het verleden zo grote gunst bewezen had, zochten zij verontschuldiging voor hun zonden. Zij vleiden zichzelf met de gedachte dat zij beter waren dan andere mensen en dat ze recht hadden op Zijn zegeningen.

Deze dingen zijn geschreven *"ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is"*. (1 Korinthe 10:11)

Hoe dikwijls leggen wij Gods zegeningen verkeerd uit en vleien we ons met de gedachte dat wij begunstigd zijn omdat er zoveel goeds in onszelf is! God kan niet voor ons doen wat Hij graag zou willen doen. Zijn gaven worden gebruikt om onze zelfgenoegzaamheid te doen toenemen en onze harten te verharderen in ongeloof en zonde. Johannes verklaarde aan de leraars van Israël, dat hun trots, hun zelfzucht en wreedheid bewezen dat zij adderengebroid waren, een dodelijke vloek voor het volk, in plaats van kinderen van de rechtvaardige en gehoorzame Abraham. Gezien het licht dat zij van God ontvangen hadden, waren zij nog slechter dan de heidenen boven wie zij zich zo ver verheven voelden. Zij hadden de Rots vergeten waaruit ze gehouwen waren en de holte van de put waaruit ze waren gegraven. God was niet van hen afhankelijk voor het volbrengen van Zijn plannen. Zoals Hij Abraham uit een heidens volk geroepen had, kon Hij ook anderen voor Zijn dienst roepen. Hun harten leken nu misschien dode stenen uit de woestijn, maar Zijn Geest kon hen tot leven brengen om Zijn wil te doen en de vervulling van Zijn belofte te ontvangen.

"Ook ligt reeds de bijl aan de wortel der bomen" ,zei de profeet, *"Iedere boom*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

dan die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen". (Lucas 3:9) Niet door de naam, maar door de vruchten wordt de waarde van een boom bepaald. Wanneer de vruchten waardeloos zijn, kan de naam de boom niet behouden van de ondergang. Johannes verklaarde aan de Joden dat hun aanzien bij God bepaald werd door hun karakter en leven. Hun belijdenis was waardeloos. Wanneer hun leven en karakter, niet in overeenstemming waren met Gods wet, waren ze niet Zijn volk.

Onder zijn tot in het hart doordringende woorden, werden Zijn toehoorders overtuigd. Zij kwamen tot hem met de vraag: *"Wat moeten wij dan doen?"* (Lucas 3:10) Hij antwoordde: *"Wie een dubbel stel klederen heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en wie spijs heeft, doe evenzo".* (Lucas 3:11) En hij waarschuwde de tollenaars tegen onrechtvaardigheid, en de soldaten tegen geweldpleging.

Allen die onderdanen werden van het Koninkrijk Gods, zei hij, zouden laten blijken dat ze geloof en berouw hadden. Vriendelijkheid, eerlijkheid en trouw zouden in hun leven gezien worden. Zij zouden de behoeftigen dienen, en hun offeranden brengen voor God. Ze zouden de kwetsbaren beschermen en een voorbeeld geven van deugd en medeleven. Zo zullen de volgelingen van Christus de hervormende kracht van de Heilige Geest in hun leven doen blijken. In het dagelijkse leven zullen rechtvaardigheid, genade en de liefde van God worden gezien. Indien dit niet het geval is, zijn ze als het kaf dat aan het vuur wordt prijsgegeven.

"Ik doop u met water tot bekering", zei Johannes, *"maar Hij, Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem Zijn schoenen na te dragen; Die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur".* (Mattheüs 3:11) De profeet Jesaja had verklaard dat de Heere Zijn volk zou reinigen van hun ongerechtigheid *"door de Geest van gericht en van uitdelging".* (Jesaja 4:4) Het Woord des Heeren luidde tot Israël: *"Ik wil Mijn hand tegen u keren en Ik uw slakken als met loog uitzuiveren en al uw looddelen verwijderen."* (Jesaja 1:25) Voor de zonde, waar die ook wordt gevonden, is God *"een verterend vuur"* (Hebreeën 12:29)

In allen die zich aan Zijn kracht onderwerpen, zal de Geest van, God de zonde verteren. Maar wanneer de mensen aan de zonden vasthouden, worden ze ermee vereenzelvigd. Dan moet de heerlijkheid van God, Die de zonde vernietigt, ook hen vernietigen. Nadat Jakob in de nacht met de Engel had geworsteld, riep hij uit: *"Ik heb God gezien van tot aangezicht, en Mijn leven is behouden gebleven".* (Genesis 32:30) Jakob was schuldig aan een grote zonde in zijn gedrag jegens Esau, maar hij had brouw gehad. Zijn overtreding werd vergeven en Zijn zonde uitgewist; daarom kon hij de openbaring van Gods tegenwoordigheid doorstaan. Doch steeds wanneer de mensen voor God kwamen, terwijl zij opzettelijk de zonde koesterden, werden ze vernietigd. Bij de tweede komst van Christus zullen de goddelozen verteerd worden *"door de adem Zijnsmonds"* en vernietigd door *"Zijn verschijning als Hij komt"*. (2 Thessalonicenzen 2:8)

Het licht van de heerlijkheid van God, dat leven geeft aan de rechtvaardigen, zal de goddelozen doden. In de tijd van Johannes de Doper stond Christus op het punt te verschijnen als Degene Die het karakter van God zou openbaren. Alleen al Zijn aanwezigheid zou aan de mensen hun zonden openbaar maken. Alleen wanneer ze gewillig waren om van de zonden gereinigd te worden, konden ze gemeenschap met Hem hebben. Alleen de reinen van hart konden in Zijn tegenwoordigheid vertoeven.

Zo bracht de Doper Gods boodschap aan Israël door hetgeen hij hun leerde.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Velen offerden alles op om te kunnen gehoorzamen. Menigten volgden deze nieuwe leraar van plaats tot plaats, en niet weinigen koesterden de hoop dat Hij de Messias zou zijn. Maar wanneer Johannes zag dat de mensen zich tot hem wendden, nam hij elke gelegenheid te baat om hun geloof te richten op Hem Die te komen stond.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 11 – De doop

De geruchten over de profeet in de woestijn en zijn wonderlijke boodschap verspreidden zich door heel Galilea. De boodschap bereikte boeren in de meest afgelegen dorpen van het heuvelland en de vissers bij het meer, en in deze eenvoudige, ernstige harten vond de boodschap zijn meest oprechte weerklank. In Nazareth werd erover gesproken in de timmermanswerkplaats die van Jozef geweest was, en Iemand herkende, daar de oproep. Zijn tijd was gekomen. Hij wendde zich af van Zijn dagelijkse arbeid, zei Zijn moeder vaarwel en volgde de voetsporen van mensen uit Zijn omgeving die samenstroonden naar de Jordaan.

Jezus en Johannes de Doper waren neven, en nauw met elkaar verbonden door de omstandigheden van hun geboorte; toch kenden ze elkander niet persoonlijk. Jezus had Zijn leven doorgebracht in Nazareth in Galilea, Johannes in de woestijn van Judea. In geheel verschillende omgeving hadden ze in afzondering geleefd en ze hadden geen contact met elkaar gehad. De Voorzienigheid had dit zo bevolen. Er mocht geen aanleiding gegeven worden tot de beschuldiging dat zij hadden samengespannen om elkanders beweringen te ondersteunen.

Johannes was op de hoogte van de gebeurtenissen die de geboorte van Jezus gekenmerkt hadden. Hij had gehoord over Zijn bezoek aan Jeruzalem toen Hij een jongen was, en wat er in de school van de rabbi's was voorgevallen. Hij wist over Zijn zondeloos leven en hij geloofde dat Hij de Messias was; maar hij had daarvan geen positieve verzekering ontvangen. Het feit dat Jezus zovele jaren op de achtergrond was gebleven en niet op speciale wijze blijk gegeven had van het doel van Zijn komst, gaf reden tot twijfel over de vraag of Hij de Beloofde wel kon zijn. De Doper wachtte echter in het geloof af, in de overtuiging dat op zijn tijd God alles duidelijk zou maken. Hem was geopenbaard dat de Messias zou vragen door hem gedoopt te worden en dat een teken gegeven zou worden van Zijn Goddelijk karakter. Op die wijze zou hij in staat zijn Hem aan de mensen voor te stellen.

Toen Jezus kwam om gedoopt te worden, herkende Johannes in Hem een reinheid van karakter die hij nooit tevoren had opgemerkt bij een mens. De sfeer in Zijn tegenwoordigheid was heilig en eerbiedwekkend. Onder de menigten die zich om hem heen aan de Jordaan verzameld hadden, had Johannes duistere verhalen gehoord over misdaad en hij had zielen ontmoet die gebukt gingen onder de last van talloze zonden, maar hij was nooit in aanraking gekomen met een menselijk wezen van wie een zo Goddelijke invloed uitging. Dit alles was in overeenstemming met datgene wat Johannes geopenbaard was aangaande de Messias. Toch schrok hij terug voor het verzoek van Jezus. Hoe zou hij, een zondaar, de Zondeloze kunnen dopen? En waarom zou Hij, Die geen berouw van node had, zich onderwerpen aan een plechtige handeling die een belijdenis was van schuld die afgewassen moest worden?

Toen Jezus vroeg gedoopt te worden, trok Johannes zich terug, terwijl hij uitriep: *"Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?"* (Mattheüs 3:14) Met vastbesloten maar vriendelijk gezag antwoordde Jezus: *"Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen."* (Mattheüs 3:15)

En Johannes gaf toe en leidde de Heiland de Jordaan in en begroef Hem in het water. *"En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen opengaan en de Geest als een duif op Zich nederdalen."* (Marcus 1:10) Jezus ontving de doop niet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

als een belijdenis van schuld voor Hemzelf. Hij vereenzelvigde Zich met zondaren, nam de stappen die ook wij moeten nemen en deed het werk dat ook wij moeten doen. Zijn leven van lijden en geduldig dragen ná Zijn doop was ook een voorbeeld voor ons.

Nadat Jezus uit het water was opgeklommen, boog Hij Zich in gebed op de oever van de rivier. Een nieuwe, belangrijke periode van Zijn leven lag voor Hem. Hij trad nu op een breder terrein de strijd van Zijn leven tegemoet. Hoewel Hij de Vrededorst was, moest Zijn komst Zijn als het trekken van een zwaard. Het Koninkrijk dat Hij was komen oprichten, was het tegengestelde van wat de Joden verlangden. Hij Die de grondlegger was van de schaduwdienst en de instellingen in Israël, zou beschouwd worden als de vijand en verwoester ervan. Hij Die de wet op Sinaï verkondigd had, zou veroordeeld worden als een overtreder. Hij Die gekomen was om de macht van satan te breken, zou aangeklaagd worden als Beëlzebul. Niemand op aarde had Hem begrepen, en gedurende Zijn dienstwerk moest Hij nog steeds alleen door het leven gaan. Gedurende Zijn gehele leven begrepen Zijn moeder en Zijn broeders Zijn zending niet. Zelfs Zijn discipelen begrepen Hem niet. Hij had vertoefd in het eeuwig licht, één met God, maar Zijn leven op aarde moest doorgebracht worden in eenzaamheid.

Als één met ons, moest Hij de last dragen van onze schuld en smart. De Zondeloze moest de schaamte van de zonde gevoelen. De Vredelievende moest wonen te midden van strijd, de waarheid moest vertoeven bij de leugen, reinheid bij verdorvenheid. Iedere zonde, iedere tweedracht, iedere lage begeerte die de wetsovertreding met zich had meegebracht, was pijniging voor Zijn geest.

Alleen moest Hij het pad betreden; alleen moest Hij de last dragen. Op de schouders van Hem Die Zijn heerlijkheid had afgelegd en de zwakheid des mensen had aangenomen, moest de verlossing van de wereld rusten. Hij zag en voelde het alles, maar Zijn besluit bleef vaststaan. Van Zijn arm hing de hulp voor het gevallen geslacht af, en Hij stak Zijn hand uit om de hand van de Almachtige Liefde te grijpen.

De glans van de Heiland schijnt tot in de hemel door te dringen wanneer Hij Zijn ziel uitstort in het gebed. Hij weet zeer goed hoe de zonde de harten der mensen verhard heeft, en hoe moeilijk het voor hen zal zijn om Zijn zending te begrijpen en de gave des heils te aanvaarden. Hij smeekt Zijn Vader om kracht om hun ongeloof te overwinnen, om de boeien te verbreken waarmee satan hen gebonden heeft, en om hunnentwille de vijand te overwinnen. Hij vraagt om het getuigenis dat God het mensdom aanneemt in de persoon van Zijn Zoon.

Nooit tevoren hebben de engelen naar zulk een gebed geluisterd. Ze zijn verlangend om hun geliefde Meester een boodschap van geruststelling en vertroosting te brengen. Maar neen; de Vader Zelf zal het verzoek van Zijn Zoon beantwoorden. Rechtstreeks van de troon komen de stralen van Zijn heerlijkheid. De hemelen worden geopend, en op het hoofd van de Heiland daalt het zuiverste licht in de vorm van een duif - een passend beeld voor Hem, de Zachtmoedige en Nederige.

Van de grote menigte bij de Jordaan hebben behalve Johannes slechts weinigen het visioen opgemerkt. Maar de plechtige tegenwoordigheid van God rustte op de vergadering. De mensen stonden zwijgend op Christus te zien. Zijn gestalte baadde in het licht dat de troon van God altijd omgeeft. Zijn opgeheven gelaat was verheerlijkt zoals ze dat nooit gezien hadden bij het gelaat van een mens. Vanuit de hemel werd een stem gehoord, Die zei: *"Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in Wie Ik*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Mijn welbehagen heb" (Mattheüs 3:17) Deze bevestigende woorden werden gegeven om het geloof te versterken van de mensen die dit gadesloegen, en om de Heiland kracht te geven voor Zijn werk. Niettegenstaande het feit dat de zonden van een schuldige wereld op Christus gelegd waren, niettegenstaande de vernedering dat Hij onze gevallen natuur had aangenomen, verklaarde de stem uit de hemel dat Hij de Zoon van de Eeuwige was.

Johannes was diep bewogen toen Hij Jezus gebogen zag als een smekeling, Die met tranen in de ogen smeekte om de goedkeuring van Zijn Vader. Terwijl de heerlijkheid van God om Hem heen zweefde en de stem van de hemel gehoord werd, herkende Johannes het teken dat God hem beloofd had. Hij wist dat het de Verlosser der wereld was Die hij gedoopt had. De Heilige Geest rustte op hem, en met uitgestrekte hand wees hij naar Jezus en riep uit : *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt"*. (Johannes 1:29)

Niemand van de toehoorders, zelfs niet de persoon zelf die deze woorden uitsprak, begreep de draagwijdte van die woorden, *"het Lam Gods"* (Johannes 1:29)

Op de berg Moria had Abraham de vraag gehoord van zijn zoon: *"Mijn vader... waar is het lam ten brandoffer?"* (Genesis 22:7) De vader antwoordde *"God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon"*. (Genesis 22:8) En in de ram die door God gegeven werd in de plaats van Izaäk, zag Abraham een symbool van Hem Die eenmaal zou sterven voor de zonden der mensen. De Heilige Geest, ingaande op dit beeld, profeteerde door Jesaja, over de Heiland: *"Als een lam dat ter slachting geleid wordt"*, (Jesaja 53:7) *"de Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen"*. (Jesaja 53:6) Maar het volk van Israël had die les niet begrepen. Velen van hen beschouwden de offeranden die ze brachten op dezelfde wijze als de heidenen hun offers beschouwen als geschenken, waardoor zijzelf de Godheid gunstig zouden kunnen stemmen. God wilde hun leren dat de gave die hen met Hem verzoent, voortkomt uit Zijn eigen liefde.

En de woorden die tot Jezus gesproken werden bij de Jordaan : *"Deze Mijn Zoon, de geliefde, in Wien Ik Mijn welbehagen heb"*, (Mattheüs 3:17) omsloten ook het mensdom. God sprak tot Jezus als onze vertegenwoordiger. Met al onze zonden en zwakheden worden we toch niet als waardeloos terzijde geworpen. *"Hij heeft ons begenadigd in de Geliefde"*. (Efeze 1:6) De heerlijkheid die op Christus rustte, is een plechtige belofte van de liefde van God voor ons allen. Zij spreekt ons van de kracht van het gebed - hoe de menselijke stem het oor van God kan bereiken, en hoe onze smeekbeden in de hemelse hoven aangenomen worden. Door de zonde was de aarde afgesneden van de hemel en was vervreemd van de gemeenschap daarmee; maar Jezus heeft de aarde weer verbonden met de sfeer der heerlijkheid. Zijn liefde heeft de mens omgeven en heeft de hoogste hemelen bereikt. Het licht dat door de open poorten viel op het hoofd van onze Heiland, zal ook op ons vallen wanneer we bidden om hulp om de verleiding weerstand te bieden.

De stem die tot Jezus sprak, zegt tot iedere gelovige ziel : Dit is Mijn geliefde kind, in wie Ik Mijn welbehagen heb. *"Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is."* (1 Johannes 3:2)

Onze Verlosser heeft de weg geopend, zodat de meest zondige de meest behoeftige, de meest onderdrukte en verachte, toegang kan vinden tot de Vader. Allen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

kunnen een huis hebben in de woningen die Jezus ons bereiden zal. *"Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel Davids heeft, Die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent.... Zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten."* (Openbaring 3:7,8)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 12 - De verzoeking

"Jezus nu, vol van de Heilige Geest, keerde terug van de Jordaan en werd door de Geest geleid in de woestijn". (Lucas 4:1)

De woorden van Marcus hebben een nog diepere betekenis. Hij zegt : *"En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn. En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door satan en Hij was bij de wilde dieren". (Marcus 1:12,13) "En Hij at niets in die dagen." (Lucas 4:2)*

Toen Jezus in de woestijn geleid werd om verzocht te worden, werd Hij geleid door de Geest van God. Hij daagde de verzoeking niet uit. Hij ging naar de woestijn om alleen te zijn, om Zijn zending en werk te overdenken. Door vasten en gebed zou Hij zich omgorden voor het met bloed bevlekte pad dat Hij zou moeten gaan. Maar satan wist, dat de Heiland de woestijn ingegaan was, en hij meende, dat dit het beste ogenblik was om Hem te benaderen.

Ontzaglijke belangen stonden er voor de wereld op het spel in de strijd tussen de Vorst des lichts en de leider van het koninkrijk der duisternis. Nadat hij de mensen tot zonde verleid had, eiste satan de aarde als zijn eigendom op, en hij noemde zichzelf de vorst dezer wereld. Nadat hij de vader en moeder van ons geslacht aan zijn eigen natuur gelijk gemaakt had, meende hij hier zijn rijk te vestigen. Hij verklaarde dat de mensen hem als hun vorst gekozen hadden. Doordat hij de mensen beheerste, had hij ook gezag over de wereld. Christus was gekomen om satans aanspraak te weerleggen. Als de Zoon des mensen zou Christus trouw blijven aan God. Op deze wijze zou getoond worden, dat satan geen volledige macht over het menselijk geslacht verkregen had en dat zijn aanspraak op de wereld onwaar was. Allen die verlangden van zijn macht bevrijd te worden, zouden verlost worden. De heerschappij die Adam door de zonde verloren had, zou worden teruggewonnen.

Sinds de boodschap aan de slang in Eden : *"Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad"* (Genesis 3:15) had satan geweten, dat hij geen absolute macht over de wereld bezat. In de mensen zag men een kracht aan het werk die zijn heerschappij tegenstond. Met gespannen aandacht zag hij neer op de offeranden die gebracht werden door Adam en zijn zonen. In deze plechtigheden zag hij een teken van contact tussen hemel en aarde. Hij legde zich erop toe dit contact te verbreken. Hij gaf een verkeerde voorstelling van God en van de offerdiensten die op de Heiland wezen. De mensen werden ertoe gebracht God te vrezen als Iemand Die een behagen had in hun vernietiging. De offeranden, die Zijn liefde hadden moeten openbaren, werden alleen nog gebracht om Zijn toorn te bedaren. Satan wekte de kwade hartstochten der mensen op met het doel zijn macht over hen te bestendigen. Toen Gods geschreven Woord gegeven was, bestudeerde satan de profetieën betreffende de komst van de Heiland. Van geslacht op geslacht deed hij zijn best de mensen blind te maken voor deze profetieën, opdat zij de Christus zouden verwerpen wanneer Hij zou komen. Bij de geboorte van Jezus wist satan, dat er Iemand was gekomen met een Goddelijke opdracht om hem zijn heerschappij te betwisten, hij beefde bij de boodschap van de engel die het gezag bevestigde van de pasgeboren Koning. Satan kende heel goed de positie die Christus in de hemel had ingenomen als de Geliefde des Vaders. Dat de Zoon van God naar deze aarde kwam, vervulde hem met verbazing en vrees. Hij kon het geheim van dit offer niet peilen. Zijn zelfzuchtige ziel kon een dergelijke liefde voor het misleide geslacht niet begrijpen. De

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

heerlijkheid en vrede des hemels, en de vreugde van de gemeenschap met God, konden slechts vaag door de mensen begrepen worden; maar ze waren zeer goed bekend aan Lucifer, de overdekkende cherub. Sinds hij de hemel verloren had, was hij vast besloten wraak te nemen door anderen te doen delen in zijn val. Hij zou dit doen door hen ertoe te brengen de hemelse dingen niet meer op hun juiste waarde te schatten en het hart op aardse dingen te stellen.

De Heerser des hemels zou niet zonder hindernissen de zielen der mensen winnen voor Zijn Koninkrijk. Vanaf de tijd dat Hij een klein Kind was in Bethlehem, werd Hij voortdurend aangevallen door de boze. Het beeld van God werd geopenbaard in Christus, en in de raadslagen van satan was het vastbesloten dat Hij overwonnen zou worden. Geen menselijk wezen kwam in de wereld en ontsnapte aan de macht van de bedrieger. De machten die in het complot van de boze betrokken waren, werden op Zijn pad gebracht om de strijd met Hem aan te binden, zo mogelijk over Hem te zegevieren.

Bij de doop van de Heiland was satan onder degenen die daarvan getuigen waren. Hij zag hoe de heerlijkheid van de Vader Zijn Zoon overschaduwde. Hij hoorde hoe de stem van Jehova getuigde van de Goddelijkheid van Jezus. Sinds de val van Adam was het menselijk geslacht afgesneden geweest van direct contact met God; de omgang tussen hemel en aarde had plaatsgevonden door middel van Christus; maar nu Jezus was gekomen *"in een vlees aan dat der zonde gelijk"*, (Romeinen 8:3) sprak de Vader Zelf. Tevoren had Hij met de mensen gesproken door middel van Christus; nu sprak Hij met de mensen in Christus, satan had gehoopt dat Gods afkeer van het kwade een eeuwige scheiding zou teweegbrengen tussen hemel en aarde. Maar nu was het openbaar dat de gemeenschap tussen God en de mensen hersteld was.

Satan zag in, dat hij moest overwinnen of overwonnen worden. Er hing te veel van de strijd af om die te kunnen overlaten aan de engelen die met hem samenspannen. Hij moest de oorlog persoonlijk leiden. Alle machten van de afval werden opgeroepen tegen de Zoon van God. Christus werd gemaakt tot het doelwit van ieder wapen van de hel.

Velen beschouwen deze strijd tussen Christus en satan als iets dat niet van bijzonder belang is voor hun leven, en voor hen is daarin weinig belangwekkends. Maar op het terrein van ieder hart wordt deze strijd herhaald. Niemand verlaat ooit de rijen van de boze om in dienst te treden van God zonder dat hij de aanvallen van satan moet weerstaan. De verleidingen waaraan Christus weerstand bood, waren dezelfde die wij zo moeilijk te weerstaan vinden. Zij werden Hem in zoveel sterkere mate opgedrongen, als Zijn karakter hoger staat dan het onze. Met de verschrikkelijke last van de zonden der wereld op Zijn schouders, weerstond Christus de beproeving van de eetlust, van de liefde voor de wereld, en van die praalzucht die tot aanmatiging leidt. Dit waren de beproevingen die Adam en Eva deden struikelen, en die ook ons zo gemakkelijk in hun macht krijgen.

Satan had op Adams zonde gewezen als een bewijs dat Gods wet onrechtvaardig was en niet gehoorzaamd kon worden. In de gestalte van ons mensen moest Christus het falen van Adam weer goedmaken. Maar toen Adam door de verleider werd aangevallen, rustte nog geen van de gevolgen der zonde op hem. Hij stond in de kracht van volmaakte mannelijkheid, in het bezit van de volledige kracht van geest en lichaam. Hij was omringd met de heerlijkheid van Eden en stond in een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

dagelijkse verbinding met hemelse wezens. Zo was het niet met Jezus toen Hij de woestijn inging om weerstand te bieden aan satan. Vierduizend jaar lang was de lichamelijke kracht van het menselijk geslacht verminderd, evenals de geestelijke kracht en de zedelijke waarde; en Christus nam de zwakheden van een vervallen geslacht op Zich. Alleen op deze wijze kon Hij de mens redden uit de diepste diepten van zijn verval. Velen beweren dat het onmogelijk was voor Christus om te zondigen. Dan had Hij niet in Adams plaats gesteld kunnen worden; Hij zou daar de overwinning niet hebben kunnen behalen die Adam gemist had. Wanneer wij in enige zin een zwaardere strijd zouden hebben dan Christus, zou Hij niet in staat zijn ons te hulp te komen. Maar onze Heiland nam de menselijke natuur aan met alles waaraan deze is blootgesteld. Hij nam de menselijke natuur aan met de mogelijkheid te bezwijken voor de verzoeking. Wij hebben niets te dragen dat Hij niet verdragen heeft.

Bij Christus was, evenals bij het heilige paar in Eden, de eetlust de basis voor de eerste grote verzoeking. Op het punt waar de verleiding begonnen is, moet het werk der verlossing beginnen. Zoals Adam viel door het toegeven aan de eetlust, zo moet Christus overwinnen door het overwinnen van de eetlust. *"En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger. En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat"* (Mattheüs 4:2-4)

Van Adams tijd tot die van Christus had genotzucht de macht van de eetlust en de hartstochten doen toenemen, tot op een punt waarop ze een bijna onbegrensde macht hadden. Zo waren de mensen verlaagd en verziekt geworden, en uit henzelf was het onmogelijk te overwinnen. In de plaats van de mens overwon Christus door de zwaarste proef te doorstaan. Om onzentwille beoefende Hij een zelfbeheersing die sterker was dan honger of dood. En bij Zijn eerste overwinning waren nog andere belangen betrokken die naar voren komen in al onze strijd met de machten der duisternis. Toen Jezus de woestijn inging, was Hij omgeven door de heerlijkheid des Vaders. Geheel in beslag genomen door de gemeenschap met God, werd Hij opgeheven boven de menselijke zwakheden. Maar de heerlijkheid verliet Hem, en Hij bleef achter om te strijden tegen de verzoeking. Dit drukte ieder ogenblik op Hem. Zijn menselijke natuur schrok terug voor de strijd die Hem wachtte. Veertig dagen lang vastte en bad Hij Zwak en uitgeput van de honger, vermoeid en afgetobd door de geestelijke strijd *"was Zijn verschijning zo zeer misvormd, niet meer menselijk, en niet meer als die der mensenkinderen Zijn gestalte."* (Jesaja 52:14) Nu had satan Zijn kans. Nu meende hij dat hij Christus zou kunnen overwinnen. Als in antwoord op Zijn gebeden, kwam er tot de Heiland iemand in de gestalte van een engel des hemels. Hij beweerde dat Hij een boodschap van God had, om te verklaren dat het vasten van Christus tot een einde gekomen was. Zoals God een engel gezonden had om de hand van Abraham ervan te weerhouden Izaäk te offeren, zo had de Vader, voldaan over het feit dat Christus gewillig was het met bloed bevlekte pad te gaan, een engel gezonden om Hem te bevrijden; dit was de boodschap die aan Jezus werd gebracht. De Heiland was verzwakt door de honger, Hij hunkerde naar voedsel, toen de satan Hem opeens aanviel. Wijzende op de stenen die verspreid in de woestijn lagen, en die eruit zagen als broden, zei de verzoeker : *"Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

stenen broden worden". (Mattheüs 4:3)

Hoewel hij zich voordoeft als een engel des lichts, verraden reeds zijn eerste woorden zijn karakter. *"Indien Gij Gods Zoon zijt". (Mattheüs 4:3)* Hier wordt wantrouwen gesuggereerd. Wanneer Jezus zou doen wat satan voorstelt, zou dat een aanvaarden van de twijfel betekenen. De verzoeker is van plan Christus ten val te brengen met dezelfde middelen die zoveel succes hadden bij het mensdom in de beginne. Hoe listig had satan Eva in Eden benaderd!! *"God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?" (Genesis 3:1)* Tot zover waren de woorden van de verleider waar, maar in de manier waarop hij ze uitsprak, lag een verborgen verachting voor de woorden van God. Er was een bedekte ontkenning, een twijfel aan de waarheidsliefde van God. Satan trachtte in het hart van Eva de gedachte te doen post vatten, dat God niet zou doen wat Hij gezegd had; dat het onthouden van zo'n prachtige vrucht een tegenspraak was van Zijn liefde en mededogen met de mens. En zo trachtte de verleider nu Christus te vervullen met zijn eigen gevoelens. *"Indien Gij Gods Zoon zijt." (Mattheüs 4:3)* De woorden spreken van bitterheid in zijn hart. In de toon van zijn stem ligt een uitdrukking van volslagen ongeloof. Zou God Zijn eigen Zoon op deze wijze behandelen? Zou Hij Hem in de woestijn achterlaten bij de wilde dieren, zonder voedsel, zonder metgezellen, zonder troost? Hij tracht op bedekte wijze te kennen te geven, dat het nooit in Gods bedoeling gelegen heeft, dat Zijn Zoon in zo'n toestand zou geraken. *"Indien Gij Gods Zoon zijt", (Mattheüs 4:3)* toon dan Uw macht door Uzelf te verlossen van die knagende honger. Zeg, dat deze steen brood moet worden.

De woorden uit de hemel: *"Deze is Mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb", (Mattheüs 3:17)* klonken nog na in de oren van satan. Maar hij was vastbesloten het geloof van Christus in dit getuigenis te doen wankelen. Het woord van God verzekerde Christus van Zijn Goddelijke opdracht. Hij was gekomen om als mens onder de mensen te leven, en juist dit woord verklaarde Zijn band met de hemel. Het was satans opzet Hem aan dat woord te doen twijfelen. Als hij het vertrouwen van Christus in God aan het wankelen kon brengen, wist satan dat de overwinning in de gehele strijd de zijne zou zijn. Dan kon hij zegeprelen over Jezus. Hij hoopte dat Christus, gedrongen door wanhoop en honger, het geloof in Zijn Vader zou verliezen en een wonder verrichten ten behoeve van Zichzelf. Had Hij dit gedaan, dan zou het verlossingsplan zijn verijdeld. Toen satan en de Zoon van God voor het eerst met elkaar in conflict kwamen, was Christus de bevelvoerder van de hemelse legerscharen; en satan, de leider van de opstand in de hemel, werd uitgeworpen. Nu is ogenschijnlijk de toestand omgekeerd, en satan gebruikt het voordeel dat hij meent te hebben, zo goed mogelijk. Hij zegt, dat een van de machtigste engelen uit de hemel verbannen is. De verschijning van Jezus wijst erop, dat Hij die gevallen engel is, verlaten van God en begeven door de mensen. Een Goddelijk wezen zou in staat zijn zijn bewering door het verrichten van een wonder te ondersteunen: *"Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan tot deze steen dat hij brood worde." (Lucas 4:3)* Zulk een bewijs van scheppende kracht, dringt de verleider aan, zou het doorslaggevend bewijs zijn van Zijn Goddelijkheid. Het zou de strijd tot een einde brengen.

Niet zonder strijd kon Jezus in stilte luisteren naar de aartsbedrieger. Maar de Zoon van God behoefde Zijn Goddelijkheid niet aan satan te bewijzen, of de reden van Zijn vernedering aan hem uit te leggen. Door toe te geven aan de eisen van de opstandeling zou er niets goeds worden bereikt voor het heil van de mensen of voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de eer van God. Was Christus ingegaan op het voorstel van de vijand, dan zou satan toch nog hebben gezegd: Geef mij een teken, opdat ik mag geloven, dat Gij de Zoon van God zijt. Het bewijs zou nutteloos zijn geweest om de opstandigheid in zijn hart te breken. En Christus mocht de Goddelijke kracht niet tot eigen voordeel gebruiken. Hij was gekomen om de beproeving te dragen zoals wij dat moeten doen, om ons op die wijze een voorbeeld na te laten van geloof en gehoorzaamheid. Noch hier noch in enige volgende periode van Zijn aardse leven heeft Hij een wonder verricht ten behoeve van Zichzelf. Zijn wonderbare daden waren alle tot heil van anderen. Hoewel Jezus van het begin aan satan herkende, werd Hij er niet toe verleid met hem de strijd aan te binden. Gesterkt door de herinnering aan de stem uit de hemel, rustte Hij in de liefde Zijns Vaders. Hij wilde niet onderhandelen als het verzoeking betrof.

Jezus trad satan tegemoet met de woorden der Schrift. "*Er staat geschreven*", (Mattheüs 4:4) zei Hij. In iedere verzoeking was Zijn strijdwapen het Woord van God. Satan vroeg van Christus een wonder als teken dat Hij de Zoon van God was. Maar dat wat sterker is dan alle wonderen, een vast vertrouwen op het "*Zo zegt de Heere*", was een teken dat niet kon worden weerlegd. Zolang Christus op Zijn standpunt bleef staan, kon de verleider geen voordeel behalen.

Juist op het ogenblik dat Christus het zwakst was, werd Hij in de hevigste verleidingen gebracht. Op die wijze meende satan te zullen overwinnen. Door deze omzichtigheid had hij de overwinning op de mensen behaald. Wanneer de kracht afnam, en de wilskracht verzwakte, en het geloof niet langer meer in God rustte, werden degenen die lang en moedig voor het goede hadden standgehouden, overwonnen. Mozes was afgemat door de veertig jaren zwerven met Israël, toen voor een ogenblik zijn geloof de oneindige kracht losliet. Hij faalde juist op de grens van het beloofde land. Zo was het ook met Elia, die onversaagd voor koning Achab had gestaan, die aan het hoofd van vierhonderdvijftig Baalpriesters het tegen het gehele volk van Israël had opgenomen. Na die verschrikkelijke dag op de Karmel, toen de valse profeten waren gedood en het volk weer trouw aan God had beloofd, vluchtte Elia, na de bedreigingen van de afgodische Izebel, voor zijn leven. Zo heeft satan van de zwakheid van de mensen gebruik gemaakt. En hij werkt nog op dezelfde manier. Telkens wanneer iemand door moeilijkheden is omringd, door de omstandigheden van zijn stuk gebracht, of wanneer hij te lijden heeft door armoede of ellende, is satan in de buurt om te verzoeken en te verleiden. Hij valt de zwakke punten van ons karakter aan. Hij tracht ons vertrouwen in God, die het toelaat, dat er zulke toestanden bestaan, aan het wankelen te brengen. Wij worden in de verzoeking gebracht God te wantrouwen, te twijfelen aan Zijn liefde. Dikwijls komt de verleider tot ons zoals hij tot Christus kwam, door ons onze eigen zwakheid en gebreken voor te houden. Hij hoopt de ziel te ontmoedigen en ons contact met God te verbreken. Dan is hij zeker van zijn prooi. Wanneer wij hem tegemoet treden zoals Jezus dat deed, kunnen we aan menige nederlaag ontsnappen. Door met de vijand te onderhandelen, geven we hem voordeel.

Toen Christus tot de verleider zei : "*Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat*", (Mattheüs 4:4) herhaalde Hij de woorden, die meer dan veertienhonderd jaar geleden door Hem tot Israël gezegd waren: "*Gedenk dan heel de weg waarop de Heere, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid... Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kendet en dat ook uw vaders niet gekend hadden, om te*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

doen weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat". (Deuteronomium 8:2,3) In de woestijn, toen er niets meer voor hun levensonderhoud voorhanden was, had God Zijn volk het manna uit de hemel gezonden ; en er werd voortdurend voldoende gegeven. Deze voorziening was gegeven om hun te leren dat, zolang ze op God vertrouwden en in Zijn wegen wandelden, Hij hen niet zou verlaten. Nu bracht de Heiland de les die Hij aan Israël had geleerd, in de praktijk. Door het Woord van God was hulp gegeven aan het Hebreeuwse leger, en door datzelfde Woord zou die hulp nu aan Jezus worden gegeven. Hij wachtte Gods tijd af dat uitkomst gebracht zou worden. Hij bevond Zich in gehoorzaamheid aan God in de woestijn, en Hij wilde geen voedsel krijgen door op de voorstellen van satan in te gaan. Ten aanschouwe van het universum getuigde Hij dat het minder erg is te dragen wat er ook over ons komt, dan op enigerlei wijze af te wijken van de wil van God.

"Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat". (Mattheüs 4:4) Dikwijls wordt de volgeling van Christus gebracht naar een punt waar hij God niet kan dienen maar wel zijn wereldse belangen kan behartigen. Misschien schijnt het, dat gehoorzaamheid aan een eenvoudig gebod van God zijn bron van inkomsten zal afsnijden. Satan zou hem willen doen geloven, dat hij de overtuiging van zijn geweten moet opofferen. Maar het enige waarop we in deze wereld kunnen vertrouwen, is het Woord van God.

"Zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid, en dit alles zal u bovendien geschonken worden". (Mattheüs 6:33) Zelfs in dit leven is het niet goed voor ons af te wijken van de wil van onze Vader in de hemel. Wanneer we de kracht van Zijn Woord leren kennen, zullen we niet ingaan op de voorstellen van satan om voedsel te verkrijgen of om ons leven te redden. Onze enige vraag zal luiden : Wat is Gods bevel? En wat is Zijn belofte? Wanneer we deze dingen weten, zullen we het ene gehoorzamen en het andere vertrouwen.

In het laatste grote conflict in de strijd met satan zullen zij die God getrouw zijn, bemerken dat alle aardse hulp voor hen zal worden afgesneden. Omdat ze weigeren in gehoorzaamheid aan aardse machten Zijn wet te verbreken, zal hun verboden worden te kopen of te verkopen. Ten slotte zal bevel worden gegeven hen ter dood te brengen. Zie Openbaring 13:11-17. Maar aan degene die gehoorzaamt, is de belofte gegeven: *"Die zal op hoogten wonen; rotsvestingen zullen zijn burcht wezen; zijn brood is gewis, zijn water verzekerd".* (Jesaja 33:16) Volgens deze belofte zullen de kinderen Gods leven. Wanneer de aarde door gebrek ten onder gaat, zullen zij worden gevoed. *"In boze tijd zullen zij niet beschaamd worden, in dagen van hongersnood zullen zij verzadigd worden."* (Psalm 37:19) De profeet Habakuk zag die tijd van ellende, en zijn woorden brachten het geloof van de gemeente tot uitdrukking: *"Al zou de vijgenboom niet bloeien en er geen opbrengst aan de wijnstokken zijn, de vrucht van de olijfbom teleurstellen; al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi verdreven zijn, en er geen runderen in de stallingen zijn, nochtans zal ik juichen in de Heere jubelen in de God van mijn heil."* (Habakuk 317)

Van de Heere, is er niet één les zo belangrijk als de les die ons leert dat we onze begeerten en hartstochten moeten beheersen. Door alle eeuwen heen hebben verzoeken die een beroep deden op de stoffelijke natuur, de meeste uitwerking gehad voor het ontaarden en verlagen van het mensdom. Door onmatigheid tracht satan de geestelijke en zedelijke krachten die God aan de mens als een onschatbare

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gave heeft gegeven, te verwoesten. Op deze wijze wordt het voor de mens onmogelijk om dingen van eeuwigheidswaarde op hun juiste waarde te schatten. Door zinnelijkheid en genotzucht tracht satan ieder spoor van gelijkenis met God uit de ziel uit te wissen.

De onbeheerste uitspattingen en de daaruit voortvloeiende ziekte en verval die bij de eerste komst van Christus bestonden, zullen, in een nog sterkere mate van boosaardigheid, voor Zijn tweede komst weer bestaan. Christus verklaart, dat de toestand van de aarde zal zijn als in de dagen voor de zondvloed, en zoals in Sodom en Gomorra. Iedere voorstelling van de overleggingen van het hart zal voortdurend boos zijn. Wij leven nu op de grens van die verschrikkelijke tijd, en wij zouden de les van het vasten van de Heiland ter harte kunnen nemen. Alleen door de onuitsprekelijke zielsangst die Christus doorstond, kunnen we beoordelen welk een kwaad onbeteugeld genot is. Zijn voorbeeld verklaart, dat onze enige hoop op het eeuwig leven ligt in het onderwerpen van onze begeerten en hartstochten aan de wil van God.

Het is onmogelijk voor ons in eigen kracht de aandrang van onze gevallen natuur te weerstaan. Langs deze weg zal satan de verleiding tot ons doen komen. Christus wist, dat de vijand tot ieder menselijk wezen zou komen, om misbruik te maken van de aangeboren zwakheid en om door valse voorstellingen allen wiens vertrouwen niet in God is, in zijn netten te verstrikken. En door de weg te gaan die ook de mens moet gaan, heeft onze Heere voor ons de weg tot overwinning voorbereid. Het is niet Zijn wil, dat wij in een ongunstige positie geplaatst zouden worden in de strijd met satan. Hij wil niet, dat wij beangstigd of ontmoedigd zullen worden door de aanvallen van de slang. *"Houdt goede moed"*, zegt Hij ; *"Ik heb de wereld overwonnen"*. (Johannes 16:33)

Laat hij die worstelt tegen de macht van de begeerte, zien op de Heiland in de woestijn der verzoeking. Zie op Hem in Zijn doodsstrijd aan het kruis, wanneer Hij uitroept . *"Mij dorst"*. (Johannes 19:28) Hij heeft alles verdragen wat wij mogelijk te dragen kunnen krijgen. Zijn overwinning is de onze.

Jezus rustte in de wijsheid en kracht van Zijn hemelse Vader. Hij verklaart : *"De Heere Heere helpt mij, daarom werd ik niet te schande... ik wist, dat ik niet beschaamd zou worden... Zie, de Heere Heere helpt mij"*. (Jesaja 50:7,9)

Hij wijst op Zijn eigen voorbeeld en zegt tot ons : *"Wie onder u vreest de Heere ?... Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwwe hij op de naam des Heeren en steune op zijn God"*. (Jesaja 50:10)

"De overste der wereld komt", zei Jezus, *"en heeft aan Mij niets"*. (Johannes 14:30) In Hem was niets dat inging op de bedrieglijke wijsheid van satan. Hij stemde niet in met de zonde. Zelfs niet in gedachten gaf Hij toe aan de verleiding. Zo kan het ook met ons zijn. Christus menselijke natuur was verbonden met de Goddelijkheid. Hij was gereed de strijd aan te binden omdat de Heilige Geest in Hem woonde. En Hij kwam om ons deel te doen hebben aan de Goddelijke natuur. Zolang we met Hem door het geloof zijn verbonden, heeft de zonde geen macht meer over ons. God tracht de hand van geloof in ons te grijpen om die hand zo te leiden dat ze zich aan de Goddelijkheid van Christus zal vasthouden, opdat wij volmaaktheid van karakter mogen bereiken.

En hoe dit bereikt wordt, heeft Christus ons getoond. Door welk hulpmiddel overwon Hij in de strijd met Satan? Door het Woord van God. Alleen door het Woord

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

kon Hij de verzoeking weerstaan. *"Er staat geschreven"*, (Mattheüs 4:4) zei Hij. En ons zijn gegeven *"kostbare en zeer grote beloften..... opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de Goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst"*. (2 Petrus 1:4)

Iedere belofte in Gods Woord geldt ons. *"Van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat"* (Mattheüs 4:4) moeten we leven. Wanneer we aangevallen worden door de verzoeking, moeten we niet letten op de omstandigheden of op eigen zwakheid, maar op de kracht van het Woord. Alle kracht daarvan behoort u toe. De Psalmist zegt : *"Ik berg Uw woord in mijn hart, opdat ik tegen U niet zondige"*. (Psalm 119:11) *"Naar het woord Uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden van de geweldenaar."* (Psalm 17:4)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 13 - De overwinning

"Toen nam de duivel Hem mede naar de heilige stad en hij stelde Hem op de rand van het dak des tempels, en zeide tot Hem: Indien Gij God Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: Aan Zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande U, en op de handen zullen zij U dragen, opdat gij Uw voet niet aan een steen stoot". (Mattheüs 4:5,6)

Nu meent satan, dat hij Jezus tegemoet is getreden op Zijn eigen terrein. De geslepen vijand brengt zelf woorden naar voren die uit Gods mond zijn voortgekomen. Hij doet zich nog steeds voor als een engel des lichts en hij maakt duidelijk dat hij vertrouwd is met de Schriften en de draagkracht begrijpt van wat er geschreven staat. Zoals Jezus tevoren het Woord van God had gebruikt om Zijn geloof te bevestigen, zo gebruikt de verleider dat Woord nu om zijn bedrog kracht bij te zetten. Hij beweert dat hij alleen de trouw van Jezus op de proef heeft willen stellen, en nu prijst hij zijn standvastigheid. Daar de Heiland vertrouwen in God getoond heeft, dringt de satan erop aan dat Hij nog een bewijs zal geven van Zijn geloof.

Maar weer wordt de verzoeking voorafgegaan door dat wantrouwende: *"Indien Gij Gods Zoon zijt"*. (Mattheüs 4:6) Christus werd in de verleiding gebracht om te antwoorden op dat *"indien"*, maar Hij weigerde ook maar de geringste twijfel te accepteren. Hij wilde Zijn leven niet in gevaar brengen om satan een bewijs te geven.

De verleider meende dat hij gebruik zou kunnen maken van de menselijke natuur van Christus en dat hij Hem tot aanmatiging zou kunnen aanzetten. Maar hoewel satan kan aandringen, kan hij niemand dwingen tot zondigen. Hij zei tot Jezus: *"Werp Uzelf dan naar beneden"*, (Mattheüs 4:6) daar hij wist dat hij Hem er niet zou kunnen afwerpen; want dan zou God tussenbeide komen om Hem te verlossen. Indien Christus niet zou toegeven aan de verzoeking, zou Hij niet overwonnen kunnen worden. Alle macht op aarde en in de hel konden Hem niet dwingen om in de geringste mate af te wijken van de wil Zijns Vaders.

De verleider kan ons nooit dwingen om kwaad te doen. Hij kan geen macht uitoefenen over iemands geest tenzij die persoon zichzelf onder zijn macht heeft gesteld. De wil moet toegeven, het geloof moet Christus loslaten, voordat satan macht over ons kan uitoefenen. Maar ieder zondig verlangen dat wij koesteren, geeft hem houvast. Ieder punt waarin wij falen te voldoen aan de Goddelijke maatstaf, is een open deur waardoor satan kan binnenkomen om ons te verleiden en te vernietigen. En iedere mislukking of nederlaag van ons geeft hem de gelegenheid om Christus te smaden. Toen satan de belofte citeerde: *"Hij zal aangaande U Zijn engelen gebieden"*, (Psalm 91:11) liet hij de volgende woorden weg: *"dat zij U behoeden op al uw wegen"*, (Psalm 91:11) dat wil zeggen op alle wegen die God verkiest. Jezus weigerde af te wijken van het pad der gehoorzaamheid. Terwijl Hij een volkomen vertrouwen in Zijn Vader toonde, wilde Hij toch niet, zonder dat Hij daartoe de opdracht kreeg, Zichzelf in een positie brengen die tussenkomst van Zijn Vader noodzakelijk zou maken om Hem van de dood te redden. Hij wilde de Voorzienigheid niet dwingen Hem te redden, en op deze wijze te kort schieten in Zijn poging de mens een volmaakt voorbeeld te geven van vertrouwen en onderwerping.

Jezus verklaarde aan satan: *"Er staat ook geschreven: Gij zult de Heere uw*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

God niet verzoeken". (Mattheüs 4:7) Deze woorden werden uitgesproken door Mozes tot de kinderen Israëls, toen zij dorstig waren in de woestijn en eisten dat Mozes hun water zou geven, terwijl ze uitriepen : *"Is de Heere in ons midden of niet?"* (Exodus 17:7) God had grote wonderen voor hen gedaan; toch twijfelden ze in moeilijkheden aan Hem en ze eisten een bewijs dat Hij in hun midden was. In hun ongeloof wilden ze Hem op de proef stellen. En satan drong er nu op aan dat Christus hetzelfde zou doen. God had reeds getuigd, dat Jezus Zijn Zoon was; wanneer Hij nu vragen zou om een bewijs dat Hij de Zoon van God was, zou dat betekenen dat Hij Gods Woord op de proef stelde door Hem te verzoeken. Bovendien zou Hij vragen om iets dat God niet beloofd had. Het zou een blijk van wantrouwen zijn en in werkelijkheid betekenen Hem op de proef te stellen of te verzoeken. Wij mogen onze smeekbeden niet voor God brengen om te beproeven, of Hij Zijn belofte zal nakomen, maar omdat Hij dat zal doen. Niet om te bewijzen dat Hij ons liefheeft, maar omdat Hij ons liefheeft.

"Zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken". (Hebreeën 11:6)

Maar geloof heeft in geen enkel opzicht te maken met aanmatiging. Alleen hij die waarlijk gelooft, is veilig voor aanmatiging. Want aanmatiging is satans surrogaat voor geloof. Geloof doet een beroep op Gods beloften en brengt vruchten in gehoorzaamheid voort. Aanmatiging maakt ook aanspraak op de beloften, maar gebruikt die zoals satan dat deed, om overtreding te verontschuldigen. Geloof zou onze eerste voorouders gebracht hebben tot vertrouwen in de liefde Gods en tot gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Aanmatiging bracht hen tot overtreding van Zijn wet, omdat zij geloofden dat Zijn grote liefde hen zou redden van de gevolgen van de zonde. Aanspraak op de gunst des hemels zonder te voldoen aan de voorwaarden waarop de genade wordt verleend, is geen geloof. Het wezenlijke geloof vindt zijn grondslag in de beloften en voorzieningen van de Schriften.

Dikwijls wanneer satan gefaald heeft wantrouwen op te wekken, slaagt hij erin ons tot aanmatiging te brengen. Wanneer hij ons ertoe kan brengen ons zonder noodzaak op het pad der verzoeking te begeven, weet hij dat de overwinning hem toebehoort. God zal allen behouden die wandelen op de weg der gehoorzaamheid; maar daarvan af te wijken, betekent zich wagen op het terrein van satan. Daar zullen we zeker ten val komen. De Heiland heeft ons gezegd: *"Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt"*. (Marcus 14:38) Meditatie en gebed kunnen ons ervoor bewaren zonder noodzaak de weg van het gevaar op te snellen, en op die manier zouden wij voor menige nederlaag bewaard kunnen blijven.

Toch mogen we de moed niet verliezen, wanneer wij door verzoeking worden aangevallen. Dikwijls wanneer wij in een moeilijke situatie geplaatst worden, twijfelen we eraan of de Geest van God ons wel geleid heeft. Maar het was de leiding van de Geest Die Jezus in de woestijn bracht om door satan te worden verzocht. Wanneer God ons in beproeving brengt, wil Hij daarmee een doel bereiken dat voor ons bestwil is. Jezus maakte geen misbruik van Gods beloften door ongevraagd in verzoeking te treden, evenmin gaf Hij Zich over aan moedeloosheid toen de verzoeking over Hem kwam, en dat behoren ook wij niet te doen. *"God is getrouw, Die niet zal gedogen dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt"*. (1 Korinthe

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

10:13) *"Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw geloften; roep Mij aan ten dage der benauwdheid, en Ik zal u uitredden en gij zult Mij eren".* (Psalm 50:14,15)

Jezus was overwinnaar in de tweede verzoeking, en nu openbaart satan zich in zijn ware karakter. Hij verschijnt niet als een afschuwelijk monster, met gespleten hoeven en vleermuisvleugels. Hij is een machtige engel, hoewel hij gevallen is. Hij belijdt openlijk dat hij de leider van de opstand is en de god dezer wereld.

Satan plaatst Jezus op een hoge berg en laat alle koninkrijken der wereld in al hun heerlijkheid als een panorama aan Zijn ogen voorbijgaan. Het zonlicht valt op de van tempels voorziene steden, op marmeren paleizen, vruchtbare akkers en met vruchten beladen wijngaarden. De sporen van het kwaad zijn verborgen. De ogen van Jezus, die de laatste tijd door niets anders begroet zijn dan door somberheid en eenzaamheid, zien nu uit op een toneel van onovertroffen lieflijkheid en voorspoed. Daarop wordt de stem van de verleider gehoord: *"U zal ik al deze macht geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overgegeven, en ik geef haar wie ik wil. Indien Gij mij dan aanbidt, zal zij geheel van U zijn".* (Lucas 4:6,7)

De opdracht van Christus kon alleen door lijden vervuld worden. Voor Hem lag een leven van smart, moeite en strijd, en een smadelijke dood. Hij moest de zonden van de gehele wereld dragen. Hij moest het verdragen gescheiden te zijn van de liefde van Zijn Vader. Nu biedt de verleider Hem aan, dat hij de macht, waarvan hij zich ten onrechte heeft meester gemaakt, zal overgeven. Christus zou Zichzelf kunnen verlossen van een verschrikkelijke toekomst, door de oppermacht van satan te erkennen. Maar door dit te doen zou Hij de overwinning in de grote strijd prijsgeven. Juist door te trachten zichzelf te verheffen boven de Zoon van God, had satan in de hemel gezondigd. Wanneer hij nu zou overwinnen, zou dat de triomf van de opstandigheid betekenen.

Toen satan aan Christus verklaarde: *"Het koninkrijk en de heerlijkheid van de wereld zijn mij overgegeven en ik geef ze aan wie ik wil,"* (Lucas 4:6) beweerde hij iets dat slechts gedeeltelijk waar was, en hij zei het om hiermee zijn eigen doel van bedrog te dienen. Satans heerschappij was de heerschappij die hij aan Adam ontworsteld had, maar Adam was de plaatsvervanger van de Schepper. Hij bezat geen onafhankelijke heerschappij. De aarde behoort God toe, en Hij heeft alle dingen in handen van Zijn Zoon gegeven. Adam moest regeren in onderwerping aan Christus. Toen Adam door verraad zijn heerschappij in satans handen bracht, bleef Christus nog steeds de rechtmatige Koning. Daarom zei de Heere ook tot koning Nebukadnezar: *"De Allerhoogste heeft macht over het koningschap der mensen en geeft dat aan wie Hij wil."* (Daniël 4:17) Satan kan zijn onrechtmatig verkregen macht slechts uitoefenen wanneer God dit toelaat.

Toen de verleider aan Christus het koningschap en de heerlijkheid der wereld aanbood, deed hij het voorstel dat Christus het ware koningschap over de wereld zou overgeven, en zou heersen in onderwerping aan satan. Dit was dezelfde heerschappij als die waarop de hoop van de Joden gevestigd was. Zij verlangden het koninkrijk dezer wereld. Indien Christus erin toegestemd zou hebben hun een dergelijk koninkrijk te geven, zouden ze vol blijdschap Hem ontvangen hebben. Maar de vloek der zonde, met al zijn ellende, rustte daarop. Christus verklaarde aan de verleider: *"Ga weg van Mij, Satan, want er is geschreven: Gij zult de Heere uw God aanbidden en Hem alleen dienen".* (Lucas 4:8 SV)

Door degene, die in opstand was gekomen in de hemel, werden de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

koninkrijken van deze wereld Christus aangeboden om Zijn eerbetoon aan de beginselen van de boze te kopen; maar Hij kon niet omgekocht worden; Hij was gekomen om het Koninkrijk der gerechtigheid op te richten, en Hij zou Zijn doel niet uit het oog verliezen. Met dezelfde verzoeking komt de satan tot de mensen en hier heeft hij meer succes dan bij Christus. Aan de mensen biedt hij het koninkrijk dezer wereld aan op voorwaarde dat ze zijn oppermacht zullen erkennen. Hij eist dat zij hun onkreukbaarheid opofferen, hun geweten ter zijde stellen, en toegeven aan zelfzucht. Christus zegt hun, *“zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid”* (Mattheüs 6:33); maar satan gaat naast hen en zegt: Wat er ook waar mag zijn wat betreft het eeuwige leven, om succes te hebben in deze wereld moet je mij dienen. Ik heb je welzijn in mijn handen. Ik kan je rijkdommen geven, genoegens, eer en geluk. Luister naar mijn raad. Sta niet toe dat je wordt meegesleept door zonderlinge begrippen van eerlijkheid of zelfopoffering. Ik zal de weg voor je bereiden. Op deze wijze worden massa's mensen misleid. Zij stemmen erin toe te leven voor zichzelf, en dan is satan tevreden. Terwijl hij hen lokt met de hoop op wereldse macht, verkrijgt hij de macht over hun ziel. Maar hij biedt dingen aan die niet van hem zijn om te geven, en die hem weldra ontnomen zullen worden. Als tegenprestatie berooft hij hen van hun aanspraak op het erfdeel van de zonen Gods.

Satan had eraan getwijfeld of Jezus de Zoon van God was. In zijn korte afwijzing had hij het bewijs gekregen dat hij het niet kon weerspreken. De Goddelijkheid straalde door de lijdende menselijkheid heen. Satan had geen kracht om aan dat bevel ongehoorzaam te zijn. Ineenkrimpend van vernedering en woede was hij gedwongen zich terug te trekken uit de tegenwoordigheid van de Verlosser der wereld. Christus' overwinning was even volledig als de nederlaag van Adam was geweest.

Zo kunnen ook wij weerstand bieden aan de verzoeking en satan dwingen van ons heen te gaan. Jezus behaalde de overwinning door onderwerping aan en geloof in God, en door de mond van de apostel zegt Hij ons : *“Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel en hij zal van u vlieden. Nadert tot God en Hij zal tot u naderen”*. (Jacobus 4:7,8) We kunnen onszelf niet redden uit de macht van de verleider; hij heeft het mensdom overwonnen, en wanneer we trachten staande te blijven in eigen kracht, zullen we ten prooi vallen aan zijn bedrog; maar *“de naam des Heeren is een sterke toren; de rechtvaardige ijlt daarheen en is onaantastbaar”*. (Spreuken 18:10) Satan beeft en vlucht voor de zwakste ziel die zijn toevlucht neemt tot die machtige Naam.

Nadat de vijand was heengegaan, viel Jezus uitgeput ter aarde, terwijl Zijn gelaat doodsbleek was. De engelen des hemels hadden de strijd gadeslagen, en aanschouwden hun geliefde Meester toen Hij onuitsprekelijk lijden doorstond om voor ons een weg tot ontkoming open te stellen. Hij had de proef doorstaan, die moeilijker was dan enige beproeving die wij ooit zullen moeten doormaken. De engelen dienden nu de Zoon van God, terwijl Hij daar lag als Iemand die sterven gaat. Hij werd versterkt met voedsel, vertroost door de boodschap van Zijns Vaders liefde en de verzekering dat de gehele hemel jubelde over Zijn overwinning. Wanneer de levenswarmte terugkeert, gaat Zijn hart in erbarmen uit naar de mens en Hij gaat uit om het werk dat Hij begonnen is, te voltooien; om niet te rusten totdat de vijand verslagen is en ons gevallen geslacht verlost.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Nooit zullen we de prijs van onze verlossing beseffen, totdat de verlost met de Verlosser zullen staan voor de troon van God. Wanneer dan de heerlijkheid van het eeuwig tehuis zich plotseling zal ontvouwen voor onze verrukte blikken, zullen we ons herinneren dat Jezus dit alles heeft verlaten voor ons, dat Hij niet alleen een banneling uit de hemelse hoven werd, maar om onzentwille het risico op Zich nam, te kunnen falen en alles voor eeuwig te verliezen. Dan zullen we onze kronen aan Zijn voeten werpen en het gezang aanheffen: *"Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof"*. (Openbaring 5:12)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 14 - Wij hebben de Messias gevonden

Johannes de Doper predikte en doopte nu in Bethanië, aan de overzijde van de Jordaan. Niet ver van deze plaats had God de rivier in zijn stroom gestuit totdat Israël erdoor was getrokken. Op een kleine afstand van deze plaats was de vesting Jericho door de legerscharen des hemels omvergeworpen. De herinnering aan deze gebeurtenissen leefde bij deze gelegenheid weer op en maakte de boodschap van de Doper nog extra belangwekkend. Zou Hij Die in het verleden zulke grote wonderen gedaan had, niet weer Zijn macht kunnen openbaren om Israël te bevrijden? Dit was de gedachte die de harten beroerde van de mensen die dagelijks samendrongen op de oevers van de Jordaan.

De prediking van Johannes had zo'n diepe indruk gemaakt op het gehele volk, dat de aandacht van de geestelijke gezaghebbers erdoor werd getrokken. Het gevaar voor opstand maakte dat iedere opeenhoping van het volk door de Romeinen met wantrouwen werd gezien en alles wat wees op een opstand van het volk, wekte de vrees op van de Joodse leiders. Johannes had het gezag van het Sanhedrin niet erkend door niet om hun toestemming voor zijn werk te vragen en hij had heersers en volk berispt, Farizeeën evengoed als Sadduceeën. Toch volgde het volk hem vol verlangen. De belangstelling voor zijn werk scheen voortdurend toe te nemen. Hoewel hij zich niet aan hen onderworpen had, meende het Sanhedrin, dat hij, aangezien hij in het openbaar optrad als leraar, onder hun rechtsgebied viel.

Dit lichaam was samengesteld uit leden die gekozen werden uit de priesters en de voornaamste leiders en leraars van het volk. De hogepriester was gewoonlijk de voorzitter. Alle leden moesten mannen zijn op leeftijd, maar niet bejaard; geleerde mensen, niet alleen onderlegd in de Joodse godsdienst en geschiedenis, maar in algemene kennis. Zij mochten geen lichamelijke gebreken hebben en moesten gehuwd zijn en vader, daar dezulken, meer dan andere mensen, menselijk en bedachtzaam zouden zijn. Hun vergaderplaats was een vertrek dat verbonden was met de tempel in Jeruzalem. In de dagen dat de Joden onafhankelijk waren, was het Sanhedrin het hoogste gerechtshof van het land, en het bezat zowel op wereldlijk als op kerkelijk gebied gezag. Hoewel het nu ondergeschikt gemaakt was aan de Romeinse heersers, oefende het nog steeds een grote invloed uit zowel in burgerlijke als in godsdienstige zaken.

Het Sanhedrin kon moeilijk een onderzoek naar het werk van Johannes uitstellen. Er waren er enkelen onder hen, die herinnerden zich aan de openbaring die gegeven was aan Zacharias in de tempel, en aan de profetie van de vader, die het kind had aangewezen als de heraut van de Messias. In de onrust en de veranderingen van dertig jaar had men deze dingen voor een groot deel uit het oog verloren. Zij werden nu weer naar voren gebracht door de opwinding die ontstond omtrent het dienstwerk van Johannes.

Het was lange tijd geleden dat Israël een profeet had gehad, het was lang geleden dat een hervorming, zoals deze nu bezig was zich te ontwikkelen, had plaatsgevonden. De eis tot belijdenis van zonden scheen nieuw en schokkend. Velen onder de leiders wilden niet gaan luisteren naar de oproep van Johannes en naar zijn aanklacht, omdat zij vreesden dat zij ertoe gebracht zouden worden de geheimen van hun eigen leven aan het licht te brengen. Toch was zijn prediking een directe aankondiging van de Messias. Het was heel goed bekend dat de zeventig weken van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de profetie van Daniel, die de geboorte van de Messias bestreken, bijna ten einde waren; en allen waren verlangend deel te hebben aan dat tijdperk van nationale heerlijkheid dat dan werd verwacht. De geestdrift van het volk was zó groot, dat het Sanhedrin spoedig gedwongen zou zijn het werk van Johannes hetzij goed te keuren dan wel te verwerpen. Hun macht over het volk nam reeds af. Het was al een ernstige vraag hoe ze hun positie konden behouden. In de hoop dat ze tot een beslissing zouden kunnen komen, zonden ze een afvaardiging van priesters en Levieten naar de Jordaan om met de nieuwe leraar te spreken.

Er was een menigte verzameld die luisterde naar zijn woorden, toen de afgevaardigden aankwamen. Met een air van gezag, dat bestemd was om indruk te maken op het volk en eerbied af te dwingen van de profeet, kwamen de hoogmoedige rabbi's naderbij. Met een eerbiedig, bijna bevreesd gebaar ging de menigte opzij om hen te laten voorbijgaan. De grote mannen in hun dure gewaden, trots op hun rang en macht, stonden voor de profeet van de woestijn.

"Wie zijt gij?" (Johannes 1:19) vroegen ze hem.

Omdat hij wist wat in hun gedachten was, antwoordde Johannes : *"Ik ben de Christus niet"*. (Johannes 1:20)

"Wat dan? Zijt gij Elia?" (Johannes 1:21)

"Ik ben die niet." (Johannes 1:21)

"Zijt gij de profeet?" (Johannes 1:21)

"Nee". (Johannes 1:21)

"Wie zijt gij? Opdat wij antwoord geven mogen degenen, die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelf?" (Johannes 1:22)

"Ik ben de stem des roependen in de woestijn: Maakt de weg des Heeren recht; gelijk de profeet Jesaja gesproken heeft". (Johannes 1:23)

Het schriftgedeelte waarvan Johannes hier sprak, is de prachtige profetie van Jesaja: *"Troost, troost Mijn volk, zegt uw God. Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdenstijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is.... Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heeren, effent in de wildernis een baan voor onze God. Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakke en de rotsbodem tot een vallei. En de heerlijkheid des Heeren zal zich openbaren en al het levende tezamen zal dit zien"*. (Jesaja 40:1-5)

Wanneer in oude tijden een koning door de meer afgelegen delen van zijn gebied reisde, werd er een groep mensen vooruit gezonden om steile gedeelten te effenen en gaten in de weg op te vullen voor de koninklijke wagen, zodat de koning veilig en zonder hindernissen zou kunnen reizen. Deze gewoonte wordt door de profeet gebruikt om het werk van het evangelie te illustreren. *"Elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht"*. (Jesaja 40:4) Wanneer de Geest van God met Zijn geweldige opwekkende kracht de ziel beroert, wordt daardoor de menselijke trots vernederd. Wereldse genoegens en positie en macht worden waardeloos geacht. *"De redeneringen en elke schans die opgeworpen wordt tegen de kennis van God", worden geslecht; elk bedenksel wordt als krijgsgevangene gebracht onder de "gehoorzaamheid aan Christus"*. (2 Korinthe 10:5) Dan worden nederigheid en zelfopofferende liefde, die zo weinig geacht worden onder de mensen, verheven als zaken die alleen waarde hebben. Dit is het werk van het Evangelie, waarvan de boodschap van Johannes deel uitmaakte.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

De rabbi's zetten hun ondervraging voort met : *"Waarom doopt gij dan, Indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet?"* (Johannes 1:25) De woorden *"de profeet"* (Johannes 1:25) hadden betrekking op Mozes. De Joden waren geneigd te geloven dat Mozes uit de dood zou herrijzen en ten hemel opvaren. Zij wisten niet dat hij reeds was opgestaan. Toen de Doper zijn dienstwerk begon, dachten velen, dat hij misschien de profeet Mozes kon zijn, herrezen uit de dood, omdat hij een grondige kennis van de profetieën en de geschiedenis van Israël scheen te bezitten.

Men geloofde ook dat vóór de geboorte van de Messias de profeet Elia persoonlijk zou verschijnen. Op deze verwachting doelde Johannes bij zijn ontkenning; maar zijn woorden hadden een diepere betekenis. Later zei Jezus met betrekking tot Johannes : *"Indien gij het wilt aanvaarden Hij is Elia, die komen zou."* (Mattheüs 11:14)

Johannes kwam in de geest en de kracht van Elia, om een werk te doen zoals Elia gedaan had. Wanneer de joden hem aanvaard hadden, zou het voor hen volbracht zijn. Maar ze namen de boodschap niet aan. Voor hen was hij Elia niet. Hij kon voor hen de opdracht niet vervullen waartoe hij was gekomen.

Velen van degenen die bij de Jordaan waren vergaderd, waren aanwezig geweest bij de doop van Jezus; maar het teken dat toen gegeven was, was slechts aan weinigen van hen geopenbaard. Gedurende de voorafgaande maanden van het dienstwerk van de Doper hadden velen geweigerd te luisteren naar zijn oproep tot berouw. Op deze wijze hadden ze hun harten verhard en hun begrip verduisterd. Toen de Hemel getuigde aangaande Jezus bij Zijn doop, bemerkten zij het niet. Ogen die nooit in het geloof gericht geweest waren op Hem Die onzichtbaar is, aanschouwden de openbaring van de heerlijkheid van God niet; oren die nooit geluisterd hadden naar Zijn woorden, hoorden nu de woorden van het getuigenis niet. Zo is het ook nu. Dikwijls is de aanwezigheid van Christus en de dienende engelen duidelijk merkbaar wanneer mensen bijeen zijn, en toch zijn er velen die het niet weten. Zij merken niets ongewoons. Maar aan sommigen wordt de aanwezigheid van de Heiland geopenbaard. Vrede en vreugde bezielt dan hun harten. Zij worden vertroost, bemoedigd en gezegend.

De afgevaardigden uit Jeruzalem hadden aan Johannes gevraagd: *"Waarom doopt gij?"* (Johannes 1:25) en zij wachtten op zijn antwoord. Opeens ging zijn blik over de menigte, zijn ogen lichtten op, zijn gelaat verhelderde, zijn hele wezen werd beroerd door een diepe emotie. Met uitgestrekte hand riep hij uit : *"Ik doop met water; maar Hij staat midden onder u, Dien gij niet kent; Diezelve is het, die na mij komt, Welke voor mij geworden is, Wien ik niet waardig ben dat ik Zijn schoenriem zou ontbinden."* (Johannes 1:26,27)

De boodschap was duidelijk en ondubbelzinnig en kon overgebracht worden naar het Sanhedrin. De woorden van Johannes konden op niemand anders wijzen dan op de reeds lang Beloofde. De Messias was onder hen! In opperste verbazing keken de priesters en heersers om zich heen, in de hoop dat ze Hem zouden ontdekken over Wie Johannes gesproken had. Maar Hij viel niet op onder de menigte.

Toen bij de doop van Jezus, Johannes op Hem geweest had als het Lam Gods, was een nieuw licht geworpen op het werk van de Messias. De gedachten van de profeet werden gericht op de woorden van Jesaja : *"Als een lam dat ter slachting geleid wordt"*. (Jesaja 53:7) In de weken die volgden, bestudeerde Johannes met vernieuwde belangstelling de profeten en de leer van de offerdienst. Hij zag geen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

duidelijk onderscheid tussen de twee verschillende indelingen van Jezus' dienstwerk - als het lijdende Slachtoffer en als de overwinnende Koning - maar hij zag dat Zijn komst een diepere betekenis zou hebben dan de priesters of het volk vermoedden. Toen hij Jezus onder de schare opmerkte, nadat Hij uit de woestijn was teruggekeerd, zag hij vol vertrouwen uit naar het ogenblik waarop Hij het volk een teken zou geven van Zijn ware karakter. Bijna ongeduldig verwachtte hij, dat de Heiland Zijn zending openbaar zou maken ; maar er werd geen woord gesproken, geen teken gegeven. Jezus antwoordde niet op de aankondiging die de Doper van Hem gaf, maar Hij begaf zich onder de discipelen van Johannes, zonder dat Hij uiterlijk blijk gaf van Zijn bijzondere werk of maatregelen waardoor Hij Zelf zou opvallen.

De volgende dag ziet Johannes Jezus komen. Terwijl het licht van de heerlijkheid Gods op Hem rust, strekt de profeet de handen uit, terwijl hij verklaart : *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt. Deze is het, van Wie ik zeide: Na mij komt een Man Die vóór mij geweest is... En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden, daarom kwam ik dopen met water... Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet, maar Hij Die mij gezonden heeft om te dopen met water, Die had tot mij gezegd : Op wie gij de Geest ziet, nederdalen en op Hem blijven, Deze is het Die met de Heilige Geest doopt. En ik heb gezien en getuigd dat Deze de Zoon van God is".* (Johannes 1:29-34)

Was dit de Christus? Met verbazing en verwondering keken de mensen naar Hem van Wie juist verklaard was, dat Hij de Zoon van God was. Zij waren diep onder de indruk door de woorden van Johannes. Hij had tot hen gesproken in de Naam van God. Zij hadden dag in dag uit naar hem geluisterd wanneer hij hen om hun zonden berispte en de overtuiging dat hij door de hemel gezonden was, was dagelijks sterker geworden. Maar wie was de Man Die groter was dan hij? In Zijn kleding en gedrag was niets dat sprak van een hoge positie. Hij was kennelijk een eenvoudig mens, evenals zijzelf gekleed in de eenvoudige klederdracht der armen.

Er waren in de menigte mensen die bij de doop van Christus de Goddelijke heerlijkheid aanschouwd hadden en de stem van God hadden gehoord. Maar sinds die tijd was het uiterlijk van de Heiland zeer veranderd. Bij Zijn doop hadden ze gezien hoe Zijn gelaat veranderd werd door het licht des hemels; nu bleek, vermoeid en uitgeteerd, werd Hij alleen door Johannes de Doper herkend. Maar toen de mensen Hem aanzagen, zagen ze een gelaat waarop Goddelijk mededogen vermengd was met bewuste macht. Iedere blik van de ogen, iedere trek van het aangezicht werd getekend door nederigheid en drukte onuitsprekelijke liefde uit. Hij scheen omgeven te zijn door een atmosfeer van geestelijke invloed. Terwijl Zijn optreden vriendelijk en bescheiden was, gaf Hij toch de mensen een indruk van macht die verborgen was, maar niet volkomen verborgen kon blijven. Was Deze Degene op Wie Israël zolang gewacht had?

Jezus kwam in armoede en vernedering, opdat Hij zowel ons Voorbeeld als onze Verlosser zou kunnen zijn. Wanneer Hij verschenen zou zijn met koninklijke pracht en praal, hoe had Hij dan anderen nederigheid kunnen leren? Hoe had Hij dan zulke scherpe waarheden naar voren kunnen brengen als Hij in de Bergrede predikte? Waar zou dan de hoop van de geringen in deze wereld gebleven zijn, wanneer Jezus als koning onder de mensen was komen wonen ?

Voor de menigte echter scheen het onmogelijk dat Degene Die door Johannes

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

werd aangewezen, in verband gebracht kon worden met hun verheven verwachtingen. Velen waren dan ook teleurgesteld en zeer verslagen.

De woorden welke de priesters en de rabbi's zo graag hadden willen horen, dat Jezus het koningschap van Israël zou herstellen, werden niet uitgesproken. Op zo'n koning hadden ze gewacht en daarnaar uitgezien; ze waren bereid zo'n koning te ontvangen. Maar iemand die trachtte in hun harten het Koninkrijk der gerechtigheid en des vredes op te richten, wilden ze niet aannemen.

De volgende dag zag Johannes Jezus weer onder de schare, terwijl twee van zijn discipelen bij hem stonden. Weer lichtte het gelaat van de profeet op met de heerlijkheid van de Ongeziene terwijl hij uitriep : "*Zie het Lam Gods*" (Johannes 1:36) De woorden brachten de harten van de discipelen in vervoering. Ze begrepen ze niet volkomen. Wat betekende die Naam, die Johannes Hem gegeven had:: "*Het Lam Gods*" ? (Johannes 1:29) Johannes zelf had dat niet uitgelegd.

Zij verlieten Johannes en gingen Jezus zoeken. Een van hen was Andreas, de broer van Simon; de ander was Johannes, de schrijver van het Evangelie. Zij waren de eerste discipelen van Christus. Gedreven door een onweerstaanbare drang, volgden ze Jezus - vol verlangen om met Hem te spreken, maar toch onder de indruk en zwijgend, verloren in de overweldigende betekenis van de gedachte: Is Deze de Messias ?

Jezus wist dat de discipelen Hem volgden. Zij waren de eerste vruchten van Zijn dienstwerk, en er was vreugde in het hart van de Goddelijke Leraar, daar deze zielen gehoor gaven aan Zijn genade. Toch wendde Hij Zich om en vroeg hun slechts : "*Wat zoekt gij?*" (Johannes 1:39) Hij zou hen vrijlaten om terug te keren óf hun verlangen uit te spreken.

Zij waren zich slechts bewust van één bedoeling. Eén persoonlijkheid vervulde hun gedachten. Zij riepen uit : "*Rabbi... waar houdt Gij verblijf?*" (Johannes 1:39) In een kort gesprek aan de kant van de weg konden ze niet datgene ontvangen waarnaar ze verlangden. Zij verlangden alleen te zijn met Jezus, aan Zijn voeten te zitten en Zijn woorden te horen.

"Hij sprak tot hen : Komt en gij zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem." (Johannes 1:40)

Als Johannes en Andreas de ongelovige geest van de priesters en oudsten bezeten hadden, zouden ze niet als leerlingen aan de voeten van Jezus gevonden zijn. Ze zouden dan tot Hem gekomen zijn als critici, om te oordelen over Zijn woorden. Velen sluiten op die wijze de deur voor de meest kostbare gelegenheden. Maar dat deden deze discipelen niet. Zij hadden gehoor gegeven aan de oproep van de Heilige Geest, Die klonk in de prediking van Johannes de Doper. Nu herkenden ze de stem van de hemelse Leraar. Voor hen waren de woorden van Jezus vol frisheid en waarheid en schoonheid. Er werd een Goddelijk licht geworpen op datgene wat de geschriften van het Oude Testament leerden. De veelzijdige onderwerpen der waarheid stonden in een nieuw licht.

Het zijn berouw, geloof en liefde, die de ziel in staat stellen de wijsheid des hemels te ontvangen. Geloof door liefde werkende is de sleutel tot de kennis, en een ieder die liefheeft "*kent God*". (1 Johannes 4:7)

De discipel Johannes was een man met een ernstige en diepe genegenheid, vurig maar toch beschouwend. Hij was begonnen de heerlijkheid van Christus te zien - geen wereldse praal en macht, waarop hij volgens zijn leermeesters had moeten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hopen, maar de *"heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid"*. (Johannes 1:14) Hij werd geheel in beslag genomen door het overdenken van dat heerlijke onderwerp.

Andreas trachtte de vreugde die zijn hart vervulde, aan anderen mede te delen. Hij ging zijn broer Simon opzoeken, en riep uit: *"Wij hebben gevonden de Messias"*. (Johannes 1:42) Simon wachtte niet op een tweede uitnodiging. Ook hij had de prediking van Johannes de Doper gehoord, en hij haastte zich naar de Heiland. De ogen van Christus rustten op hem, Hij las zijn karakter en zijn levensgeschiedenis. Zijn impulsieve aard, zijn liefhebbende, medelijdende hart, zijn eerzucht en zelfvertrouwen, de geschiedenis van zijn val, zijn berouw, zijn moeiten en harde arbeid en zijn dood als een martelaar - de Heiland las daar alles, en Hij zei: *"Gij zijt Simon, de zoon van Johannes; gij zult heten Cephas, wat vertaald wordt met Petrus"*. (Johannes 1:43)

"De volgende dag wilde Hij naar Galilea vertrekken en Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg Mij." (Johannes 1:42) Filippus gehoorzaamde het bevel, en terstond werd ook hij een werker voor Christus.

Filippus vond Nathanaël. Deze laatste was onder de menigte geweest toen Johannes de Doper naar Jezus had gewezen dat Hij het Lam Gods is. Toen Nathanaël Jezus aanzag, was hij teleurgesteld. Zou deze man, die de kenmerken van harde arbeid en armoede droeg, de Messias kunnen zijn? Toch kon Nathanaël niet ertoe komen Jezus te verwerpen, want de boodschap van Johannes had overtuiging in zijn hart gebracht. Op het ogenblik dat Filippus hem riep, had Nathanaël zich teruggetrokken in een rustige plaats om na te denken over de aankondiging van Johannes en over de profetieën betreffende de Messias. Hij bad dat, als Degene die door Johannes was aangewezen, de Verlosser was, het hem bekendgemaakt zou mogen worden, en de Heilige Geest rustte op hem met de verzekering dat God Zijn volk bezocht had en een hoorn des heils voor hen had opgericht. Filippus wist dat zijn vriend de profetieën onderzocht, en terwijl Nathanaël bad onder de vijgenboom, ontdekte Filippus waar hij zich had teruggetrokken. Zij hadden dikwijls te samen gebeden op die besloten plaats die schuilging onder de bladeren van de boom.

De boodschap: *"Wij hebben Hem gevonden van Wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten"*, (Johannes 1:46) scheen Nathanaël een rechtstreeks antwoord op zijn gebed te zijn. Maar Filippus had nog een zwak geloof. In twijfel voegde hij eraan toe: *"Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth"* (Johannes 1:46) Weer stond het vooroordeel op in het hart van Nathanaël. Hij riep uit *"Kan uit Nazareth iets goeds komen?"* (Johannes 1:47)

Filippus ging niet met hem redetwisten. Hij zei: *"Kom en zie"* (Johannes 1:47) Jezus zag Nathanaël tot Zich komen en zei van hem,: *"Zie, waarlijk een Israëliet in wie geen bedrog is"* (Johannes 1:48) In verbazing riep Nathanaël uit: *"Vanwaar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer Filippus u riep, zag Ik u onder de vijgenboom"*. (Johannes 1:49)

Dat was genoeg. De Goddelijke Geest, Die getuigd had tot Nathanaël tijdens zijn afzonderlijk gebed onder de vijgenboom, sprak nu tot hem door de woorden van Jezus. Hoewel hij twijfelde en enigszins toegaf aan zijn vooroordeel, was Nathanaël tot Christus gekomen met een oprecht verlangen naar de waarheid, en nu werd zijn verlangen bevredigd. Zijn geloof werd sterker dan dat van de persoon die hem tot

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Jezus had gebracht. Hij antwoordde en zei: *"Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israël!"* (Johannes 1:50)

Wanneer Nathanaël vertrouwd had op de rabbi's om hem te leiden, zou hij Jezus nooit hebben gevonden. Door zelf te zien en te oordelen werd hij een discipel. Zo is het ook nu in het geval van velen die door vooroordeel van het goede worden weerhouden. Wat zou het resultaat anders zijn, wanneer ze zouden "komen en zien"! Vertrouwende op de leiding van menselijk gezag, zal niemand komen tot een reddende kennis der waarheid. Evenals Nathanaël moeten we zelf Gods Woord bestuderen, en bidden om de verlichting door de Heilige Geest. Hij Die Nathanaël onder de vijgenboom zag, zal ons ook zien in ons afgezonderd bidvertrek. Engelen uit de wereld des lichts zijn dicht bij hen die in alle nederigheid om Goddelijke leiding smeken.

Met de roeping van Johannes en Andreas en Simon, van Filippus en Nathanaël begon de stichting van de Christelijke Kerk. Johannes wees twee van zijn discipelen op Christus. Toen vond een van hen Andreas, zijn broer, en riep hem tot de Heiland. Daarop werd Filippus geroepen, en hij ging op zoek naar Nathanaël. Deze voorbeelden moeten ons leren hoe belangrijk het persoonlijk werken is, het doen van een rechtstreeks beroep op onze familie, vrienden en burens. Er zijn mensen die hun leven lang beleden hebben Christus te kennen, maar die nooit persoonlijk een poging gedaan hebben om zelfs maar één ziel tot de Heiland te brengen. Zij laten al het werk over aan de predikant. Hij kan heel geschikt zijn voor zijn ambt, maar hij kan niet datgene doen wat God aan de leden van de gemeente te doen heeft gegeven. Er zijn vele mensen die het dienstbetoon van liefdevolle christelijke harten van node hebben. Velen zijn ten onder gegaan die gered hadden kunnen worden indien hun naasten, gewone mannen en vrouwen, persoonlijk moeite voor hen gedaan zouden hebben. Velen wachten erop tot ze persoonlijk worden aangesproken. Juist in het gezin, de buurt, in de stad waar we wonen is werk dat wij kunnen doen als zendelingen voor Christus. Wanneer we christenen zijn, zal dit werk onze vreugde zijn. Zodra iemand bekeerd is, wordt er in hem een verlangen wakker om aan anderen te vertellen welk een dierbare Vriend hij in Jezus gevonden heeft. De reddende en heiligmakende waarheid kan niet in ons hart opgesloten worden.

Allen die God toegewijd zijn, zullen kanalen van licht zijn. God maakt hen tot Zijn vertegenwoordigers om aan anderen de rijkdommen van Zijn genade mee te delen. *"Ik zal die, ja al wat rondom Mijn heuvel ligt, tot een zegen stellen; Ik zal de regen doen nederdalen op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het zijn."* (Ezechiël 34:26)

Filippus zei tot Nathanaël: *"Kom en zie"*. (Johannes 1:47) Hij vroeg hem niet om het getuigenis van een ander aan te nemen, maar om zelf Christus te aanschouwen. Nu Jezus is opgevaren naar de hemel, zijn Zijn discipelen Zijn vertegenwoordigers onder de mensen en een van de beste manieren om zielen voor Hem te winnen is Zijn karakter in ons dagelijks leven naar voren te brengen. Onze invloed op anderen hangt niet zozeer af van wat we zeggen, als wel van wat we zijn. De mensen kunnen onze logica bestrijden en ontkennen, ze kunnen weerstand bieden aan het beroep dat wij op hen doen; maar een leven van belangeloze liefde is een argument dat niet weerlegd kan worden. Een standvastig leven, dat gekenmerkt wordt door de zachtmoedigheid van Christus, is een kracht in de wereld.

Hetgeen Christus leerde, was een uitdrukking van een innerlijke overtuiging

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

en ervaring en zij die van Hem leren, worden leraars naar de Goddelijke ordening. Het Woord van God, gesproken door iemand die daardoor zelf geheiligd is, heeft een levengevende kracht, die het aantrekkelijk maakt voor hen die het horen, en hen ervan overtuigt, dat het levende werkelijkheid is. Wanneer iemand de waarheid heeft aangenomen in de liefde der waarheid, zal hij dit openbaar maken door de overredingskracht van zijn optreden en de klank van zijn stem. Hij maakt bekend dat wat hij zelf heeft gehoord, gezien en getast van het Woord des levens, opdat anderen gemeenschap met hem kunnen hebben door de kennis van Christus. Zijn getuigenis, dat komt van lippen die zijn aangeraakt met een levende kool van het altaar, is waarheid voor het hart dat daarvoor openstaat en werkt heiligmaking van zijn karakter.

En hij die tracht het licht aan anderen te geven, wordt ook zelf gezegend. *"Zegenbrengende regens zullen het zijn."* (Ezechiël 34:26) *"Wie laaft, wordt ook zelf gelaafd."* (Spreuken 11:25) God zou Zijn doel, het redden van zondaars, ook hebben kunnen bereiken zonder onze hulp; maar opdat wij een karakter kunnen ontwikkelen dat gelijk is aan dat van Christus, moeten we in Zijn werk delen. Om Zijn vreugde te kunnen binnengaan, - de vreugde van het zien hoe zielen gered zijn door Zijn offer, - moeten we deelhebben aan Zijn arbeid voor hun verlossing. Nathanaëls eerste uiting van geloof, zo volledig en ernstig en oprecht; klonk als muziek in de oren van Jezus. En Hij *"antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik tot u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgenboom, gelooft gij? Gij zult grotere dingen zien dan deze"*. (Johannes 1:51) De Heiland zag met vreugde uit naar Zijn werk, het brengen van een blijde boodschap aan de zachtmoedigen, het verbinden van de gebrokenen van hart, en het uitroepen van vrijlating voor de gevangenen van satan. Denkend aan de kostbare zegeningen die Hij aan de mensen gebracht had, voegde Jezus eraan toe: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg ulieden, gij zult de hemel open zien en de engelen Gods opstijgen en nederdalen op de Zoon des mensen"*. (Johannes 1:52)

Hier zegt Christus eigenlijk: Op de oever van de Jordaan werden de hemelen geopend, en is de Geest van God als een duif nedergedaald op Mij. Dat was slechts een teken van het feit, dat Ik de Zoon van God ben. Indien gij lieden gelooft dat dat zo is, zal uw geloof versterkt worden. Gij zult de hemelen geopend zien om nooit meer gesloten te worden. Ik heb ze voor u geopend. De engelen van God stijgen op en brengen de gebeden van degenen die in nood zijn en in droefheid, tot de Vader daarboven, en wanneer ze weer nederdalen, brengen ze zegen, hoop, moed, hulp en leven aan de mensenkinderen.

De engelen Gods gaan steeds heen en weer van de aarde naar de hemel en van de hemel naar de aarde. De wonderen van Christus die Hij verrichtte voor bedroefden en de lijdenden, werden tot stand gebracht in de kracht Gods door middel van het dienende werk der engelen. En door Christus, via het dienstwerk van Zijn hemelse boodschappers, komt iedere zegening van God tot ons. Door de menselijke natuur aan te nemen, verenigt de Heiland Zijn belangen met die van de gevallen zonen en dochteren van Adam, terwijl Hij door Zijn Goddelijke natuur in verbinding staat met de troon van God. En zo is Christus het verbindingsmiddel van de mens met God en van God met de mens.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 15 - Op het bruiloftsfeest

Jesus begon Zijn dienstwerk niet met een grote daad voor het Sanhedrin in Jeruzalem. Op een familiebijeenkomst in een klein dorp in Galilea werd Zijn kracht aangewend om de vreugde van een bruiloft te vermeerderen. Op deze wijze toonde Hij Zijn medeleven met de mensen, en Zijn wens om bij te dragen tot hun geluk. In de woestijn der verzoeking had Hijzelf de beker der smart gedronken. Hij ging nu uit om de mensen de beker van de zegen te geven, en om door Zijn zegenwens de verhoudingen in het leven van de mens te heiligen.

Van de Jordaan was Jezus teruggekeerd naar Galilea. Er zou een bruiloft zijn in Kana, een stadje niet ver van Nazareth; de feestgenoten waren familie van Jozef en Maria; en Jezus, Die wist van deze familiebijeenkomst, ging naar Kana, en werd met Zijn discipelen uitgenodigd voor het feest.

Nu ontmoette Hij Zijn moeder weer, van wie Hij enige tijd gescheiden was geweest. Maria had gehoord over de openbaring bij de Jordaan, bij Zijn doop. Het gerucht was in Nazareth verteld, en bracht dingen die zovele jaren in haar hart verborgen waren geweest, weer levendig in haar herinnering terug. Evenals iedereen in Israël, was Maria diep bewogen door de boodschap van Johannes de Doper. Zij herinnerde zich nog goed de profetie die gegeven was bij zijn geboorte. Nu deed zijn contact met Jezus haar hoop opnieuw opleven. Maar haar was ook het raadselachtige heentrekken van Jezus naar de woestijn ter ore gekomen, en ze voelde zich bezwaard door een angstig voor gevoel.

Vanaf de dag dat ze de aankondiging van de engel in haar huis in Nazareth gehoord had, had Maria ieder blijk dat Jezus de Messias was, als een schat in haar hart bewaard. Zijn liefdevolle, onzelfzuchtige leven had haar ervan verzekerd, dat Hij niemand anders kon zijn dan de Gezondene van God. Toch ontmoette ze soms ook twijfel en teleurstellingen en ze verlangde naar het ogenblik waarop Zijn heerlijkheid geopenbaard zou worden. De dood had haar gescheiden van Jozef, die haar kennis omtrent het geheim van de geboorte van Jezus gedeeld had. Nu was er niemand aan wie ze haar hoop en vrees kon toevertrouwen. De afgelopen twee maanden waren vol smart geweest. Ze was gescheiden geweest van Jezus, in Wiens medeleven ze vertroosting vond; ze dacht veel na over de woorden van Simeon: *"En door uw eigen ziel zal een zwaard gaan"*, (Lucas 2:35) ze dacht terug aan die drie angstige dagen waarin ze gedacht had, dat ze Jezus voorgoed verloren had; en met een ongerust hart wachtte ze Zijn terugkeer af.

Op het bruiloftsfeest ontmoet ze Hem, dezelfde tedere, plichtsgetrouwe Zoon. Maar toch is Hij niet dezelfde. Zijn gelaat is veranderd. Het draagt de sporen van Zijn strijd in de woestijn, en een nieuwe uitdrukking van waardigheid en kracht toont Zijn hemelse opdracht aan. Er is een groep jongemannen bij Hem, en hun ogen volgen Hem met eerbied, en ze noemen Hem Meester. Deze metgezellen vertellen aan Maria wat ze gezien hebben en gehoord bij de doop en bij andere gelegenheden. Ze besluiten hun relaas niet de woorden: *"Wij hebben Hem gevonden van Wie Mozes in de Wet geschreven heeft en de Profeten"* (Johannes 1:46) Wanneer de gasten bijeenkomen, schijnen velen van hen druk bezig te zijn met een onderwerp dat hun belangstelling volkomen in beslag neemt. Er heerst een onderdrukte opwinding onder het gezelschap. Kleine groepjes spreken samen op vurige maar rustige toon en er worden verbaasde blikken geworpen op de Zoon van Maria. Toen Maria het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

getuigenis van de discipelen omtrent Jezus gehoord had, was ze verheugd door de overtuiging dat de hoop die ze reeds zo lang gekoesterd had, niet vergeefs was. Maar ze zou meer dan een mens geweest zijn, wanneer niet deze heilige vreugde vermengd was geworden met een spoor van de natuurlijke trots van een liefhebbende moeder. Toen ze zag hoeveel blikken er op Jezus gericht werden, verlangde ze ernaar, dat Hij aan het gezelschap zou bewijzen dat Hij werkelijk de Geëerde Gods was. Zij hoopte, dat er gelegenheid voor Hem zou zijn om een wonder te doen voor hen.

Het was de gewoonte in die tijd dat een bruiloftsfeest verscheidene dagen duurde. Bij deze gelegenheid bleek, dat, eer het feest ten einde was, de voorraad wijn op was. Deze ontdekking veroorzaakte veel verwarring en spijt. Het was niet gebruikelijk om op feestelijke gelegenheden het zonder wijn te stellen en gebrek aan wijn zou wijzen op een gebrek aan gastvrijheid. Als bloedverwant van de gehuwden had Maria meegeholpen bij de voorbereidingen van het feest, en nu, sprak ze tot Jezus zeggende - *"Zij hebben geen wijn meer"*. (Johannes 2:3) Deze woorden waren een wenk dat Hij in hun behoefte zou voorzien. Maar Jezus antwoordde : *"Vrouw, wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen"*. (Johannes 2:4)

Dit antwoord, kortaf naar het ons toeschijnt, getuigt niet van koelheid of onbeleefdheid. De manier waarop de Heiland Zijn moeder aansprak, was in overeenstemming met de gewoonten in het Oosten. Deze wijze van aanspreken werd gebruikt tegenover mensen voor wie men eerbied wilde tonen. Iedere daad in het leven van Christus op aarde was in overeenstemming met het voorschrift dat Hijzelf gegeven had: *"Eer uw vader en uw moeder"*. (Exodus 20:12) Aan het kruis, bij Zijn laatste daad van tederheid jegens Zijn moeder, sprak Jezus haar weer op dezelfde wijze aan, toen Hij haar toevertrouwde aan de zorgen van Zijn meest geliefde discipel. De liefde die sprak uit Zijn toon, blik en manieren, zowel op het bruiloftsfeest als aan het kruis, verklaarde Zijn woorden.

Bij het bezoek aan de tempel als jongen, toen het mysterie van Zijn levenswerk voor Hem, openbaar werd, had Christus tot Maria gezegd *"Wist gij niet, dat Ik bezig moet zijn met de dingen Mijns Vaders?"* (Lucas 2:49)

Deze woorden vormden de sleutel tot Zijn hele leven en dienstwerk. Alles werd afhankelijk gemaakt van Zijn werk, het grote verlossingswerk, waartoe Hij in de wereld was gekomen. Nu herhaalde Hij de les. Er bestond gevaar, dat Maria haar verwantschap met Jezus zou beschouwen als iets dat haar een bijzondere aanspraak op Hem verleende en het recht om Hem tot op zekere hoogte aanwijzingen te geven voor Zijn zending. Dertig jaar lang was Hij haar gehoorzame en liefhebbende Zoon geweest en Zijn liefde was onveranderd, maar nu moest Hij Zich bezighouden met het werk Zijns Vaders. Als Zoon van de Allerhoogste en Heiland der wereld mochten geen aardse banden Hem weerhouden van Zijn zending of invloed uitoefenen op Zijn gedrag. Hij moest vrij staan om de wil van God te doen. Die les geldt ook voor ons. De aanspraken van God gaan zelfs uit boven de banden van menselijke verwantschap. Geen aardse aantrekkingskracht mag onze voeten afkeren van het pad waarop Hij wil dat wij wandelen. De enige hoop voor verlossing van ons gevallen geslacht is in Christus. Maria kon alleen verlost worden door het Lam Gods. In zichzelf had zij geen enkele verdienste. Haar band met Jezus maakte haar geestelijke verhouding tot Hem niet anders dan die van enig andere menselijke ziel. Dit wordt bedoeld met de woorden van de Heiland. Hij maakt een duidelijk onderscheid tussen Zijn verhouding tot haar als de Zoon des mensen en als de Zoon van God. De band van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bloedverwantschap die tussen hen was, plaatste haar geenszins op gelijke voet met Hem.

De woorden : *"Mijn ure is nog niet gekomen"*, (Johannes 2:4) wijzen erop, dat iedere daad in het leven van Christus hier op aarde beantwoordde aan het plan dat bestaan had vanaf de dagen der eeuwigheid. Voordat Hij naar de aarde kwam, lag het plan vóór Hem, volmaakt tot in alle onderdelen. Maar terwijl Hij onder de mensen wandelde, werd Hij stap voor stap geleid door de wil van de Vader. Hij aarzelde niet te handelen op de daartoe aangewezen tijd. Met dezelfde onderwerping wachtte Hij tot die tijd was aangebroken. Door tot Maria te zeggen, dat Zijn ure nog niet gekomen was, antwoordde Jezus op haar onuitgesproken gedachte - de verwachting die zij koesterde zoals haar gehele volk dat deed. Zij hoopte dat Hij Zich zou openbaren als de Messias en de troon van Israël zou nemen. Niet als Koning, maar als *"een man van smarten en vertrouwd met ziekte"*, (Jesaja 53:3) had Jezus het lot van de mensheid aanvaard.

Maar hoewel Maria niet het juiste begrip had omtrent de zending van Jezus, vertrouwde ze Hem volkomen. Aan dat geloof gaf Jezus gehoor. Het was om Maria's vertrouwen te eren en het geloof van Zijn discipelen te versterken, dat het eerste wonder verricht werd. De discipelen zouden voor vele en grote verleidingen tot ongeloof komen te staan. Voor hen hadden de profetieën het onweerlegbaar duidelijk gemaakt dat Jezus de Messias was. Zij wachtten erop, dat de godsdienstige leiders Hem zouden ontvangen met een vertrouwen dat groter was dan het hunne. Zij spraken onder de mensen over de heerlijke werken van Christus en over hun eigen vertrouwen in Zijn zending, maar zij waren verbaasd en bitter teleurgesteld door het ongeloof, het diepgewortelde vooroordeel, en de vijandigheid jegens Jezus aan de dag gelegd door de priesters en de rabbi's. De eerste wonderen van Jezus maakten de discipelen sterk om staande te blijven tegen dit verzet.

Geenszins in de war gebracht door de woorden van Jezus, zei Maria tot degenen die bedienden: *"Wat Hij u ook zegt, doet dat!"* (Johannes 2:5) Op deze wijze deed ze wat ze kon om de weg voor te bereiden voor het werk van Christus.

Naast de deur stonden zes grote stenen watervaten en Jezus zei tot de bedienden, dat ze die moesten vullen. Dit werd gedaan. Aangezien men de wijn onmiddellijk nodig had, beval Hij: *"Schept nu, en brengt het aan de leider van het feest."* (Johannes 2:8) In plaats van water waarmee de vaten gevuld waren, stroomde er nu wijn uit. Noch de leider van het feest, noch de gasten hadden gemerkt dat de wijn op was. Toen hij proefde wat de bedienden hem brachten, vond de leider dit beter dan alles wat hij ooit tevoren gedronken had en geheel verschillend van datgene wat aan het begin van het feest geschonken was. Hij wendde zich tot de bruidegom en zei : *"Iedereen zet eerst de goede wijn op en als er goed gedronken is, de mindere ; gij echter hebt de goede wijn tot dit ogenblik bewaard"*. (Johannes 2:10) Zoals de mensen eerst de beste wijn voorzetten en daarna de mindere, zo doet de wereld het ook met zijn gaven. Dat wat de wereld ons biedt, streelt misschien het oog en boeit de zinnen, maar ten slotte blijkt het onbevredigend te zijn. De wijn wordt bitter, de vrolijkheid wordt somberheid. Dat wat begonnen is met gezang en uitbundigheid, eindigt met vermoeidheid en afkeer. Maar wat Jezus schenkt, is altijd fris en nieuw. Het feest dat Hij bereidt voor de ziel, houdt nooit op voldoening en vreugde te geven. Iedere nieuwe gift doet de bekwaamheid van de ontvanger toenemen om de zegeningen van de Heere te waarderen en zich erin te verheugen. Hij geeft genade op genade. De

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

voorraad raakt nooit uitgeput. Indien u in Hem blijft, zal het feit dat u vandaag een rijke gave ontvangt, de ontvanger verzekeren van een nog rijkere gave de dag erna. De woorden van Jezus aan Nathanäel brengen de wet, zoals God met de kinderen van het geloof omgaat, tot uitdrukking. Met iedere nieuwe openbaring van Zijn liefde verklaart Hij aan het hart dat daartoe openstaat: *"zo gelooft gij; gij zult grotere dingen zien dan deze."* (Johannes 1:51)

De gave van Christus op het bruiloftsfeest was een symbool. Het water stelde de doop in Zijn dood voor; de wijn het vergieten van Zijn bloed voor de zonden der wereld. Het water om de vaten te vullen werd aangedragen door mensenhanden, maar alleen de woorden van Christus konden er de levengevende kracht aan geven. Zo is het ook met de plechtige handelingen die wijzen op de dood van de Heiland. Alleen door de kracht van Christus, die door het geloof werkt, hebben zij kracht om de ziel te voeden.

Het Woord van Christus gaf ruim voldoende voorraad voor het feest. Zo overvloedig is ook de voorziening van Zijn genade om de ongerechtigheden van de mens uit te wissen en de ziel te vernieuwen en te schragen.

Bij het eerste feest, dat Hij te samen met Zijn discipelen bijwoonde, gaf Jezus hun de beker, die het symbool was van Zijn werk voor hun behoud. Bij het laatste Avondmaal gaf Hij die beker wederom bij de instelling van die heilige handeling waardoor Zijn dood verkondigd zou worden *"totdat Hij komt."* (1 Korinthe 11:26) En de smart van de discipelen, toen zij moesten scheiden van hun Heere, werd gestild door de belofte van hereniging, toen Hij zei: *"Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het koninkrijk Mijns Vaders"*. (Mattheüs 26:29)

De wijn die Christus schonk voor het feest, en de wijn die Hij aan Zijn discipelen gaf als een symbool van Zijn eigen bloed, was zuiver druivensap. Hiervan spreekt de profeet Jesaja, wanneer hij spreekt van nieuwe wijn *"in een druiventros"*, en zegt: *"Verderf hem niet, want er ligt een zegen in."* (Jesaja 65:8)

Het was Christus, Die in het Oude Testament Israël de waarschuwing gaf: *"De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs."* (Spreuken 20:1) En Hijzelf gaf de mensen niet een dergelijke drank. Satan verleidt de mensen om te zwelgen in datgene wat het verstand benevelt en de geestelijke opvattingen afstompt, maar Christus leert ons om de lagere natuur te overwinnen. Zijn gehele leven was een voorbeeld van zelfverloochening. Om de macht van de eetlust te breken, doorstond Hij om onzentwille de zwaarste beproeving die een mens te verdragen kan krijgen. Het was Christus, Die aanwijzingen gaf dat Johannes de Doper wijn noch sterke drank zou drinken. Hij was het Die een dergelijke geheelonthouding oplegde aan de vrouw van Manoah. En Hij sprak een vloek uit over de man die de fles zou brengen aan de lippen van zijn naaste. Christus sprak Zijn eigen leer niet tegen. De ongegiste wijn die Hij verschaftte aan de bruiloftsgasten, was een gezonde, verfrissende drank. De uitwerking daarvan bracht de smaak in harmonie met een gezonde eetlust.

Terwijl de gasten op het feest opmerkingen maakten over de kwaliteit van de wijn, werden er vragen gesteld die van de dienaars een verklaring over het wonder vereisten. Een tijdlang was het gezelschap te zeer verbaasd om te denken aan Degene Die dat wonderwerk had verricht. Toen ze Hem eindelijk zochten, ontdekte men, dat Hij Zich zó rustig had teruggetrokken, dat zelfs Zijn discipelen het niet opgemerkt

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hadden.

De aandacht van het gezelschap richtte zich nu op Zijn discipelen. Voor de eerste maal hadden zij de gelegenheid om te getuigen van hun geloof In Jezus. Zij vertelden wat ze gehoord en gezien hadden bij de Jordaan en in veler harten leefde de hoop op, dat God een Bevrijder voor Zijn volk had doen opstaan. Het nieuws over het wonder verspreidde zich in dat gehele gebied en bereikte ook Jeruzalem. Met nieuwe belangstelling onderzochten de priesters en de oudsten de profetieën over de komst van de Christus. Er was een vurig verlangen om de zending te leren kennen van deze nieuwe Leraar, die op zulk een opvallende wijze onder het volk verscheen.

Het dienstwerk van Christus stond in opvallende tegenstelling met het werk van de Joodse oudsten. Hun zorg voor overlevering en vormendienst had iedere werkelijke vrijheid in gedachten en daden vernietigd. Zij leefden in een voortdurende vrees voor verontreiniging. Om contact met de "onreinen" te vermijden, hielden ze zich niet alleen van de heidenen afzijdig, maar van het grootste deel van hun eigen volk en ze trachtten hun geen goed te doen noch hun vriendschap te winnen. Door zich voortdurend met deze zaken bezig te houden, hadden ze de groei van hun geest belemmerd en hun gezichtskring vernauwd. Hun voorbeeld moedigde zelfzucht en onverdraagzaamheid aan onder alle lagen van de bevolking.

Jezus begon het hervormingswerk door een groot medeleven met de mensen te tonen. Terwijl Hij de grootste eerbied voor de wet Gods aan de dag legde, berispte Hij de schijnvroomheid van de Farizeeën en trachtte het volk vrij te maken van de zinloze voorschriften waardoor ze gebonden waren. Hij trachtte de scheidsmuren af te breken die de verschillende lagen van de maatschappij scheidde, zodat Hij de mensen zou kunnen samenbrengen als de kinderen van één gezin. Zijn aanwezigheid op het bruiloftsfeest was bedoeld als een stap in die richting. God had Johannes de Doper aanwijzingen gegeven om in de woestijn te blijven, opdat hij op die wijze beschermd zou zijn tegen de invloed van de priesters en rabbi's en voorbereid zou worden voor een bijzondere opdracht. Maar de strengheid en afzondering waarin hij leefde, waren geen voorbeeld voor het volk. Johannes zelf had zijn toehoorders niet bevolen dat ze hun bestaande werkzaamheden moesten verlaten. Hij smeekte hun, blij te geven van hun berouw door God getrouw te zijn op de plaats waar Hij hen geroepen had.

Jezus bestrafte genotzucht in al zijn vormen, maar toch was Hij van nature een gemeenschapsmens. Hij aanvaardde de gastvrijheid van alle lagen der bevolking, bezocht de huizen van de rijken en de armen, van de geleerden en de onwetenden, en zocht hun gedachten te verheffen vanuit de dingen van het gewone leven tot de dingen die geestelijk en eeuwig zijn. Hij gaf Zijn goedkeuring niet aan losbandigheid, en geen spoor van wereldse lictzinnigheid bevlekte Zijn gedrag; toch vond Hij vreugde in tonelen van onschuldig geluk en heiligde door Zijn aanwezigheid de gezellige bijeenkomst. Een Joods huwelijk was een indrukwekkende gebeurtenis, en de vreugde daarvan mishagde de Zoon des mensen niet. Door dit feest bij te wonen, eerde Jezus het huwelijk als een Goddelijke instelling.

Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt de huwelijksband gebruikt om de tedere en heilige eenheid voor te stellen die tussen Christus en Zijn volk bestaat. In de gedachten van Jezus wezen de feestelijkheden bij de bruiloft vooruit op de vreugde van die dag wanneer Hij Zijn bruid zal thuishalen in het huis Zijns Vaders, en wanneer de verlost met de Verlosser zullen aanzitten aan het bruiloftsmaal des Lams. Hij zegt: *"Zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt,*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zal uw God Zich over u verblijden." (Jesaja 62:5) "Men zal u niet meer noemen: Verlatene... maar gij zult genoemd worden : Mijn Welgevallen... Want de Heere heeft een welgevallen aan u." (Jesaja 62:4) "Hij zal Zich over u met vreugde verblijden; Hij zal zwijgen in Zijn liefde; Hij zal over u juichen met gejubel." (Zefanja 3:17)

Toen aan de apostel Johannes het visioen over de hemelse dingen gegeven werd, schreef hij : *"En ik hoorde als een stem van een grote schare en als een stem van vele wateren en als een stem van zware donderslagen, zeggende : Halleluja! Want de Heere, onze God, de Almachtige, heeft het Koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt" (Openbaring 19:6,7)*
"Zalig zij die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal des Lams." (Openbaring 19:9)

Jezus zag in iedere ziel iemand die de uitnodiging tot Zijn Koninkrijk gegeven moest worden. Hij bereikte de harten van de mensen door Zich onder hen te begeven als Iemand Die het beste met hen voor had. Hij zocht hen op aan de openbare weg, in hun huizen, op de schepen, in de synagoge, aan de oever van het meer en op het bruiloftsfeest. Hij ontmoette hen bij hun dagelijkse bezigheden en toonde belangstelling voor hun aardse belangen. Hij bracht Zijn onderricht in het huisgezin, door gezinnen in hun eigen huis onder de invloed van Zijn Goddelijke tegenwoordigheid te brengen. Zijn sterk persoonlijk medeleven hielp de harten te winnen. Hij trok Zich dikwijls terug in de bergen voor een gebed in de eenzaamheid, maar dit was een voorbereiding voor Zijn werk onder de mensen in het drukke leven. Na deze uren keerde Hij terug om zieken verlichting te schenken, de onwetenden onderwijs te geven, en de ketenen van de gevangenen van satan te verbreken.

Door persoonlijk contact en persoonlijke omgang gaf Jezus Zijn discipelen onderricht. Soms leerde Hij hen, terwijl Hij tussen hen zat op de berghelling; soms bij het meer of wanneer ze langs de wegen gingen, openbaarde Hij hun de geheimen van het Koninkrijk Gods. Hij bepreekte hen niet zoals de mensen dat in onze tijd doen. Overal waar harten openstonden om de Goddelijke boodschap aan te nemen, verklaarde Hij de waarheden over de weg des heils. Hij gaf Zijn discipelen geen bevel dit of dat te doen, maar Hij zei: *"Volg Mij."* (Mattheüs 9:9) Op Zijn tochten door het land en door de steden nam Hij hen met Zich mee, opdat ze zouden zien hoe Hij de mensen leerde. Hij verbond hun belang met het Zijne, en zij sloten zich bij Hem aan in het werk.

Het voorbeeld dat Christus gaf door Zichzelf één te maken met de belangen van de mensen, moet worden opgevolgd door allen die Zijn Woord prediken en door allen die het Evangelie van Zijn genade ontvangen hebben. Wij moeten de omgang met mensen niet verzaken. We mogen onszelf niet van anderen afzonderen. Om alle lagen van de bevolking te kunnen bereiken, moeten we ze tegemoetkomen op de plaats waar ze zich bevinden. Ze zullen ons zelden uit eigen beweging opzoeken. Niet alleen vanaf de kansel worden de harten van de mensen geraakt door de Goddelijke waarheid. Er is een ander arbeidsveld, misschien nederiger, maar even veelbelovend. Dat vinden we in de huizen van de nederiger en in de villa's van de groten; aan de gastvrije tafel en in de bijeenkomsten voor onschuldig onderling genoeg.

Als discipelen van Christus mogen we ons niet in de wereld begeven alleen uit liefde voor plezier, om ons met hen te verenigen in hun dwaasheid. Zulke omgang kan alleen maar uitlopen op nadeel. We mogen aan zonde nooit onze goedkeuring hechten door onze woorden of daden, ons zwijgen of onze aanwezigheid. Waar we ook

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

heengaan, we moeten Jezus met ons meenemen, en aan anderen de onschatbare waarde van onze Heiland openbaren. Maar zij die trachten hun godsdienst te bewaren door die te verbergen tussen de stenen muren, laten kostbare gelegenheden om goed te kunnen doen, aan zich voorbijgaan. Door de omgang in het dagelijks leven met anderen komt het christendom in aanraking met de wereld. Ieder die hemels licht heeft ontvangen moet het pad opfleuren van hen die het Licht des levens niet kennen.

We moeten allen getuigen van Jezus worden. Maatschappelijke invloed, geheiligd door de genade van Christus, moet gebruikt worden voor het winnen van zielen voor de Heiland. Laat de wereld zien dat wij niet zelfzuchtig in beslag genomen worden door onze eigen belangen, maar dat wij ernaar verlangen dat anderen zullen delen in onze zegeningen en voorrechten. Laat hun zien, dat onze godsdienst ons niet ongevoelig of uitgerekend maakt. Laten allen die belijden Christus gevonden te hebben, dienen zoals Hij dat deed voor het welzijn van de mensen. We mogen nooit de wereld de verkeerde indruk geven, dat christenen sombere, ongelukkige mensen zijn. Wanneer onze ogen op Jezus gericht zijn, zullen we een barmhartig Verlosser zien, en we zullen het licht ontvangen dat van Zijn aangezicht straalt. Waar Zijn geest regeert, vertoeft de vrede. En daar zal ook vreugde zijn, want daar is een kalm, heilig vertrouwen in God.

Christus verheugt Zich over Zijn volgelingen, wanneer zij tonen dat, hoewel ze menselijk zijn, ze deelhebben aan de Goddelijke natuur. Zij zijn geen standbeelden, maar levende mannen en vrouwen. Hun hart, verfrist door de dauw van Goddelijke genade, opent zich en groeit in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij kaatsen het licht dat op hen schijnt, terug op anderen in werken die stralen van liefde van Christus.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 16 - In Zijn tempel

"Daarna daalde Hij af naar Kapernaüm, Hij, Zijn moeder en Zijn broeders en Zijn discipelen, en zij bleven daar niet vele dagen. En het Pascha der Joden was nabij en Jezus ging op naar Jeruzalem". (Johannes 2:12,13)

Op deze reis sloot Jezus zich aan bij één van de grote gezelschappen die op weg waren naar de hoofdstad. Hij had Zijn zending nog niet openlijk aangekondigd en Hij mengde zich onopgemerkt onder de massa. Bij deze gelegenheden was de komst van de Messias, waarop door de prediking van Johannes zozeer de nadruk was gelegd, dikwijls het onderwerp van het gesprek. Met laaiend enthousiasme weidde men uit over de hoop op nationale grootheid. Jezus wist dat deze hoop teleurgesteld zou worden, want ze was gebaseerd op een verkeerde uitleg van de Schriften. Met diepe ernst verklaarde Hij de profetieën en probeerde de mensen op te wekken tot een nader bestuderen van Gods Woord.

De Joodse leiders hadden het volk geleerd, dat zij in Jeruzalem onderwezen zouden worden in het aanbidden en dienen van God. Gedurende de week van het Pascha waren hier grote menigten bijeen, die uit alle delen van Palestina gekomen waren en zelfs uit verre landen. De voorhoven van de tempel waren vol van een bonte menigte. Velen waren niet in de gelegenheid de offeranden met zich mee te brengen die geofferd moesten worden als een symbool van het ene grote Offer. Ten gerieve van deze mensen werden in de buitenste voorhof van de tempel dieren gekocht en verkocht. Hier kwamen mensen uit alle standen bijeen om hun offeranden te kopen. Hier werd al het vreemde geld gewisseld voor de munt van het heiligdom.

Van iedere Jood werd geëist dat hij ieder jaar een halve sikkkel betaalde als *"een zoengeld voor zijn leven"*; (Exodus 30:12-16) en het geld dat op deze wijze ingezameld werd, werd gebruikt voor het onderhoud van de tempel. Bovendien werden grote bedragen gebracht als vrijwillige offeranden, om in de schatkist te worden gestort. En het was vereist, dat iedere vreemde munt gewisseld zou worden voor een munt die de tempelsikkkel heette, en die werd aangenomen voor de dienst van het heiligdom. Het wisselen van het geld gaf gelegenheid tot bedrog en afpersing en het was uitgegroeid tot een schandelijk bedrijf, dat een bron van inkomsten voor de priesters vormde.

De verkopers vroegen buitensporig hoge prijzen voor de dieren die verkocht werden, en zij deelden de winst met de priesters en oversten, die zich op deze wijze verrijkten ten koste van het volk. Men had de tempelgangers geleerd, dat, indien zij geen offers brachten, de zegen Gods niet kon rusten op hun kinderen of op hun landerijen. Zo was men altijd zeker van een hoge prijs voor de dieren, want nadat ze van zover gekomen waren, wilden de mensen niet naar hun huis terugkeren zonder de gewijde handeling, waartoe ze gekomen waren, verricht te hebben.

Een groot aantal offeranden werd gebracht in de tijd van het Pascha, en de verkoop in de tempel was zeer groot. De verwarring die daaruit voortkwam, deed meer denken aan een rumoerige veemarkt dan aan de heilige tempel Gods. Men kon er luisteren naar het loven en bieden, naar het geloei van het vee, het blaten van schapen, het koeren van de duiven, en dit alles was vermengd met het rinkelen van munten en met boze onderhandelingen. De verwarring was zó groot, dat de tempelgangers gestoord werden en de woorden die gericht waren, aan de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Allerhoogste, verloren gingen in het lawaai dat de tempel binnendrong. De Joden waren bijzonder trots op hun vroomheid. Zij verheugden zich over hun tempel, en beschouwden ieder woord dat gesproken werd ten nadele daarvan, als laster; zij waren heel streng in het nakomen van de ceremoniën die ermee verbonden waren; maar de geldzucht had gezegevierd over hun gewetensbezwaren. Zij merkten nauwelijks hoever zij waren afgedwaald van het oorspronkelijk doel van de dienst die door God Zelf was ingesteld.

Toen de Heere nederdaalde op de berg Sinaï, werd de plaats geheiligd door Zijn tegenwoordigheid. Mozes werd bevel gegeven rondom begrenzingen aan te geven en de berg te heiligen en men hoorde het waarschuwendende woord des Heeren: *"Wacht u ervoor de berg te bestijgen, of maar de voet ervan aan te raken; ieder die de berg aanraakt, zal zeker ter dood gebracht worden. Geen hand zal hem aanraken, want dan zal men gestenigd of zekerlijk doorsschoten worden; hetzij dier, hetzij mens, hij zal niet blijven leven."* (Exodus 19:12,13) Zo leerden ze de les, dat, waar God Zijn tegenwoordigheid openbaart, de plaats heilig is. Het gebied van Gods tempel had daarom als heilig beschouwd moeten worden. Maar in het streven naar winst verloor men dit alles uit het oog.

De priesters en oversten waren geroepen om de vertegenwoordigers van God bij het volk te zijn; zij hadden de verkeerde gebruiken in de voorhoven van de tempel moeten tegengaan. Zij hadden het volk een voorbeeld behoren te geven van onkreukbaarheid en mededogen. In plaats van hun eigen winst in het oog te houden, hadden ze de omstandigheden en behoeften van de tempelgangers moeten overwegen, en bereid moeten zijn degenen die niet in staat waren de vereiste offeranden te kopen, te helpen. Maar dat deden ze niet. Geldgierigheid had hun harten verhard.

Naar dit feest kwamen mensen die ziek waren, die gebrek leden of in moeilijkheden waren. Daar waren de blinden, de lammen, de doven. Sommigen werden gebracht op bedden. Er kwamen vele mensen die te arm waren om de geringste offerande voor de Heere te bekomen, te arm waren om zelfs maar voedsel te kopen om hun eigen honger te stillen. Deze mensen waren diep bedroefd door de beweringen van de priesters. De priesters gingen prat op hun vroomheid; zij maakten er aanspraak op de wachters van het volk te zijn; maar zij bezaten geen medeleven of erbarmen. De armen, de zieken, de stervenden smeekten tevergeefs om hun gunst. Hun lijden wekte niet het medelijden op in de harten van de priesters.

Toen Jezus naar de tempel kwam, aanschouwde Hij dat hele toneel. Hij zag de oneerlijke zaken die gedaan werden. Hij zag de ellende van de armen, die meenden dat er zonder bloedstorting geen vergeving voor hun zonden kon zijn. Hij zag de buitenhof van Zijn tempel veranderd in een plaats van onheilig zakendoen. Het heilige gebied was één grote koopmansbeurs geworden. Christus zag, dat er iets gedaan moest worden. Tal van ceremoniën werden het volk opgelegd zonder dat het juiste onderwijs werd gegeven omtrent de betekenis daarvan. De tempelgangers brachten hun offeranden zonder te begrijpen dat deze een type waren van het Ene volmaakte Offer. En onder hen, niet herkend en ongeëerd stond Hij Die door al hun offerdiensten werd uitgebeeld. Hij had aanwijzingen gegeven betreffende de offeranden. Hij begreep hun symbolische waarde, en Hij zag dat ze nu misbruikt en verkeerd begrepen werden. Aanbidding naar de geest was snel aan het verdwijnen. Geen schakel verbond de priesters en de oversten nog met hun God. Het was het werk van Christus een volkomen andere Godsverering in te stellen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Met een onderzoekende blik neemt Christus het toneel in Zich op terwijl Hij staat op de trappen van de voorhof. Met een profetische blik ziet Hij in de toekomst en Hij ziet niet alleen jaren, maar ook eeuwen en tijdperken. Hij ziet hoe de priesters en oversten de armen hun recht zullen ontzeggen, en zullen verbieden dat het Evangelie aan de armen gepredikt zal worden. Hij ziet hoe de liefde van God verborgen zal worden voor zondaars, en hoe de mensen Zijn genade tot koopwaar zullen maken. Terwijl Hij dit toneel aanschouwt, drukt Zijn gelaat verontwaardiging, gezag en macht uit. De aandacht van het volk wordt op Hem gevestigd. De ogen van hen die bezig zijn met hun onheilige handel, worden op Zijn gelaat gevestigd. Ze kunnen hun blik niet afwenden. Ze voelen dat deze man hun binnenste gedachten leest en hun meest verborgen drijfveren ontdekt. Sommigen trachten hun gelaat te verbergen, alsof hun boze daden op hun voorhoofd waren geschreven om door die onderzoekende ogen te worden afgelezen.

Het rumoer verstomt. Het geluid van het zakendoen en het onderhandelen houdt op. De stilte wordt pijnlijk. Een gevoel van ontzag overweldigt de vergadering. Het is alsof ze voor de rechtbank van God gedaagd zijn om hun daden te verantwoorden. Ze zien op Christus en aanschouwen hoe de Goddelijkheid door het kleed van de menselijke natuur heenflitst. De Majesteit des hemels staat daar zoals de Rechter zal staan, op de laatste dag - nu niet omgeven door de heerlijkheid die dan bij Hem zal zijn, maar met dezelfde macht om in de ziel te lezen. Zijn blik glijdt over de menigte en neemt ieder afzonderlijk in zich op. Zijn gestalte schijnt boven hen uit te rijzen in een gebiedende waardigheid, en een Goddelijk licht verlicht Zijn aangezicht. Hij spreekt, en Zijn heldere, doordringende stem - dezelfde stem die op de Sinaï de wet gaf die nu door de priesters en de oversten overtreden wordt - hoort men weergalmen door de bogen van de tempel : *"Neemt deze dingen van hier weg, maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel."* (Johannes 2:16)

Terwijl Hij langzaam de trappen afdaald en de zweep van touw die Hij bijeengebonden heeft toen Hij de ruimte binnenkwam, opheft, geeft Hij de groep onderhandelaars bevel het gebied van de tempel te verlaten. Met een vuur en strengheid die Hij nooit eerder aan de dag heeft gelegd, werpt Hij de tafels van de geldwisselaars omver. De munten vallen met veel gerinkel op het marmeren plaveisel. Niemand durft te blijven staan om zijn op oneerlijke wijze verkregen winst te verzamelen. Jezus slaat hen niet met de zweep van touw, maar in Zijn hand schijnt die eenvoudige gesel even verschrikkelijk als een vlamvend zwaard. Tempeldienaars, berekenende priesters, handelaars en veeverkopers haasten zich samen met hun schapen en runderen weg van die plaats, met alleen nog in hun hart de gedachte te ontkomen aan de veroordeling van Zijn aanwezigheid. Grote angst maakt zich meester van de menigte, die voelt hoe Zijn Goddelijkheid hen in de schaduw stelt. Kreten van angst ontsnappen aan honderden bleek geworden lippen. Zelfs de discipelen beven. Ze zijn bevreesd door de woorden en het optreden van Jezus, die zo weinig lijken op Zijn gewone gedrag. Zij herinneren zich, dat er van Hem geschreven staat - *"De ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd"*. (Psalm 69:10)

Al spoedig is de rumoerige menigte met hun koopwaar ver verwijderd van de tempel des Heeren. De voorhoven zijn vrij van onheilige handel, en een diepe stilte en plechtigheid valt over het toneel van verwarring. De tegenwoordigheid van God, die in oude tijden de berg heiligde, heeft nu de tempel, die werd opgericht tot Zijn eer, geheiligd.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Door het reinigen van de tempel kondigde Jezus aan, dat Hij gezonden was als de Messias en dat Hij Zijn werk begon. Die tempel, die was opgericht als woonplaats van de Goddelijke aanwezigheid, was bedoeld als een aanschouwelijke les voor Israël en voor de wereld. Van eeuwigheid af was het Gods bedoeling, dat elk geschapen wezen, vanaf de heerlijke, heilige seraf tot de mens toe, een tempel zou zijn waarin de Schepper zou wonen. Door de zonde was de mensheid niet langer een tempel voor God. Verduisterd en bezoedeld door het boze, openbaarde het hart van de mens niet langer de heerlijkheid van de Goddelijke. Maar door de vleeswording van de Zoon van God is het doel van de Hemel bereikt. God woont in het mensdom en door de reddende genade wordt het hart van de mens opnieuw Zijn tempel. Het was Gods bedoeling dat de tempel van Jeruzalem voortdurend zou getuigen van de hoge bestemming die voor iedere ziel openstaat. Maar de Joden hadden de betekenis van het gebouw, waar ze met zoveel trots naar opzagen, niet begrepen. Zij gaven zichzelf niet over als heilige tempels voor de Geest van God.

De voorhoven van de tempel in Jeruzalem, die vol waren van het rumoer van onheilig zakendoen, gaven maar al te juist een voorstelling van het hart, dat bezoedeld was door de aanwezigheid van zinnelijke hartstochten en onheilige gedachten. Door de tempel te reinigen van kopers en verkopers, verklaarde Jezus dat Hij gekomen was om het hart te reinigen van de bezoedeling der zonde - van aardse verlangens, zelfzuchtige begeerten en slechte gewoonten, die de ziel verontreinigen. *"Plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heere, Die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, Die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Heere der heerscharen. Doch wie kan de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal bestaan als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en als zilver."* (Maleachi 3:1-3)

"Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods, in u woont? Zo iemand de tempel Gods schendt, dien zal God schenden, want de tempel Gods is heilig, en dat zijt gij." (1 Korinthe 3:16,17) Niemand kan uit zichzelf de boze menigte die bezit heeft genomen van zijn hart, uitwerpen. Alleen Christus kan de tempel van de ziel reinigen. Maar Hij zal niet met geweld binnendringen. Hij komt niet in het hart als in de oude tempel; maar Hij zegt: *"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen."* (Openbaring 3:20) Hij zal niet alleen maar voor één dag komen; want Hij zegt: *"Ik zal onder hen wonen en wandelen... en zij zullen Mijn volk zijn."* (2 Korinthe 6:16) *"Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee."* (Micha 7:19) Zijn tegenwoordigheid zal de ziel reinigen en heiligen, opdat ze een heilige tempel mag zijn voor de Heere en *"een woonstede Gods in de Geest."* (Efeze 2:21,22)

Overweldigd door vrees waren de priesters en oversten gevlucht uit de voorhof van de tempel, weg van Die onderzoekende blik Die hun harten las. In hun vlucht ontmoetten zij anderen, die op weg waren naar de tempel en ze zeiden hun terug te gaan, terwijl ze vertelden wat ze gehoord en gezien hadden. Christus zag op die vluchtende mannen neer met een diep medelijden vanwege hun vrees en vanwege hun onwetendheid betreffende datgene wat ware aanbidding inhoudt. In dit toneel zag Hij een symbool van de verstrooiing van het gehele Joodse volk om hun boosheid en gebrek aan berouw.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

En waarom vluchtten de priesters de tempel uit? Waarom bleven ze niet staan op hun eigen gebied? Hij Die hun bevel gegeven had om te gaan, was een timmermanszoon, een arme Galileeër, zonder aardse rang of macht. Waarom weerstonden ze Hem niet? Waarom lieten ze de winst achter, die ze op zulk een verdorven wijze verkregen hadden en vluchtten ze op het bevel van Iemand Wiens uiterlijke verschijning zo eenvoudig was?

Christus sprak met het gezag van een vorst en in Zijn verschijning en in de klank van Zijn stem was datgene waartoe ze niet de kracht hadden het te weerstaan. Bij Zijn bevel beseften zij als nooit tevoren hun ware positie als huichelaars en oplichters. Toen de Goddelijkheid door de menselijke gedaante heenstraalde, zagen ze niet alleen de verontwaardiging op het gelaat van Christus; zij beseften ook de strekking van Zijn woorden. Ze voelden zich alsof ze stonden voor de troon van de eeuwige Rechter, terwijl hun vonnis voor tijd en eeuwigheid over hen werd uitgesproken. Een tijdlang waren ze ervan overtuigd dat Christus een Profeet was, en velen geloofden dat Hij de Messias was. De Heilige Geest deed snel de uitspraken van de profeten betreffende de Christus aan hun geest voorbijgaan. Zouden ze toegeven aan die overtuiging?

Berouw tonen wilden ze niet. Ze wisten, dat het mededogen van Christus voor de armen was opgewekt. Zij wisten, dat zij schuldig waren geweest aan afpersing in hun bemoeienissen met de mensen. Omdat Christus hun gedachten doorzag, haatten ze Hem. Zijn openlijke bestraffing was een vernedering voor hun trots en ze waren jaloers op Zijn toenemende invloed op de mensen. Zij besloten Hem te ondervragen wat betreft de macht waardoor Hij hen uitgedreven had, en wie Hem die macht gegeven had. Langzaam en bedachtzaam, maar met haat in hun hart, keerden ze terug naar de tempel. Maar welk een verandering had zich daar voltrokken tijdens hun afwezigheid! Toen zij vluchtten, bleven de armen achter; en deze zagen nu op naar Jezus, Wiens gelaat sprak van liefde en medeleven, met tranen in Zijn ogen sprak Hij tot de bevende mensen om Hem heen: Vrees niet, Ik zal u verlossen en gij zult Mij verheerlijken. Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen.

De mensen verdrongen zich om dichterbij Christus te komen met dringende, deerniswekkende smeekbeden: Meester, zegen mij. Zijn oor hoorde elke kreet. Met deernis groter dan die van een tedere moeder, boog Hij Zich over de kleinen die ziek waren. Allen ontvingen Zijn aandacht. Ieder werd genezen, welke ziekte hij ook had. De stommen openden hun lippen in een loflied; de blinden aanschouwden het gelaat van hun Genezer. De harten van de lijdenen werden verblijd.

Welk een openbaring waren de klanken die de oren troffen van de priester en de tempeldienaars toen zij dit grote werk aanschouwden! De mensen vertelden het verhaal van de pijn die ze geleden hadden, van hun teleurgestelde verwachtingen, van de dagen vol pijn en de nachten zonder slaap. Toen het laatste vonkje uitgedoofd scheen te zijn, had Jezus hen genezen. De last was zo zwaar, zei iemand; maar ik heb een Helper gevonden. Hij is de Christus Gods, en ik wil mijn leven wijden aan Zijn dienst. Ouders zeiden tot hun kinderen: Hij heeft je leven gered; verhef je stem en prijs Hem. De stemmen van kinderen en jonge mensen, vaders en moeders, vrienden en toeschouwers vermengden zich in dankzegging en lof. Hoop en blijdschap vervulden hun harten. Vrede kwam over hen. Zij werden naar lichaam en geest genezen en zij keerden terug naar huis, terwijl ze overal de mateloze liefde van Jezus verkondigden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Bij de kruisiging van Christus sloten zij, die op deze wijze genezen waren, zich niet aan bij de grote menigte die riep: "*Kruis Hem! Kruis Hem!*" (Johannes 19:6) Zij stonden aan de zijde van Jezus, want zij hadden Zijn grote medeleven en wonderbare kracht gevoeld. Zij wisten dat Hij hun Heiland was, want Hij had hun gezondheid geschonken naar lichaam en geest. Zij luisterden naar de prediking van de apostelen, en Gods Woord, dat in hun harten doordrong, gaf hun begrip. Zij werden vertegenwoordigers van Gods genade en instrumenten van Zijn heilskracht.

De menigte die gevlucht was van de tempel, keerde na verloop van tijd langzaam terug. Zij hadden zich gedeeltelijk hersteld van de hevige angst die hen in zijn greep had gehad, maar hun gelaat sprak van besluiteloosheid en verlegenheid. Zij keken met verbazing naar de werken van Jezus en waren ervan overtuigd dat in Hem de profetieën betreffende de Messias in vervulling gingen. De zonde van de ontwijding van de tempel rustte voor een groot deel op de priesters. Zij hadden het zo geregeld, dat de voorhof in een marktplein was veranderd. Het volk was verhoudingsgewijs onschuldig. Zij waren onder de indruk van het Goddelijk gezag van Jezus, maar bij hen was de invloed van de priesters en de oversten overheersend. Zij beschouwden de zending van Christus als een nieuwigheid en twijfelden aan Zijn recht om zich te mengen in zaken die waren toegestaan door de gezaghebbers van de tempel. Zij waren boos omdat de handel onderbroken was en zij smoorden in hun hart de veroordeling door de Heilige Geest. Boven alle anderen hadden de priesters en de oversten in Jezus de Gezalfde des Heeren moeten zien, want in hun handen waren de heilige boekrollen die schreven over Zijn zending, en zij wisten dat de tempelreiniging een openbaring was van meer dan menselijke kracht. Hoezeer ze Jezus ook haatten, ze konden zich niet losmaken van de gedachte, dat Hij een Profeet was die door God was gezonden om de heiligheid van de tempel te herstellen. Met een eerbied die geboren was uit deze vrees, gingen ze naar Hem toe met de vraag: "*Welk teken toont Gij ons, dat Gij deze dingen doet?*" (Johannes 2:18)

Jezus had hun een teken gegeven. Door het licht in hun harten te laten schijnen en voor hun ogen werken te verrichten die de Messias zou doen, had Hij een overtuigend bewijs gegeven van Zijn aard. Toen ze dan ook om een teken vroegen, antwoordde Hij hun door middel van een gelijkenis, waardoor Hij toonde, dat Hij hun kwaadwillige gedachten las en dat Hij zag, waartoe hen dit zou brengen. "*Breekt deze tempel af*", zei Hij, "*en binnen drie dagen zal Ik denzelven oprichten.*" (Johannes 2:19)

Hij had een tweeledige bedoeling met deze woorden. Hij doelde niet alleen op de verwoesting van de Joodse tempel en eredienst, maar ook op Zijn eigen dood - de verwoesting van de tempel Zijns lichaams. Hierover spraken de Joden reeds onder elkander. Toen de priesters en de oversten terugkeerden naar de tempel, hadden ze voorgesteld Jezus te doden en op die manier deze onruststoker uit de weg te ruimen. Doch toen Hij hen hun plan voorlegde, begrepen ze Hem niet. Zij vatten Zijn woorden alleen op alsof ze van toepassing waren op de tempel te Jeruzalem, en verontwaardigd riepen ze uit: "*Zesenvertig jaren is over deze tempel gebouwd, en Gij zult dien in drie dagen oprichten?*" (Johannes 2:20) Nu voelden ze, dat Jezus hun ongelof had aangetoond, en ze waren des te meer besloten Hem te verwerpen.

Het was niet de bedoeling van Christus, dat Zijn woorden begrepen zouden worden door de ongelovige Joden en op dat ogenblik zelfs niet door de discipelen. Hij wist dat ze verkeerd zouden worden uitgelegd door Zijn vijanden en dat ze tegen Hem

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gebruikt zouden worden. Wanneer Hij voor het gerecht gedaagd zou worden, zouden ze als een beschuldiging tegen Hem ingebracht worden en op Golgotha zouden ze Hem honend toegeroepen worden. Maar wanneer Hij ze nu zou verklaren, zouden de discipelen Zijn lijden leren kennen, en Hij zou smart over hen brengen die ze op dat ogenblik nog niet konden verdragen. En een uitleg zou bovendien aan de Joden te vroeg het gevolg van hun vooroordeel en ongelooft openbaren. Zij waren reeds een weg ingeslagen waarop ze gestadig zouden verder gaan, totdat Hij als een Lam ter slachting geleid zou worden.

Deze woorden werden gesproken ter wille van hen die in Hem zouden geloven. Hij wist dat ze herhaald zouden worden. Daar ze op het Pascha uitgesproken werden, zouden ze duizenden ter ore komen en uitgedragen worden naar alle delen van de wereld. Nadat Hij uit de doden opgestaan zou zijn, zou de betekenis ervan duidelijk worden. Voor velen zouden ze een doorslaggevend bewijs zijn voor Zijn Goddelijkheid.

Omdat ze in geestelijke duisternis leefden, begrepen zelfs de discipelen dikwijls Zijn lessen niet. Maar vele van deze lessen werden hun duidelijk door de gebeurtenissen die daarop volgden. Toen Hij niet meer met hen wandelde, waren Zijn woorden hun harten tot steun. Met betrekking tot de tempel in Jeruzalem hadden de woorden van de Heiland: *"Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik denzelven oprichten"*, (Johannes 2:19) een diepere betekenis dan de toehoorders verstonden. Christus was de grondslag en het leven van de tempel. De diensten in de tempel waren een type van het offer van de Zoon van God. Het priesterschap was ingesteld om het bemiddelend karakter en werk van Christus voor te stellen. De gehele instelling van de offerdienst was een afschaduwing van de dood van de Heiland om de wereld te verlossen. Deze offeranden zouden geen doel meer hebben, wanneer de grote gebeurtenis waarop ze eeuwenlang gewezen hadden, was vervuld.

Aangezien het gehele ceremoniële stelsel een symbool van Christus was, had het zonder Hem geen waarde. Toen de Joden hun verwerping van Christus bezegelden door Hem ter dood te brengen, verwierpen ze daarmee alles wat betekenis gaf aan de tempel en de tempeldienst. De heiligheid was daarvan geweken. De tempel was ten ondergang gedoemd. Vanaf die dag waren offeranden en de dienst die daarmee verbonden was, zinloos. Evenals het offer van Kaïn spraken ze niet van geloof in de Heiland. Door Christus ter dood te brengen, verwoestten de Joden in wezen hun tempel. Toen Christus gekruisigd was, scheurde het voorhangsel in tweeën van boven naar beneden, hetgeen beduidde, dat het grote, afdoende offer gebracht was en dat het stelsel van de offerdienst voorgoed ten einde was.

"In drie dagen zal Ik denzelven oprichten". (Johannes 2:19) Door de dood van de Heiland scheen het alsof de machten van de duisternis gezegevierd hadden en zij jubelden over hun overwinning. Maar uit het verbroken graf van Jozef trad Jezus als overwinnaar. *"Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd"*. (Kolossenzen 2:15) Krachtens Zijn dood en opstanding werd Hij de dienaar van de *"ware tabernakel, die de Heere heeft opgericht, en niet een mens"*. (Hebreeën 8:2) Mensen hadden de Joodse tabernakel opgericht; mensen hadden de Joodse tempel gebouwd; maar het heiligdom hierboven, waarvan het aardse een afbeelding was, werd niet door een menselijke bouwmeester gebouwd *"Zie een Man, Wiens naam is Spruit... Hij zal de tempel des Heeren bouwen, en Hij zal het sieraad dragen en als Heerser zitten op Zijn troon; en Hij zal Priester*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zijn op Zijn troon". Zacharia 6:12,13)

De offerdienst, die op Christus gewezen had, was verdwenen; maar de ogen van de mensen werden gericht op het ware Offer voor de zonden der wereld. Het aardse priesterschap hield op te bestaan. Maar wij zien op Jezus, Die bedienaar is van het nieuwe verbond, en *"het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan Abel."* (Hebreeën 12:24) *"Dat de weg naar het heiligdom nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had; ... Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaakter tabernakel, niet met handen gemaakt,... door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende."* (Hebreeën 9:8,11,12 SV)

"Daarom kan Hij ook volkomen zalig maken degenen die door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te bidden". (Hebreeën 7:25) Hoewel de bediening overgebracht zou worden van de aardse naar de hemelse tempel, hoewel het Heiligdom en onze grote Hogepriester onzichtbaar zouden zijn voor het menselijk oog, zouden de discipelen daardoor toch geen verlies lijden. Door de afwezigheid van de Heiland zouden zij toch geen inbreuk op hun gemeenschap ervaren en geen vermindering van kracht. Terwijl Jezus dienst doet in het Heiligdom hierboven, dient Hij door Zijn Geest nog steeds de gemeente op aarde. Hij is onttrokken aan ons gezichtsvermogen, maar de belofte die Hij bij het scheiden gaf, is vervuld: *"Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* (Mattheüs 28:20) Terwijl Hij Zijn kracht overdraagt op mindere dienaars, is Zijn bezielende aanwezigheid nog steeds met Zijn gemeente.

"Daar wij nu een grote Hogepriester hebben... Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen hogepriester die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Een Die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen ter gelegener tijd." (Hebreeën 4:14-16)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 17 – Nicodemus

Nicodemus bezette een hoge vertrouwenspositie bij het joodse volk. Hij was zeer ontwikkeld en bezat buitengewone gaven en hij was een geëerd lid van de nationale raad. Evenals anderen was hij onder de indruk gekomen van de leer van Jezus. Hoewel hij rijk, geleerd en geëerd was, werd hij op wonderlijke wijze aangetrokken door de bescheiden Nazarener. De lessen die van de lippen van de Heiland kwamen, hadden diepe indruk op hem gemaakt, en hij verlangde meer te horen over die heerlijke waarheden. De uitoefening van gezag door Christus bij het reinigen van de tempel had de besliste haat opgewekt van de priesters en oversten. Zij vreesden de macht van deze Vreemdeling. Een dergelijke vrijpostigheid van de zijde van een onbekende Galileeër kon men niet toestaan.

Zij waren besloten een eind aan Zijn werk te maken. Maar niet allen waren het met dat plan eens. Er waren er enkelen die bevreesd waren tegenstand te bieden aan Iemand Die zo duidelijk gedreven werd door de Geest van God. Zij herinnerden zich hoe profeten gedood waren omdat ze de zonden van de leiders in Israël berispten. Zij wisten dat de slavernij van de Joden onder een heidens volk het gevolg was van hun weerspanning in het verwerpen van de bestraffingen Gods. Zij vreesden dat de priesters en oversten, door plannen te smeden tegen Jezus, in de voetstappen van hun vaders zouden gaan en nieuwe rampen over het volk zouden brengen. Nicodemus deelde deze gevoelens. In een bijeenkomst van het Sanhedrin, toen men overlegde, hoe men tegenover Jezus zou optreden, maande Nicodemus tot voorzichtigheid en gematigheid. Hij legde er de nadruk op, dat indien Jezus werkelijk bekleed was met gezag van God, het gevaarlijk zou zijn Zijn waarschuwingen in de wind te slaan. De priesters durfden zijn raad niet te negeren, en voorlopig namen ze geen openlijke maatregelen tegen de Heiland.

Sinds hij Jezus gehoord had, had Nicodemus met groot verlangen de profetieën aangaande de Messias bestudeerd; en hoe meer hij zocht, des te sterker werd zijn overtuiging, dat Deze Degene was Die komen zou. Evenals vele anderen in Israël was hij diep bedroefd geweest over de ontheiliging van de tempel. Hij was een getuige van het schouwspel, toen Jezus de kopers en verkopers uitdreef; hij aanschouwde de wonderbare ontvouwing van Goddelijke kracht; hij zag hoe de Heiland de armen ontving en de zieken genas; hij zag hun vreugdevolle blikken en hoorde hun lofprijzingen; en hij kon er niet meer aan twifelen of Jezus van Nazareth wel de van God Gezondene was.

Hij verlangde er zeer naar een gesprek met Jezus te hebben, maar schrok ervoor terug Hem openlijk op te zoeken. Het zou al te vernederend zijn voor een overste van de Joden om toe te geven dat hij sympathie had voor een Leraar die nog zo weinig bekend was. En wanneer zijn bezoek het Sanhedrin ter ore zou komen, zou dit hun verachting en veroordeling over hem brengen. Hij besloot tot een heimelijk gesprek, met de verontschuldiging dat, wanneer hij openlijk zou gaan, anderen misschien zijn voorbeeld zouden volgen. Nadat hij door bijzondere informatie te weten was gekomen waar de Heiland gewoon was Zich terug te trekken op de Olijfberg, wachtte hij tot de stad verstild was in sluimer, en zocht Hem toen op. In de tegenwoordigheid van Christus voelde Nicodemus een vreemde beschroomdheid, die hij trachtte te verbergen onder een schijn van kalmte en waardigheid. "Rabbi", zei hij, "wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen, want niemand kan deze tekenen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

doen, die Gij doet, tenzij God met hem is." (Johannes 3:2) Door te spreken over Christus' zeldzame gaven als Leraar, en ook over Zijn buitengewone kracht om wonderen te verrichten, hoopte hij de weg vrij te maken voor zijn gesprek. Zijn woorden waren bedoeld om vertrouwen uit te drukken en uit te lokken; maar in werkelijkheid drukten ze ongeloof uit. Hij erkende niet, dat Jezus de Messias was, maar alleen een Leraar die van God gezonden was.

In plaats van deze begroeting te erkennen, richtte Jezus Zijn ogen op de spreker, alsof Hij tot in zijn ziel las. In Zijn oneindige wijsheid zag Hij een zoeker naar waarheid voor Hem staan. Hij kende het doel van dit bezoek en met het verlangen de overtuiging, die in het hart van Zijn toehoorder reeds aanwezig was, te versterken, ging Hij meteen op het doel af, door plechtig maar vriendelijk te zeggen : *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom (grondtekst : van boven) geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien"*. (Johannes 3:3)

Nicodemus was tot de Heere gekomen met de gedachte met Hem in discussie te kunnen treden, maar Jezus legde de grondslag van de beginselen der waarheid bloot. Hij zei tot Nicodemus U hebt niet zozeer theoretische kennis nodig als geestelijke wedergeboorte. U behoeft uw nieuwsgierigheid niet bevredigd te zien, maar u moet een nieuw hart hebben. U moet van Boven een nieuw leven ontvangen voordat u de hemelse dingen op hun juiste waarde kunt schatten. Totdat die verandering plaatsvindt en alle dingen nieuw maakt, zal er voor u geen enkel heilzaam nut voortkomen uit een gesprek met Mij over Mijn gezag en Mijn zending.

Nicodemus had de prediking van Johannes de Doper gehoord over berouw en doop en hoe deze het volk wees op Hem Die zou dopen met de Heilige Geest. Hijzelf had gevoeld dat er in geestelijk opzicht iets ontbrak bij de Joden, dat zij in hoge mate beheerst werden door kwezelarij en wereldse eerzucht. Hij had gehoopt op een betere toestand bij de komst van de Messias. Toch had de hartdoorzoekende boodschap van de Doper in hem geen overtuiging van zonde teweeggebracht. Hij was een strenge Farizeeër, en ging prat op zijn goede werken. Hij was overal geacht om zijn welwillendheid en zijn milddadigheid bij het ondersteunen van de tempeldienst en hij was ervan overtuigd dat hij in de gunst stond bij God. Hij was zeer verbaasd bij de gedachte aan een Koninkrijk dat zo rein was, dat hij het in zijn tegenwoordige toestand niet zou kunnen zien. De beeldspraak van de wedergeboorte, die Jezus hier gebruikte, was niet geheel onbekend voor Nicodemus. Mensen die van het heidendom juist bekeerd waren tot het geloof van Israël, werden dikwijls vergeleken met pasgeboren kinderen. Daarom moet hij begrepen hebben, dat de woorden van Jezus niet letterlijk opgevat moesten worden. Maar krachtens zijn geboorte als Israëliet, meende hij dat hij zeker kon zijn van een plaats in het Koninkrijk Gods. Hij meende dat hij niet veranderd behoefde te worden. Daarom was hij zo verrast over de woorden van de Heiland. Hij ergerde zich eraan, dat ze zo sterk op hemzelf van toepassing waren. De trots van de Farizeeër streed tegen het eerlijk verlangen van de zoeker naar waarheid. Hij verbaasde zich erover, dat Christus tot hem sprak zoals Hij deed, zonder zijn positie als overste in Israël te ontzien.

Overrompeld in zijn houding vol zelfvertrouwen, antwoordde hij Christus met woorden vol ironie : *"Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is?"* (Johannes 3:4) Evenals vele anderen doen wanneer een snijdende waarheid tot hun geweten doordringt, openbaarde hij het feit, dat de natuurlijke mens de dingen van de Geest Gods niet aanvaardt. Er is niets in hem dat beantwoordt aan de geestelijke dingen,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

want de geestelijke dingen worden geestelijk onderscheiden.

Maar de Heiland ging niet met hem argumenteren. Hij hief Zijn hand op met ernstige, rustige waardigheid en legde met nog groter zekerheid de nadruk op de waarheid : *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan"*. (Johannes 3:5) Nicodemus wist, dat Christus hier sprak over de doop door water en de vernieuwing van het hart door de Geest van God. Hij was ervan overtuigd, dat hij in de tegenwoordigheid was van Degene Die door Johannes de Doper voorzegd was.

Jezus ging verder : *"Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest"*. (Johannes 3:6) Van nature is het hart boos, en *"komt ooit een reine uit een onreine - niet één"* (Job 14:4). Geen menselijk vernuft kan een geneesmiddel vinden voor de zondigende ziel. *"Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan ook niet"*. (Romeinen 8:7) *"Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslasteringen."* (Mattheüs 15:19) De bron van het hart moet gezuiverd worden voordat de stromen rein kunnen zijn. Hij die tracht de hemel te bereiken door zijn eigen werken, door het houden van de wet, beproeft een onmogelijkheid. Er is geen veiligheid voor hem die een zuiver wettische godsdienst heeft, een vorm van godzaligheid. Het christelijk leven is geen verandering of verbetering van het oude, maar een verandering van natuur. Het betekent de dood voor het eigen ik en voor de zonde, en een volkomen nieuw leven. Deze verandering kan alleen tot stand gebracht worden door de krachtvolle werking van de Heilige Geest.

Nicodemus was nog steeds zeer verbaasd en Jezus gebruikte de wind om Zijn bedoeling te illustreren: *"De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt of waar hij heengaat ; zó is een ieder die uit de Geest geboren is"*. (Johannes 3:8)

We horen de wind tussen de takken van de bomen, hij doet de bladeren en de bloemen ritselen; maar de wind zelf is onzichtbaar en niemand weet vanwaar hij komt en waar hij heengaat. Zo is het ook met het werk van de Heilige Geest in het hart. Dit kan evenmin verklaard worden als de bewegingen van de wind. Een mens kan misschien niet de precieze tijd, of plaats in het proces van zijn bekering opsommen, of al de omstandigheden ervan nagaan; maar dat bewijst niet, dat hij niet bekeerd is. Door een kracht - even onzichtbaar als de wind - werkt Christus voortdurend aan het hart. Gaandeweg, misschien zonder dat de mens het bemerkt, worden er indrukken gemaakt die erop gericht zijn de ziel tot Christus te trekken. Deze indrukken kunnen verkregen worden door over Hem na te denken, door het lezen van de Schriften, of door het horen van het Woord bij monde van een bezielde prediker. En dan, plotseling, wanneer de Geest een meer direct beroep op de mens doet, geeft de ziel zich vol vreugde aan Jezus over. Door velen wordt dit een plotselinge bekering genoemd; maar het is een gevolg van een langdurig noden van de Geest van God, een geduldig, langdurig proces.

Ofschoon de wind zelf onzichtbaar is, kan men de uitwerking daarvan zien en voelen. Zo zal het werk van de Geest aan de ziel zich openbaren in iedere handeling van de mens die Zijn behoudende kracht gevoeld heeft. Wanneer de Geest van God bezit neemt van het hart, wordt het leven daardoor veranderd. Zondige gedachten worden verdreven, boze werken worden verzaakt; liefde, nederigheid en vrede nemen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de plaats in van boosheid, naijver en tweedracht. Vreugde neemt de plaats in van droefheid, en het gelaat weerkaatst het licht van de hemel. Niemand ziet de hand die de last opheft, of bemerkt het licht dat neerdaalt uit de hemelse hoven. De zegen komt, wanneer de ziel zich door het geloof aan God overgeeft. Dan schept die kracht die door geen menselijk oog gezien kan worden, een nieuw wezen naar het beeld Gods.

Het is onmogelijk voor een sterfelijke geest om het werk van verlossing te begrijpen. Het geheimenis daarvan gaat de menselijke kennis te boven; maar hij die uit de dood het leven ingaat, beseft dat het een Goddelijke werkelijkheid is. Het begin van de verlossing kunnen we hier leren kennen door onze persoonlijke ervaring. De gevolgen ervan reiken tot in de eeuwigheid.

Terwijl Jezus sprak, drong enig licht van de waarheid door in de geest van de overste. De verzachtende, betugelende invloed van de Heilige Geest maakte indruk op zijn hart. Toch begreep hij de woorden van de Heiland nog niet volkomen. Hij was niet zozeer onder de indruk van de noodzakelijkheid van de wedergeboorte als wel van de manier waarop deze tot stand komt. Hij antwoordde verwonderd: *"Hoe kan dit geschieden?"* (Johannes 3:9) *"Gij zijt de leraar van Israël en deze dingen verstaat gij niet?"* (Johannes 3:10) vroeg Jezus. Iemand aan wie het godsdienstonderwijs van het volk was toevertrouwd, mocht toch zeker niet onwetend zijn van zulke belangrijke waarheden. Zijn woorden hielden de les in, dat, in plaats van zich te ergeren aan de eenvoudige woorden van waarheid, Nicodemus een erg bescheiden mening over zichzelf behoorde te hebben, omdat hij zo weinig wist van de geestelijke dingen. Doch Christus sprak met zulk een indrukwekkende waardigheid en zowel Zijn blik als de toon van Zijn woorden spraken van zo'n oprechte liefde, dat Nicodemus niet beledigd was toen hij zijn armelijke staat beseftte.

Maar toen Jezus verklaarde, dat Zijn opdracht op aarde was een geestelijk Koninkrijk op te richten in plaats van een tijdelijk, werd Zijn toehoorder ongerust. Daar Hij dit opmerkte, zei Jezus: *"Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb, zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven, wanneer Ik u van het hemelse spreek?"* (Johannes 3:12) Indien Nicodemus niet kon aanvaarden wat Christus hem leerde als illustratie van het werk van genade aan het hart, hoe zou hij dan de aard van Zijn heerlijk, hemels Koninkrijk kunnen begrijpen? Daar hij de aard van Christus' werk op aarde niet begreep, kon hij ook Zijn werk in de hemel niet verstaan.

De Joden die Jezus uit de tempel verdreven had, maakten er aanspraak op kinderen van Abraham te zijn, maar zij vluchtten uit de tegenwoordigheid van de Heiland, omdat zij de heerlijkheid van God, Die in Hem geopenbaard was, niet konden verdragen. Zo gaven ze blijk, dat ze niet waardig geacht werden door de genade van God deel te hebben aan de heilige diensten in de tempel. Zij jaagden ernaar een schijn van heiligheid te bewaren, maar ze verwaarloosden de heiligheid van het hart. Hoewel ze ijveraars waren naar de letter van de wet, deden ze voortdurend de geest van deze zelfde wet geweld aan. Hun grote behoefte was juist die verandering waarover Christus tot Nicodemus gesproken had - een nieuwe, zedelijke geboorte, een reiniging van zonden, en een vernieuwing van kennis en heiligheid.

Er was geen verontschuldiging voor de blindheid van Israël betreffende het werk van de wedergeboorte. Geïnspireerd door de Heilige Geest, had Jesaja geschreven: *"Wij zijn allen geworden als een onreine, al onze gerechtigheden als een*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bezoedeld kleet." (Jesaja 64:6) David bad: "*Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest*". (Psalm 51:12) En door middel van Ezechiël was de belofte gegeven: "*Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven, en maken dat gij naar Mijn inzettingen wandelt*". (Ezechiël 36:26,27)

Nicodemus had deze teksten met een verduisterde geest gelezen; maar nu begon hij de betekenis ervan te vatten. Hij zag dat zelfs de strengste gehoorzaamheid aan alleen de letter van de wet, zoals die werd toegepast op het uiterlijke leven, geen enkel mens het recht zou kunnen geven het Koninkrijk van de hemelen binnen te gaan. In de ogen van de mensen was zijn leven rechtvaardig en eerzaam geweest, maar in de tegenwoordigheid van Christus voelde hij, dat zijn hart onrein was en zijn leven onheilig.

Nicodemus werd naar Christus getrokken. Terwijl de Heiland hem de dingen betreffende de wedergeboorte verklaarde, verlangde hij ernaar, dat die verandering zich ook in hem zou voltrekken. Waardoor zou dat bereikt kunnen worden? Jezus beantwoordde de onuitgesproken vraag: "*Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe.*" (Johannes 3:14,15) Dit was bekend terrein voor Nicodemus. Het symbool van de verhoogde slang maakte hem de zending van de Heiland duidelijk. Toen het volk Israël stierf door de beten van de vurige slangen, gaf God aan Mozes aanwijzingen om een slang van koper te maken en die in de hoogte te plaatsen in het midden van de vergadering. Toen klonk de boodschap door het kamp, dat allen die op de slang zouden zien, in leven zouden blijven. Het volk wist heel goed, dat de slang in zichzelf geen macht had om hen te helpen. Het was een symbool van Christus. Zoals het beeld, dat gemaakt was naar de gelijkenis van de dodelijke slangen, verhoogd werd voor hun genezing, zo zou Iemand "*in vlees, aan dat der zonde gelijk*" (Romeinen 8:3) hun Verlosser zijn. Velen van de Israëlieten beschouwden de offerdienst als iets dat op zichzelf in staat was hen te verlossen van zonden. God wilde hun leren, dat deze dienst niet meer waarde had dan de koperen slang. De offerdienst moest hun gedachten naar Jezus leiden. Zowel voor de genezing van hun wonden als voor de vergeving van hun zonden konden ze voor zichzelf niets doen dan hun geloof in de Gave Gods tonen. Zij moesten opzien en leven.

Zij die door de slangen gebeten waren, hebben misschien te laat gekeken. Ze hebben zich misschien afgevraagd, hoe er kracht kon zijn in dat koperen teken. Misschien hebben ze om een wetenschappelijke verklaring gevraagd. Maar er werd geen verklaring gegeven. Zij moesten het Woord dat God hun door Mozes gegeven had, aanvaarden. Een weigering om op te zien betekende de ondergang.

Niet door strijd en discussie wordt de ziel verlicht. We moeten zien en leven. Nicodemus aanvaardde de les en nam ze met zich mee. Hij onderzocht de Schriften op een nieuwe wijze, niet om te discussiëren over een theorie, maar om daaruit leven voor zijn ziel te ontvangen. Hij begon het Koninkrijk der hemelen te zien toen hij zich onderwierp aan de leiding van de Heilige Geest.

Heden zijn er duizenden mensen die dezelfde waarheid moeten leren die Nicodemus leerde door de verhoogde slang. Zij vertrouwen op hun gehoorzaamheid aan de wet van God om Zijn gunst te verwerven. Wanneer hun gezegd wordt, op Jezus te zien en te geloven dat Hij hen redt door Zijn genade alleen, roepen ze uit:

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

"Hoe kan dit geschieden?" (Johannes 3:9)

Evenals Nicodemus moeten we gewillig zijn het leven binnen te gaan op dezelfde wijze als de voornaamste zondaars. *"Want er is ook onder de hemel geen andere naam de mensen gegeven waardoor wij moeten behouden worden"* (Handelingen 4:12) dan Christus. Door het geloof ontvangen we de genade van God; maar het geloof is niet onze Heiland. Het verdient niets. Het is de hand waardoor wij Christus vastgrijpen en ons Zijn verdiensten, het geneesmiddel voor de zonde, toeëigenen. En we kunnen zelfs geen berouw hebben zonder de hulp van de Geest van God. De Schrift zegt van Christus *"Dezen heeft God door Zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering, en vergeving van zonden te schenken"*. (Handelingen 5:31) Berouw komt evenzeer van Christus als vergeving.

Hoe kunnen we dan behouden worden? *"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft"*, (Johannes 3:14) zo is ook de Zoon des mensen verhoogd, en ieder die misleid en gebeten is door de slang, mag tot Hem opzien en leven. *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt."* (Johannes 3:16) Het licht dat van het kruis straalt, openbaart de liefde van God. Zijn liefde trekt ons tot Hem. Indien we hieraan geen tegenstand bieden, zullen we geleid worden naar de voet van het kruis, in berouw over de zonden, die de Heiland gekruisigd hebben. Dan verwekt de Geest van God, door het geloof een nieuw leven in de ziel. De gedachten en verlangens worden tot gehoorzaamheid gebracht aan de wil van Christus. Hart en geest worden opnieuw geschapen naar het beeld van Hem Die in ons werkt om alle dingen aan Zichzelf te onderwerpen. Dan wordt de wet van God geschreven in het hart en verstand, en kunnen we met Christus zeggen: *"Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God."* (Psalm 40:9)

In het gesprek met Nicodemus verklaarde Jezus het verlossingsplan en Zijn zending in de wereld. In geen van Zijn daarna volgende redevoeringen verklaarde Hij zo volledig, stap voor stap, het werk dat gedaan moet worden in de harten van allen die het Koninkrijk der hemelen zullen beërven. Geheel aan het begin van Zijn dienstwerk openbaarde Hij de waarheid aan een lid van het Sanhedrin, aan het hart dat daartoe het meest openstond en aan een aangesteld leraar van het volk. Maar de leiders van Israël verwelkomden dat licht niet. Nicodemus verborg de waarheid in zijn hart en gedurende drie jaar zag men weinig zichtbare vruchten.

Maar Jezus kende de bodem waarin Hij het zaad gezaaid had. De woorden die in de nacht gesproken werden tot één toehoorder op de eenzame berg, waren niet verloren. Een tijdlang erkende Nicodemus Christus niet openlijk, maar hij sloeg Zijn leven gade en dacht na over wat Hij leerde. In de raad van het Sanhedrin verijdelde hij meermalen de plannen van de priesters om Hem te doden. Toen ten slotte Jezus verhoogd was aan het kruis, herinnerde Nicodemus zich de les op de Olijfberg: *"Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe."* (Johannes 3:14,15) Het licht van dat geheime gesprek verlichtte het kruis op Golgotha en Nicodemus zag in Jezus de Verlosser der wereld.

Na de hemelvaart van de Heere, toen de discipelen door de vervolging verstrooid waren, kwam Nicodemus vrijmoedig naar voren. Hij wendde zijn rijkdommen aan tot onderhoud van de jonge gemeente waarvan de Joden gedacht hadden dat ze wel teniet gedaan zou worden na de dood van Christus. In die tijd van gevaar stond hij, die zo voorzichtig en twijfelachtig was geweest, vast als een rots,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bemoedigde het geloof van de discipelen en zorgde voor de middelen om het evangeliewerk voort te zetten. Hij werd gehoond en vervolgd door mensen die hem vroeger eerbied bewezen hadden. Hij werd arm aan aardse goederen, maar hij wankelde niet in het geloof dat zijn oorsprong vond in dat nachtelijk onderhoud met Jezus.

Nicodemus vertelde de inhoud van dat gesprek aan Johannes, en door diens pen werd het vastgelegd tot onderwijzing van miljoenen. De waarheden die daarin geleerd worden, zijn heden even belangrijk als ze waren in die plechtige nacht op die in schaduwen gehulde berg, toen de Joodse leider kwam om van de nederige Leraar uit Galileä de weg des levens te leren kennen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 18 - Hij moet wassen

Een tijdlang was de invloed van de Doper op het volk groter geweest dan die van de oversten, priesters of vorsten. Wanneer hij zichzelf had aangekondigd als de Messias en een opstand tegen Rome had georganiseerd, zouden priesters en volk zich onder zijn banier geschaard hebben. Satan had gereed gestaan iedere overweging die de eerzucht van veroveraars van de wereld aanspreekt, aan Johannes de Doper op te dringen. Maar met het bewijs van zijn macht voor ogen, had hij standvastig de prachtige omkooprijs geweigerd. De aandacht die op hem gevestigd was, had hij op een Ander gericht.

Nu zag hij hoe het getij van populariteit zich van hem afkeerde en zich op de Heiland richtte. Iedere dag werd de schare die rondom hem was, minder. Toen Jezus van Jeruzalem naar het gebied van de Jordaan kwam, stroomde de menigte samen om Hem te horen. Het aantal van Zijn discipelen werd dagelijks groter. Velen kwamen om gedoopt te worden en daar Christus Zelf niet doopte, stond Hij de bediening van die instelling toe aan Zijn discipelen. Op deze wijze zette Hij Zijn zegel op de zending van Zijn voorloper. Maar de discipelen van Johannes keken met jaloersheid naar de toenemende populariteit van Jezus. Ze stonden klaar om Zijn werk te bekritisieren en het duurde niet lang of ze vonden daartoe de gelegenheid. Er ontstond een vraag tussen hen en de Joden, of de doop in staat was de ziel te reinigen van zonden; zij hielden vol, dat de doop van Jezus in wezen verschillend was van die van Johannes. Al spoedig raakten ze in discussie met de discipelen van Christus betreffende de formulering van de woorden die gebruikt moesten worden bij de doop en tenslotte over het recht van de laatste om hoe dan ook te dopen.

De discipelen van Johannes kwamen tot hem met hun grieven en zeiden: *"Rabbi, Die met u was aan de overzijde van de Jordaan en van Wie gij getuigd hebt, zie Die doopt, en allen gaan tot Hem."* (Johannes 3:26) Door deze woorden bracht satan verzoeking over Johannes. Hoewel de zending van Johannes bijna ten einde scheen, was het nog steeds mogelijk voor hem om het werk van Christus te hinderen. Wanneer hij medelijden had gehad met zichzelf en verdriet of teleurstelling getoond had omdat hij verdrongen werd, zou hij het zaad van tweedracht gezaaid hebben, naijver en jaloersheid hebben aangemoedigd en zou de voortgang van het Evangelie ernstig belemmerd hebben.

Johannes had van nature de gebreken en zwakheden die de mensheid eigen zijn, maar de aanraking van Goddelijke liefde had hem veranderd. Hij vertoefde in een atmosfeer die niet besmet was door zelfzucht en eerzucht en die ver verheven was boven de ongezonde uitwaseming van jaloersheid. Hij gaf geen blijk van sympathie met de ontevredenheid van de discipelen, maar toonde aan, hoe goed hij zijn verhouding tot de Messias begreep, en hoe vol vreugde Hij Hem verwelkomde voor Wie hij de weg had voorbereid.

Hij zei : *"Geen mens kan iets aannemen of het moet hem uit de hemel gegeven zijn. Gij kunt zelf van mij getuigen, dat ik gezegd heb: Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uitgezonden. Die de bruid heeft, is de bruidegom ; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met de boodschap over de stem van de bruidegom"*. (Johannes 3:27-29) Johannes stelde zich voor als de vriend die optrad als boodschapper tussen de verloofden en de weg voor het huwelijk voorbereidde. Wanneer de bruidegom zijn bruid verkregen had, was de opdracht van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de vriend vervuld. Hij verheugde zich over het geluk van hen wiens verbintenis hij begunstigd had. Zo was Johannes geroepen om het volk op Jezus te wijzen, en het was zijn vreugde getuige ervan te zijn, dat het werk van de Heiland succesvol was. Hij zei: *"Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld. Hij moet wassen, ik moet minder worden"*. (Johannes 3:30)

In het geloof opziende naar de Verlosser, was Johannes opgeklommen tot de hoogte van zelfverloochening. Hij trachtte niet mensen tot zichzelf te trekken, maar hun gedachten op een steeds hoger plan te brengen, totdat ze zouden rusten op het Lam Gods. Hijzelf was slechts een stem geweest, een roep, in de woestijn. Nu aanvaardde hij blijmoedig stilzwijgen en vergetelheid, opdat de ogen van allen gericht zouden worden op het Licht des levens.

Zij die getrouw zijn aan hun roeping als boodschappers van God, zullen geen eigen eer zoeken. Eigenliefde zal verslonden worden door liefde voor Christus. Geen rivaliteit zal dan de dierbare zaak van het Evangelie schaden. Zij zullen inzien dat het hun werk is, te prediken evenals Johannes de Doper deed: *"Zie, het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt."* (Johannes 1:29) Zij zullen Jezus verheffen en met Hem zal het ganse mensdom verheven worden. *"Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in eeuwigheid troont en Wiens naam de Heilige is: In de hoge en in het heilige woon Ik, en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven."* (Jesaja 57:15)

De ziel van de profeet, ontledigd van zelfzucht, was vervuld met het licht van het Goddelijke. Terwijl hij de heerlijkheid van de Heiland zag, waren zijn woorden bijna een kopie van die welke Christus Zelf gesproken had in Zijn gesprek met Nicodemus. Johannes zei: *"Die van boven komt, is boven allen; wie uit de aarde is, is uit de aarde en spreekt uit de aarde. Die uit de hemel komt, is boven allen.... Want Dien God gezonden heeft, Die spreekt de woorden Gods, want Hij geeft de Geest niet met mate"*. (Johannes 3:31-34) Christus kon zeggen: *"Ik zoek niet Mijn wil, doch de wil van Hem Die Mij gezonden heeft."* (Johannes 5:30) Aan Hem wordt te kennen gegeven: *"Gerechtigheid hebt Gij liefgehad en ongerechtigheid hebt Gij gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God met vreugdeolie gezalfd boven Uw deelgenoten."* (Hebreeën 1:9) De Vader *"geeft de Geest niet met mate"* (Johannes 3:34) aan Hem.

Zo is het ook met de volgers van Christus. Wij kunnen het licht van de hemel alleen ontvangen wanneer we bereid zijn van onszelf ontledigd te worden. We kunnen het karakter van God niet onderscheiden of Christus door het geloof aanvaarden, indien we niet erin toestemmen, elk bedenksel als krijgsgevangene te brengen onder de gehoorzaamheid van Christus. Aan allen die dit doen, wordt de Heilige Geest gegeven niet met mate. In Christus *"woont al de volheid der Godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem."* (Kolossenzen 2:9,10) De discipelen van Johannes hadden verklaard, dat alle mensen tot Christus kwamen; maar met een scherper inzicht verklaarde Johannes *"Zijn getuigenis neemt niemand aan"*; (Johannes 3:32) zo weinigen waren bereid Hem aan te nemen als de Heiland Die redt van zonden. Maar *"wie Zijn getuigenis aanvaardt, heeft bezegeld, dat God waarachtig is."* (Johannes 3:33) *"Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven."* (Johannes 3:36) Men behoefde er niet over te redetwisten of de doop van Christus dan wel de doop van Johannes van zonden reinigde. Het is de genade van Christus, die de ziel redt. Zonder Christus is de doop, evenals iedere andere dienst, een waardeloze formaliteit. *"Wie in*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven." Johannes 3:36)

Het succes van het werk van Christus, dat de Doper met zoveel vreugde begroet had, werd ook overgebracht aan de gezaghebbers in Jeruzalem. De priesters en de rabbi's waren jaloers geweest op de invloed van Johannes, toen ze zagen dat de mensen uit de synagoge wegbleven en samenstroonden naar de woestijn, maar hier was Iemand Die nog veel grotere kracht bezat om de menigte tot Zich te trekken. Deze leiders in Israël waren niet bereid om met Johannes te zeggen : *"Hij moet wassen, ik moet minder worden."* (Johannes 3:30) Opnieuw besloten, kwamen zij opzetten om een einde te maken aan het werk dat de mensen van hen aftrok.

Jesus wist dat zij geen ding onbeproefd zouden laten om een scheiding teweeg te brengen tussen Zijn eigen discipelen en die van Johannes. Hij wist dat de storm opstak die één van de grootste profeten, die ooit aan de wereld gegeven waren, zou wegvagen. Daar Hij iedere aanleiding voor misverstand of onenigheid wilde vermijden, maakte Hij rustig een einde aan Zijn werkzaamheden en trok Zich terug in Galilea. Ook wij, hoewel we toch trouw moeten blijven aan de waarheid, moeten trachten alles te vermijden wat tot tweedracht en misvatting kan leiden. Want overal waar die dingen naar voren komen, hebben ze een verlies van zielen tot gevolg. Steeds wanneer zich omstandigheden voordoen die verdeeldheid dreigen te veroorzaken, moeten we het voorbeeld van Jezus en van Johannes de Doper volgen.

Johannes was geroepen om op te treden als een hervormer. Daardoor bestond er voor zijn discipelen het gevaar, dat zij hun aandacht op hem zouden richten, omdat ze van mening waren dat het succes van het werk afhankelijk was van zijn arbeid, en omdat ze uit het oog verloren dat hij slechts een werktuig was waardoor God gewerkt had. Maar het werk van Johannes was niet voldoende om de grondslag te leggen voor de gemeente van Christus. Toen hij zijn opdracht vervuld had, moest er een ander werk gedaan worden, dat door zijn getuigenis niet verricht kon worden. Zijn discipelen begrepen dit niet. Toen zij zagen dat Christus het werk kwam overnemen, waren ze jaloers en ontevreden. Diezelfde gevaren bestaan nog. God roept de mens om een bepaald werk te doen en wanneer hij dat ten uitvoer heeft gebracht, tot zover hij daartoe aangewezen is, brengt de Heere anderen naar voren om het Werk voort te zetten. Maar, evenals de discipelen van Johannes, hebben velen het idee dat het succes van het werk afhangt van degene die daaraan het eerst heeft gearbeid. De aandacht wordt gevestigd op de mens in plaats van op het Goddelijke, er komt afgunst en het werk van God wordt geschaad. De persoon die op deze wijze onverdiend geëerd wordt, komt in de verleiding op zichzelf te gaan vertrouwen. Hij realiseert zich niet dat hij van God afhankelijk is. De mensen leren te vertrouwen op een mens en op deze wijze vervallen ze in dwaling en worden van God afgeleid.

Het werk van God mag niet het beeld en het opschrift van de mensen dragen. Van tijd tot tijd zal God andere werktuigen naar voren brengen door wie Zijn plannen het best ten uitvoer gebracht kunnen worden. Gelukkig zij, die gewillig zijn hun ik te vernederen en met Johannes de Doper te zeggen: *"Hij moet wassen, ik moet minder worden"*. (Johannes 3:30)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 19 - Bij de Jakobsbron

Op weg naar Galilea trok Jezus door Samaria. Het was ongeveer twaalf uur 's middags toen Hij het prachtige dal van Sichar bereikte. Aan de ingang van dat dal was de Jakobsput. Vermoeid van de reis, ging Hij daar zitten om te rusten terwijl Zijn discipelen voedsel gingen kopen.

De Joden en Samaritanen waren bittere vijanden en vermeden voor zover dat mogelijk was elk contact met elkander. Het handelen met Samaritanen werd in geval van nood weliswaar door de rabbi's wettig beschouwd; maar elke vriendschappelijke omgang met hen werd veroordeeld. Een Jood zou niets van een Samaritaan lenen, noch een gunst aannemen, zelfs geen stukje brood of een beker water. Door voedsel te kopen, handelden de discipelen overeenkomstig de gewoonte van hun volk. Maar verder dan dit gingen zij niet. Een gunst te vragen van de Samaritanen of te trachten hun op enigerlei wijze goed te doen, kwam zelfs niet in de gedachten van de discipelen van Christus op.

Terwijl Jezus bij de bron zat, was Hij uitgeput door honger en dorst. De reis sinds de vroege morgen was lang geweest, en nu brandde de middagzon op Hem. Zijn dorst nam nog toe bij de gedachte aan koel, fris water, dat zo dichtbij was, maar onbereikbaar voor Hem, want Hij had geen touw en geen waterkruik en de put was diep. Hij deelde het menselijk lot en wachtte tot er iemand zou komen om te putten.

Er kwam een Samaritaanse vrouw naderbij en schijnbaar zonder zich bewust te zijn van Zijn aanwezigheid, vulde ze haar kruik met water. Toen ze zich omkeerde om weg te gaan, vroeg Jezus haar om water. Een dergelijke gunst zou geen oosterling iemand ontzeggen. In het Oosten werd water "het geschenk Gods" genoemd. Het aanbieden van een koele dronk aan een dorstige reiziger werd gezien als een zó heilige plicht, dat de Arabieren uit de woestijn zich grote moeite zouden getroost hebben om die te vervullen. De haat tussen Joden en Samaritanen verhinderde de vrouw Jezus een gunst te verlenen; de Heiland echter trachtte de sleutel tot dit hart te vinden en met een tact die voortvloeide uit Goddelijke liefde, vroeg Hij om een gunst en bood er geen aan. Het aanbieden van een gunst zou misschien verworpen kunnen worden; maar vertrouwen wekt vertrouwen. De Koning der hemelen kwam tot deze verstoten ziel en vroeg om een dienst van haar handen. Hij Die de oceaan gemaakt heeft, Die de wateren, van de grote diepte regeert, Die de bronnen en stromen der aarde deed ontspringen, rustte van Zijn vermoeidheid aan de Jakobsbron, en was afhankelijk van de gunst van een vreemdelinge om een dronk water te verkrijgen.

De vrouw zag dat Jezus een Jood was. In haar verbazing vergat ze aan Zijn verzoek te voldoen, maar ze trachtte achter de reden daarvan te komen. *"Hoe kunt Gij, als Jood zijnde van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen?"* (Johannes 4:9)

Jezus antwoordde : *"Indien gij wist van de gave Gods en Wie het is Die tot u zegt : Geef mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven"*. (Johannes 4:10) U vraagt zich af, waarom Ik u een zo'n kleine gunst vraag, een slok water uit de bron aan onze voeten. Wanneer u het Mij gevraagd zoudt hebben, zou Ik u water des eeuwigen levens te drinken gegeven hebben. De vrouw had de woorden van Christus niet begrepen, maar ze had de plechtige betekenis daarvan gevoeld. Haar luchtige, uitdagende houding begon te veranderen. Ze nam aan, dat Jezus sprak over de bron die voor hen lag, en, zei : *"Heere, Gij hebt geen emmer en de put is diep; hoe komt Gij dan aan het levende*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

water? Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft?" (Johannes 4:11,12) Ze zag alleen een dorstige reiziger voor zich, verreisde en bestoven. In gedachten vergeleek ze Hem met de geëerde aartsvader Jakob. Ze koesterde de gedachte, die zo natuurlijk is, dat geen andere bron die bron kon evenaren die door de vaderen geschonken was. Ze dacht terug aan de vaderen, zag uit naar de komst van de Messias, terwijl de Hoop van de vaderen, de Messias, Zelf, naast haar stond, en ze kende Hem niet. Hoeveel dorstige zielen bevinden zich op het ogenblik vlak bij de levende Bron, maar kijken in de verte of ze de bronnen des levens mochten vinden! "Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? namelijk om Christus te doen afdalen; of: Wie zal in de afgrond nederdalen? namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen... Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart... indien gij met uw mond belijdt dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden." (Romeinen 10:6-9)

Jezus beantwoordde niet onmiddellijk de vraag betreffende Hemzelf, maar met grote ernst zei Hij : *"Een ieder die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen ; maar wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water dat springt ten eeuwigen leven."* (Johannes 4:13,14)

Hij die zijn dorst tracht te lessen aan de bronnen van deze wereld, zal slechts drinken om opnieuw dorst te krijgen. Overal zijn de mensen ontevreden. Zij verlangen naar iets dat zal voorzien in de behoefte van de ziel. Slechts Eén kan in die nood voorzien. De behoefte van de wereld, *"De Wens aller heidenen"* (Hagaï 2:7 SV), is Christus. De Goddelijke genade, die Hij alleen kan schenken, is als levend water, dat de ziel reinigt, verfrist en versterkt.

Jezus bedoelde niet, dat één enkele teug van het water des levens voldoende zou zijn voor degene die het ontving. Hij die de liefde van Christus gesmaakt heeft, zal voortdurend meer verlangen; maar hij zoekt niets anders. De rijkdommen, eerbewijzen en genoegens van de wereld hebben geen aantrekkingskracht voor hem. De voortdurende kreet van zijn hart luidt : Meer van U. En Hij Die de ziel haar nood openbaart, staat gereed de honger te stillen en dorst te lessen. Alle menselijke hulpmiddelen en steun zullen falen. De bakken zullen leeg worden, poelen zullen opdrogen; maar onze Verlosser is een onuitputtelijke Fontein. Wij mogen steeds weer drinken en steeds weer nieuwe voorraad vinden. Hij, in wie Christus woont, heeft een bron van zegen binnen in zich – *"een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven."* (Johannes 4:14) Uit deze bron kan hij kracht en genade putten, voldoende voor al zijn noden. Terwijl Jezus sprak over het levende water, keek de vrouw Hem met verbaasde aandacht aan. Hij had haar belangstelling opgewekt en in haar een verlangen wakker gemaakt naar de gave waarvan Hij sprak. Ze begreep, dat Hij niet sprak over het water in de Jakobsbron; daarvan immers gebruikte zij voortdurend, ze dronk ervan en kreeg weer opnieuw dorst. *"Heere", zei ze, "geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten"*. (Johannes 4:15)

Nu gaf Jezus een scherpe wending aan het gesprek. Voordat deze ziel de gave kon ontvangen die Hij zo graag wilde schenken, moest ze ertoe gebracht worden, haar zonden te erkennen en in Hem haar Heiland te zien. *"Hij zeide tot haar : Ga heen, roep uw man en kom hier."* (Johannes 4:16) Zij antwoordde : *"Ik heb geen man"*. (Johannes 4:17) Op deze wijze hoopte zij alle vragen in die richting te voorkomen. Maar de Heiland vervolgde: *"Terecht zegt gij: ik heb geen man want gij hebt vijf*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

mannen gehad, en die gij nu hebt, is uw man niet, hierin hebt gij de waarheid gesproken." (Johannes 4:17,18)

De toehoorder beefde. Een geheimzinnige hand sloeg de bladzijden van haar levensgeschiedenis om en bracht naar voren wat zij hoopte dat voor altijd verborgen zou blijven. Wie was Hij, dat Hij de geheimen van haar leven kon lezen? Gedachten aan de eeuwigheid kwamen bij haar op, aan het toekomstig oordeel, wanneer alles wat nu verborgen is, openbaar zal worden. In het licht daarvan werd haar geweten wakker.

Ze kon niets ontkennen; maar ze trachtte te vermijden dat een onderwerp dat zo onwelkom was, ook maar aangeroerd zou worden. Met diepe eerbied zei ze: *"Heere, ik zie, dat Gij een profeet zijt."* (Johannes 4:19) En in de hoop haar schuldbesef tot zwijgen te brengen, begon ze godsdienstige geschilpunten aan te halen. Wanneer dit een profeet was, zou Hij haar zeker aanwijzingen kunnen geven betreffende deze zaken waarover men reeds zolang redetwiste.

Geduldig stond Jezus haar toe het gesprek te leiden in de richting die zij wilde. Intussen zag Hij uit naar een gelegenheid om de waarheid weer in haar hart te doen schijnen. *"Onze vaders hebben op deze berg aanbeden"*, zei ze, *"en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is waar men moet aanbidden"*. (Johannes 4:20) Ze konden juist de berg Gerizim zien liggen. De tempel daar was verwoest en alleen het altaar stond er nog. De plaats van aanbeding was een twistpunt gebleven tussen Joden en Samaritanen. Sommigen van de voorvaders van de Samaritanen hadden eenmaal tot Israël behoord; maar om hun zonden had de Heere toegestaan, dat ze overwonnen werden door een afgodisch volk. Gedurende vele generaties vermengden zich met hen afgodendienaars, wiens godsdienst geleidelijk de hunne besmette. Het is waar wat ze volhielden, dat hun afgoden hen alleen moesten herinneren aan de levende God, de Heerser van het heelal; niettemin werd het volk ertoe gebracht gehouwen beelden te vereren. Toen in de dagen van Ezra de tempel in Jeruzalem herbouwd werd, wilden de Samaritanen zich bij de Joden aansluiten bij de bouw. Dit voorrecht werd hun geweigerd en er ontstond een bittere vijandschap tussen de beide volken. De Samaritanen bouwden een eigen tempel op de berg Gerizim. Hier hielden zij hun godsdienstoefeningen volgens de Mozaïsche bediening, hoewel ze hun afgodendienst niet volledig opgaven. Maar er kwamen rampen over hen, hun tempel werd verwoest door hun vijanden, en ze schenen onder een vloek te staan; toch hielden ze nog steeds vast aan hun overleveringen en hun vorm van eredienst. Zij wilden de tempel in Jeruzalem niet erkennen als het huis van God, noch toegeven dat de godsdienst van de Joden op een hoger plan stond dan de hunne.

Als antwoord zei Jezus tot de vrouw: *"Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten, want het heil is uit de Joden."* (Johannes 4:21,22) Jezus had getoond dat Hij vrij was van het Joodse vooroordeel tegen de Samaritanen. Nu trachtte Hij het vooroordeel van deze Samaritaanse tegen de Joden weg te nemen. Terwijl Hij doelde op het feit, dat het geloof van de Samaritanen verdorven was door afgodendienst, verklaarde Hij, dat de grote waarheden van de verlossing waren toevertrouwd aan de Joden en dat de Messias onder hen zou opstaan. In de Heilige Schriften kregen ze een duidelijk beeld van het karakter van God en de beginselen van Zijn rijk. Jezus schaarde Zich onder de Joden als zijnde de mensen aan wie God kennis van Hemzelf gegeven had.

Hij verlangde de gedachten van Zijn toehoorder te verheffen boven kwesties

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

van vorm en plechtigheid en twistvragen. *"De ure komt en is nu,"* zei Hij, *"dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid: want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest, en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid."* (Johannes 4:23,24)

Hier wordt dezelfde waarheid verklaard die Jezus aan Nicodernus had geopenbaard, toen Hij zei: *"Tenzij iemand wederom (grondtekst : van boven) geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien"*. (Johannes 3:3) Niet door een heilige berg of een gewijde tempel te bezoeken, worden de mensen in contact met de hemel gebracht. De godsdienst mag niet beperkt worden tot uiterlijke vormen en ceremoniën. De godsdienst die van God komt, is de enige godsdienst die tot God zal leiden. Om Hem op de juiste wijze te kunnen dienen, moeten we geboren zijn uit de Goddelijke Geest. Dit zal het hart reinigen en de geest vernieuwen en ons op die wijze nieuwe bekwaamheid schenken God te kennen en lief te hebben. Het zal ons een gewillige gehoorzaamheid aan al Zijn eisen geven. Dat is ware aanbidding. Het is de vrucht van het werken van de Heilige Geest. Door de Geest wordt ieder oprecht gebed ingegeven en zulk een gebed is aanvaardbaar voor God. Waar ook een ziel zich keert tot God, daar is het werken van de Geest openbaar en God zal Zichzelf aan die ziel openbaren. Want zulke aanbidders zoekt Hij. Hij staat gereed hen te ontvangen en hen te maken tot Zijn zonen en dochteren. Terwijl de vrouw met Jezus sprak, raakte ze onder de indruk van Zijn woorden. Nog nooit had ze zulke gedachten vernomen van de priesters van haar eigen volk of van de Joden. Toen haar verleden haar voor ogen werd gesteld, was zij zich bewust geworden van haar groot gemis. Ze besepte de dorst van haar ziel, die al het water van de bron van Sichar niet kon lessen. Niets waarmee ze tot nu toe in aanraking was gekomen, had haar zó wakker geschud en de behoefte aan iets hogers doen gevoelen. Jezus had haar ervan overtuigd, dat Hij de geheimen van haar leven had gelezen ; toch voelde ze dat Hij haar vriend was, die medelijden met haar had en haar liefhad. Terwijl de reinheid van Zijn aanwezigheid haar zonde veroordeelde, had Hij haar met geen woord aangeklaagd, maar had haar gesproken van Zijn genade die de ziel kan vernieuwen. Ze begon overtuigd te geraken van Zijn karakter. De vraag kwam in haar hart op: Zou dit niet de Messias kunnen zijn, naar Wie we zo lang hebben uitgezien? Ze zei tot Hem : *"Ik weet, dat de Messias komt, Die Christus genoemd wordt; wanneer Die komt, zal Hij ons alles verkondigen."* (Johannes 4:25) Jezus antwoordde: *"Ik, Die met u spreek, ben het."* (Johannes 4:26)

Toen de vrouw deze woorden hoorde, sprong het geloof op in haar hart. Zij nam de heerlijke boodschap aan van de lippen van de Goddelijke Leraar.

Deze vrouw was in een ontvankelijke gemoedsstemming. Ze was bereid om de verhevenste openbaring te ontvangen; want ze stelde belang in de Schriften, en de Heilige Geest had haar hart voorbereid om meer licht te ontvangen. Ze had de belofte uit het Oude Testament bestudeerd: *"Een Profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Heere, uw God, u verwekken; naar Hem zult gij luisteren"*. (Deuteronomium 18:15) Zij verlangde ernaar, deze profetie te begrijpen. Het licht drong reeds door in haar gedachten. Het water des levens, het geestelijk leven, dat Christus geeft aan iedere dorstige ziel, was begonnen in haar hart op te springen. De Geest des Heeren was werkzaam in haar.

De eenvoudige verklaring die Christus aan deze vrouw gaf, had niet aan de eigengerechte Joden gegeven kunnen worden . Wanneer Christus tot hen sprak, was

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hij veel omzichtiger. Dat wat de Joden onthouden was en wat de discipelen later als een geheim moesten bewaren, werd aan haar geopenbaard. Jezus zag dat zij haar kennis zou gebruiken om anderen tot Hem te brengen ten einde in Zijn genade te delen.

Toen de discipelen terugkwamen van hun boodschap, waren ze verbaasd hun Meester in gesprek met de vrouw te vinden. Hij had de verfrissende drank die Hij begeerd had, niet ontvangen en Hij maakte geen onderbreking om het voedsel te eten dat Zijn discipelen meegebracht hadden. Toen de vrouw weggegaan was, smeekten de discipelen Hem te eten. Ze zagen Hem zwijgend, in gedachten verzonken, als vervoerd in overpeinzing. Zijn gelaat straalde van licht en zij waren bevreesd Zijn gemeenschap met de hemel te onderbreken. Maar ze wisten dat Hij flauw en vermoeid was en meenden dat het hun plicht was, Hem te herinneren aan Zijn lichamelijke noden. Jezus zag hun tedere belangstelling, en Hij zei : *" Ik heb een spijs te eten waarvan gij niet weet"*. (Johannes 4:32)

De discipelen vroegen zich af, wie Hem voedsel gebracht zou kunnen hebben; maar Hij verklaarde: *"Mijn spijs is de wil te doen Desgenen Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk te volbrengen."* (Johannes 4:34) Toen Zijn woorden het geweten van de vrouw hadden wakker geschud, verheugde Jezus Zich. Hij zag, hoe zij drank van het water des Levens en Zijn eigen honger en dorst werden bevredigd. Het volbrengen van de opdracht waartoe Hij de hemel verlaten had, sterkte de Heiland voor Zijn arbeid en hief Hem uit boven de menselijke behoeften. Het dienen van een ziel die hongerde en dorstte naar de waarheid, was Hem weldadiger dan eten en drinken. Het was een bemoediging, een lfenis voor Hem. Weldoen aan anderen was het leven voor Zijn ziel.

Onze Verlosser dorst naar erkenning, Hij hongert naar het medeleven en de liefde van hen die Hij heeft gekocht met Zijn eigen bloed. Hij verlangt ernaar met een onuitsprekelijk verlangen dat ze tot Hem zullen komen en leven hebben. Zoals een moeder uitziert naar het glimlachje van haar kindje dat het haar herkent, het glimlachje dat spreekt van een ontwakend begrip, zo ziet Christus uit naar de uitdrukking van dankbare liefde, die aantoonde dat het geestelijk leven ontwaakt is in de ziel.

De vrouw werd met vreugde vervuld terwijl ze naar Christus' woorden luisterde. De heerlijke openbaring overweldigde haar bijna. Ze liet haar waterkruik achter en keerde terug naar de stad, om de boodschap aan anderen uit te dragen. Jezus wist waarom ze was weggegaan. Het feit, dat ze haar waterkruik achterliet, sprak overduidelijk van de uitwerking van Zijn woorden. Het was het vurig verlangen van haar ziel om het levende water te verkrijgen; ze vergat waarom ze naar de bron was gekomen, ze vergat dat de Heiland dorst had en dat ze van plan was geweest die te lessen. Met een hart dat overvloedig van blijdschap, haastte ze zich op weg om het kostbare licht dat ze ontvangen had, aan anderen mede te delen.

"Komt mede en ziet een mens die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb", zei ze tot de mensen in de stad. *"Zou deze niet de Christus zijn?"* (Johannes 4:29) Haar woorden beroerden de harten. Er was een nieuwe uitdrukking op haar gezicht, een verandering in haar gehele verschijning. Hun belangstelling werd gewekt om Jezus te zien. *"Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem."* (Johannes 4:30)

Terwijl Jezus nog steeds bij de put zat, keek Hij uit over de korenvelden die zich voor Hem uitstrekten, het tere groen beroerd door het gouden zonlicht. Hij wees Zijn discipelen op het schouwspel en gebruikte het als een symbool : *"Zegt gij niet:*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten". (Johannes 4:35) En terwijl Hij sprak, keek Hij naar de groepjes mensen die naar de bron kwamen. Het zou nog vier maanden duren eer het groen geoogst kon worden, maar hier was een oogst die rijp was voor de maaier.

"Reeds ontvangt de maaier loon", zei Hij, *"en verzamelt hij vrucht ten eeuwigten leven, opdat de zaaier zich tegelijk met de maaier verblijde. Want hier is de spreuk waarachtig: De een zaait, de ander maait."* (Johannes 4:36,37) Hier wijst Christus op de heilige dienst, welke zij die het Evangelie aannemen, aan God verplicht zijn. Zij moeten Zijn levende werktuigen zijn. Hij vraagt van hen, dat zij Hem persoonlijk dienen. En of we nu zaaien of oogsten, we werken voor God. De één zaait het zaad, een ander haalt de oogst binnen en zowel de zaaier als de maaier ontvangt loon. Zij verheugen zich samen over het resultaat van hun arbeid.

Jezus zei tot Zijn discipelen : *"Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gearbeid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt."* (Johannes 4:38) De Heiland blikte vooruit naar de grote oogst op de Pinksterdag. De discipelen mochten dat niet beschouwen als een resultaat van hun eigen arbeid. Zij plukten de vruchten van de arbeid van anderen. Sinds de val van Adam had Christus het zaad van Zijn woord toevertrouwd aan Zijn uitverkoren dienaren, om gezaaid te worden in de harten van de mensen. En een ongeziene macht, een allesvermogende kracht had stil, maar succesvol gearbeid om de oogst voort te brengen. De dauw en de regen en de zonneschijn van Gods genade werden gegeven om het zaad van de waarheid te verfrissen en te voeden. Christus stond op het punt het zaad te begieten met Zijn eigen bloed. Zijn discipelen hadden het voorrecht Gods medewerkers te zijn. Zij waren medewerkers van Christus en van de heilige mannen uit oude tijden. Door de uitstorting van de Heilige Geest werden op één dag duizenden bekeerd. Dit was het resultaat van het zaaien van Christus, de oogst van Zijn werk.

In de woorden die gesproken werden tot de vrouw aan de bron, werd het goede zaad gezaaid en hoe snel werd de oogst binnengehaald! De Samaritanen kwamen, hoorden Jezus en geloofden in Hem. Ze drongen om Hem heen rond de put, overstelpten Hem met vragen en namen gretig Zijn verklaringen aan van veel dingen die duister waren geweest voor hen. Terwijl zij luisterden, begon hun verslagenheid te verdwijnen. Zij waren als mensen die zich in een grote duisternis bevonden en nu een plotselinge lichtstraal volgden totdat zij het daglicht gevonden hadden. Maar ze waren niet tevreden met dit korte onderhoud. Zij waren verlangend meer te vernemen en ook dat hun vrienden zouden luisteren naar deze wonderlijke Leraar. Zij nodigden Hem uit om naar hun stad te komen en smeekten Hem om bij hen te blijven. Hij vertoefde twee dagen lang in Samaria en nog veel meer geloofden in Hem.

De Farizeeërs verachtten de eenvoud van Jezus. Zij deden alsof ze Zijn wonderen niet opmerkten en vroegen een teken dat Hij de Zoon van God was. Maar de Samaritanen vroegen niet om een teken en Jezus verrichtte geen wonderen bij hen, behalve dat Hij aan de vrouw bij de put de geheimen van haar leven openbaarde. Toch namen velen Hem aan. In hun pas gevonden vreugde zeiden ze tot de vrouw : *"Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wijzelf hebben Hem gehoord, en weten dat deze waarlijk de Heiland der wereld is."* (Johannes 4:42)

De Samaritanen geloofden dat de Messias zou komen als de Verlosser, niet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

alleen voor de Joden, maar ook voor de gehele wereld. De Heilige Geest had Hem door Mozes beschreven als een door God gezonden profeet. Door Jakob was verklaard, dat de volkeren Hem gehoorzaam zouden zijn; en door Abraham wisten ze, dat in Hem alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Op deze Schriftgedeelten baseerden de Samaritanen hun geloof in de Messias. Het feit dat de Joden de latere profeten verkeerd verklaard hadden en aan de eerste komst van Christus de heerlijkheid hadden toegeschreven die bij Zijn tweede komst behoorde, had de Samaritanen ertoe gebracht, alle Heilige Schriften, behalve die welke door Mozes gegeven waren, te verwerpen. Maar toen de Heiland die verkeerde verklaringen verbeterde, namen velen de latere profetieën aan, alsook de woorden van Christus Zelf betreffende het Koninkrijk Gods.

Jezus was begonnen de scheidsmuur af te breken tussen Jood en Heiden en het heil der wereld te prediken. Hoewel Hij een Jood was, begaf Hij zich vrij onder de Samaritanen zonder acht te geven op de farizeese gewoonten van Zijn volk. Lijnrecht tegen hun vooroordelen in nam Hij de gastvrijheid van het verachte volk aan. Hij sliep onder hun dak, at met hen aan hun tafel - gebruikte daarbij het voedsel dat was bereid en opgediend door hun handen - leerde in hun straten en behandelde hen met de meeste vriendelijkheid en beleefdheid.

In de tempel te Jeruzalem scheidde een lage muur de buitenste voorhof van alle andere delen van het heilige gebouw. Op die muur stonden opschriften in verschillende talen, waarbij werd verklaard, dat het slechts aan Joden toegestaan was, deze grens te overschrijden. Indien een Heiden het gewaagd had die binnenste omsloten ruimte te betreden, zou hij de tempel ontwijfd hebben en zou hiervoor met zijn leven hebben moeten boeten. Maar Jezus, de oprichter van de tempel en de tempeldienst, trok de Heidenen tot Zich door de band van menselijk medeleven, terwijl Zijn Goddelijke genade hun het heil bracht dat de Joden verwierpen.

Het verblijf van Jezus in Samaria was bestemd om een zegen te worden voor Zijn discipelen, die nog onder de invloed stonden van de Joodse dweepzucht. Zij waren van mening dat trouw aan hun eigen volk van hen eiste vijandschap te koesteren tegen de Samaritanen. Zij verwonderden zich over het gedrag van Jezus. Ze konden niet weigeren Zijn voorbeeld te volgen en gedurende die twee dagen in Samaria hield hun trouw aan Hem hun vooroordelen in bedwang; toch waren ze er in hun hart niet mee verzoend. Zij namen niet vlug aan, dat hun minachting en haat plaats moesten maken voor medelijden en medeleven. Maar na de Hemelvaart des Heeren kwamen Zijn lessen in een nieuwe betekenis hen te binnen. Na de uitstorting van de Heilige Geest herinnerden zij zich weer de blikken van de Heiland, Zijn woorden, de achting en tederheid in Zijn houding jegens die verachte vreemdelingen. Toen Petrus uitging om in Samaria te prediken, liet hij in zijn arbeid dezelfde geest blijken. Toen Johannes geroepen werd naar Efeze en Smyrna, dacht hij terug aan de ervaring bij Sichem en werd hij vervuld met dankbaarheid jegens de Goddelijke Leraar, Die de moeilijkheden waarmee zij te kampen zouden krijgen, voorzien had en hun de hulp had gegeven door Zijn eigen voorbeeld.

De Heiland brengt nog steeds hetzelfde werk ten uitvoer als op het ogenblik dat Hij het water des levens aanbood aan de Samaritaanse vrouw. Zij die zich Zijn volgelingen noemen, kunnen misschien de verworpenen verachten en vermijden; maar geen omstandigheden als geboorte en nationaliteit, geen levensomstandigheden, kunnen Zijn liefde voor de mensenkinderen veranderen. Jezus zegt tot elke ziel, hoe

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zondig die ook is: Indien gij het Mij gevraagd zoudt hebben, zou Ik u het water des levens gegeven hebben.

De uitnodiging van het Evangelie moet niet beperkt worden tot, en moet niet gegeven worden aan alleen maar een bepaald aantal uitverkorenen die, naar we veronderstellen, ons zullen eren wanneer zij het aannemen. De boodschap moet aan allen gegeven worden. Overal waar harten openstaan voor de waarheid, staat Christus gereed hen te onderwijzen. Hij openbaart hun de Vader en de wijze van aanbidden die aannemelijk is voor Hem Die het hart doorzoekt. Voor dezulken gebruikt Hij geen gelijkenissen. Tot hen, evenals tot de vrouw aan de bron, zegt Hij : *"Ik, Die met u spreek, ben het."* (Johannes 4:26)

Toen Jezus ging zitten om te rusten bij de Jakobsbron, was Hij uit Judea gekomen, waar Zijn dienstwerk weinig vrucht gedragen had. Hij was verworpen door de priesters en de rabbi's, en zelfs de mensen die beleden Zijn discipelen te zijn, slaagden er niet in, Zijn Goddelijk karakter waar te nemen. Hij was flauw van de honger en vermoeid; toch liet Hij de gelegenheid niet voorbijgaan om te spreken met één vrouw, hoewel ze een onbekende was, een vreemde voor Israël en in openbare zonde leefde.

De Heiland wachtte niet tot zich een menigte had verzamelt. Dikwijls begon Hij te onderwijzen terwijl er nog slechts weinigen om Hem heen zaten, maar één voor één bleven de voorbijgangers stilstaan om naar Hem te luisteren, totdat een grote schare met eerbied luisterde naar de woorden van God, Die door Deze van de hemel gezonden Leraar gesproken werden. Hij die voor Christus werkt, mag niet het gevoel hebben, dat hij niet met dezelfde ernst kan spreken tot weinig toehoorders als tot een groot gezelschap. Misschien is er slechts één mens om naar de boodschap te luisteren; maar wie kan zeggen, hoe ver de invloed daarvan zal reiken? Zelfs in de ogen van de discipelen scheen het iets onbelangrijks dat de Heiland Zijn tijd besteedde aan een Samaritaanse vrouw. Maar Hij sprak met haar ernstiger en welsprekender dan met koningen, raadslieden of hogepriesters. De lessen die Hij die vrouw gaf, zijn herhaald in de meest afgelegen oorden van de aarde.

Zodra ze de Heiland gevonden had, bracht de Samaritaanse vrouw anderen tot Hem. Ze bewees daarmee, dat ze een doeltreffender zendeling was dan Zijn eigen discipelen. De discipelen zagen in Samaria niets dat erop wees, dat het een bemoedigend arbeidsterrein was. Hun gedachten waren gericht op een groot werk dat in de toekomst gedaan zou worden. Ze zagen niet, dat direct rondom hen een oogst gereed was om binnengehaald te worden. Maar door de vrouw die zij minachtten, werd een stad vol mensen tot de Heiland gebracht om naar Hem te horen. Zij bracht het licht terstond naar haar landgenoten.

Deze vrouw stelt het werk van een praktisch geloof in Christus voor. Iedere ware discipel wordt in het Koninkrijk Gods geboren als een zendeling. Hij die van het levende water drinkt, wordt een fontein des levens. De ontvanger wordt een gever. De genade van Christus in de ziel is als een bron in de woestijn, die opwelt om allen te verfrissen en hen die op het punt staan om te komen, begerig maakt te drinken van het water des levens.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 20 - Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet

De Galileeërs die terugkeerden van het Paschafeest, brachten de verhalen over de wonderen van Jezus mee. Het oordeel dat geveld was over Zijn daden door de hoogwaardigheidsbekleders in Jeruzalem, opende Zijn weg naar Galilea. Velen van de mensen betreurden het misbruik van de tempel en de hebzucht en laatdunkendheid van de priesters. Zij hoopten dat deze Man, Die de oversten op de vlucht had gejaagd, de verwachte Verlosser zou zijn. Nu kwamen er berichten binnen, die hun schoonste verwachtingen schenen te bevestigen. Er werd verteld, dat de profeet verklaard had, dat Hij de Messias was.

Maar de mensen in Nazareth geloofden niet in Hem. Om die reden bezocht Jezus Nazareth niet op Zijn weg naar Kana. De Heiland verklaarde aan Zijn discipelen, dat een profeet in zijn vaderland niet in ere is. De mensen beoordelen een karakter naar hetgeen zijzelf kunnen waarderen. De bekrompen en wereldsgezinde mensen veroordeelden Christus om Zijn nederige afkomst, Zijn eenvoudige kleding en dagelijkse arbeid. Zij konden de zuiverheid van die Geest, waarop geen smet van zonde rustte, niet op de juiste waarde schatten.

Het nieuws van Christus' terugkeer naar Kana verbreidde zich al spoedig door geheel Galilea en bracht hoop voor de lijdenden en bedroefden. In Kapernaüm trok het nieuws de aandacht van een Joods edelman die officier was in dienst van de koning. Een zoon van die officier leed aan een schijnbaar ongeneeslijke ziekte. De doktoren hadden hem opgegeven, maar toen de vader over Jezus hoorde, besloot hij bij Hem om hulp te vragen. De toestand van het kind was zeer ernstig en men vreesde, dat het niet eens zou blijven leven tot de vader terugkwam; toch voelde de vader, dat hij persoonlijk het geval moest voorleggen. Hij hoopte, dat de gebeden van een vader het medeleven zouden opwekken van de grote Geneesheer.

Toen hij Kana bereikte, ontdekte hij, dat een menigte Jezus omringde. Met een angstig hart drong hij door tot voor de Heiland. Zijn geloof wankelde, toen hij slechts een eenvoudig gekleed man zag, stoffig en vermoeid van de reis. Hij twijfelde of deze Man zou kunnen doen wat hij Hem wilde vragen; toch begon hij een gesprek met Jezus, vertelde zijn boodschap en smeekte de Heiland hem te vergezellen naar zijn huis. Maar zijn smart was Jezus reeds bekend. Voordat de hoveling zijn huis verlaten had, had de Heiland zijn droefenis gezien.

Maar Hij wist ook, dat de vader in zijn binnenste voorwaarden had gesteld voor zijn geloof in Jezus. Indien aan zijn verzoek niet voldaan zou worden, zou hij Hem niet aannemen als de Messias. Terwijl de hoveling wachtte met de angst van onzekerheid in zijn hart, zei Jezus : *"Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven"*. (Johannes 4:48) Niettegenstaande alle blijken dat Jezus de Christus was, had de smekeling besloten om zijn geloof in Hem afhankelijk te stellen van een inwilliging van zijn verzoek. De Heiland zag de tegenstelling van zulk een twijfelend ongeloof met het eenvoudige geloof van de Samaritanen, die niet om een teken of wonder gevraagd hadden. Zijn Woord, het altijd aanwezige bewijs voor Zijn Goddelijkheid, bezat een overtuigende kracht die hun harten bereikte. Het deed Christus pijn, dat Zijn eigen volk, aan wie de heilige Godsspraken waren toevertrouwd, niet hoorde dat de stem van God tot hen sprak door Zijn Zoon.

Toch had de hoveling een zeker geloof, want hij was komen vragen om datgene wat hem de meest kostbare van alle zegeningen toescheen. Jezus had een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

grotere gave te schenken. Hij verlangde niet alleen het kind te genezen, maar de hoveling en zijn gezin deelgenoten te maken in de zegeningen van het heil en het licht te ontsteken in Kapernaüm, de stad die spoedig het terrein zou worden waar Hij Zelf zou werken. Maar de hoveling moest zijn tekort voelen voordat hij genade van Christus kon verlangen. Deze man was een voorbeeld van velen van zijn volk. Zij stelden belang in Jezus uit zelfzuchtige beweegredenen. Zij hoopten een bijzonder voordeel te ontvangen door Zijn macht en ze lieten hun geloof afhangen van het schenken van Zijn tijdelijke gunst; maar ze waren onwetend van hun geestelijke krankheid en zagen niet hun behoefte aan Goddelijke genade.

De woorden van de Heiland tot de edelman legden als een lichtstraal zijn hart open. Hij zag in, dat zijn beweegredenen om Jezus te zoeken, zelfzuchtig waren. Zijn wankel geloof kwam hem in zijn ware aard voor ogen. In diepe wanhoop beseftte hij, dat zijn twijfel het leven van zijn zoon zou kunnen kosten. Hij wist, dat hij in de tegenwoordigheid was van Hem Die de gedachten kan lezen en voor Wie alle dingen mogelijk zijn. Angstig smekend riep hij uit : *"Heere, kom af, eer mijn kind sterft"*. (Johannes 4:49) Zijn geloof greep Christus aan zoals Jakob dat deed, toen hij in zijn worsteling met de Engel uitriep : *"Ik laat u niet gaan, tenzij gij mij zegent"* (Genesis 32:26)

Evenals Jakob overwon hij. De Heiland kan zich niet terugtrekken van de ziel die zich aan Hem vastklemt en zijn grote nood aanvoert, *"Ga heen"*, zei Hij, *"uw zoon leeft."* (Johannes 4:50) De edelman ging heen uit de tegenwoordigheid van de Heiland met een vrede en vreugde die hij nooit tevoren gekend had. Niet alleen geloofde hij dat zijn zoon zou genezen, maar hij stelde een sterk vertrouwen in Christus als de Verlosser. Op datzelfde ogenblik zagen degenen die in het huis in Kapernaüm bij het stervende kind waakten, een plotselinge geheimzinnige verandering.

De schaduw van de dood verdween van het gelaat van de patiënt. De gloed van de koorts maakte plaats voor de zachte bloes van terugkerende gezondheid. De doffe ogen werden helder en verstandig en de kracht keerde terug in het zwakke, uitgemergelde lichaam. Er bleven geen tekenen van de ziekte achter bij het kind. Het brandende vlees werd zacht en vochtig en hij viel in een rustige slaap. De koorts had hem verlaten op het heetste uur van de dag. De familie was verbaasd en er heerste grote vreugde. Kana lag niet zover van Kapernaüm verwijderd dat de hoveling zijn huis niet meer had kunnen bereiken op de avond nadat hij met Jezus gesproken had, maar hij haastte zich niet op zijn weg naar huis. Eerst de volgende morgen bereikte hij Kapernaüm. Welk een thuiskomst was dat! Toen hij uitging om Jezus te zoeken, was zijn hart bezwaard door smart. De zonneschijn scheen hem wreed toe, het gezang van de vogels spottend. Wat zijn zijn gevoelens nu anders! De gehele natuur heeft een nieuw aanzien gekregen. Hij ziet alles met nieuwe ogen. Terwijl hij voortreist in de rust van de vroege morgen, schijnt het dat de gehele natuur met hem God prijst. Terwijl hij nog op enige afstand is van zijn huis, komen zijn dienaren hem tegemoet, vol verlangen hem te verlossen uit de onzekerheid, waarin hij naar hun vaste mening moet verkeren. Hij toont zich niet verrast als ze hem vertellen welk nieuws ze hebben, maar zonder dat zij kunnen weten hoe groot zijn belangstelling daarvoor is, vraagt hij hun op welk uur het kind beter begon te worden. Zij antwoorden: *"Gisteren op het zevende uur werd hij vrij van koorts."* (Johannes 4:52) Juist op het ogenblik, waarop het geloof van de vader de verzekering : *"Uw zoon leeft"*, (Johannes 4:50) had

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

aangenomen, had Goddelijke liefde het stervende kind aangeraakt.

De vader haast zich verder om zijn zoon te begroeten. Hij drukt hem aan het hart als iemand die uit de doden is teruggegeven en hij dankt God steeds weer voor die wonderlijke genezing.

De hoveling verlangde ernaar meer van de Christus te weten. Toen hij later Zijn leer hoorde, werden hij en zijn gehele gezin discipelen. Hun droefheid werd gemaakt tot een heilig middel waardoor het gehele gezin bekeerd werd. Het nieuws van het wonder verbreidde zich en in Kapernaüm, waar zovele van Zijn machtige werken werden verricht, was de weg bereid voor het persoonlijk dienstwerk van Christus.

Hij, Die de hoveling uit Kapernaüm zegende, verlangt er evenzeer naar ons te zegenen. Maar evenals de bedroefde vader, worden we dikwijls door ons verlangen naar aardse goederen ertoe gebracht Jezus te zoeken; en we baseren ons vertrouwen in Zijn liefde op de inwilliging van ons verzoek. De Heiland verlangt ernaar ons een grotere zegen te geven dan de zegen waarom wij vragen. Hij stelt het antwoord op onze vragen uit om ons de boosheid van ons eigen hart te tonen en onze grote behoefte aan Zijn genade. Hij verlangt van ons, afstand te doen van zelfzucht die ons drijft als we Hem zoeken. We moeten onze hulpeloosheid en bittere nood belijden en onszelf volledig toevertrouwen aan Zijn liefde.

De hoveling wilde de vervulling van zijn gebed zien voordat hij zou geloven; maar hij moest de verzekering van Jezus aanvaarden, dat zijn bede was verhoord en de zegen gegeven. Deze les moeten wij ook leren. We moeten vertrouwen op Zijn beloften. Wanneer we in het geloof tot Hem komen, dringt iedere smeekbede door tot het hart van God. Wanneer we gevraagd hebben om Zijn zegen, moeten we geloven dat we die ook zullen ontvangen en Hem danken dat we het hebben ontvangen. Daarna moeten we ons bezighouden met onze plichten, in de overtuiging, dat de zegen werkelijkheid zal worden op het ogenblik dat wij die het meest nodig hebben. Wanneer we geleerd hebben dat te doen, zullen we weten, dat onze gebeden verhoord worden. God zal voor ons "*oneindig veel meer*" (Efeze 3:20) doen "*naar de rijkdom Zijner heerlijkheid*" (Efeze 3:16) en "*naar de werking van de sterkte Zijner macht*". (Efeze 1:19)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 21 - Bethesda en het Sanhedrin

"Nu is er te Jeruzalem bij de Schaapspoort een bad, dat in het Hebreeuws de bijnaam Bethesda draagt met vijf zuilengangen. Daarin lag een menigte zieken, blinden, verlamden en verschrompelden, die wachtten op de beweging van het water" (Johannes 5:2,3)

Op bepaalde tijden werd het water van dit bad beroerd en men geloofde algemeen, dat dit het gevolg was van een bovennatuurlijke macht en dat iedereen die het eerst na het beroeren van het water daar inkwam, genezen zou worden van welke ziekte ook die hij had. Honderden zieken bezochten dit gebouw; maar zó groot was de schare, als het water werd beroerd, dat zij naar voren stormden, daarbij mannen, vrouwen en kinderen die zwakker waren dan zichzelf, onder de voet lopend. Velen konden het bad niet bereiken. Velen die erin geslaagd waren het te bereiken, stierven op de rand ervan. Er waren beschuttingen gebouwd rondom de plaats zodat de zieken beschermd zouden zijn tegen de hitte van de dag en de koude van de nacht. Er waren mensen die de nacht doorbrachten in die zuilengangen en dagelijks weer naar de rand van het bad kropen in een ijdele hoop op genezing.

Jezus was weer in Jeruzalem. Hij wandelde alleen, kennelijk in overdenking en gebed verzonken en kwam zo bij het badwater. Hij zag hoe de arme lijdenden wachtten op datgene waarvan zij meenden dat het hun enige kans op genezing was. Hij verlangde ernaar Zijn genezende kracht aan te wenden om elke zieke beter te maken. Maar het was Sabbat. Grote scharen gingen naar de tempel om te aanbidden en Hij wist dat een dergelijke genezing het vooroordeel van de Joden zó zou opwekken, dat Zijn werk daardoor tot een vroegtijdig einde gebracht zou worden.

Maar de Heiland zag een geval van de diepste ellende. Het betrof een man die reeds achtendertig jaar lang een hulpeloze invalide was. Zijn ziekte was voor een groot deel het gevolg van Zijn eigen zonde en werd beschouwd als een oordeel van God. Alleen en zonder vrienden, met een gevoel dat hij van Gods genade was uitgesloten, had de zieke lange jaren van ellende doorgebracht. Op het ogenblik dat men verwachtte dat het water beroerd zou worden, brachten mensen die medelijden met zijn hulpeloosheid hadden, hem naar de zuilengangen. Maar op het gunstigste ogenblik had hij niemand om hem erin te helpen. Hij had de rimpeling van het water gezien, maar was nooit in staat geweest verder te komen dan aan de rand van het bad. Anderen die sterker waren dan hij, sprongen er eerder in. Hij was niet opgewassen tegen de zelfzuchtige, dringende menigte. Zijn hardnekkige pogingen dat ene doel te bereiken en zijn ongerustheid en voortdurende teleurstelling deden het laatste restje van zijn krachten snel afnemen.

De zieke man lag op zijn mat en hief af en toe het hoofd op om naar het bassin te kijken, toen een vriendelijk, medelijdend gelaat zich over hem heen boog, en de woorden : *"Wilt gij gezond worden?"* (Johannes 5:6) zijn aandacht vroegen. Er kwam hoop in Zijn hart. Hij voelde dat hij op de een of andere wijze geholpen zou worden. Maar de lichtstraal van bemoediging doofde al spoedig uit. Hij dacht eraan, hoe dikwijls hij getracht had het bad te bereiken, en nu was er weinig uitzicht, dat hij zou blijven leven totdat het opnieuw beroerd zou worden. Hij wendde zich vermoeid af, met de woorden : *"Heere, ik heb geen mens om mij, zodra er beweging komt in het water, in het bad te werpen; en terwijl ik onderweg ben, daalt een ander vóór mij af"*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

(Johannes 5:7) Jezus vraagt de zieke niet, geloof in Hem te hebben. Hij zegt eenvoudig : *"Sta op, neem uw matras op en wandel"*. (Johannes 5:8) Maar het geloof van de man grijpt dat Woord aan. Iedere zenuw en spier trilt van nieuw leven en er komt gezonde beweging in zijn verlamde ledematen. Zonder iets te vragen, spant hij zijn wil in om het bevel van Christus te gehoorzamen en al zijn spieren gehoorzamen zijn wil. Hij springt overeind en bemerkt, dat hij een actief mens is geworden.

Jezus had hem niet verzekerd, dat God hem zou helpen. De man had kunnen gaan twijfelen, en zijn enige kans op genezing op die wijze kunnen verliezen. Maar hij geloofde het Woord van Christus en door daarnaar te handelen, ontving hij kracht.

Door datzelfde geloof kunnen wij geestelijke genezing ontvangen. Door de zonde zijn wij afgescheiden van het leven van God. Onze ziel is verlamd. In onszelf zijn we niet méér in staat om een heilig leven te leiden dan de zwakke man in staat was te lopen. Er zijn vele mensen die hun hulpeloosheid beseffen en verlangen naar het geestelijk leven dat hen in harmonie met God zal brengen; tevergeefs trachten zij het te verkrijgen. In wanhoop roepen zij uit : *"Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?"* (Romeinen 7:25) Laten deze wanhopige, worstelende mensen omhoog zien. De Heiland buigt Zich over datgene wat Hij met Zijn bloed heeft gekocht en zegt met onuitsprekelijke tederheid en deernis - *"Wilt gij gezond worden?"* (Johannes 5:6) Hij zegt u, op te staan in gezondheid en vrede.

Wacht niet tot u voelt dat u genezen bent. Geloof Zijn Woord en het zal waargemaakt worden. Plaats uw wil aan de zijde van Christus - Wil Hem dienen en door te handelen naar Zijn Woord zult u kracht ontvangen. Wat ook de slechte gewoonte mag zijn, hartstochten die, doordat er lang aan toegegeven is, ziel en lichaam bind, Christus is in staat u ervan te verlossen en verlangt ernaar dat te doen. Hij zal leven geven aan de ziel die *"dood"* is *"door... overtredingen"* (Efeze 2:1) Hij zal de gevangene bevrijden die gebonden is door zwakheid en tegenspoed en banden van de zonde.

De genezen verlamde boog zich voorover om Zijn bed op te nemen, dat alleen bestond uit een mat en een deken en terwijl hij zich weer ophief met een heerlijk gevoel, keek hij om zich heen waar zijn Bevrijder was; maar Jezus was verdwenen in de menigte. De man was bang dat Hij Hem niet meer zou herkennen wanneer Hij Hem nog eens zou zien. Terwijl hij zich haastig voortspoedde met vaste, ongedwongen stap, God prijzende en zich verheugende in Zijn nieuw gevonden kracht, ontmoette Hij verschillende Farizeeën en vertelde hun onmiddellijk over Zijn genezing. Hij was verbaasd, dat ze zo koel naar Zijn verhaal luisterden. Met dreigende blikken vielen ze hem in de rede en vroegen hem waarom Hij op de Sabbatdag zijn bed droeg. Zij herinnerden hem er streng aan, dat het niet geoorloofd was, op de dag des Heeren lasten te dragen. In zijn vreugde had de man vergeten dat het Sabbat was; toch voelde hij geen veroordeling door het bevel op te volgen van Iemand die zulk een kracht Gods bezat. Hij antwoordde vrijmoedig: *"Die mij gezond gemaakt heeft, Die heeft tot mij gezegd - Neem uw matras op en ga uws weegs."* (Johannes 5:11) Zij vroegen hem, Wie het was Die dat gedaan had, maar hij kon het niet zeggen. Deze oversten wisten heel goed, dat er maar Eén was Die getoond had in staat te zijn dit wonder te verrichten; maar ze wilden een rechtstreeks bewijs hebben, dat het Jezus was, opdat ze Hem zouden kunnen veroordelen als een Sabbatschender. Naar hun oordeel had Hij niet alleen de wet overtreden door een zieke op de Sabbat te genezen, maar Hij had ook heiligschennis gepleegd door hem bevel te geven Zijn bed weg te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

dragen.

De Joden hadden de wet zó verdraaid, dat ze er een slavenjuk van gemaakt hadden. Hun zinloze inzettingen waren tot een spreekwoord geworden bij de andere volken. In het bijzonder de Sabbat was omheind door allerlei onzinnige beperkingen. Hij was voor hen geen verlustiging, niet de heilige dag des Heeren van gewicht. De schriftgeleerden en Farizeeën hadden de viering van de Sabbat tot een ondraaglijke last gemaakt. Het was een Jood niet toegestaan een vuur aan te steken of zelfs ook maar een kaars te ontsteken op de Sabbat. Als een gevolg daarvan waren de mensen afhankelijk van heidenen voor het verrichten van vele diensten die ze volgens hun inzettingen zelf niet mochten doen. Zij dachten er niet over na dat, wanneer die dingen zondig waren om te doen, de mensen die anderen in dienst namen om ze te verrichten, even zondig waren als wanneer ze het werk zelf gedaan hadden. Ze dachten dat het heil beperkt was tot de Joden en dat de toestand van anderen, die reeds hopeloos was, niet erger gemaakt kon worden. Maar God heeft geen geboden gegeven die niet door allen gehoorzaamd kunnen worden. Zijn wetten geven geen goedkeuring aan onredelijke en zelfzuchtige beperkingen.

In de tempel ontmoette Jezus de man die genezen was. Hij was daarheen gekomen om een zondoffer te brengen en ook een dankoffer voor de grote genade die hij ontvangen had. Toen Hij hem onder de tempelgangers aantrof, maakte Jezus Zich bekend met de waarschuwendende woorden: *"Zie, gij zijt gezond geworden ; zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome."* (Johannes 5:14)

De genezen man was buiten zichzelf van vreugde toen hij zijn Verlosser ontmoette. Onwetend aangaande de vijandschap tegen Jezus, vertelde hij aan de Farizeeën die hem daarnaar gevraagd hadden, dat Hij het was, Die hem genezen had. *"En daarom wilden de Joden Jezus vervolgen, omdat Hij deze dingen op Sabbat deed."* (Johannes 5:16)

Jezus werd voor het Sanhedrin gebracht om Zich te verantwoorden wegens beschuldiging van Sabbatschending. Indien de Joden in die tijd een zelfstandige natie waren geweest, zou een dergelijke beschuldiging hun doel gediend hebben om Hem ter dood te brengen. Dit werd verhinderd door het feit dat zij onderworpen waren aan de Romeinen. De Joden hadden niet de macht een doodvonnis te voltrekken en de beschuldigingen die tegen Christus ingebracht werden, zouden geen gewicht in de schaal leggen in een Romeinse rechtszitting. Er waren echter andere zaken die zij daardoor trachtten te bereiken. Niettegenstaande hun pogingen om Zijn arbeid te verijdelen, was Christus bezig zelfs in Jeruzalem een grotere invloed over het volk te krijgen dat zijzelf hadden. Grote scharen die geen belang stelden in de heftige toespraken van de rabbi's, werden door Zijn leer aangetrokken. Ze konden Zijn woorden begrijpen, en hun hart werd daardoor verwarmd en vertroost. Hij sprak over God, niet als een wrekend Rechter, maar als een tedere Vader, en Hij openbaarde het beeld van God door dat Zelf te weerspiegelen. Zijn woorden waren als balsem voor de gewonde geest. Zowel door Zijn woorden als door Zijn genadewerken verbrak Hij de terneerdrukkende macht van oude overleveringen en door mensen gemaakte geboden en Hij bracht de liefde Gods naar voren in haar onuitputtelijke volheid.

In één van de vroegste profetieën aangaande Christus staat geschreven: *"De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn."* (Genesis 49:10) Het volk verzamelde zich rondom Christus. De gunstig gestemde harten van de menigte namen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de lessen van liefde en welwillendheid liever aan dan de strenge ceremoniën die door de priesters vereist werden. Indien de priesters en rabbi's niet tussenbeide gekomen waren, zou Zijn leer een hervorming hebben teweeggebracht zoals deze wereld die nog nooit heeft gezien. Maar om hun eigen macht te handhaven, besloten de leiders de invloed van Jezus te ondermijnen. De tegen Hem ingebrachte beschuldiging voor het Sanhedrin en een openlijke veroordeling van Zijn leer zouden tot dat doel bijdragen; want het volk had nog steeds grote eerbied voor hun geestelijke leiders. Een ieder die het waagde de inzettingen van de rabbi's te veroordelen, of trachtte de last die zij het volk opgelegd hadden, te verlichten, werd beschouwd als niet alleen schuldig te zijn aan godslastering, maar ook aan verraad. Op deze gronden hoopten de rabbi's wantrouwen tegen Christus op te wekken. Zij stelden Hem voor als Iemand die trachtte de gevestigde gewoonten te veranderen en zodoende verdeeldheid onder het volk te brengen en de weg te bereiden voor een volkomen onderwerping door de Romeinen.

Maar de vervulling van de plannen waarvoor de rabbi's zo ijverig werkten, vonden hun oorsprong in een andere raad dan die van het Sanhedrin. Nadat het satan mislukt was Christus in de woestijn te overwinnen, bracht hij al zijn krachten samen om Hem tegen te werken in Zijn dienstwerk en indien mogelijk Zijn arbeid te verijdelen. Wat hij niet kon bereiken door een directe, persoonlijke poging, besloot hij nu te volbrengen door strategie. Zodra hij zich teruggetrokken had na de strijd in de woestijn, werkte hij in een raadsvergadering met de engelen die zijn bondgenoten waren, zijn plannen uit om het denken van het Joodse volk nog verder te verblinden, opdat ze hun Verlosser niet zouden herkennen. Hij stelde het plan op, te werken door middel van zijn menselijke vertegenwoordigers in de godsdienstige wereld door hen te bezielen met zijn eigen vijandschap tegen de Verdediger der waarheid. Hij zou hen ertoe brengen Christus te verwerpen en Zijn leven zo bitter mogelijk te maken, in de hoop dat hij Hem zou ontmoedigen in Zijn werk. En de leiders van Israël werden de instrumenten van satan in zijn oorlog tegen de Heiland.

Jezus was gekomen om *"een grote, heerlijke onderwijzing te geven."* (Jesaja 42:21) Hij zou de waardigheid van de wet niet verminderen, maar verhogen. De Schrift zegt - *"Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht."* (Jesaja 42:4) Hij was gekomen om de Sabbat te bevrijden van die zware last van inzettingen die deze dag tot een vloek in plaats van een zegen gemaakt hadden.

Om deze reden had Hij de Sabbat gekozen om Zijn genezingswerk in Bethesda te verrichten. Hij had de zieke man evengoed op een andere dag van de week kunnen genezen; of Hij had hem eenvoudig kunnen genezen, zonder hem te zeggen zijn bed mee te nemen. Maar dit zou Hem niet de gelegenheid hebben gegeven die Hij wilde verkrijgen. Iedere daad in het leven van Christus hier op aarde had een wijze bedoeling. Alles wat Hij deed, was belangrijk om de daad zelf en om de les die daarmee verbonden was. Onder de zieken bij het badwater had Hij het ergste geval uitgekozen om daarin Zijn genezende kracht te tonen en Hij beval de man zijn bed door de stad te dragen om op die wijze het grote werk dat aan hem gedaan was, openbaar te maken. Dit zou de vraag doen rijzen, wat volgens de wet geoorloofd was om op Sabbat te doen en zou voor Hem de weg openen om de beperkingen van de Joden met betrekking tot de dag des Heeren aan de kaak te stellen en hun overleveringen nutteloos te verklaren. Jezus verkondigde hun, dat het brengen van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

verlichting aan lijdenden in overeenstemming was met het Sabbatgebod. Het was in harmonie met het werk van de engelen Gods, die voortdurend afdalen en opstijgen tussen hemel en aarde om de lijdende mensheid te dienen. Jezus verklaarde: *"Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook."* (Jesaja 5:17) Alle dagen behoren God toe; daarin moeten Zijn plannen voor het menselijk geslacht ten uitvoer gebracht worden. Indien de uitleg, die de Joden van de wet gaven, juist was, dan was het een fout van Jehova, door Wiens werk ieder levend wezen tot stand gebracht en in stand gehouden is, sinds Hij eerst de aarde gegrondvest heeft; dan had Hij, Die Zijn werk goed noemde en de Sabbat instelde om de voltooiing daarvan te gedenken, een einde moeten maken aan Zijn werk en de nooit-eindigende omloop van het heelal moeten stilzetten.

Moet God de zon verbieden haar werk op Sabbat te verrichten, haar levenwekkende stralen stopzetten zodat ze de aarde niet verwarmen en de plantengroei niet voeden? Moet het stelsel van de werelden gedurende die heilige dag stilstaan? Zou Hij de beken bevel moeten geven de akkers en wouden niet meer te bevochtigen en de golven van de zee moeten zeggen hun eindeloze eb en vloed stil te houden? Moeten de tarwe en de maïs ophouden te groeien, moet de rijpende tros zijn purperen gloed uitstellen? Moeten de bomen en bloemen geen knoppen en bloesem voortbrengen op de Sabbat?

Indien dat het geval was, zou de mens de vruchten van de aarde en de zegeningen die het leven aantrekkelijk maken, moeten missen. De natuur moet zijn onveranderlijke loop voortzetten. God zou geen ogenblik Zijn hand kunnen terugtrekken of de mens zou wegwijnen en sterven. En ook; de mens heeft een werk te doen op deze dag. Men moet zorgen voor de noodzakelijke dingen van het leven, de zieken moeten verzorgd worden, in de noden van de behoeftigen moet voorzien worden. Hij zal niet onschuldig gehouden worden die nalaat de lijdenden op Sabbat te helpen. Gods heilige rustdag is gemaakt voor de mens en werken van barmhartigheid zijn volkomen in harmonie met de opzet daarvan. Het verlangen dat Zijn schepselen een uur pijn zullen lijden die verlicht zou kunnen worden op de Sabbat of op enig andere dag.

Van God wordt zelfs op de Sabbat meer gevraagd dan op andere dagen. Zijn kinderen laten dan hun dagelijkse arbeid rusten en brengen hun tijd door met overdenking en aanbidding. Zij vragen Hem meer gunsten op de Sabbat dan op andere dagen. Zij vragen Zijn bijzondere aandacht. Zij smeken om Zijn meest uitgelezen zegeningen. God wacht niet tot de Sabbat voorbij is voordat Hij ons die zegeningen schenkt. Het werk van de hemel houdt nooit op en ook de mens moet nooit rusten van goeddoen. De Sabbat is niet bedoeld als een tijd van nutteloze ledigheid. De wet verbiedt tot het aardse behorende arbeid op de rustdag des Heeren; de arbeid waardoor wij in ons levensonderhoud voorzien, moet ophouden, geen arbeid voor werelds genoegen of voordeel is op die dag gewettigd, maar zoals God rustte van Zijn scheppingswerk en op de Sabbat rustte en die zegende, zo moet ook de mens zijn dagelijkse bezigheden achterwege laten en die gewijde uren besteden aan gezonde rust, aanbidding en heilige werken. Het werk dat Christus deed, het genezen van zieken, was volkomen in harmonie met de wet. De Sabbat werd daardoor geëerd.

Jezus maakte er aanspraak op, dat Hij gelijke rechten had als God voor het verrichten van een werk dat even heilig was en van dezelfde aard als het werk waarmee de Vader in de hemel bezig was. Maar de Farizeeën werden daardoor nog

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

meer vertoorn. Hij had, naar hun opvattingen, niet alleen de wet verbroken, maar door het feit dat Hij God "*Zijn eigen Vader*" (Johannes 5:18) noemde, ook verklaard, dat Hij God gelijk was. Het gehele Joodse volk noemde God hun Vader, daarom hadden ze niet zo vertoorn behoeven te zijn, indien Christus het had doen voorkomen alsof Hij in dezelfde verhouding tot God stond. Maar ze beschuldigden Hem van godslastering, en toonden daarmee aan, dat ze begrepen dat Hij deze aanspraak in de hoogste zin van het woord maakte.

Deze tegenstanders van Christus vonden geen argumenten tegen de waarheden die Hij tot hun geweten liet spreken. Ze konden alleen hun gewoonten en overleveringen aanhalen, en die schenen zwak en geesteloos vergeleken met de argumenten die Jezus putte uit het Woord van God en de nooit eindigende kringloop van de natuur. Indien de rabbi's enig verlangen hadden gehad om licht te ontvangen, dan zouden ze ervan overtuigd zijn geworden dat Jezus de waarheid sprak. Maar ze ontweken datgene wat Hij zei over de Sabbat en trachtten de woede tegen Hem op te wekken omdat Hij er aanspraak op maakte God gelijk te zijn. De razernij van de oversten kende geen grenzen. Indien zij het volk niet gevreesd hadden, zouden de Priesters en de rabbi's Jezus daar ter plaatse gedood hebben. Maar de gevoelens van het volk te Zijner gunste waren zeer sterk. Velen zagen in Jezus de Vriend die hun ziektes genezen had en hun smart verlicht, en zij verdedigden Zijn genezing van de zieke in Bethesda,. Daarom waren de leiders genoodzaakt hun haat voorlopig te bedwingen.

Jezus verweerde Zich tegen de beschuldiging van godslastering. Mijn gezag, zei Hij, om het werk te doen waarvan gij Mij beschuldigt, is, dat Ik de Zoon van God ben, één met Hem in aard, in wil en in bedoelen. In al Zijn werken van schepping en voorziening, werk Ik met God samen. "*De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.*" (Johannes 5:19) De Priesters en rabbi's berispten de Zoon van God juist voor het werk waartoe Hij in de wereld gekomen was. Door hun zonden hadden ze zich afgescheiden van God en gingen in hun trots onafhankelijk van Hem hun gang. Zij meenden dat ze van zichzelf in alles bekwaam genoeg waren en voelden geen behoefte aan een hogere wijsheid om hun werken richting te geven. Maar de Zoon van God was onderworpen aan de wil van de Vader en afhankelijk van Zijn kracht. Zó volkomen was Christus ontledigd van Zichzelf, dat Hij geen plannen voor Zichzelf maakte. Hij aanvaardde Gods plannen voor Hem en dag aan dag ontvouwde de Vader Zijn plannen. Zo moeten ook wij ons verlaten op God, opdat ons leven eenvoudig de verwezenlijking van Zijn wil kan zijn.

Toen Mozes op het punt stond het heiligdom te bouwen als een verblijfplaats van God, kreeg hij opdracht alle dingen te maken naar het voorbeeld dat hem op de berg getoond was. Mozes was vol ijver om Gods werk te doen; de begaafdste en bekwaamste mannen waren daar om zijn aanwijzingen uit te voeren. Toch mocht hij geen belletje, geen granaatappel, geen kwastje, geen koord, geen gordijn, of enig vat van het heiligdom anders maken dan het voorbeeld dat hem getoond was. God riep hem de berg op te komen en openbaarde hem de hemelse dingen. De Heere overlaadde hem met Zijn eigen heerlijkheid, zodat hij het voorbeeld zou kunnen zien, en daarnaar werden alle dingen gemaakt. Zo had Hij ook aan Israël, van wie Hij verlangd had dat ze Zijn huis maakten, Zijn heerlijke ideaal van een karakter geopenbaard. Het voorbeeld werd hun getoond op de berg toen de wet werd gegeven vanaf Sinai, en toen de Heere aan Mozes voorbijging en uitriep : "*Heere, Heere, God,*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, Die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, Die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft." (Exodus 34:6,7)

Israël had zijn eigen weg gekozen. Ze hadden niet gebouwd volgens het voorbeeld; maar Christus, de ware tempel waarin God woonde, bracht ieder onderdeel van Zijn aardse leven in overeenstemming met Gods ideaal. Hij zei: *"Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste."* (Psalm 40:9) Zo moeten ook onze karakters gebouwd worden *"tot een woonstede Gods in de Geest."* (Efeze 2:22) En wij moeten alles maken *"naar het voorbeeld"* (Hebreeën 8:5), naar Hem Die *"voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in Zijn voetstappen zoudt treden."* (1 Petrus 2:21) De woorden van Christus leren ons, dat we onszelf moeten zien als onscheidbaar verbonden met onze Vader in de hemelen. In welke positie we ook zijn, we zijn afhankelijk van God, Die ieders lot in Zijn handen houdt. Hij heeft ons ons werk aangewezen en heeft ons talenten geschonken en middelen om dat werk te verrichten. Zolang wij ons willen onderwerpen aan God en vertrouwen op Zijn kracht en wijsheid, zullen we op veilige paden geleid worden, om het ons toegedachte aandeel in Zijn grote plan te vervullen. Maar degene die vertrouwt op eigen wijsheid en kracht, scheidt zichzelf van God af. In plaats van met Christus samen te werken, brengt hij het plan van de vijand van God en mensen ten uitvoer.

De Heiland vervolgde: *"Want wat Deze (de Vader) doet, dat doet ook de Zoon evenzo... Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil."* (Johannes 5:19,21) De Sadduceeën geloofden, dat er geen opstanding des vlezes is; maar Jezus deelt hun mee, dat één van de belangrijkste werken van Zijn Vader het opwekken van de doden is en dat Hijzelf de kracht heeft om hetzelfde werk te doen. *"De ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven."* (Johannes 5:25) De Farizeeën geloofden in de opstanding van de doden. Christus verklaart, dat op datzelfde ogenblik de kracht die leven geeft aan de doden, onder hen is en dat zij de openbaring daarvan zullen aanschouwen. Het is diezelfde opwekkingskracht die leven geeft aan de ziel die dood is door *"overtredingen en zonden."* (Efeze 2:1) Die Geest des levens in Christus Jezus, *"de kracht Zijner opstanding"* (Filippenzen 3:10), maakt de mens *"vrij... van de wet der zonde en des doods."* (Romeinen 8:2). De heerschappij van de boze is verbroken en door het geloof wordt de ziel voor zonde bewaard. Hij die zijn hart openstelt voor de Geest van Christus, krijgt deel aan die geweldige kracht die zijn lichaam uit het graf zal doen herrijzen.

De nederige Man van Nazareth doet Zijn ware adel gelden. Hij rijst uit boven het mensdom, werpt de schijn van zonde en schande van Zich af en staat daar geopenbaard, de Ene aan Wie de engelen eer bewijzen, de Zoon van God, één met de Schepper van het heelal. Zijn toehoorders zijn met stomheid geslagen. Niemand heeft ooit zulke woorden gesproken als Hij, of zich met zulk een koninklijke majesteit gedragen. Wat Hij zegt, is helder en duidelijk en geeft een volledige verklaring van Zijn zending en de plicht van de wereld. *"Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven, opdat allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren. Wie de Zoon niet eert, eert ook de Vader niet, Die Hem gezonden heeft... Want gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf. En Hij heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is."* (Johannes 5:22,23,26,27)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

De priesters en oversten hadden zichzelf aangesteld als rechters om het werk van Christus te veroordelen, maar Hij verklaarde Zelf hun Rechter te zijn en de Rechter van de gehele wereld. De wereld is aan Christus opgedragen en door Hem is iedere zegening van God tot het gevallen mensengeslacht gekomen. Hij was zowel vóór als na Zijn menswording de Verlosser. Zodra er zonde ontstond, was er een Heiland. Hij heeft licht en leven gegeven aan allen en naar de mate van het licht dat gegeven is, zal ieder geoordeeld worden. En Hij Die het licht gegeven heeft, Hij die de ziel met de tederste smeekbeden gevolgd heeft en de ziel trachtte te winnen uit de zonde voor de heiligheid, is tegelijkertijd haar Pleiter en haar Rechter. Vanaf het begin van de grote strijd in de hemel heeft satan zijn zaak staande gehouden door bedrog; en Christus heeft gewerkt om zijn listen te ontmaskeren en zijn kracht te breken. Hij is het Die de bedrieger tegemoet is getreden en door alle eeuwen heen getracht heeft zijn gevangenen aan zijn greep te ontworstelen, Hij zal het oordeel vellen over iedere ziel.

En God *"heeft Hem macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij de Zoon des mensen is"*. (Johannes 5:27) Omdat Hij de beker van menselijke bezoeking en verleiding tot op de bodem toe heeft gedronken en de zwakheden en zonden van de mensen begrijpt; omdat Hij voor ons de verleidingen van satan zegevierend heeft weerstaan en op rechtvaardige en liefdevolle wijze zal oordelen over de zielen tot wiens redding Zijn eigen bloed vergoten werd - daarom is de Zoon des mensen aangewezen om gericht te houden.

Doch Christus kwam niet om te oordelen, maar om te redden. *"Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem behouden worde"* (Johannes 3:17), En voor het Sanhedrin verklaarde Jezus: *"Wie Mijn woord hoort en Hem gelooft Die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven."* (Johannes 5:24)

Terwijl Hij tot Zijn toehoorders zei, dat ze zich niet moesten verwonderen, gaf Christus hun een nog wijdere blik in de geheimenis van de toekomst. *"De ure komt"*, zei Hij, *"dat allen die in de graven Zijn naar Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel."* (Johannes 5:28,29)

Op deze verzekering betreffende een toekomstig leven had Israël reeds zolang gewacht, en ze hadden gehoopt dat te ontvangen bij de komst van de Messias. Het enige licht dat de somberheid van het graf kan verlichten scheen op hen. Maar eigenzinnigheid is blind. Jezus had de inzetten van de rabbi's met voeten getreden en hun gezag genegeerd, en zij wilden niet geloven.

De tijd, de plaats, de gelegenheid, de gespannen gevoelens die de vergadering doordrongen, alles werkte mee om de woorden van Jezus voor het Sanhedrin nog indrukwekkender te maken. De hoogste godsdienstige autoriteiten van het volk zochten het leven van Hem Die van Zichzelf verklaarde de Hersteller van Israël te zijn. De Heere van de Sabbat werd voor een aardse rechtbank gedaagd om Zich te verantwoorden tegen de beschuldiging van het verbreken van de Sabbatswet. Toen Hij onbevreesd verklaarde wat Zijn zending was, keken Zijn rechters met verbazing en woede naar Hem; maar ze vonden geen antwoord op Zijn woorden. Ze konden Hem niet veroordelen, Hij ontkende dat de priesters en rabbi's het recht hadden Hem te ondervragen of zich in Zijn werk te mengen. Met een dergelijk gezag waren ze niet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bekleed. Hun aanspraken waren gebaseerd op hun eigen trots en aanmatiging. Hij weigerde te bekennen dat Hij Zich schuldig had gemaakt aan wat ze Hem ten laste legden en liet zich niet door hen ondervragen.

In plaats van Zijn verontschuldigen te maken voor de daad waarover ze klaagden, of te verklaren waarom Hij dat gedaan had, keerde Jezus Zich tegen de oversten en de Beschuldigde werd de Beschuldiger. Hij berispte hen om de hardheid van hun hart en hun onwetendheid betreffende de Schriften. Hij verklaarde dat zij het Woord van God verworpen hadden, aangezien zij Hem Die door God gezonden was, verworpen hadden. *"Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het welke van Mij getuigen."* (Johannes 5:39)

Op iedere bladzijde, of het nu geschiedenis, gebod of profetie is, stralen de Schriften van het Oude Testament de heerlijkheid van de Zoon van God uit. Voor zover God dit had ingesteld, was het gehele Joodse stelsel één hechte profetie van het evangelie. Van Christus *"getuigen alle profeten."* (Handelingen 10:43)

Vanaf de belofte die werd gegeven aan Adam, langs de gehele lijn van aartsvaders en het wetsbestel, maakte het heerlijke licht van de hemel de voetsporen van de Verlosser duidelijk zichtbaar. Zieners zagen hoe de Ster van Bethlehem, de Silo zou komen, toen toekomstige dingen in een geheimzinnige opeenvolging aan hen voorbijtrokken. In ieder offer werd de dood van Christus getoond. Met iedere wolk van wierook steeg Zijn gerechtigheid omhoog. Door iedere bazuin die tijdens het jubeljaar geblazen werd, werd Zijn naam verkondigd. In de ontzagwekkende geheimenis van het Heilige der heiligen vertoefde Zijn heerlijkheid.

De Joden bezaten de Schriften en veronderstelden dat zij in een louter uiterlijke kennis van het Woord het eeuwige leven hadden. Maar Jezus zei : *"Zijn woord hebt gij niet blijvend in u"* (Johannes 5:38) Nadat zij Christus verworpen hadden in Zijn Woord, verwierpen ze Hem ook in eigen Persoon. *"Gij wilt tot Mij niet komen om leven te hebben"*, (Johannes 5:40) zei Hij.

De Joodse leiders hadden de onderwijzingen van de profeten bestudeerd betreffende het Koninkrijk van de Messias; maar ze hadden dit niet gedaan met een oprecht verlangen om de waarheid te leren kennen, maar met het doel, daarin een getuigenis te vinden om hun eierzuchtige verwachtingen te ondersteunen. Toen Christus kwam op een wijze die tegengesteld was aan hun verwachtingen, wilden ze Hem niet aannemen; en om zichzelf te rechtvaardigen, trachtten ze te bewijzen, dat Hij een bedrieger was. Toen ze eenmaal hun voeten op dat pad gezet hadden, was het gemakkelijk voor satan om hun tegenstand tegen Christus sterker te maken. Juist de woorden die aangenomen hadden moeten worden als een bewijs voor Zijn Goddelijkheid, werden tegen Hem uitgelegd. Op deze wijze veranderden ze de waarheid Gods in een leugen en hoe meer rechtstreeks de Heiland tot hen sprak in Zijn genadewerken, des te vastberadener weerstonden ze het licht.

Jezus zei : *"Eer van mensen behoeft Ik niet."* (Johannes 5:41) Hij verlangde niet het gezag van het Sanhedrin, niet hun goedkeuring. Hun bijval zou Hem niet eren. Hij was bekleed met de eer en het gezag van de Hemel. Indien Hij dat gewenst had, zouden de engelen gekomen zijn om Hem eer te bewijzen; de Vader zou wederom getuigd hebben van Zijn Goddelijkheid. Maar ter wille van henzelf, ter wille van het volk waarvan zij de leiders waren, verlangde Hij dat de Joodse leiders Zijn karakter zouden opmerken en de zegeningen zouden ontvangen, waartoe Hij gekomen was voor hen. *"Ik ben gekomen in de Naam Mijns Vaders, en gij neemt Mij niet aan;*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

indien een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen." (Johannes 5:43) Jezus kwam op gezag van God, Hij droeg Zijn beeld, vervulde Zijn Woord, en zocht Zijn eer; toch werd Hij niet aangenomen door de leiders van Israël; maar wanneer er anderen zouden komen die het karakter van Christus zouden voorwenden maar die aangedreven werden door hun eigen wil en die hun eigen eer zochten, die zouden aangenomen worden. En waarom? Omdat hij die zijn eigen eer zoekt, een beroep doet op het verlangen naar zelfverheffing in anderen. Aan een dergelijk oproep konden de Joden gehoor geven. Ze zouden de valse leraar ontvangen omdat hij hun trots vleide door zijn goedkeuring te hechten aan hun geliefkoosde meningen en overleveringen. Maar de leer van Christus kwam niet overeen met hun ideeën. Deze leer was geestelijk en verlangde zelfopoffering; daarom wilden ze die niet aannemen. Ze kenden God niet en voor hen was Zijn stem, die sprak door Christus, de stem van een vreemdeling.

Herhaalt zich datzelfde niet in onze tijd? Zijn er niet velen, zelfs godsdienstige leiders, die hun harten verhardten tegen de Heilige Geest, waardoor ze het onmogelijk maken de stem van God te herkennen? Verwerpen zij niet het Woord van God, om zich te kunnen vasthouden aan hun eigen overleveringen?

"Indien gij Mozes geloofdet", zei Jezus, *"zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven. Maar indien gij zijn geschriften niet gelooft, hoe zult gij Mijn woorden geloven?"* (Johannes 5:46) Het was Christus Die door Mozes tot Israël had gesproken. Indien zij geluisterd hadden naar de Goddelijke stem Die door hun grote leider sprak, zouden ze Die stem herkend hebben in hetgeen Christus leerde. Indien zij Mozes geloofd hadden, zouden ze Hem geloofd hebben van Wie Mozes schreef.

Jezus wist dat de priesters en de rabbi's vastbesloten waren Hem het leven te benemen; toch verklaarde Hij hen duidelijk Zijn eenheid met de Vader en Zijn verhouding tot de wereld. Zij zagen dat hun tegenstand tegen Hem niet te verontschuldigen was, maar hun moordzuchtige haat werd niet geblust. Vrees beving hen, toen ze getuige waren van de overtuigende kracht die met Zijn dienstwerk gepaard ging; maar zij weerstonden Zijn smeekbeden en sloten zichzelf op in duisternis.

Ze waren duidelijk niet erin geslaagd het gezag van Jezus omver te werpen, of de eerbied en aandacht van het volk, waarvan er velen overtuigd werden door Zijn woorden, van Hem af te wenden. De leiders zelf hadden een diepe veroordeling gevoeld toen Hij hen in hun geweten ten volle bewust deed worden van hun schuld; dit echter maakte hen alleen nog verbitterder jegens Hem. Ze waren vastbesloten Hem van het leven te beroven. Ze zonden boodschappers door het gehele land om de mensen te waarschuwen tegen Jezus, zeggende dat Hij een bedrieger was. Er werden spionnen uitgezonden om op Hem te letten en te vertellen wat Hij zei en deed. De dierbare Heiland stond nu heel stellig in de schaduw van het kruis.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 22 - Gevangenneming en dood van Johannes de Doper

Johannes de Doper was de eerste die het Koninkrijk van Christus aankondigde en hij was ook de eerste die daarvoor moest lijden. Weg van de vrije lucht in de woestijn en de grote scharen die aandachtig naar zijn woorden geluisterd hadden, zat hij nu opgesloten tussen de muren van een kerker. Hij was een gevangene geworden in de vesting van Herodes Antipas. Een groot gedeelte van het dienstwerk van Johannes was verricht in het gebied ten oosten van de Jordaan, dat onder de heerschappij van Antipas stond. Herodes zelf had geluisterd naar de prediking van de Doper. De losbandige koning had gebeeft onder de oproep tot bekering. *"Herodes had ontzag voor Johannes, daar hij wist dat hij een rechtvaardig en heilig man was;.. en als hij hem gehoord had, was hij in grote verlegenheid, maar hij hoorde hem gaarne."* (Marcus 6:20) Johannes had hem onomwonden de waarheid gezegd en zijn zondige verhouding met Herodias, de vrouw van zijn broer, veroordeeld. Een tijd lang deed Herodes zwakke pogingen de banden van de hartstocht waarmee hij gebonden was, te verbreken; maar Herodias verstrikte hem nog steviger in haar netten, en nam wraak op de Doper door Herodes ertoe te brengen hem in de gevangenis te werpen.

Het leven van Johannes was een leven van werkzame arbeid geweest en de somberheid en ledigheid van zijn leven in de gevangenis drukten zwaar op hem. Toen week na week voorbijging en er geen verandering in zijn toestand kwam, bekropen hem moedeloosheid en twijfel. Zijn discipelen lieten hem niet in de steek. Hun was toegang tot de gevangenis verleend en ze berichtten hem over het werk van Jezus en vertelden hoe de mensen naar Hem samenstroonden. Maar ze vroegen zich af, waarom deze nieuwe Leraar, als Hij de Messias was, niets deed om Johannes te bevrijden. Hoe kon Hij het toestaan dat Zijn getrouwe voorloper beroofd werd van zijn vrijheid en misschien zelfs van het leven?

Deze vragen misten hun uitwerking niet. Twijfel, die anders nooit opgerezen zou zijn werd nu aan Johannes opgedrongen. Satan verheugde zich toen hij de woorden van de discipelen hoorde en toen hij zag hoe zij de ziel van de boodschapper des Heeren verwondden. O hoe dikwijls blijken zij die denken dat ze vrienden zijn van een goed mens en ernaar verlangen hem hun trouw te betonen, zijn gevaarlijkste vijanden te zijn! Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat hun woorden, in plaats van zijn geloof te versterken, hem terneerdrukken en ontmoedigen!

Evenals de discipelen van de Heiland, begreep Johannes de Doper niet de aard van het Koninkrijk van Christus. Hij verwachtte dat Jezus de troon van David in bezit zou nemen; en toen de tijd verstreek en de Heiland geen aanspraak maakte op het koninklijk gezag, raakte Johannes in de war en werd verontrust. Hij had aan het volk verklaard, dat de profetie van Jesaja vervuld moest worden opdat de weg des Heeren bereid zou worden; bergen en heuvelen moesten geslecht worden, het oneffene moest tot een vlakte, en de rotsbodem tot een vallei gemaakt worden. Hij had ernaar uitgezien, dat de hoogten van menselijke trots en macht neergeworpen zouden worden. Hij had de Messias beschreven als Degene Wiens wan in Zijn hand is en Die Zijn dorsvloer geheel zou zuiveren, Die het koren zou bijeenbrengen in Zijn schuur en het kaf zou verbranden met onuitblusbaar vuur. Evenals de profeet Elia, in wiens geest en kracht hij tot Israël gekomen was, zag hij uit naar het ogenblik waarop de Heere Zich zou openbaren als een God Die antwoordt met vuur. Tijdens zijn arbeid had de Doper gestaan als een onbevreesd bestraffer van de ongerechtigheid, zowel in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

voornamen huizen als in eenvoudige. Hij had het gewaagd zich tegenover koning Herodes te stellen met een ondubbelzinnige bestraffing van de zonde. Hij had zijn leven voor zichzelf als niets geacht, om het werk dat hem was toegewezen, te kunnen verrichten. En nu vanuit zijn kerker zag hij uit naar de Leeuw uit de stam van Juda, Die de trots van de onderdrukker ter aarde zou werpen en de arme en de roepende zou bevrijden. Maar Jezus scheen Zich tevreden te stellen met het om Zich heen verzamelen van discipelen en het genezen en onderwijzen van het volk. Hij at aan de tafel van de tollenaars, terwijl iedere dag het Romeinse juk zwaarder drukte op Israël, terwijl koning Herodes en zijn verdorven minnares deden wat ze wensten en de kreten van de armen en noodlijdenden ten hemel opstegen.

Dit alles scheen de profeet uit de woestijn een geheimenis te zijn die hij niet kon vatten. Er waren uren dat influisteringen van boze geesten zijn geest kwelden en de schaduw van een verschrikkelijke angst hem be kroop. Zou het kunnen zijn, dat de langverwachte Verlosser nog niet verschenen was? Maar wat betekende dan de boodschap waarvoor hij zich had ingespannen om te brengen? Johannes was bitter teleurgesteld over het resultaat van zijn opdracht. Hij had verwacht dat de boodschap van God dezelfde uitwerking zou hebben als toen de wet gelezen werd in de dagen van Josia (2 Kronieken 34) en van Ezra (Nehemia 8:9); dat er een innige werking van berouw en bekering tot God zou volgen. Zijn gehele leven was opgeofferd aan het succes van zijn boodschap. Was dat dan tevergeefs geweest?

Het verontrustte Johannes, dat zijn eigen discipelen, door hun liefde voor hem, ongeloof met betrekking tot Jezus koesterden. Was zijn werk voor hen dan zonder vruchten geweest? Was hij ontrouw geweest in zijn arbeid, dat hij nu was afgesneden van alle werk? Indien de beloofde Verlosser verschenen was en Johannes trouw aan zijn roeping bevonden was, zou Jezus dan nu niet de macht van de onderdrukker omverwerpen en Zijn boodschapper bevrijden?

Maar de Doper gaf zijn geloof in Christus niet op. De herinnering aan de stem uit de hemel en de neerdalende duif, de vlekkeloze reinheid van Jezus, de kracht van de Heilige Geest Die op Johannes gerust had toen hij in de tegenwoordigheid van de Heiland kwam, en het getuigenis van de geschriften van de profeten - dit alles getuigde ervan, dat Jezus van Nazareth de Beloofde was.

Johannes wilde zijn twijfel en angst niet met zijn metgezellen bespreken. Hij besloot een boodschap met een vraag aan Jezus te zenden. Deze boodschap vertrouwde hij toe aan twee van zijn discipelen, in de hoop, dat een gesprek met de Heiland hun geloof zou bevestigen en zekerheid zou brengen aan hun broederen. En hij verlangde naar een Woord van Christus dat rechtstreeks tot hemzelf gesproken zou worden.

De discipelen kwamen tot Jezus met de boodschap: "*Zijt Gij het, Die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten?*" (Mattheüs 11:3) Hoe kort was het geleden, dat de Doper op Jezus had gewezen en had verklaard: "*Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt.*" (Johannes 1:29) "*Hij Die na mij komt, Wien ik niet waardig ben de schoenriem los te maken.*" (Johannes 1:29) En nu de vraag: "*Zijt Gij het Die komen zou?*" (Mattheüs 11:3) Dat was erg bitter en teleurstellend voor de menselijke natuur. Indien Johannes, de getrouwe voorloper, de zending van Christus niet kon onderscheiden, wat zou men dan kunnen verwachten van de menigte die zichzelf zocht?

De Heiland beantwoordde de vraag van de discipelen niet terstond. Terwijl ze

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

daar stonden en zich verwonderden over Zijn stilzwijgen, kwamen de zieken en gekwelden tot Hem om genezen te worden. De blinden tastten hun weg door de menigte; zieken uit alle standen, waarvan sommigen zelfstandig hun weg gingen, terwijl anderen door hun vrienden gedragen werden, verdrongen elkander om in de nabijheid van Jezus te komen. De stem van de machtige Genezer drong door tot de oren van de dove. Een woord, een aanraking van Zijn hand opende blinde ogen om het daglicht, de natuur, de gezichten van vrienden en het gelaat van de Verlosser te aanschouwen. Jezus bestrafte ziekte en bande koorts uit. Zijn stem drong door tot de oren van de stervenden, en zij stonden op in gezondheid en kracht. Verlamde bezetenen gehoorzaamden Zijn woord, hun krankzinnigheid verliet hen, en ze aanbaden Hem. Terwijl Hij hun ziekten genas, onderwees Hij de mensen. De arme boeren en arbeiders, die door de rabbi's als onreinen vermeden werden, kwamen dicht om Hem heen staan, en Hij sprak de woorden van eeuwigen leven tot hen.

Op deze wijze wijze verstreek de dag, terwijl de discipelen van Johannes alles zagen en hoorden. Ten slotte riep Jezus hen bij Zich en verzocht hun naar Johannes te gaan en hem te vertellen wat ze gezien hadden, terwijl Hij daaraan toevoegde: *"Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt."* (Lucas 7:23) Het bewijs voor Zijn Goddelijkheid werd gezien in de wijze waarop Hij Deze aanwendde voor de noden van de lijdende mensheid. Zijn heerlijkheid werd getoond in Zijn nederdalen tot onze lage staat.

De discipelen brachten de boodschap over en dat was voldoende. Johannes herinnerde zich de profetie betreffende de Messias: *"Omdat de Heere Mij gezalfd heeft; Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen een jaar van het welbehagen des Heeren."* (Jesaja 61:1,2) De werken van Christus verklaarden niet alleen dat Hij de Messias was, maar toonden ook aan, op welke wijze Zijn Koninkrijk zou worden opgericht. Aan Johannes werd dezelfde waarheid geopenbaard als aan Elia in de woestijn, toen er een geweldige en sterke wind was, *"die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Heere uitging. In de wind was de Heere niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Heere niet. En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Heere niet"*. (1 Koningen 19:11) En na het vuur sprak God tot de profeet door *"het suizen van een zachte koelte."* (1 Koningen 19:12) Zo zou Jezus Zijn werk doen, niet met wapengekletter en het omverwerpen van tronen en koninkrijken, maar door te spreken tot de harten van de mensen volgens een leven van genade en zelfopoffering.

Het beginsel van het leven van zelfverloochening van de Doper zelf, was het beginsel van het Koninkrijk van de Messias. Johannes wist heel goed hoe vreemd dit alles was aan de beginselen en de verwachtingen van de leiders in Israël. Datgene wat in zijn ogen een overtuigend bewijs was voor de Godheid van Christus, zou voor hen geen enkel bewijs vormen. Zij zagen uit naar een Messias die niet beloofd was. Johannes zag, dat het werk van de Heiland door hen slechts met haat en veroordeling ontvangen zou worden. Hij, de voorloper, dronk slechts van de beker die Christus Zelf tot op de laatste druppel zou moeten ledigen.

De woorden van de Heiland : *"Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt"* (Mattheüs 11:6), een vriendelijke terechtwijzing voor Johannes. Ze gingen aan hem niet verloren. Hij begreep de aard van het werk van Christus nu veel beter en gaf zich

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

over aan God voor leven of voor dood, wat ook maar het best de belangen van de zaak die hij liefhad, zou kunnen dienen.

Nadat de boodschappers vertrokken waren, sprak Jezus tot het volk over Johannes. Het hart van de Heiland ging in medeleven uit naar de getrouwe getuige, die nu opgesloten was in de kerker van Herodes. Hij wilde niet dat het volk de gevolgtrekking zou maken, dat God Johannes verlaten had, of dat zijn geloof had gefaald op de dag dat het beproefd werd, *"Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen?"* zei Hij. *"Een riet, door de wind bewogen?"* (Mattheüs 22:7)

De hoge rietstengels die langs de Jordaan groeiden en die met iedere wind meebogen, gaven een juiste voorstelling van de rabbi's, die daar gestaan hadden als critici en rechters over de boodschap van de Doper. Zij werden heen en weer bewogen door de wind van de publieke opinie. Zij wilden zich niet vernederen om de hartdoorzoekende boodschap van de Doper aan te nemen, maar uit vrees voor het volk durfden ze toch niet openlijk zijn werk tegenstaan. Maar de boodschapper van God was niet zo lafhartig van geest. De menigte die nu om Christus verzameld was, was getuige geweest van het werk van Johannes. Ze hadden gehoord hoe hij onbevreesd de zonde bestrafte. Tot de eigengerechte Farizeeën, de priesterlijke Sadduceeën, koning Herodes en zijn hofhouding, prinses en soldaten, tollenaars en boeren, tot allen had Johannes gesproken met dezelfde onomwondenheid. Hij was geen bevend riet, dat bewogen werd door de wind van menselijke lof en vooroordeel. In de gevangenis was hij dezelfde in zijn trouw aan God en in zijn ijver voor de gerechtigheid als toen hij de boodschap van God predikte in de wildernis. In zijn trouw aan zijn beginselen stond hij zo vast als een rots.

Jezus ging voort: *"Maar wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige kleding? Zie, die weelderige kleding dragen, zijn aan de hoven der koningen."* (Mattheüs 14:8) Johannes was geroepen om de zonden en de uitpattingen van zijn tijd te berispen en zijn eenvoudige kleding en zelfverloochenend leven waren in overeenstemming met de aard van zijn zending. Rijke gewaden en de weelde van dit leven zijn niet het deel van Gods dienaars, maar van hen die leven *"aan de hoven der koningen"* (Mattheüs 14:8), de heersers van deze wereld, aan wie de macht en rijkdom daarvan toebehooren. Jezus wilde de aandacht vestigen op de tegenstelling tussen de kleding van Johannes en de kleding die werd gedragen door de priesters en oversten. Deze machthebbers kleedden zich in rijke gewaden en met kostbare versierselen. Zij hadden uiterlijk vertoon lief en hoopten het volk te verblinden en op deze wijze groter aanzien te verkrijgen. Zij verlangden er meer naar om de achting van de mensen te winnen dan de reinheid van het hart te verkrijgen, waardoor ze Gods goedkeuring zouden wegdragen. Op die wijze toonden ze aan dat ze hun trouw niet aan God, maar aan het koninkrijk van deze wereld gegeven hadden.

"Maar waarom zijt gij dan gegaan?" zei Jezus. *"Om een profeet te zien? Ja, Ik zeg u, zelfs meer dan een profeet. Deze is het van wie geschreven staat: Zie, Ik zend Mijn bode voor Uw aangezicht uit, die Uw weg voor U heen bereiden zal. Voorwaar, Ik zeg u, onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper."* (Mattheüs 11:9-11)

Bij de aankondiging van de geboorte van Johannes had de engel aan Zacharias verklaard: *"Want hij zal groot zijn voor de Heere."* (Lucas 1:15) Wat bepaalt grootheid in de ogen van de Hemel? Niet datgene wat de wereld als grootheid ziet;

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

geen rijkdom, of rang, of hoge afkomst, of intellectuele gaven op zichzelf beschouwd. Indien intellectuele grootheid, zonder een hogere maatstaf, onze eer waardig is, dan moeten we satan eer bewijzen, wiens intellectuele macht niemand ooit heeft geëvenaard. Maar indien het verlaagd wordt tot eigenbelang, wordt de vloek groter naarmate de gave groter is. God stelt prijs op zedelijke waarden. Liefde en reinheid zijn eigenschappen waaraan Hij de hoogste waarde hecht. Johannes was groot in de ogen des Heeren, toen hij voor de boodschappers van het Sanhedrin, voor het volk, en voor zijn eigen discipelen, niet trachtte zichzelf te eren, maar steeds wees op Jezus als de Beloofde. Zijn onzelfzuchtige vreugde in het dienen van Christus geeft het hoogste voorbeeld van adel dat ooit in een mens werd geopenbaard.

Het getuigenis dat na zijn dood over hem gegeven werd door hen die zijn getuigenis aangaande Jezus gehoord hadden, was: *"Johannes deed wel geen enkel teken, maar al wat Johannes van Deze zeide, was waar."* (Johannes 10:41) Het was Johannes niet gegeven vuur van de hemel te roepen, of doden op te wekken, zoals Elia dat deed, noch om in de Naam van God te zwaaien met Mozes' staf van bevoegdheid. Hij was gezonden om de komst van de Heiland aan te kondigen en een oproep te doen aan het volk om zich voor te bereiden op Zijn komst. Zó getrouw vervulde hij zijn zending, dat de mensen, toen ze zich herinnerden wat hij hun over Jezus geleerd had, konden zeggen: *"Al wat Johannes van Deze zeide, was waar."* (Johannes 10:41) Iedere discipel van de Meester is geroepen om zo'n getuigenis van Christus te geven.

Als heraut van de Messias, zou Johannes *"zelfs meer dan een profeet"* (Lucas 7:26) zijn. Want terwijl de profeten de komst van Christus van verre gezien hadden, was het aan Johannes gegeven Hem te aanschouwen, het getuigenis van de hemel over Hem als Messias te horen en Hem aan Israël voor te stellen als de Gezondene van God. Toch zei Jezus: *"De kleinste in het koninkrijk der hemelen is groter dan hij."* (Mattheüs 11:11)

De profeet Johannes was de verbindende schakel tussen de twee bedelingen. Als de vertegenwoordiger van God trad hij op om het verband van de wet en de profeten met de christelijke bedeling aan te tonen. Hij was het mindere licht, dat gevolgd zou worden door het grotere. De geest van Johannes was verlicht door de Heilige Geest, opdat hij het licht zou laten schijnen over zijn volk, maar geen licht heeft ooit zo helder geschenen of zal ooit zo helder schijnen op de gevallen mens als dat licht dat uitstraalde van de leer en het voorbeeld van Jezus. Christus en Zijn zendingswerk waren slechts vaag begrepen zoals ze afgeschaduwd waren in de offerdienst. Zelfs Johannes had het toekomstig, onsterfelijk leven door de Heiland niet ten volle begrepen.

Behalve de vreugde die Johannes vond in zijn zendingswerk, was zijn leven vol smart geweest. Zijn stem was, behalve in de woestijn, zelden gehoord. Zijn lot was eenzaamheid. En het was hem niet vergund het resultaat van zijn arbeid te zien. Het was niet zijn voorrecht te zijn met Christus en getuige te zijn van de openbaring van Goddelijke kracht die gepaard ging met het grotere licht. Het was hem niet gegeven te zien hoe blinden hun gezichtsvermogen terugkregen, zieken werden genezen en doden werden opgewekt. Hij aanschouwde niet het licht dat straalde door ieder woord van Christus en dat heerlijkheid gaf aan de beloften van de profetieën. De minste discipel die de machtige werken van Christus zag en Zijn woorden hoorde, was in die zin meer bevoorrecht dan Johannes de Doper en daarom wordt gezegd dat

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hij groter was dan Johannes.

Door middel van de grote menigten die geluisterd hadden naar de prediking van Johannes, had zijn roem zich door het gehele land verspreid. Men stelde veel belang in de uitslag van zijn gevangenschap. Maar zijn onberispelijk leven en de sterke gevoelens van het volk ter zijner gunste, leidden tot de mening, dat er geen gewelddadige maatregelen tegen hem getroffen zouden worden.

Herodes geloofde dat Johannes een profeet van God was, en hij was stellig van plan hem in vrijheid te stellen. Maar hij stelde de uitvoering van zijn plan uit, omdat hij bang was voor Herodias. Herodias wist, dat ze nooit door een rechtstreeks optreden de toestemming van Herodes voor de dood van Johannes zou krijgen en daarom besloot ze haar doel te bereiken door een list. Op de verjaardag van de koning werd een feest gegeven voor de staatsambtenaren en de hofadel. Er zou brasserie en dronkenschap komen. Op die manier zou Herodes' aandacht afgeleid worden en zou dan beïnvloed kunnen worden naar haar wil.

Toen de grote dag aanbrak en de koning met zijn edelen aan het feestvieren en drinken was, zond Herodias haar dochter de zaal in waar het feestmaal gehouden werd, om te dansen voor het genoegen van de gasten. Salome was in de eerste bloei van haar vrouwzijn, en haar weelderige schoonheid boeide de zinnen van de hoge feestgangers. Het was niet de gewoonte dat de dames van het hof op deze feestelijkheden verschenen en een vleidend compliment werd gemaakt aan Herodes toen deze dochter van Israëls priesters en vorsten danste voor het genoegen van zijn gasten.

De koning was bedwemeld door de wijn. Hartstocht regeerde en het verstand werd onttroond. Hij zag alleen de vrolijke zaal, met zijn genietende gasten, de tafel waarop het feestmaal stond, de parelende wijn en de schitterende lichten en het jonge meisje dat voor hem danste. In een roekeloos ogenblik wilde hij een gebaar maken dat hem in aanzien zou doen stijgen bij deze voorname mannen uit zijn rijk. Onder ede beloofde hij aan de dochter van Herodias te zullen geven wat ze ook zou vragen, zelfs al was het de helft van zijn koninkrijk.

Salome haastte zich naar haar moeder om te weten te komen wat ze moest vragen. Het antwoord lag klaar - het hoofd van Johannes de Doper. Salome wist niets van de dorst naar wraak die in het hart van haar moeder leefde en ze deinsde ervoor terug dat verzoek te doen; maar de vastbeslotenheid van Herodias zegevierde. Het meisje keerde terug met het verschrikkelijk verzoek: *"Ik wil, dat gij mij onmiddellijk op een schotel geeft het hoofd van Johannes de Doper."* (Marcus 6:25)

Herodes stond verbaasd en beschaamd. De lawaaierige vrolijkheid hield op en een onheilspellende stilte viel over het toneel van genotzucht. De koning was vervuld met afgrijzen bij de gedachte Johannes het leven te benemen. Maar hij had zijn woord gegeven en hij wilde niet de indruk maken van een wispelturig of onbezonnen mens. De eed was afgelegd bij de eer van zijn gasten en indien één van hen een woord zou hebben gesproken tegen de vervulling van zijn belofte, zou hij vol vreugde de profeet gespaard hebben. Hij gaf hun gelegenheid te pleiten voor de gevangene. Ze hadden lange reizen gemaakt om de prediking van Johannes te horen en ze wisten dat hij een man was die geen misdaad had gedaan en dat hij een dienaar Gods was. Maar hoewel ze geschokt waren door het verzoek van het meisje, waren ze te dronken om tegenwerpingen te maken. Geen stem weerklonk om het leven te redden van de boodschapper van de Hemel. Deze mannen hadden hoge vertrouwensposities in het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

land en er rustten zware verantwoordelijkheden op hun schouders; toch hadden ze zich overgegeven aan feestvieren en drinken, totdat hun zintuigen afgestompt waren. Hun hoofden waren op hol gebracht door het lichtzinnige schouwspel van muziek en dans en hun geweten sluimerde. Door hun stilzwijgen spraken ze het doodvonnis uit over de profeet van God om de wraakgevoelens van een zedeloze vrouw te bevredigen.

Herodes wachtte tevergeefs van zijn eed ontslagen te worden; toen gaf hij onwillig bevel de profeet terecht te stellen. Spoedig daarna werd het hoofd van Johannes binnen gebracht voor de ogen van de koning en zijn gasten. De lippen, die getrouw Herodes, gewaarschuwd hadden om zich te bekeren van zijn leven van zonde, waren voorgoed gesloten. Nooit meer zou men die stem die de mensen tot berouw riep, horen. De brasserie van één avond hadden het leven gekost van een van de grootste profeten.

O, hoe dikwijls is reeds het leven van een onschuldige ten offer gevallen door de onmatigheid van hen die hadden moeten waken over het recht! Hij die de bedwelmende beker aan zijn lippen zet, stelt zichzelf verantwoordelijk voor al de onrechtvaardige dingen die hij zou kunnen doen wanneer hij onder de bedwelmende invloed daarvan is. Door zijn zintuigen af te stompen, maakt hij het zich onmogelijk een overwogen oordeel uit te spreken of een juist inzicht te hebben van goed en kwaad. Hij opent voor satan de weg om door hem de onschuldigen te verdrukken en te gronde te richten. *"De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs."* (Spreuken 20:1) Op deze wijze wordt *"het recht teruggedrongen... en wie wijkt van het kwade, wordt het slachtoffer van uitbuiting."* (Jesaja 59:14,15) Zij die rechtsbevoegdheid hebben over het leven van hun medemensen, moeten beschouwd worden als schuldig aan een misdaad wanneer zij zich overgeven aan onmatigheid. Allen die de wet moeten uitvoeren, moeten de wet ook houden. Zij moeten mannen met zelfbeheersing zijn. Zij moeten volledig macht hebben over hun lichamelijke, geestelijke en zedelijke krachten, opdat ze een gezond verstand en een groot rechtvaardigheidsgevoel zullen bezitten.

Het hoofd van Johannes de Doper werd aan Herodias gebracht en zij ontving het met duivelse voldaanheid. Ze verheugde zich in haar wraak en vleide zich met de gedachte dat het geweten van Herodes niet langer verontrust zou zijn. Maar uit haar zonde kwam voor haar geen geluk voort. Haar naam werd berucht en werd verafschuwd, terwijl Herodes meer gefolterd werd door wroeging dan hij door de waarschuwingen van de profeet geweest was. De invloed van wat Johannes de Doper geleerd had, werd niet tot zwijgen gebracht; die zou reiken tot ieder geslacht tot het einde der tijden.

Zijn zonde stond Herodes steeds voor ogen. Voortdurend trachtte hij bevrijd te worden van de aanklachten van een schuldig geweten. Zijn vertrouwen in Johannes bleef ongeschokt. Wanneer hij terugdacht aan Johannes' zelfverloochenend leven, zijn plechtige, ernstige oproepen, zijn gezond oordeel in het raad geven en wanneer hij dan eraan dacht hoe hij aan zijn einde kwam, maakten dat Herodes geen rust kon vinden. Wanneer hij bezig was met staatszaken, wanneer hij eerbewijzen van mensen in ontvangst nam, toonde hij een glimlachend gelaat en een waardige houding, terwijl hij een bezorgd hart verborg, aanhoudend terneergedrukt door de angst dat er een vloek op hem rustte.

Herodes was diep onder de indruk van de woorden van Johannes, dat niets

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

verborgen kan zijn voor God. Hij was ervan overtuigd dat God overal tegenwoordig is, dat Hij getuige was geweest van de brasserie in de feestzaal, dat Hij het bevel om Johannes te onthoofden gehoord had en de vreugde van Herodias gezien had en de belediging die zij het afgehouden hoofd van de man die haar bestraft had, had toegevoegd. En vele dingen die Herodes uit de mond van de profeet had gehoord, spraken nu duidelijker tot zijn geweten dan de prediking in de woestijn gedaan had. Toen Herodes hoorde over de werken die Christus deed, werd hij uitermate ongerust. Hij meende dat God Johannes uit de doden had opgewekt en hem met nog grotere kracht had uitgezonden om de zonde te veroordelen. Hij leefde in een voortdurende vrees dat Johannes zijn dood zou wreken door een vloek uit te spreken over hem en zijn huis. Herodes oogstte datgene wat God verklaard had dat het gevolg van een zondig gedrag zou zijn - *“een bevend hart...., ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds. Was het maar morgen - vanwege de vrees die uw hart vervult en vanwege het schouwspel dat uw ogen zien”*. (Deuteronomium 28:65-67) Voor een zondaar zijn zijn eigen gedachten zijn aanklagers; en er bestaat geen ergere marteling dan het knagen van een schuldig geweten, dat hem dag noch nacht rust geeft.

Voor velen is het lot van Johannes de Doper een grote verborgenheid. Ze vragen zich af, waarom hij in de gevangenis moest wegwijnen en sterven. De geheimenis, van deze duistere voorzienigheid kan ons menselijk oog niet doorzien; maar het kan nooit ons vertrouwen in God schokken wanneer we bedenken dat Johannes slechts deelgenoot was in het lijden van Christus. Allen die Christus volgen, zullen de kroon van het offer dragen. Stellig zullen zij verkeerd begrepen worden door zelfzuchtige mensen en ze zullen het doelwit worden voor de heftige aanvallen van satan. Juist om dit beginsel van zelfopoffering te vernietigen, is zijn koninkrijk opgericht en hij zal ertegen strijden overal waar het zich openbaart.

De kinderjaren, de jeugd en de rijpere jaren van Johannes werden gekenmerkt door standvastigheid en zedelijke kracht. Toen men hem in de wildernis hoorde zeggen: *“Bereidt de weg des Heeren, maakt recht Zijn paden”* (Mattheüs 3:3), was satan bevreesd voor de veiligheid van zijn koninkrijk. De zondigheid van de zonde werd op zulk een wijze openbaar gemaakt, dat de mensen beefden. Satans macht over velen die door hem geregeerd werden, was verbroken. Hij had onvermoeid getracht om de Doper af te trekken van een leven van onvoorwaardelijke overgave aan God; maar hij had gefaald. En hij was er ook niet in geslaagd Jezus te overwinnen. Bij de verzoeking in de woestijn was satan verslagen en zijn woede was groot. Nu besloot hij smart over Christus te brengen door Johannes te treffen. Hij zou Degene Die hij niet ertoe kon brengen om te zondigen, doen lijden.

Jezus greep niet in om Zijn dienstknecht te bevrijden. Hij wist dat Johannes de proef zou doorstaan. De Heiland zou vol vreugde naar Johannes hebben willen komen om de somberheid van de kerker te verlichten door Zijn aanwezigheid. Maar Hij mocht Zich niet in handen van de vijanden begeven en Zijn eigen werk in gevaar brengen. Graag zou Hij Zijn getrouwe dienstknecht bevrijd hebben. Maar ter wille van de duizenden die in de jaren daarna in de gevangenis zouden moeten sterven, moest Johannes de beker van het martelaarschap drinken. Wanneer de volgers van Jezus zouden wegwijnen in eenzame cellen, of door het zwaard zouden omkomen, of

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

aan de martelpaal of op de brandstapel, ogenschijnlijk verlaten van God en de mensen, welk een steun voor hun hart zou dan de gedachte zijn, dat Johannes de Doper, van wiens getrouwheid Christus Zelf getuigd had, een dergelijke ervaring had meegemaakt! Het werd satan toegestaan om het leven van Gods boodschapper hier op aarde te verkorten; maar het leven dat *"is verborgen met Christus in God"* (Kolossenzen 3:3) kon de verwoester niet bereiken. Hij verheugde zich erover, dat hij smart over Christus had gebracht, maar hij was er niet in geslaagd Johannes te overwinnen. De dood zelf plaatste hem in feite voor altijd buiten het bereik van de verzoeking. In deze strijd openbaarde satan zijn ware karakter. Voor de ogen van het toeschouwend heelal maakte hij zijn vijandschap tegen God en de mensen openbaar.

Hoewel Johannes niet op wonderlijke wijze verlost werd, was hij niet verlaten. Hij had altijd het gezelschap van hemelse engelen, die hem de profetieën aangaande Christus verklaarden en de kostbare beloften van de Schrift. Zij waren hem tot steun, zoals ze de steun zouden zijn van Gods volk gedurende de eeuwen die nog zouden komen. Aan Johannes de Doper werd, evenals aan de mensen die na hem kwamen, de bemoediging gegeven : *"Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* (Mattheüs 28:20)

God leidt Zijn kinderen nooit anders dan ze geleid zouden willen worden, wanneer ze vanaf het begin de uitkomst zouden kunnen zien en het heerlijke doel zouden kunnen onderscheiden dat zij als Zijn medewerkers ten uitvoer brengen. Noch Henoch, die opgenomen werd in de hemel, noch Elia, die is opgevaren in een wagen van vuur, was groter of werd meer geëerd dan Johannes de Doper, die geheel alleen in de kerker stierf. *"Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden."* (Filippenzen 1:29) En van alle gaven die de Hemel de mens kan geven, is de gemeenschap met Christus in Zijn lijden het belangrijkste pand en de hoogste eer.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 23 - Het Koninkrijk Gods is nabijgekomen

"Jezus kwam in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen; bekeert u en gelooft het Evangelie." (Marcus 1:14,15)

De komst van de Messias was het eerst aangekondigd in Judea. In de tempel in Jeruzalem was de geboorte van de voorloper voorzegd aan Zacharias toen hij dienst deed voor het altaar. Boven de heuvels van Bethlehem hadden engelen de geboorte van Jezus bekendgemaakt. De Magiërs waren naar Jeruzalem gekomen om Hem te zoeken. In de tempel hadden Simeon en Anna getuigd van Zijn Goddelijkheid. "Jeruzalem en geheel Judea" (Mattheüs 3:5) hadden geluisterd naar de prediking van Johannes de Doper; en de afgevaardigden van het Sanhedrin hadden samen met de menigte het getuigenis aangaande Jezus gehoord. In Judea had Christus Zijn eerste discipelen gekregen. Hier was veel van Zijn eerste dienstwerk verricht. Het plotseling naar voren komen van Zijn Goddelijkheid bij de tempelreiniging, Zijn genezingswonderen en de lessen van Goddelijke waarheid die uit Zijn mond voortkwamen, dit alles verkondigde datgene wat Hij na de genezing in Bethesda voor het Sanhedrin verklaard had - het feit, dat Hij de Zoon van de Eeuwige is.

Indien de leiders van Israël Christus aangenomen hadden, zou Hij hen geëerd hebben als Zijn boodschappers om het Evangelie te brengen aan de wereld. Aan hen werd het eerst de gelegenheid gegeven om gezanten te worden van het Koninkrijk en de genade van God. Maar Israël kende de tijd van zijn bezoeking niet. De jaloezie en het wantrouwen van de Joodse leiders waren gerijpt tot een openlijke haat en het hart van het volk werd van Jezus afgewend.

Het Sanhedrin had de boodschap van Christus verworpen en wilde Hem doden; daarom vertrok Jezus uit Jeruzalem, weg van de priesters, de tempel, de geestelijke leiders, het volk dat onderwezen was in de wet en Hij wendde zich tot een andere bevolkingsgroep om Zijn boodschap te verkondigen en mensen te verzamelen die het Evangelie zouden uitdragen aan alle volken.

Zoals het licht en leven van de mensen verworpen werd door de kerkelijke leiders in de dagen van Christus, zo is het ook verworpen door iedere volgende generatie. Steeds weer herhaalt zich de geschiedenis van Christus' vertrek uit Judea. Toen de Hervormers het Woord van God predikten, dachten ze er niet aan zich af te scheiden van de bestaande kerk; maar de geestelijke leiders tolereerden licht niet en zij die het licht uitdroegen werden genoodzaakt een andere groep mensen te zoeken die naar de waarheid verlangden. In onze dagen worden nog maar weinigen die belijden volgelingen van de Hervormers te zijn, gedreven door hun geest. Weinigen luisteren naar de stem van God en zijn bereid de waarheid aan te nemen, onder welke gestalte die zich ook aan hen voordoet. Dikwijls worden zij die in de voetsporen van de Hervormers treden, gedwongen zich af te wenden van de kerk die zij liefhebben, ten einde de zuivere leer van Gods Woord te verkondigen. En dikwijls zijn zij die naar licht zoeken verplicht, door diezelfde leer, de kerk van hun vaders te verlaten, zodat ze gehoorzaamheid bewijzen. Het volk van Galilea was veracht door de rabbi's in Jeruzalem en beschouwd als ruw en ongeletterd, maar zij vormden een gunstiger terrein voor het werk van de Heiland. Zij waren ernstiger en oprechter; daar ze minder onder de invloed van dweepzucht stonden, waren hun gedachten ontvankelijker voor

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de waarheid. Door naar Galilea te gaan, zocht Jezus geen eenzaamheid of afzondering. In die tijd was de provincie de bakermat van een dichte bevolking, met een veel grotere mengeling van mensen uit andere volken dan in Judea het geval was.

Toen Jezus door Galilea reisde, onderwijzende en genezende, kwamen grote menigten tot Hem uit de steden en dorpen. Velen kwamen zelfs uit Judea en de aangrenzende provincies. Dikwijls was Hij gedwongen Zich te verbergen voor de mensen. De geestdrift werd zó groot, dat het nodig was om voorzorgsmaatregelen te nemen, om te vermijden dat de Romeinse gezaghebbers voor een opstand zouden duchten. Nooit tevoren was er zulk een tijd als deze geweest in de wereld. De hemel werd naar de mensen toegebracht. Hongerige en dorstige zielen die reeds lang gewacht hadden op de verlossing van Israël, verlustigden zich nu in de genade van een barmhartige Heiland.

De kern van de prediking van Christus was: *"De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het Evangelie."* (Marcus 1:15) Zo was de evangelieboodschap, zoals die door de Heiland Zelf gegeven werd, gebaseerd op de profetieën. De *"tijd"* waarvan Hij verklaarde, dat ze vervuld was, was de periode die door de engel Gabriël bekendgemaakt was aan Daniel. *"Zeventig weken"*, zei de engel, *"zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtredding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen, gezicht en profeet te bezegelen en iets allerheiligst te zalven"*. (Daniël 9:24) Een dag in de profetie betekent een jaar; zie Numeri 14:34; Ezechiël 4:6. De zeventig weken of vierhonderd negentig dagen stellen vierhonderd negentig jaren voor. Voor deze periode wordt een beginpunt gegeven: *"Weet dan en versta: vanaf het ogenblik dat het woord uitging om te doen wederkeren en om Jeruzalem te herbouwen, tot op de Messias, den Vorst, zijn zeven weken en tweeënzestig weken"* (Daniël 9:24), negenenzestig weken, of vierhonderd drieëntachtig jaar. Het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen zoals dat in zijn geheel werd uitgevaardigd door Artaxerxes Longimanus (zie Ezra 6:14 ; 7:1, 9), trad in werking in de herfst van het jaar 457 vóór Christus. Gerekend vanaf die tijd reiken vierhonderd drieëntachtig jaren tot aan de herfst van 27 na Christus. Volgens de profetie zou deze periode zich uitstrekken tot op de Messias, de Gezalfde. In 27 na Chr. ontving Jezus bij Zijn doop de zalving van de Heilige Geest en begon spoedig daarna Zijn dienstwerk. Toen werd de boodschap verkondigd : *"De tijd is vervuld"*. (Marcus 1:15)

Voorts zei de engel: *"En Hij zal velen het verbond versterken, één week"* (zeven jaar). (Daniël 9:27) Zeven jaar lang nadat de Heiland Zijn dienstwerk begonnen was, zou het Evangelie in het bijzonder tot de Joden gepredikt worden; drie en een half jaar door Christus Zelf en daarna door de apostelen. *"In de helft van de week zal Hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden."* (Daniël 9:27) In het voorjaar van het jaar 31 n. Chr. werd Christus, het ware Offer, op Golgotha ten offer gebracht. Toen werd het voorhangsel in de tempel in tweeën gescheurd, waardoor werd aangetoond dat de heiligheid en betekenis van de offerdienst verdwenen was. De tijd was gekomen waarop de aardse slacht- en spijsoffers zouden ophouden. De ene week - zeven jaar - eindigde in het jaar 34 n. Chr. Toen bevestigden de Joden, door de steniging van Stefanus, uiteindelijk hun verwerping van het Evangelie; de discipelen, die door de vervolging naar alle kanten werden verstrooid, *"trokken het land door, het Evangelie verkondigende."* (Handelingen 8:4) En kort daarna werd de vervolger

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Saulus bekeerd en werd Paulus, de apostel voor de heidenen.

Het tijdstip van Christus' komst, Zijn zalving door de Heilige Geest, Zijn dood, en het brengen van het Evangelie aan de heidenen, waren precies aangegeven. Het was het voorrecht van Joodse volk deze profetieën te begrijpen en de vervulling daarvan te herkennen in de zendingsopdracht van Jezus. Christus legde bij Zijn discipelen de nadruk op de belangrijkheid van het bestuderen van de profetie. Doelende op de profetie die aan Daniel gegeven was betreffende de tijd waarin zij leefden, zei Hij : *"Wie het leest, geve er acht op."* (Mattheüs 24:15) Na Zijn opstanding legde Hij aan Zijn discipelen uit *"al de Profeten" en "al de Schriften hetgeen van Hem geschreven was."* (Lucas 24:27) De Heiland had door al de profeten gesproken. *"de Geest van Christus, Die in hen was" getuigde "tevore" van al "het lijden dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna."* (1 Petrus 1:11)

Het was Gabriël, de engel die in rang na de Zoon van God kwam, die de Goddelijke boodschap aan Daniel bracht. Het was Gabriël, *"Zijn engel"* (Openbaring 1:3), die door Christus gezonden werd om de toekomst te openbaren aan de geliefde Johannes; en er wordt een zegen uitgesproken over hen die de woorden van de profetie lezen en horen, en bewaren hetgeen daarin geschreven staat. (zie Openbaring 1:3).

"De Heere Heere doet geen ding, of Hij openbaart Zijn raad aan Zijn knechten de profeten." (Amos 3:7) *"De verborgen dingen zijn voor de Heere onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen voor altijd."* (Deuteronomium 29:29) God heeft ons deze dingen gegeven, en Zijn zegen zal rusten op eerbiedig, biddend onderzoek van de geschriften van de profeten.

Zoals de boodschap van Christus' eerste komst het Koninkrijk van Zijn genade aankondigde, zo kondigt de boodschap van Zijn tweede komst het Koninkrijk van Zijn heerlijkheid aan. En de tweede boodschap is evenals de eerste gebaseerd op de profetieën. De woorden die de engel tot Daniel sprak met betrekking tot de laatste dagen, moesten begrepen worden in de tijd van het einde. *"Velen" in die dagen "zullen het naspeuren en de kennis zal vermeerderen."* (Daniël 12:4) *"De goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan."* (Daniël 12:10) De Heiland Zelf heeft tekenen van Zijn komst gegeven, en Hij zegt: *"Zo moet ook gij, wanneer gij dit ziet geschieden, weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is". "Ziet toe op uzelf, dat uw hart nimmer bezwaard worde door roes en dronkenschap en zorgen voor levensonderhoud, en die dag niet plotseling over u kome, als een strik."* *"Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen."* (Lucas 21:31,34,36)

We zijn nu gekomen in de tijd die door de Schriften voorzegd is. Het einde der tijden is gekomen, de visioenen van de profeten zijn ontzegeld, en hun ernstige waarschuwingen wijzen ons erop dat komst van de Heeren in heerlijkheid nabij is.

De Joden legden het Woord Gods verkeerd uit en pasten het verkeerd toe en ze kenden de tijd van hun bezoeking niet. Zij brachten de jaren van het dienstwerk van Christus en Zijn apostelen - die kostbare laatste jaren van genade voor het uitverkoren volk - door met het beramen van plannen voor de ondergang van de boodschappers van de Heeren. Aardse eerzucht nam hen in beslag en het geestelijk Koninkrijk werd hun tevergeefs aangeboden. Zo neemt ook heden het koninkrijk van deze wereld de gedachten van de mensen in beslag en ze schenken geen aandacht aan het snel in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

vervulling gaan van de profetieën en aan de tekenen die erop wijzen dat het Koninkrijk Gods spoedig zal komen.

"Maar gij, broeders zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou: want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags. Wij behoren niet aan nacht of duisternis toe." (1 Thessalonicenzen 5:4-6) Hoewel we het uur van de wederkomst van onze Heere niet kunnen weten, weten we wel wanneer het nabij is. "Laten wij dan ook niet slapen gelijk de anderen, doch wakker en nuchter zijn." (1 Thessalonicenzen 5:6)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 24 - Is dit niet de Zoon van de timmerman?

Over de stralende dagen van Christus' dienstwerk in Galilea lag één schaduw. De mensen in Nazareth verwierpen Hem. *"Is dit niet de Zoon van de timmerman?"* (Mattheüs 13:55) zeiden ze.

Gedurende Zijn kinderjaren en jeugd had Jezus te midden van Zijn broers de godsdienstoefeningen bijgewoond in de synagoge in Nazareth. Sinds het begin van Zijn dienstwerk was Hij niet meer bij hen geweest, maar ze wisten heel goed wat er met Hem gebeurd was. Toen Hij weer onder hen verscheen, stegen hun belangstelling en verwachtingen ten top. Hier waren de vertrouwde gestalten en gezichten die Hij vanaf Zijn kinderjaren gekend had. Hier waren Zijn moeder, Zijn broers en zusters, en aller ogen werden op Hem gericht toen Hij op de Sabbatdag de synagoge binnentrad en Zijn plaats innam onder degenen die daar gekomen waren om te aanbidden.

Wanneer er op Sabbat een gewone dienst gehouden werd, las de oudste voor uit de profetieën en wekte de mensen op om te hopen op de komst van de Ene, Die een glorievol rijk zou brengen en alle onderdrukking zou verbannen. Hij trachtte zijn toehoorders te bemoedigen door steeds te wijzen op de aanwijzingen dat de komst van de Messias nabij was. Hij beschreef de heerlijkheid van Zijn komst, waarbij hij de gedachte dat Hij zou verschijnen aan het hoofd van legerscharen om Israël te verlossen, op de voorgrond hield.

Wanneer de rabbi aanwezig was in de synagoge, werd er van hem verwacht dat hij de predicatie zou houden en elke Israëliet mocht dan uit de Schriften voorlezen. Op deze Sabbat werd aan Jezus gevraagd deel te nemen aan de dienst. Hij *"stond op om te lezen. En Hem werd het boek van de profeet Jesaja ter hand gesteld"*. (Lucas 4:16,17) Het Schriftgedeelte dat Hij voorlas, was een gedeelte waarvan men begreep dat het op de Messias sloeg:

"De Geest des Heeren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalft heeft, om aan armen het Evangelie te brengen ; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heeren. Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug... En de ogen van allen in de synagoge waren op Hem gericht... En allen betuigden hun instemming met Hem en verwonderden zich over de woorden van genade die van Zijn lippen kwamen." (Luc.4.18-20,22)

Jezus stond voor de mensen als een levende verklaring van de profetieën. aangaande Hemzelf. Hij verklaarde de woorden die Hij gelezen had en sprak over de Messias als een Bevrijder van de onderdrukten, een Verlosser van gevangenen, een Genezer van de zieken, Die het gezicht terug gaf aan de blinden, en Die het licht van de waarheid aan de wereld openbaarde. Zijn indrukwekkend optreden en de heerlijke inhoud van Zijn woorden ontroerden met een kracht die zij nooit tevoren gevoeld hadden. Het getij van Goddelijke invloed brak ieder bolwerk af; evenals Mozes aanschouwden ze de Onzienlijke. Terwijl hun harten door de Heilige Geest beïnvloed werden, antwoordden ze door vurig "amen" te zeggen en God te loven.

Maar toen Jezus aankondigde: *"Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld"* (Lukas 4:21), herinnerden ze zich plotseling weer, dat ze aan zichzelf moesten denken, en ze dachten aan de beweringen van Hem, Die tot hen gesproken had. Zij, Israëlieten, kinderen van Abraham, waren voorgesteld als mensen die in slavernij leefden. Zij waren aangesproken als gevangenen, die uit de macht van de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

boze verlost moesten worden; als mensen die in de duisternis waren en het Licht der waarheid van node hadden. Hun trots was gewond en hun vrees gewekt. De woorden van Jezus wezen erop dat Zijn werk voor hen geheel verschillend zou zijn van hetgeen zij verlangden. Hun werken zouden wel eens al te nauwgezet onderzocht kunnen worden. Niettegenstaande hun stiptheid in uiterlijke vormendienst, schrokken ze terug voor een onderzoek van die heldere, onderzoekende ogen. Wie is deze Jezus? vroegen ze. Hij Die voor Zichzelf aanspraak gemaakt had op de heerlijkheid van de Messias, was de Zoon van een timmerman en had in dat vak gewerkt bij Zijn vader Jozef. Ze hadden Hem de heuvels op en af zien zwoegen, ze wisten wie Zijn broers en zusters waren en kenden Zijn leven en arbeid. Zij hadden gezien hoe Hij Zich ontwikkelde van kind tot jongeman en van jongeman tot volwassen man. Hoewel Zijn leven onberispelijk was geweest, wilden ze niet geloven, dat Hij de Beloofde was.

Welk een tegenstelling bestond er tussen wat Hij leerde over het nieuwe Koninkrijk en datgene wat ze van de oudsten gehoord hadden! Jezus had niets gezegd over een bevrijden van de Romeinen. Ze hadden gehoord over Zijn wonderen en hadden gehoopt dat Zijn macht zou worden aangewend in hun voordeel, maar ze hadden daartoe geen aanwijzingen gezien.

Terwijl ze de deur openen voor de twijfel, werden hun harten nog meer verhard door het feit dat ze voor een ogenblik vermurwd waren geweest. Satan was vast besloten dat er die dag geen blinde ogen zouden worden geopend en dat geen zielen die in slavernij gebonden waren, zouden worden bevrijd. Met geweldige energie trachtte hij hen te sterken in hun ongelof. Ze hielden geen rekening met het teken dat ze reeds ontvangen hadden toen ze getroffen waren door de overtuiging dat het hun Verlosser was Die tot hun sprak.

Maar nu toonde Jezus een blijk van Zijn Goddelijkheid door hun geheime gedachten te openbaren. *"En Hij zeide tot hen: Gij zult ongetwijfeld deze spreuk tot Mij zeggen : Geneesheer, genees uzelf! Doe alle dingen waarvan wij gehoord hebben dat zij te Kapernaüm geschied zijn, ook hier in uw vaderstad. Doch Hij zeide: Voorwaar, Ik zeg u, geen profeet is aangenaam in zijn vaderstad. Doch Ik zeg u naar waarheid, er waren vele weduwen in de dagen van Elia in Israël, toen de hemel drie jaren en zes maanden lang gesloten bleef en er grote hongersnood was over het gehele land, en tot geen van haar werd Elia gezonden, doch wel naar Sarepta, bij Sidon, tot een vrouw die weduwe was. En er waren vele melaatsen in Israël ten tijde van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, doch wel Naäman de Syriër."* (Luk.4:23-27)

Door dit relaas van gebeurtenissen in het leven van de profeten, kwam Jezus tegemoet aan de vragen van Zijn toehoorders. De dienstknechten die God uitverkoren had voor een bijzonder werk, mochten niet werken voor een ongevoelig en ongelovig volk. Maar zij, die een hart om te verstaan en een geloof om aan te nemen hadden, werden bijzonder begunstigd met blijken van Zijn macht door middel van de profeten. In de dagen van Elia was Israël van God afgedwaald. Ze hielden vast aan hun zonden en verwierpen de waarschuwingen van de Geest door de boodschappers van de Heere. Op deze wijze sneden ze zichzelf af van het kanaal waarlangs de zegen Gods tot hen kon komen. De Heere ging de huizen van Israël voorbij en vond een schuilplaats voor Zijn knecht in een heidens land bij een vrouw die niet behoorde tot het uitverkoren volk. Maar deze vrouw was begunstigd omdat ze het licht dat ze ontvangen had, gevolgd had en omdat haar hart openstond voor het grotere licht, dat God haar door

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Zijn profeet gezonden had. Om dezelfde reden werd in de tijd van Elisa voorbijgegaan aan de melaatsen in Israël. Maar Naäman, een heidens edelman, was getrouw geweest aan wat hij meende dat recht was en hij had een grote behoefte aan hulp gevoeld. Hij was in een toestand waarin hij de gaven van Gods genade kon ontvangen. Hij werd niet alleen gereinigd van zijn melaatsheid, maar ook gezegend met een kennis van de ware God.

Wat wij in Gods ogen zijn, hangt niet af van de hoeveelheid licht die wij ontvangen hebben, maar van de wijze waarop we datgene wat wij hebben, gebruiken. Op deze wijze bevinden zelfs de heidenen die het goede kiezen, voor zover zij dat kunnen onderscheiden, zich in een gunstiger positie dan zij die het grote Licht ontvangen hebben en belijden God te dienen, maar die geen acht slaan op het Licht en hun belijdenis tegenspreken door hun dagelijkse leven.

De woorden die Jezus tot Zijn toehoorders sprak in de synagoge, raakte de wortel van hun eigengerechtigheid en maakten hun de bittere waarheid duidelijk, dat ze van God afgedwaald waren en hun recht om Zijn volk te zijn, hadden verspeeld. Ieder woord was snijdend als een mes, toen hun ware toestand hun voor ogen werd gebracht. Ze versmaadden nu het geloof waarmee Jezus aanvankelijk hen bezielde had. Ze wilden niet toegeven, dat Hij Die was opgegroeid in armoede en nederige omstandigheden, anders was dan een gewoon mens.

Hun ongelof bracht kwaadwilligheid voort. Satan beheerste hen en in toorn schreeuwden ze tegen de Heiland. Ze hadden zich afgewend van Hem Wiens werk het was, te genezen en te herstellen; nu openbaarden ze de karaktertrekken van de verwoester.

Toen Jezus sprak over de zegeningen die gegeven waren aan de heidenen, werd de sterke nationale trots van Zijn toehoorders geprikkeld en Zijn woorden gingen verloren in het lawaai van hun stemmen. Deze mensen waren er prat op gegaan, dat ze de wet hielden; maar nu hun vooroordelen geraakt waren, waren ze bereid een moord te begaan. De vergadering werd afgebroken en ze sloegen hun handen aan Jezus en wierpen Hem uit de synagoge en de stad uit. Allen schenen Zijn dood te wensen. Ze dreven Hem voort naar de rand van een afgrond, met de bedoeling Hem regelrecht daarvan af te storten. Kreten en vervloekingen vervulden de lucht. Sommigen wierpen stenen naar Hem, toen plotseling Hij uit hun midden verdween. De hemelse boodschappers, die aan Zijn zijde waren geweest in de synagoge, waren ook bij Hem te midden van de verdwaasde menigte. Ze sloten Hem in, ter bescherming tegen Zijn vijanden en leidden Hem naar een veilige plaats.

Zo beschermden engelen ook Lot en leidden hem veilig uit Sodom weg. Zo beschermden ze Elisa in het kleine bergplaatsje. Toen de omringende heuvels vol waren van paarden en wagens van de koning van Syrië en van zijn grote menigte gewapende mannen, zag Elisa hoe de nabije hellingen bedekt waren met legerscharen van God - paarden en wagens van vuur rondom de dienstknecht van de Heere. Zo zijn, door alle eeuwen heen, engelen de trouwe volgelingen van Christus nabij geweest. De vele bondgenoten van het kwaad hebben zich geschaard tegen allen die willen overwinnen; maar Christus wil, dat wij zien op de dingen die niet gezien worden, de legerscharen van de hemel, die gelegerd zijn rondom allen die God vrezen, om hen te redden. We zullen nooit weten uit welke gevaren, geziene en ongeziene, wij gered zijn door de tussenkomst van de engelen, totdat we in het licht van de eeuwigheid de voorzieningen Gods zullen aanschouwen. Dan zullen we weten

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

dat het gehele hemelse gezin belang stelde in het gezin hier beneden en dat boodschappers van de troon van God van dag tot dag over onze schreden hebben gewaakt.

Toen Jezus in de synagoge de profetie voorlas, hield Hij op bij de laatste opsomming betreffende het werk van de Messias. Nadat Hij de woorden . *"Om te verkondigen het aangename jaar des Heeren"* (Lucas 4:19) gelezen had, liet Hij de zin : *"En een dag der wrake van onze God"* (Jesaja 61:2) weg. Dit was net zo waar als het eerste gedeelte van de profetie en door Zijn zwijgen hierover ontkende Jezus de waarheid niet. Maar juist over die laatste uitdrukking weidden Zijn toehoorders graag uit en die wensten ze vervuld te zien. Zij kondigden oordelen aan tegen de heidenen, zonder in te zien dat hun eigen schuld nog groter was dan de schuld van anderen. Zijzelf hadden de grootste behoefte aan de genade die ze de heidenen zo graag wilden ontzeggen. Toen Jezus die dag in de synagoge in het midden van hen stond, hadden ze de gelegenheid de oproep van de hemel te aanvaarden. Hij Die *"een welbehagen heeft in goedertierenheid"* (Micha 7:18) zou hen vol vreugde gered hebben van de vernietiging waarom hun zonden vroegen.

Hij kon hen niet opgeven zonder nog eenmaal een oproep tot berouw te doen. Tegen het einde van Zijn dienstwerk in Galilea bezocht Hij wederom de stad waar, in Zijn kinderjaren Zijn thuis was geweest. Sinds Hij daar verworpen was, hadden geruchten over Zijn prediking en Zijn wonderen het land vervuld. Nu kon niemand meer ontkennen dat Hij meer dan menselijke kracht bezat. De mensen in Nazareth wisten, dat Hij rondging, weldoende en genezende allen die door de duivel overweldigd waren. Rondom hen waren hele dorpen waar in geen enkel huis het gekreun van een zieke meer gehoord werd, want Hij was daar langs getrokken en had al hun zieken genezen. De genade die geopenbaard werd in iedere daad in Zijn leven, getuigde van Zijn Goddelijke zalving.

En terwijl ze luisterden naar Zijn woorden, werden de bewoners van Nazareth wederom bewogen door de Geest van God. Maar zelfs nu nog konden ze niet toegeven dat deze Man Die in hun midden was opgegroeid, anders of groter was dan zichzelf. Nog steeds knaagde daar de bittere herinnering dat Hij, terwijl Hij er aanspraak op maakte Zelf de Beloofde te zijn, hun in feite een plaats in Israël had ontzegd; want Hij had aangetoond, dat ze Gods gunst minder waardig waren dan een heidense man en vrouw. Daarom wilden ze Hem niet aannemen als de Christus Gods, hoewel ze elkander vroegen: *"Van waar heeft Hij die wijsheid en die krachten?"* Vanwege hun ongeloof kon de Heiland niet veel werken onder hen verrichten. Slechts weinig harten stonden open voor Zijn zegeningen en met tegenzin vertrok Hij, om nooit weer terug te keren.

Het ongeloof, dat zij eenmaal gekoesterd hadden, bleef de mensen in Nazareth beheersen. En evenzo beheerste dat het Sanhedrin en het volk. Voor de priesters en het volk was het eerste verwerpen van de openbaring van de macht van de Heilige Geest het begin van het einde. Om te bewijzen dat het goed was geweest, dat ze deze openbaring de eerste maal verworpen hadden, bleven ze onnodige tegenwerpingen maken op de woorden van Christus. Hun verwerping van de Geest vond zijn toppunt in het kruis van Golgotha, in de verwoesting van hun stad en in het verstrooien van het volk in alle windrichtingen.

O, hoe verlangde Christus ernaar, de kostbare schatten van de waarheid voor Israël open te leggen! Maar zij waren geestelijk zó verblind, dat het onmogelijk was,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de waarheden die verband hielden met Zijn Koninkrijk, aan hen te openbaren. Ze hielden vast aan hun eigen geloof en nutteloze plechtigheden, terwijl de waarheid van de hemel wachtte om door hen te worden aangenomen. Ze gaven hun geld uit voor kaf en lege aren, terwijl het Brood des Levens binnen hun bereik lag. Waarom gingen ze niet tot het Woord van God en zochten ijverig om te zien of zij soms dwaalden? De Schriften van het Oude Testament beschreven duidelijk ieder onderdeel van het dienstwerk van Christus en telkens weer haalde Hij de woorden van de profeten aan en verklaarde: *"Heden is dit Schriftwoord voor uw oren vervuld."* (Lucas 4:21) Wanneer zij oprecht de Schriften onderzocht zouden hebben en hun theorieën getoetst zouden hebben aan Gods Woord, zou Jezus niet hebben hoeven te wenen om hun gebrek aan berouw. Hij had dan niet hoeven te verklaren: *"Zie, uw huis wordt aan u overgelaten."* (Lucas 13:35) Ze zouden op de hoogte geweest zijn van de bewijzen door het feit dat Hij de Messias was en de ramp waardoor hun trotse stad in ruïnes veranderd werd, had afgewend kunnen worden. Maar de geest van de Joden was bekrompen geworden door hun onredelijke kwezelarij. De lessen van Christus openbaarden de gebreken van hun karakter en eisten berouw. Indien ze Zijn leer aannamen, moesten hun gewoonten worden veranderd en hun gekoesterde hoop moest worden opgegeven. Om geëerd te zijn in de hemel, moesten ze de eer van mensen opgeven. Indien zij de woorden van deze nieuwe rabbi gehoorzaamden, zouden zij moeten ingaan tegen de meningen van de grote denkers en leraars uit hun tijd.

De waarheid was niet geliefd in de dagen van Christus. Ze is ook niet geliefd in onze tijd. Ze is niet meer geliefd geweest sinds satan voor de eerste maal de mens daartoe een afkeer gaf, door hun verdichtsels voor te spiegelen die tot zelfverheerlijking leiden. Komen wij ook niet nu theorieën en leerstellingen tegen die niet gebaseerd kunnen worden op het Woord van God? De mensen houden daaraan evenzeer vast als de joden deden aan hun overleveringen.

De Joodse leiders waren vervuld van geestelijke hoogmoed. Hun verlangen naar zelfverheerlijking openbaarde zich zelfs in de dienst in het heiligdom. Zij beminden de hoogste plaatsen in de synagoge. Zij beminden de begroetingen op de marktpleinen en voelden zich gestreeld wanneer zij hun titels hoorden uit de mond van de mensen. Naarmate de ware vroomheid afnam, gingen ze meer ijveren voor hun tradities en plechtigheden.

Omdat hun begrip werd verduisterd door zelfzuchtig vooroordeel, konden zij de kracht van de veroordelende woorden van Christus niet in overeenstemming brengen met de eenvoud in Zijn leven. Ze konden het niet begrijpen, dat ware grootheid geen uiterlijk vertoon nodig heeft. De armoede van deze Man scheen volkomen tegenstrijdig te zijn met Zijn bewering dat Hij de Messias was. Ze vroegen zich af, waarom Hij zo bescheiden was, indien Hij werkelijk was wat Hij beweerde te zijn. Indien het Hem bevrediging schonk, geen wapenkracht te bezitten, wat zou er dan met hun volk gebeuren? Hoe konden de kracht en heerlijkheid waarnaar zolang was uitgezien, de volken onderwerpen aan de stad van de joden? Hadden de priesters niet geleerd, dat Israël zou heersen over de gehele aarde? En was het mogelijk dat de grote godsdienstleraars zich vergisten?

Maar het was niet alleen het ontbreken van de uiterlijke schijn in Zijn leven, dat de joden ertoe bracht om Jezus te verwerpen. Hij was de belichaming van de reinheid en zij waren onrein. Hij vertoefde onder de mensen als een voorbeeld van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

vlekkeloze onaantastbaarheid. Zijn onberispelijk leven stelde hun harten in het licht. Zijn oprechtheid openbaarde hun onoprechtheid. Het openbaarde de leegheid van hun voorgewende vroomheid en ontdekte de ongerechtigheid aan hen in haar verfoeilijk karakter. Een dergelijk licht was niet welkom.

Indien Christus de aandacht op de Farizeeën gevestigd had en hun geleerdheid en vroomheid geprezen had, zouden ze Hem met vreugde begroet hebben. Maar toen Hij sprak over het Koninkrijk van de hemelen als een uitdeling van genade aan alle mensen, bracht Hij een aspect van de godsdienst naar voren dat zij niet verdragen konden. Hun eigen voorbeeld en leer waren nooit van dien aard geweest dat ze de dienst van God begeerlijk schenen te maken. Toen ze zagen dat Jezus aandacht besteedde juist aan de mensen die zij haatten en verachtten, werden daardoor de slechtste hartstochten in hun trotse harten opgewekt. Niettegenstaande hun grootspraak, dat onder "*de Leeuw uit de stam Juda*" (Openbaringen 5:5) Israël verhoogd zou worden tot een volk dat hoger was dan alle volken, hadden ze de teleurstelling van hun eerezuchtige hoop beter kunnen verdragen dan dat ze Christus' bestraffing van hun zonden konden verdragen en de verwijten die zij alleen al door de tegenwoordigheid van Zijn reinheid voelden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 25 - De roeping bij het meer

De dag brak aan over het Meer van Galilea. De discipelen, vermoeid door een nacht van vruchteloos zwoegen, waren nog in hun vissersboten op het meer. Jezus was naar de oever gekomen om daar een rustig uur door te brengen. In de vroege morgen hoopte Hij voor korte tijd rust te vinden vanwege de menigte die Hem dag aan dag volgde. Maar al spoedig begonnen de mensen zich om Hem heen te verzamelen. Hun aantal nam snel toe, zodat men van alle zijden tegen Hem aandrong. Intussen waren de discipelen aan land gekomen. Om aan het drommen van de menigte te ontkomen stapte Jezus in de boot van Petrus en verzocht hem een eindje van de kust af te varen. Hier kon Jezus door allen beter gezien en gehoord worden en vanuit de boot leerde Hij de menigte op het strand.

Welk een toneel sloegen de engelen daar gade; hun majesteitelijke Bevelhebber, gezeten in een vissersboot die heen en weer bewogen werd door de rusteloze golven, terwijl Hij het goede nieuws van heil en behoud verkondigde aan de luisterende menigte, die opdrong tot aan de kant van het water! Hij Die geëerd werd in de hemel, maakte, in de open lucht, aan gewone mensen de grote dingen van Zijn Koninkrijk bekend. Toch zou Hij geen passender omgeving voor Zijn arbeid hebben kunnen vinden. Het meer, de bergen, de velden die zich uitstrekten, het zonlicht dat de aarde bescheen, dit alles gaf Hem onderwerpen om Zijn lessen te illustreren en daardoor de mensen op het hart te binden. En geen enkele les van Christus werd vruchteloos gegeven. Iedere boodschap van Zijn lippen bereikte een ziel als het Woord van eeuwig leven.

Ieder ogenblik kwamen er meer mensen bij de menigte op het strand. Oude mannen, die op hun stok leunden, geharde boeren van de heuvels, vissers die van hun werk op het meer terugkeerden, kooplieden en rabbi's, rijken en geleerden, ouden en jongen, brachten hun zieken en lijdenden mee en verdrongen elkander om de woorden te horen van de Goddelijke Leraar. Naar zulke tonelen hadden de profeten uitgezien, en zij schreven:

"Het land Zebulon en het land Naftali, aan de zeeweg, over de Jordaan, Galilea der heidenen: Het volk dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien, en voor hen die gezeten zijn in het land en de schaduw des doods, is een licht opgegaan." (Mattheüs 4:15,16)

Behalve de menigte aan de oever van het Meer van Gennesareth had Jezus tijdens Zijn toespraak bij het meer nog andere toehoorders in gedachten. Door de eeuwen heen ziend, zag Hij Zijn getrouwen in gevangenis en rechtszaal, in verzoeking en eenzaamheid en strijd. Ieder toneel van vreugde en strijd en verwarring stond Hem voor ogen. Met de woorden die Hij sprak tot de mensen die zich om Hem heen verzameld hadden, sprak Hij ook tot andere zielen dezelfde woorden, die tot hen zouden komen als een boodschap van hoop in beproeving, van vertroosting in smart en van hemels licht in de duisternis. Door de Heilige Geest zou de stem die daar sprak vanuit de vissersboot op het Meer van Galilea, gehoord worden om vrede te verkondigen aan de harten van mensen tot het einde der tijden.

Nadat Hij zijn toespraak beëindigd had, wendde Jezus Zich tot Petrus en vroeg hem, af te steken naar diep water en zijn netten uit te zetten voor een vangst. Maar Petrus was ontmoedigd. De gehele nacht had hij niets gevangen. In de eenzame uren had hij gedacht aan het lot van Johannes de Doper, die eenzaam wegwijnde in de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gevangenis. Hij had gedacht aan de vooruitzichten voor Jezus en Zijn volgers, aan het geringe succes van het werk in Judea en aan de kwaadwilligheid van de priesters en rabbi's. Zelfs zijn eigen arbeid mislukte hem nu en terwijl hij keek naar de lege netten, scheen de toekomst hem duister door zijn moedeloosheid. *"Meester", zei hij, "de gehele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op Uw woord zal ik de netten uitzetten."* (Lucas 5:5)

De nacht was de enige tijd die gunstig was om met netten te vissen in het heldere water van het meer. Nadat ze de gehele nacht zonder succes gewerkt hadden, scheen het hopeloos om het net overdag uit te werpen; maar Jezus had het bevel gegeven en liefde voor hun Meester bracht de discipelen ertoe te gehoorzamen. Simon en zijn broer zetten samen het net uit. Toen ze probeerden het op te halen was het aantal vissen dat daarin was, zo groot, dat het begon te scheuren. Ze waren genoodzaakt de hulp in te roepen van Jacobus en Johannes. Toen de vangst in veiligheid gebracht was, waren beide boten zó vol geladen, dat er gevaar bestond dat ze zouden zinken.

Maar Petrus dacht niet meer aan boten of lading. Voor hem was dit wonder meer dan enig ander waarvan hij getuige was geweest, een openbaring van Goddelijke macht. Hij zag in Jezus Degene Die de gehele natuur beheerste. De aanwezigheid van Goddelijkheid openbaarde zijn eigen onheiligheid. Liefde voor zijn Meester, schaamte over zijn ongelooft, dankbaarheid voor de minzaamheid van Christus, n boven alles het gevoel van onreinheid in de tegenwoordigheid van oneindige reinheid, overstelpten hem. Terwijl zijn metgezellen de inhoud van de netten in veiligheid brachten, viel Petrus de Heiland te voet, terwijl hij uitriep : *" Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens."* (Lucas 5:8)

Het was dezelfde tegenwoordigheid van Goddelijke heiligheid die de profeet Daniel als een dode had doen neervallen voor de engel Gods. Hij zei : *"Alle kleur week van mijn gelaat en ik had geen kracht meer over."* (Daniël 10:8) En toen Jesaja de heerlijkheid van de Heere aanschouwde, riep hij uit : *"Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk dat onrein van lippen is, - en mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heerscharen, gezien"*. (Jesaja 6:5) De mens, met zijn zwakheden en zonde, werd gesteld tegenover de volmaaktheid van de Goddelijkheid en hij voelde zich volkomen gebrekkig en onheilig. Zo was het met allen aan wie het vergund werd een blik te werpen op Gods grootheid en majesteit.

Petrus riep uit : *"Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens."* (Lucas 5:8) Toch klemde hij zich vast aan de voeten van Jezus, daar hij voelde, dat hij niet van Hem gescheiden kon worden. De Heiland antwoordde: *"Wees niet bevreesd, van nu aan zult gij mensen vangen."* (Lucas 5:10) Het was nadat Jesaja de heiligheid van God en zijn eigen onwaardigheid aanschouwd had, dat de Goddelijke boodschap aan hem werd toevertrouwd. En nadat Petrus tot zelfverloochening en afhankelijkheid van de Goddelijke kracht gebracht was, ontving hij de roeping voor zijn werk voor Christus.

Tot die tijd had nog geen van de discipelen zich ten volle als medewerker met Jezus verbonden. Zij waren getuige geweest van veel van Zijn wonderen en ze hadden geluisterd naar Zijn leer, maar ze hadden hun vroegere bezigheden nog niet geheel verlaten. De gevangenneming van Johannes de Doper was voor hen allen een bittere teleurstelling geweest. Als dit het resultaat was van het werk van Johannes, konden ze weinig hoop hebben voor hun Meester, met al de godsdienstige leiders tegen Hem

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

verenigd. Onder deze omstandigheden was het voor hen een opluchting om voor enige tijd terug te keren tot hun vissersbedrijf. Maar nu nodigt Jezus hen uit, hun vroeger leven te verlaten en hun belangen te verenigen met de Zijne. Petrus had deze uitnodiging aanvaard. Toen ze de kust bereikten, zei Jezus tot de drie andere discipelen: *"Komt achter Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken."* (Mattheüs 4:19) Onmiddellijk verlieten ze alles en volgden Hem.

Voordat Hij hun vroeg om hun netten en vissersboten te verlaten, had Jezus hun de verzekering gegeven, dat God in hun behoeften zou voorzien. Het gebruik van de boot van Petrus voor het evangeliewerk was rijkelijk beloond. Hij Die *"rijk"* is *"voor allen die Hem aanroepen"* (Romeinen 10:12), heeft gezegd: *"Geef en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat"*. (Lucas 6:38) Met deze maat had Hij de dienst van Zijn discipelen beloond. En iedere offerande die in Zijn dienst gebracht wordt, zal vergoed worden naar *"de uitnemende rijkdom Zijner genade."* (Efeze 2:7)

Gedurende die droeve nacht op het meer, toen ze gescheiden waren van Christus, werden de discipelen sterk terneergedrukt door ongeloof en waren vermoeid door de vruchteloze arbeid. Maar Zijn tegenwoordigheid deed hun geloof opleven en bracht hun vreugde en succes. Zo is het ook met ons; zonder Christus is onze arbeid vruchteloos en komen we er gemakkelijk toe te wantrouwen en te murmureren. Maar wanneer Hij nabij is en we werken onder Zijn aanwijzingen, verheugen we ons in de openbaring van Zijn macht. Het is satans werk de ziel te ontmoedigen; het is Christus' werk om te inspireren tot geloof en hoop.

De diepere les die dit wonder voor de discipelen bevatte, is ook een les voor ons - dat Hij Wiens woord de vissen van de zee kan verzamelen, ook indruk kan maken op de harten van de mensen en hen kan trekken door de koorden van Zijn liefde, zodat Zijn dienstknechten *"vissers van mensen"* (Mattheüs 4:19) kunnen worden.

Het waren eenvoudige, ongeletterde mensen deze vissers van Galilea maar Christus, het Licht der wereld, was rijkelijk in staat hen geschikt te maken voor de plaats waartoe Hij hen verkozen had. De Heiland verachtte onderwijs niet; want wanneer dat geleid is door de liefde Gods en toegewijd wordt aan Zijn dienst, is geestelijke ontwikkeling een zegen. Maar Hij ging de wijze mannen van Zijn tijd voorbij, omdat zij zó op zichzelf vertrouwden, dat ze geen medeleven konden opbrengen voor de lijdende mensheid en medewerkers worden van de Man van Nazareth. In hun fanatisme minachtten zij het door Christus geleerd te worden. De Heere Jezus zoekt de medewerking van hen die onbelemmerde kanalen kunnen worden voor het mededelen van Zijn genade. Het eerste wat allen die medewerkers van God willen worden, moeten leren, is de les dat ze niet op zichzelf vertrouwen; dan zijn ze gereed om het karakter van Christus aan te doen. Dit kan niet bereikt worden door een opleiding in de meest wetenschappelijke scholen. Het is de vrucht van wijsheid die van de Goddelijke Leraar alleen verkregen kan worden.

Jezus koos ongeletterde vissers, omdat zij niet waren opgeleid in de overleveringen en verkeerde gewoonten van hun tijd. Zij waren mensen met een natuurlijke begaafdheid, en zij waren nederig en bereid zich te laten onderwijzen - mannen die Hij kon opvoeden voor Zijn werk. In de gewone gang van het leven zijn er vele mensen die in de tredmolen van dagelijkse arbeid lopen, zonder zich bewust te zijn dat zij krachten bezitten die, zouden ze gebruikt worden, hen zouden maken tot

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de gelijken van de meest geëerde mannen van de wereld. Men heeft de aanraking van een bekwame hand nodig om die sluimerende vermogens op te wekken. Zulke mensen riep Jezus om Zijn medewerkers te zijn en Hij schonk hun het voordeel van de omgang met Hemzelf. Nooit hebben de grote mannen van de wereld zo'n Leraar gehad. Toen de discipelen uitgingen, na de opleiding die zij van de Heiland ontvangen hadden, waren ze niet langer onwetend en onbeschaafd. Zij waren Hem gelijk geworden in geest en karakter en de mensen zagen aan hen dat ze met Jezus geweest waren.

De hoogste taak van de opvoeding is niet zuiver het mededelen van kennis, maar het overbrengen van die levengevende energie die men ontvangt door het contact van ziel met ziel en van geest met geest. Slechts leven kan leven verwekken. Welk een voorrecht hadden dan zij, die drie jaar lang dagelijks in aanraking kwamen met dat Goddelijk leven, waaruit iedere levengevende impuls die de wereld gezegend heeft, is voortgekomen! Meer nog dan zijn metgezellen stelde Johannes, de geliefde discipel, zich open voor de kracht van dat wonderlijke leven. Hij zegt : *"Het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is."* (1 Johannes 1:2) *"Immers uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade."* Johannes 1:16) De apostelen van onze Heere hadden niets in zich dat hun heerlijkheid gaf. Het was duidelijk dat het succes van hun arbeid alleen aan God te danken was. Het leven van deze mannen, het karakter dat zij ontwikkelden en het machtige werk dat God door hen tot stand bracht, zijn een getuigenis van wat Hij zal doen voor allen die zich laten leren en gehoorzaam zijn.

Hij die Christus het meest liefheeft, zal het meeste goed kunnen doen. Er is geen grens aan de bruikbaarheid van iemand die, door zichzelf opzij te zetten, ruimte maakt voor de werking van de Heilige Geest in zijn hart en een leven leeft dat volkomen aan God is gewijd. Indien de mens de noodzakelijke discipline wil verdragen, zonder te klagen of onderweg te verzwakken, zal God hem van dag tot dag en van uur tot uur onderwijzen. Hij verlangt ernaar Zijn genade te openbaren. Indien Zijn volk de belemmeringen zal wegnemen, zal Hij het water des heils uitgieten in rijke stromen door de menselijke kanalen. Wanneer de mensen in hun eenvoudig leven aangemoedigd zouden worden om al het goede te doen wat ze konden doen, wanneer geen betugelende handen op hen gelegd zouden worden om hun ijver te onderdrukken, zouden er honderd werkers voor Christus kunnen zijn, waar er nu één is.

God neemt de mensen zoals ze zijn en vormt hen voor Zijn dienst, wanneer ze zich aan Hem willen overgeven. De Geest van God, Die in de ziel ontvangen is, zal al haar talenten versterken. Onder de leiding van de Heilige Geest ontwikkelt de geest die aan God gewijd is zonder voorbehoud, zich harmonieus en ontvangt de kracht om de eisen van God te begrijpen en te vervullen. Het zwakke, weifelende karakter wordt veranderd in een sterk en standvastig karakter. Voortdurende toewijding bewerkstelligt zo'n nauwe band tussen Jezus en Zijn discipelen, dat de christen Hem gelijk wordt in geest en karakter. Door gemeenschap met Christus zal hij helderder en ruimere ideeën krijgen. Zijn onderscheidingsvermogen zal scherper worden, zijn oordeel evenwichtiger. Hij die Christus verlangt te dienen, wordt zó versterkt door de levengevende kracht van de Zon der Gerechtigheid, dat hij in staat is veel vrucht voort te brengen tot heerlijkheid van God.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Mensen met de hoogste ontwikkeling op het gebied van kunsten en wetenschappen hebben kostbare lessen geleerd van nederig levende christenen die door de wereld als ongeletterd beschouwd werden. Maar deze onbetekenende discipelen hadden hun opleiding ontvangen aan de hoogste school die bestaat. Ze hadden gezeten aan de voeten van Hem Die sprak zoals *"nooit een mens gesproken heeft."* (Johannes 7:46)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 26 - Te Kapernaüm

Gedurende de tussenpozen van Zijn reizen door het land vertoefde Jezus vaak te Kapernaüm en deze plaats werd bekend als "*Zijn stad*" (Mattheüs 9:1). Kapernaüm lag aan de oever van het Meer van Galilea en bij de grens van de prachtige vlakte van Gennesareth, zo niet daarop.

De diepe ligging van het meer geeft aan de vlakte, die haar oevers omringt, het groeizame zuidelijk klimaat. Hier groeiden in de dagen van Christus de palmboom en de olijf, hier waren boom- en wijngaarden, groene akkers, een rijke overvloed van vrolijk bloeiende bloemen en dit alles werd bevochtigd door de levende stromen die uit de rotsen ontsprongen. De oevers van het meer en de bergen die het op enige afstand omgeven, waren bezaaid met steden en dorpen. Het meer was bedekt met vissersboten. Overal was de opwinding van het drukke, werkzame leven.

Kapernaüm was zeer geschikt om het centrum te zijn van het werk van de Heiland. Omdat het aan de hoofdweg van Damascus naar Jeruzalem en Egypte gelegen was en naar de Middellandse Zee, was er veel doortrekkend verkeer. Mensen uit vele landen trokken door de stad of vertoefden daar voor een rustpauze tijdens hun heen- en terugreizen. Hier kon Jezus alle nationaliteiten en alle standen ontmoeten, de rijken en de groten zowel als de armen en nederigen en Zijn lessen zouden uitgedragen worden naar andere landen en naar vele gezinnen.

Op deze wijze zou een onderzoek van de profetieën aangemoedigd worden, de aandacht gericht worden op de Heiland en Zijn prediking aan de wereld gebracht worden.

Niettegenstaande de actie van het Sanhedrin tegen Jezus, zagen de mensen vol verlangen toe hoe Zijn zending zich zou ontwikkelen. De gehele hemel was aangedaan met belangstelling. Engelen waren de weg aan het voorbereiden voor Zijn dienstwerk, door de harten van mensen te bewerken en hen tot de Heiland te trekken.

In Kapernaüm was de zoon van de edelman, die door Christus genezen was, een getuige van Zijn macht. En de hoveling en zijn gezin getuigden van hun geloof. Toen bekend werd, dat de Leraar Zelf onder hen was, geraakte de gehele stad in opwinding. Menigeen kwam tot Hem. Op Sabbat trokken de mensen in groten getale op naar de synagoge, totdat velen van hen moesten terugkeren, omdat ze niet meer naar binnen konden.

Allen die de Heiland hoorden, "*stonden versteld over Zijn leer, want Zijn woord was met gezag*". (Lucas 4:32) "*Hij leerde hen als gezaghebbende en niet als hun schriftgeleerden*". (Mattheüs 7:29) Wat de schriftgeleerden en de oudsten leerden, was koud en formeel, als een les die ze machinaal uit het hoofd geleerd hadden. Het Woord van God bezat voor hen geen levengevende kracht. Hun eigen overleveringen en ideeën werden ervoor in de plaats gesteld. In de tot een sleur geworden reeks diensten beweerden ze dat ze de wet uitlegden, maar geen inspiratie van God beroerde hun eigen harten of die van hun toehoorders.

Jezus hield zich niet op met de verschillende strijdpunten onder de Joden. Het was Zijn werk de waarheid naar voren te brengen. Zijn woorden wierpen stromen van licht over dat wat de patriarchen en profeten geleerd hadden en de Schriften kwamen tot de mensen als een nieuwe openbaring. Nooit tevoren hadden Zijn toehoorders zulk een diepe betekenis in het Woord van God gevonden.

Jezus kwam de mensen tegemoet op hun eigen terrein, als Iemand Die op de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hoogte was van hun verwarring. Hij maakte de waarheid duidelijk door haar op de meest rechtstreekse en eenvoudigste manier naar voren te brengen. Zijn taal was zuiver, verfijnd en helder als een vloeiende stroom. Zijn stem klonk als muziek in de oren van hen die geluisterd hadden naar de eentonige stemmen van de rabbi's. Maar hoewel Zijn leer eenvoudig was, sprak Hij als Iemand met gezag. Dit kenmerk maakte Zijn leer geheel verschillend van alle andere. De rabbi's spraken twijfelend en aarzelend, alsof men de Schriften zo zou kunnen verklaren dat ze of het ene of precies het tegenovergestelde betekenden. De toehoorders raakten dagelijks meer in onzekerheid. Maar Jezus leerde dat de Schriften een onbetwistbaar gezag bezitten. Wat Zijn onderwerp ook was, het werd naar voren gebracht met kracht, alsof Zijn woorden niet bestreden konden worden.

Toch was Hij eerder ernstig dan heftig. Hij sprak als iemand die een bepaald doel wil bereiken. Hij bracht de werkelijkheden van de eeuwige wereld naar voren. In ieder onderwerp werd God geopenbaard. Jezus trachtte de ban van verdwazing die de mensen in aardse dingen gevangen houdt, te verbreken. Hij bracht de dingen van dit leven in hun juiste houding, als ondergeschikt aan de dingen van eeuwig gewicht; maar Hij ontkende het belang ervan niet. Hij leerde dat hemel en aarde met elkaar verbonden zijn en dat kennis van de Goddelijke waarheid de mens beter bereid maakt om zijn plichten in het dagelijks leven te vervullen. Hij sprak als Iemand Die vertrouwd was met de hemel, Die Zich bewust was van Zijn verhouding tot God, maar toch Zijn eenheid met ieder lid van het menselijke geslacht erkende.

Zijn boodschappen van genade verschilden naar gelang van Zijn toehoorders. Hij wist, hoe *"met het woord de moede te ondersteunen"* (Jesaja 50:4), want genade was op Zijn lippen uitgegoten, zodat Hij de schatten van waarheid op de aantrekkelijkste manier aan de mensen zou kunnen meedelen. Hij bezat tact om bevooroordeelde geesten tegemoet te treden en te verrassen met illustraties die hun aandacht in beslag namen. Door middel van het voorstellingsvermogen bereikte Hij het hart. Zijn voorbeelden nam Hij uit het dagelijks leven en hoewel ze eenvoudig waren, bevatten ze een wonderlijk diepe betekenis. De vogels in de lucht, de lilies op het veld, het zaad, de herder en zijn schapen - met deze onderwerpen illustreerde Christus eeuwige waarheid; en telkens wanneer Zijn toehoorders weer eens die dingen in de natuur zagen, dachten ze terug aan Zijn woorden. Christus' voorbeelden waren een voortdurende herhaling van Zijn lessen.

Christus vleide de mensen nooit. Hij sprak nooit over iets dat hun inbeelding of fantasie zou kunnen opwekken en Hij prees hen ook niet om hun pientere verzinsels; maar mensen die diep en onbevooroordeeld nadachten, namen Zijn leer aan en ontdekten dat hun wijsheid daardoor bevestigd werd. Zij verbaasden zich over de geestelijke waarheid die in de meest eenvoudige taal tot uitdrukking gebracht werd. De mensen die de beste opleiding genoten hadden, werden aangetrokken door Zijn woorden en de ongeletterden trokken er steeds voordeel uit. Hij had een boodschap voor de ongeletterden en Hij maakte zelfs de heidenen duidelijk dat Hij een boodschap voor hen had.

Zijn teder erbarmen viel met een genezende aanraking in de vermoeide en bezorgde harten. Zelfs te midden van de roerigheid van boze vijanden, was Hij omringd door een atmosfeer van vrede. De schoonheid van Zijn aangezicht, de lieflijkheid van Zijn karakter, boven alles de liefde die sprak uit Zijn blik en stem, trokken allen tot Hem die niet in ongelooft verhard waren. Wanneer daar niet die

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

liefelijke, medelevende geest geweest was die in iedere blik en uit ieder woord naar voren kwam, zou Hij niet in staat geweest zijn de grote menigten aan te trekken, zoals Hij dat deed. De lijdenden die bij Hem kwamen, voelden dat Hij Zijn belang verbond met het hunne als een getrouwe en tedere vriend en ze verlangden meer te weten over de waarheden die Hij leerde. De hemel werd dichterbij gebracht. Zij verlangden ernaar in Zijn tegenwoordigheid te vertoeven, zodat de vertroosting van Zijn liefde voortdurend bij hen zou zijn.

Jezus sloeg met diepe ernst de veranderende gelaatsuitdrukkingen van Zijn toehoorders gade. De gezichten die belangstelling en welgevallen uitdrukten, gaven Hem grote voldoening. Wanneer de pijlen van de waarheid in de ziel doordrongen, de hinderpalen van zelfzucht doorbraken en berouw teweegbrachten en ten slotte dankbaarheid, verheugde dit de Heiland. Wanneer Zijn ogen over de menigte van toehoorders gleden en Hij daaronder gezichten herkende die Hij eerder gezien had, lichtte Zijn gelaat op van vreugde. Hij zag in hen hoopvolle onderdanen voor Zijn Koninkrijk. Wanneer de waarheid zonder omwegen onder woorden werd gebracht en een geliefkoosd dwaalbegrip raakte, bemerkte Hij de verandering op het gelaat: de koude, afwijzende blik, die vertelde dat het licht niet welkom was. Wanneer Hij zag hoe mensen de boodschap van vrede afwezen, werd Zijn hart tot in het diepst getroffen.

Jezus sprak in de synagoge over het Koninkrijk dat Hij zou oprichten en over Zijn zending om gevangenen van satan te bevrijden. Hij werd onderbroken door een kreet van angst. Een krankzinnige snelde vanuit de menigte naar voren, terwijl hij uitriep: *"Laat af, wat hebt Gij met ons te maken, Jezus van Nazareth? Zijt Gij gekomen om ons te verderven? Ik weet wel, wie Gij zijt: de Heilige Gods."* (Lucas 4:34)

Overal heerste nu verwarring en schrik. De aandacht van de mensen werd van Christus afgeleid, en men luisterde niet meer naar Zijn woorden. Dat was satans opzet door zijn slachtoffer in de synagoge te brengen. Maar Jezus bestrafte de boze geest en zei: *"Zwijg stil en vaar uit van hem. En de boze geest wierp hem in het midden neer en voer van hem uit zonder hem enig kwaad te doen."* (Lucas 4:35)

De geest van deze diep ongelukkige zieke was verduisterd door satan maar in de tegenwoordigheid van de Heiland had een lichtstraal de duisternis doordrongen. Hij werd aangespoord te verlangen naar verlossing van de heerschappij van satan; maar de boze geest weerstond de kracht van Christus. Toen de man trachtte een beroep op Jezus te doen om hulp, legde de boze geest hem woorden in de mond en hij schreeuwde het uit in een verschrikkelijke angst. De krankzinnige begreep gedeeltelijk, dat hij in de tegenwoordigheid was van Iemand Die hem zou kunnen bevrijden, maar toen hij probeerde binnen het bereik van die machtige hand te komen, weerhield de wil van een ander hem en werden de woorden van een ander door hem geuit. De strijd tussen de macht van satan en zijn eigen verlangen om verlost te zijn, was verschrikkelijk.

Hij Die satan had overwonnen bij de verzoeking in de woestijn, werd wederom tegenover Zijn vijand gesteld. De boze geest gebruikte al zijn kracht om de macht over zijn slachtoffer te behouden. Wanneer hij hier grond zou verliezen, zou dat betekenen dat hij een overwinning aan Jezus liet. Het scheen dat de gekwelde man zijn leven zou moeten geven in de strijd met de vijand die de ondergang van zijn menselijkheid was geweest. Maar de Heiland sprak met gezag en bevrijdde de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gevangene. De man die bezeten was geweest, stond voor de verbaasde mensen, gelukkig in de vrijheid van zelfbeheersing. Zelfs de boze geest had getuigd van de Goddelijke kracht van Christus.

De man loofde God voor zijn bevrijding. De ogen die nog zo kort geleden hadden gevlamd met het vuur van waanzin, straalden nu van intelligentie en vloeiden over van tranen van dankbaarheid. De mensen stonden sprakeloos van verbazing. Zodra ze weer spreken konden, riepen ze uit: *"Wat is dit? Een nieuwe leer is deze, dat Hij met macht ook den onreinen geesten gebidet en zij Hem gehoorzaam zijn?"* (Markus 1:27) De geheime oorzaak van de ziekte die deze man gemaakt had tot een verschrikkelijke aanblik voor zijn vrienden en een last voor zichzelf, lag in zijn eigen leven. Hij was geboeid geweest door de genoegens van de zonde en had getracht het leven tot één groot carnaval te maken. Hij had niet kunnen dromen dat hij een schrik voor de wereld en een blaam voor zijn gezin zou worden. Hij meende dat hij zijn leven zou kunnen doorbrengen in argeloze dwaasheid. Maar toen hij eenmaal op het hellende vlak was, daalden zijn voeten snel af. Onmatigheid en wereldzin bedierven de edele trekken van zijn karakter en satan ging hem volkomen beheersen.

Berouw kwam te laat. Op het ogenblik waarop hij zijn rijkdom en genoegens had willen opgeven om zijn menselijkheid terug te krijgen, was hij hulpeloos in de greep van de boze gekomen. Hij was zelf naar het terrein van de vijand gegaan en satan had bezit genomen van al zijn vermogens. De verleider had hem verlokkt met vele aantrekkelijke voorstellingen; maar toen de beklagenswaardige man eenmaal in zijn macht was, werd de duivel meedogenloos in zijn wreedheid en verschrikkelijk in zijn boze bezoeken. Zo zal het gaan met allen die zich overgeven aan de boze; het betoverend genot van hun vroege en snelle carrière eindigt in de duisternis van wanhoop of de krankzinnigheid van een verwoeste ziel.

Dezelfde boze geest die Christus verzocht had in de woestijn en waarvan de krankzinnige van Kapernaüm bezeten was, beheerste de ongelovige Joden. Maar bij hen nam hij een schijn van vroomheid aan en trachtte hen te misleiden wat betreft hun motieven voor het verwerpen van de Heiland. Hun toestand was hopelozender dan die van de bezetene, want zij voelden geen behoefte aan Christus en werden daarom vastgehouden in de kracht van satan.

De periode van Christus' persoonlijk dienstwerk onder de mensen was de tijd waarin de strijdkrachten van het koninkrijk van duisternis de meeste activiteit aan de dag legden. Eeuwenlang had satan met zijn boze engelen getracht de heerschappij te verkrijgen over de lichamen en zielen van de mensen, om zonde en lijden over hen te brengen; bovendien had hij al deze ellende aan God toegeschreven. Jezus openbaarde aan de mensen het karakter van God. Hij brak de macht van satan en bevrijdde diens gevangenen. Nieuw leven en nieuwe liefde en kracht uit de hemel daalden in de harten van de mensen en de vorst van het kwaad werd opgewekt om te strijden voor de oppermacht van zijn koninkrijk. Satan verzamelde al zijn strijdkrachten en bestreed het werk van Christus bij iedere stap.

Zo zal het ook zijn in het grote laatste conflict in de strijd tussen gerechtigheid en zonde. Terwijl nieuw leven en licht en kracht neerdalen van omhoog op de discipelen van Christus, schiet er nieuw leven op van beneden en geeft kracht aan de vertegenwoordigers van satan. Kracht neemt bezit van ieder aards element. Met een geslepenheid die verkregen is door eeuwen van strijd, gaat de vorst van het kwaad te werk onder een vermomming. Hij verschijnt gekleed als een engel des lichts en grote

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

scharen zullen *"dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen."* (1 Timotheüs 4:1) In de dagen van Christus waren de leiders en leraars van Israël onmachtig om het werk van satan te weerstaan. Zij zagen voorbij aan het enige middel waardoor ze de boze geesten hadden kunnen weerstaan. Door het Woord van God overwon Christus de boze. De leiders van Israël beweerden dat ze Gods Woord verklaarden, maar ze hadden het alleen bestudeerd om steun te geven aan hun overlevering en om hun menselijke overleveringen streng te handhaven. Door hun verklaring maakten ze, dat het ideeën naar voren bracht die God nooit erin had gelegd. Hun geheimzinnige uitleg maakte onduidelijk wat Hij duidelijk had gemaakt. Zij redetwisten over onbeduidende formaliteiten en ontkenden vrijwel de meest belangrijke waarheden. Zo werd wijd en zijd ongeloof gezaaid. Gods Woord werd beroofd van Zijn kracht en boze geesten konden hun wil doordrijven.

De geschiedenis herhaalt zich. Met de Bijbel open voor zich, terwijl ze belijden eerbied te hebben voor wat de Bijbel leert, verwoesten vele godsdienstige leiders van onze tijd het geloof in de Bijbel als het Woord van God. Ze hielden zich bezig met ontleding van het Woord en stellen hun eigen mening boven de duidelijke beweringen van dit Woord. In hun handen verliest het Zijn kracht. Daarom viert ontrouw hoogtij en is de ongerechtigheid algemeen.

Wanneer satan het geloof in de Bijbel heeft ondermijnd, wijst hij de mensen op andere bronnen voor licht en kracht. Op deze wijze dringt hij zich ongemerkt in. Zij die zich afwenden van de eenvoudige leer van de Schrift en van de overtuigende kracht van de Heilige Geest van God, nodigen de boze geesten uit om de macht over te nemen. Kritiek en getheoretiseer aangaande de Schriften hebben de weg geopend voor spiritisme en theosofie - gemoderniseerde vormen van het oude heidendom - om voet aan de grond te krijgen, zelfs in de belijdende kerken van onze Heere Jezus Christus.

Zij aan zij met de prediking van het Evangelie zijn machten aan het werk die slechts het medium zijn van leugengeesten. Menigeen houdt zich louter uit nieuwsgierigheid hiermee bezig, maar wanneer hij ziet, dat hier meer dan een menselijke kracht aan het werk is, wordt hij steeds verder weggelokt, totdat hij beheerst wordt door een wil die sterker is dan de zijne. Hij kan niet ontkomen aan de geheimzinnige kracht daarvan.

De verdedigingsmiddelen van de ziel worden afgebroken. Hij heeft geen barrière meer tegen de zonde. Wanneer eenmaal de banden van Gods Woord en Zijn Geest verworpen zijn, weet niemand tot welke diepten van ontaarding hij zal verzinken. Geheime zonden en overheersende hartstochten kunnen hem even hopeloos gevangen houden als de bezetene van Kapernaüm. Toch is zijn toestand niet hopeloos.

Het middel waardoor wij de boze kunnen overwinnen, is hetzelfde middel waardoor Christus overwon - de macht van het Woord. God heerst niet over onze geest zonder dat wij daartoe toestemming geven; maar wanneer wij ernaar verlangen Zijn wil te kennen en te doen, zijn Zijn beloften de onze: *"Gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken."* (Johannes 8:32) *"Indien iemand Diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten."* (Johannes 7:17) Door geloof in deze beloften kan ieder mens bevrijd worden uit de strikken van dwaling en van de heerschappij van de zonde.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Ieder mens is vrij om te kiezen door welke macht hij beheerst wil worden. Niemand is zò laag gevallen, niemand is zò slecht, dat hij geen verlossing in Christus zou kunnen vinden. De bezetene kon in plaats van een gebed slechts de woorden van satan stamelen; toch werd de onuitgesproken kreet van het hart gehoord. Geen kreet van een hart in nood zal onopgemerkt blijven, ook al wordt die kreet misschien niet in woorden geuit. Zij die erin toestemmen in een verbonds relatie te treden met de God des hemels, worden niet overgelaten aan de macht van satan of aan de zwakheid van hun eigen natuur. Ze horen de uitnodiging van de Heiland : *"Tenzij men Mijn sterkte aangrijpt, met Mij vrede maakt."* (Jesaja 27:5) De geesten van de duisternis zullen vechten voor de ziel die eenmaal in hun macht is, maar de engelen van God zullen voor die ziel strijden met een overwinnende kracht. De Heere zegt : *"Zou ook een machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen ontkomen? Doch alzò zegt de HEERE: Ja, de gevangenen des machtigen zullen [hem] ontnomen worden, en de vangst des tirans zal ontkomen; want met uw twisters zal Ik twisten, en uw kinderen zal Ik verlossen."* (Jesaja 49:24,25)

Terwijl de aanwezigen in de synagoge nog verlamd waren van ontzag, trok Jezus Zich terug in het huis van Petrus om wat te rusten. Maar ook hier was een schaduw gevallen. De moeder van de vrouw van Petrus lag ziek, "bevangen door zware koorts." (Lucas 4:38) Jezus bestrafte de ziekte, en de zieke stond op en diende de Meester en Zijn discipelen.

Berichten over het werk van Christus verspreidden zich snel door heel Kapernaüm. Uit vrees voor de rabbi's durfden de mensen niet op de Sabbat te komen om genezen te worden maar zodra de zon verdwenen was achter de horizon, was er een grote opschudding. Vanuit de huizen, de winkels, de marktpleinen spoedden de inwoners zich naar de eenvoudige woning waar Jezus een rustplaats had gevonden. De zieken werden gebracht op rustbedden, ze kwamen geleund op hun stok, of, ondersteund door vrienden, strompelden ze tot in de nabijheid van de Heiland.

Onafgebroken kwamen ze en gingen weer weg; niemand kon immers weten, of de Genezer morgen nog onder hen zou zijn. Nooit tevoren had Kapernaüm zulk een dag beleefd. De lucht was vervuld van stemmen van triomf en kreten van bevrijding. De Heiland verheugde Zich over de vreugde die Hij had verwekt. Terwijl Hij het lijden aanschouwde van hen die bij Hem gekomen waren, werd Zijn hart met ontferming bewogen en Hij verheugde zich over het feit, dat Hij macht bezat om hun gezondheid en geluk terug te geven.

Jezus beëindigde Zijn werk niet vòòr de laatste zieke genezen was. Het was diep in de nacht toen de menigte wegging en de stilte over het huis van Simon viel. De lange, opwindende dag was voorbij en Jezus zocht rust. Maar *"vroeg, nog diep in de nacht"*, terwijl de stad nog sluimerde, stond de Heiland op *"en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar."* (Marcus 1:35)

Zo werden de dagen van Jezus' leven op aarde doorgebracht. Dikwijls zond Hij de discipelen weg om naar huis te gaan en te rusten; maar op vriendelijke wijze verzette Hij Zich tegen hun pogingen Hem van Zijn werk af te trekken. De gehele dag arbeidde Hij, leerde de onwetenden, genas de zieken, gaf het gezicht aan de blinden en voedde de schare; en in de avonduren of vroeg in de morgen ging Hij weg, naar het heiligdom dat de bergen voor Hem waren, om gemeenschap te hebben met Zijn Vader. Dikwijls bracht Hij de gehele nacht door in gebed en meditatie, en keerde dan bij het aanbreken van de dag terug naar Zijn werk onder de mensen. Vroeg in de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

morgen kwamen Petrus en zijn metgezellen bij Jezus en zeiden dat de inwoners van Kapernaüm Hem reeds zochten. De discipelen waren bitter teleurgesteld geweest over de ontvangst die Christus tot op dat ogenblik ten deel was gevallen. De autoriteiten in Jeruzalem zochten Hem te doden; zelfs Zijn eigen stadsgenoten hadden getracht Hem het leven te benemen; maar in Kapernaüm werd Hij met warme geestdrift onthaald en de hoop van de discipelen vlamde opnieuw op. Het zou kunnen zijn, dat onder de vrijheidlievende Galileeërs de aanhangers voor een nieuw koninkrijk zouden worden gevonden. Maar verbaasd hoorden ze de woorden van Christus: *"Ook aan de andere steden moet Ik het Evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden."* (Lucas 4:43)

In de opwinding die zich van Kapernaüm meester maakte, bestond het gevaar, dat het doel van Zijn zending uit het oog verloren zou worden. Het stelde Jezus niet tevreden, de aandacht op Zichzelf te richten als alleen een wonderdoener of iemand die lichamelijke ziekten genas. Hij zocht de mensen tot Zich te trekken als hun Heiland. Terwijl de mensen ernaar verlangden te geloven dat Hij gekomen was als een koning, om een aards rijk op te richten, verlangde Hij hun gedachten te keren van het aardse naar het geestelijke. Louter aards succes zou Zijn werk belemmeren.

En de bewondering van de onverschillige menigte deed Zijn geest onaangenaam aan. De drang om Zichzelf te laten gelden kwam niet voor in Zijn leven. De erbewijzen die de wereld geeft aan positie, rijkdom of talenten, waren de Zoon des mensen vreemd. Jezus gebruikte geen van de middelen die mensen aanwenden om aanhang te verkrijgen of huldebetoon af te dwingen. Eeuwen voor Zijn geboorte was van Hem voorzegd: *"Hij zal niet schreeuwen noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat doen horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren. Hij zal niet kwijnen en niet geknakt worden, tot Hij op aarde het recht zal hebben gebracht."* (Jesaja 42:2-4)

De Farizeeën zochten aanzien door hun nauwgezet in acht nemen van de ceremoniën en door praalzucht met hun godsverering en aalmoezen. Zij bewezen hun ijver voor de zaak van de godsdienst door dit het onderwerp van gesprek te maken. Discussies tussen tegengestelde sekten waren luid en langdurig en het was niets ongewoons wanneer men op straat de boze twistgesprekken van vooraanstaande wetgeleerden hoorde.

Het leven van Jezus was een opmerkelijke tegenstelling tot dit alles. In dat leven zag men nooit een luidruchtig twistgesprek, geen praalzucht met godsverering, geen daad die erop gericht was bijval te verwekken. Christus was geborgen in God en God werd geopenbaard in het karakter van Zijn Zoon. Jezus verlangde dat de gedachten van de mensen op deze openbaring gericht en hun huldeblijken daaraan betuigd zouden worden.

De Zon der Gerechtigheid brak niet in schittering uit over de wereld om de zintuigen met Zijn heerlijkheid te verblinden. Er staat geschreven van Christus: *"Zo zeker als de dageraad is Zijn opgang."* (Hosea 6:3) Rustig en zacht breekt het daglicht aan over de aarde, verdrijft de schaduw van de duisternis en wekt de wereld tot leven. Zo ging de Zon der Gerechtigheid op met *"genezing onder haar vleugelen."* (Maleachi 4:2)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 27 - Gij kunt mij reinigen

Het meest gevreesd. Haar ongeneeslijke en besmettelijke aard en de verschrikkelijke uitwerking ervan op de slachtoffers vervulde zelfs de moedigste met vrees. Onder de Joden werd ze beschouwd als een oordeel voor een bepaalde zonde en daarom werd ze genoemd: "de plaag", "de vinger Gods". Daar ze diep geworteld was, onuitwisbaar en dodelijk, werd ze beschouwd als een symbool van de zonde. Door de ceremoniële wet werd de melaatse onrein verklaard. Als iemand die reeds gestorven was, werd hij verbannen uit de plaatsen waar mensen woonden. Alles wat hij aanraakte was onrein. De lucht werd besmet door zijn adem. Iemand die men ervan verdacht dat hij de ziekte had moest zich vertonen aan de priesters, die hem moesten onderzoeken en een beslissing nemen omtrent zijn geval. Indien de uitspraak luidde, dat hij melaats was, werd hij geïsoleerd van zijn gezin en afgesneden van de vergadering van Israël en was gedoemd alleen omgang te hebben met mensen die aan dezelfde ziekte leden. De wet was onwrikbaar in haar eisen. Zelfs koningen en heersers werden niet uitgezonderd. Een vorst die besmet werd met deze vreselijke ziekte, moest afstand doen van de heerschappij en de gemeenschap ontvluchten.

Verbannen van zijn vrienden en zijn verwanten moest de melaatse de vloek van zijn ziekte dragen. Hij was verplicht zijn eigen ramspoed te verkondigen, zijn kleren te scheuren en alarm te slaan en daardoor allen te waarschuwen uit Zijn besmettelijke omgeving te vluchten. Het geroep: "*Onrein! Onrein!*" (Leviticus 13:45), dat op sombere toon werd geuit door de eenzame banneling, was een waarschuwingsteken dat met vrees en afschuw vernomen werd.

In het gebied waar Christus Zijn dienstwerk verrichtte waren velen van deze lijdens en het nieuws over Zijn werk dat hen bereikte, deed een sprankje hoop oplichten. Maar sinds de dagen van de profeet Eliza had men nooit iets gehoord over het reinigen van iemand die door deze ziekte was overweldigd. Zij durfden niet te verwachten dat Jezus voor hen zou doen wat Hij nog nooit voor iemand gedaan had. Er was er echter één in wiens hart het geloof begon te ontkiemen. Toch wist de man niet hoe hij Jezus kon bereiken. Hoe kon hij, afgesloten als hij was van contact met zijn medemensen, zich aan de Genezer voorstellen? En hij twijfelde eraan, of Christus hem zou genezen. Zou Hij Zich neerbuigen om iemand te genezen van wie men geloofde dat hij leed onder een oordeel Gods? Zou hij niet, evenals de Farizeeën en zelfs de geneesheren deden, een vloek over hem uitspreken en hem waarschuwen te vluchten van de verblijfplaatsen van mensen? Hij dacht aan alles wat men hem over Jezus verteld had. Niemand die om Zijn hulp gevraagd had, was afgewezen. De stakker besloot de Heiland te gaan zoeken. Hoewel hij uit de steden verbannen was, zou het kunnen gebeuren dat hij Zijn pad zou kunnen kruisen op een zijweg van de bergroutes of dat hij Hem zou kunnen vinden wanneer Hij buiten de steden aan het onderwijzen was. De moeilijkheden waren groot, maar dit was zijn enige hoop.

De melaatse wordt naar de Heiland geleid. Jezus leert aan de oever van het meer en de mensen hebben zich om Hem heen verzameld. Terwijl hij op een afstand staat, vangt de melaatse enkele woorden op van de lippen van de Heiland. Hij ziet hoe Hij de handen legt op de zieken. Hij ziet de kreupelen, de blinden, de verlamden en zij die stervende waren aan verschillende ziekten, in gezondheid opstaan, terwijl ze God prijzen voor hun verlossing. Geloof sterkt zijn hart. Hij komt steeds dichterbij de verzamelde menigte. De beperkingen die hem opgelegd zijn, de veiligheid van het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

volk en de vrees waarmee alle mensen hem aanzien, zijn vergeten. Hij denkt nog alleen aan de zalige hoop op genezing.

Hij biedt een walgelijke aanblik. De ziekte heeft hem vreselijk aangetast en zijn ontbindende lichaam is afgrijselijk om aan te zien. Wanneer de mensen hem zien, deinzen ze in paniek terug. Ze duwen elkander omver om toch maar te ontkomen aan de aanraking met hem. Sommigen trachten te verhinderen dat hij Jezus nadert, maar tevergeefs. Hij ziet noch hoort hen. Hun uitdrukkingen van walging gaan langs hem heen. Hij ziet alleen de Zoon van God. Hij hoort alleen de stem die tot de stervenden spreekt van leven. Hij dringt naar Jezus toe en werpt zich aan Zijn voeten met de kreet: *"Heere, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen."* (Mattheüs 8:2)

Jezus antwoordde: *"Ik wil het, word rein"* (Mattheüs 8:3), en legde Zijn hand op hem.

Onmiddellijk kwam er een verandering over de melaatse. Zijn vlees werd gezond, zijn zenuwen gevoelig, zijn spieren sterk. De ruwe, schilferige huid, die kenmerkend is voor melaatsheid, verdween en een zachte glans, zoals er is op de huid van een gezond kind, kwam daarvoor in de plaats.

Jezus gaf de man opdracht, het werk dat aan hem gedaan was, niet bekend te maken, maar zich meteen met een offer in de tempel voor te stellen. Een dergelijk offer kon niet aangenomen worden voordat de priesters een onderzoek hadden ingesteld en verklaard hadden, dat de man volkomen vrij was van de ziekte. Hoe onwillig ze ook mochten zijn om deze dienst te verrichten, ze konden een onderzoek en een beslissing over het geval niet ontwijken.

De woorden van de Schrift tonen aan, hoe ernstig Christus er bij de man op aandrong, dat het noodzakelijk was dat hij zou zwijgen en meteen zou handelen. *"En met een strenge vermaning zond Hij hem terstond weg, en Hij zeide tot hem: Zie toe, dat gij niemand iets zegt, maar ga heen, toon u aan de priester, en offer voor uw reiniging hetgeen Mozes heeft voorgeschreven, hun tot een getuigenis."* (Marcus 1:43,44) Indien de priesters geweten hadden hoe de melaatse genezen was, zou hun haat voor Christus hen ertoe hebben kunnen brengen een oneerlijk oordeel uit te spreken. Jezus verlangde dat de man zich in de tempel zou tonen voordat enig gerucht omtrent het wonder hen had bereikt. Aldus zou men zeker zijn van een onpartijdig oordeel en de genezen melaatse zou toestemming krijgen zich weer te verenigen met zijn familie en vrienden.

Maar Christus had nog andere dingen in gedachten toen hij de man gebod te zwijgen. De Heiland wist dat Zijn vijanden voortdurend trachtten Zijn werk te begrenzen en de mensen van Hem af te keren. Hij wist dat indien de genezing van de melaatse overal ruchtbaar zou worden, andere mensen, die aan die verschrikkelijke ziekte leden in drommen naar Hem toe zouden komen en men het gerucht zou verspreiden dat de mensen besmet zouden worden door met hen in contact te komen. Vele melaatsen zouden de gave van gezondheid niet gebruiken als een zegen voor zichzelf en voor anderen. En door de melaatsen tot Zich te trekken zou Hij aanleiding geven tot de beschuldiging, dat Hij de bepalingen van de ceremoniële wet afbreuk deed. Op deze wijze zou Zijn werk, om het Evangelie te prediken, gehinderd worden.

De gebeurtenis rechtvaardigde de vermaning van Christus. Een grote schare mensen was getuige geweest van de genezing van de melaatse en ze wilden graag de beslissing van de priesters horen. Toen de man terugkeerde bij zijn vrienden heerste daar grote opwinding. Niettegenstaande de waarschuwing van Jezus, trachtte de man

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

niet verder het feit van zijn genezing te verbergen; het zou inderdaad onmogelijk geweest zijn om het te verbergen, maar de melaatse vertelde het wijd en zijd. Daar hij meende, dat het alleen de bescheidenheid van Jezus was die hem deze beperking had opgelegd, begon hij overal de kracht van deze Grote Genezer te verkondigen. Hij begreep niet dat iedere dergelijke bekendmaking de priesters en oudsten des te vastbeslotener maakten Jezus om te brengen. De genezen man voelde dat de zegen van de gezondheid kostbaar was. Hij verheugde zich in zijn mannelijke kracht en in het feit dat hij was teruggegeven aan zijn gezin en aan de gemeenschap en hij voelde dat het onmogelijk was zich ervan te onthouden de Geneesheer Die hem had hersteld, eer te bewijzen. Maar het feit, dat hij de zaak overal uitbazuinde, had tot resultaat dat het werk van de Heiland gehinderd werd. Het maakte, dat de mensen in zulke menigten naar Hem toestroomden, dat Hij gedwongen was voor een tijd Zijn werk neer te leggen.

Iedere daad tijdens het dienstwerk van Christus had een verreichend doel. Het behelsde meer dan uit de daad zelf bleek. Zo ook in het geval met de melaatse. Terwijl Jezus allen die tot Hem kwamen diende, verlangde Hij ernaar hen te zegenen die niet kwamen. Terwijl Hij de tollenaars, de heidenen en de Samaritanen tot Zich trok, verlangde Hij ernaar de priesters en de leraars te bereiken, die waren ingesloten door hun vooroordeel en overlevering. Hij liet geen middel onbeproefd waardoor ze bereikt zouden kunnen worden. Door de genezen melaatse naar de priesters te sturen gaf Hij hun een getuigenis dat erop berekend was, hun vooroordelen te ontwapenen.

De Farizeeën beweerden dat de leer van Christus in strijd was met de wet die God hun door Mozes gegeven had; maar Zijn bevel aan de gereinigde melaatse, dat hij een offer moest brengen in overeenstemming met de wet, bewees dat deze beschuldiging vals was. Het was voor allen die gewillig waren een voldoende getuigenis om overtuigd te worden.

De leiders in Jeruzalem hadden verspieters uitgezonden om één of ander voorwendsel te vinden waaronder ze Christus ter dood zouden kunnen brengen. Hij beantwoordde dit door een bewijs te geven van Zijn liefde voor het mensdom, Zijn eerbied voor de wet en Zijn macht om te verlossen van zonde en dood. Daarom getuigde Hij van hen: *"Zij laden kwaad op Mij in plaats van goed, en haat tot loon voor Mijn liefde."* (Psalm 109:5) Hij Die op de berg het voorschrift gaf: *"Hebt uw vijanden lief"* (Mattheüs 5:44), gaf Zelf het voorbeeld in dit beginsel en Hij vergold *"geen kwaad met kwaad of laster met laster"* (1 Petrus 3:9), daarentegen zegende Hij.

Dezelfde priesters die de melaatse veroordeeld hadden tot afzondering en verbanning, bevestigden nu zijn genezing. Deze uitspraak, die in het openbaar werd aangekondigd en geregistreerd, was een blijvend getuigenis voor Christus. En toen de genezen man opnieuw werd opgenomen in de vergadering van Israël, met de verzekering van de priesters zelf, dat er geen spoor van de ziekte meer aan hem was, was hij zelf een levend getuigenis voor zijn Weldoener. Vol vreugde bracht hij zijn offer en maakte de Naam van Jezus groot. De priesters werden overtuigd van de Goddelijke kracht van de Heiland. Hun werd de gelegenheid geschonken, de waarheid te weten en gebruik te maken van het licht. Als het verworpen werd, zou het verdwijnen om nooit terug te keren. Door velen werd het licht verworpen; toch werd het niet tevergeefs gegeven. Vele harten die bewogen werden, lieten dat een tijdlang niet merken. Gedurende het leven van de Heiland scheen Zijn zending slechts weinig

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de wederliefde van de priesters en leraars op te roepen, maar na Zijn hemelvaart *"gaf een talrijke schare van de priesters gehoor aan het geloof."* (Handelingen 6:7)

Het werk dat Christus deed door de melaatse te reinigen van zijn verschrikkelijke ziekte, is een illustratie van Zijn werk om de ziel te reinigen van de zonde. De man die tot Jezus kwam, was *"vol melaatsheid."* (Lucas 5:12) Het dodelijk vergif ervan had het gehele lichaam doortrokken. De discipelen trachtten hun Meester ervan te weerhouden hem aan te raken, want hij die een melaatse aanraakte, werd zelf onrein. Maar door Zijn hand op de melaatse te leggen werd Jezus niet bezoedeld. Zijn aanraking deelde levengevende kracht mee. De melaatsheid werd weggenomen. Zo is het met de melaatsheid der zonde, - diepgeworteld, dodelijk, en onmogelijk om gereinigd te worden door menselijke kracht. *"Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid ; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf; wonden, striemen en verse kwetsuren."* (Jesaja 1:5,6) Maar Jezus Die gekomen is om in de menselijke natuur te leven, wordt daardoor niet besmet. Zijn aanwezigheid heeft een genezende kracht voor de zondaar. Een ieder die aan Zijn voeten valt terwijl hij in het geloof zegt : *"Heere, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen"*, zal het antwoord horen: *"Ik wil, word rein."* (Mattheüs 8:2,3)

Bij sommige gevallen van genezing schonk Jezus niet direct de zegen waarom gevraagd werd. Maar in geval van melaatsheid was nauwelijks het verzoek gedaan, of het werd ingewilligd. Wanneer we bidden om aardse zegeningen, kan het antwoord op ons gebed soms op zich laten wachten, of misschien geeft God iets anders dan datgene waarom we vragen, maar dat gebeurt niet wanneer we bidden om verlossing van zonden. Het is Zijn wil ons te reinigen van zonden, ons tot Zijn kinderen te maken en ons in staat te stellen een heilig leven te leiden. Christus *"heeft Zichzelf gegeven voor onze zonden, om ons te trekken uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader."* (Galaten 1:4) *"En dit is de vrijmoedigheid die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar Zijn wil, ons verhoort. En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, weten wij, dat wij de beden verkregen hebben die wij van Hem hebben gebeden."* (1 Johannes 5:14,15) *"Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid."* (1 Johannes 1:9)

Met de genezing van de verlamde in Kapernaüm leerde Christus dezelfde waarheid opnieuw. Juist om Zijn macht te openbaren, zonden te vergeven, werd dit wonder verricht. En de genezing van de verlamde laat ook andere kostelijke waarheden zien. De gebeurtenis is vol hoop en bemoediging en houdt door haar verband met de vittende Farizeeën tevens een waarschuwend les in.

Evenals de melaatse had deze verlamde alle hoop op genezing verloren. Zijn ziekte was het gevolg van een leven van zonde en Zijn lijden was des te bitterder door het berouw. Reeds lang tevoren had hij een beroep gedaan op Farizeeën en artsen, in de hoop op verlichting voor zijn geestelijk lijden en zijn lichamelijke pijn. Maar op koude toon vertelden ze dat hij ongeneeslijk was en ze lieten hem over aan de toorn Gods. De Farizeeën beschouwden ziekte als een blijk van goddelijk misnoegen en zij hielden zich op een afstand van de zieken en behoeftigen. Toch waren dikwijls zij, die zich verhoogden, meer schuldig dan de lijdenden die door hen veroordeeld werden.

De verlamde man was volkomen hulpeloos en daar hij geen uitzicht op hulp van enigerlei zijde had, was hij in wanhoop verzonken. Toen hoorde hij over de heerlijke werken van Jezus. Men vertelde hem, dat anderen die even zondig en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hulpeloos waren als hij, genezen waren; zelfs melaatsen waren gereinigd. En de vrienden die deze dingen overbrachten, moedigden hem aan te geloven, dat ook hij misschien genezen zou worden wanneer hij tot Jezus gebracht kon worden. Maar zijn hoop verging, toen hij eraan dacht hoe de ziekte over hem gekomen was. Hij vreesde, dat de reine Geneesheer hem niet in Zijn tegenwoordigheid zou dulden.

Toch was het niet zozeer lichamelijke genezing die hij verlangde, dan wel verlichting van de last van de zonden. Wanneer hij Jezus zou kunnen zien en de verzekering zou ontvangen van vergiffenis en vrede met de Hemel, zou hij tevreden zijn te leven of te sterven, al naar de wil van God. De kreet van de stervende man was: O, dat ik in Zijn tegenwoordigheid kon komen! Er was geen tijd te verliezen; zijn weggeteerd vlees vertoonde reeds tekenen van ontbinding. Hij smeekte zijn vrienden hem op zijn bed naar Jezus te brengen en zij namen graag op zich dit te doen. Maar de menigte die zich verzameld had in en rondom het huis waar de Heiland Zich bevond, was zó dicht, dat het voor de zieke man en zijn vrienden onmogelijk was Hem te bereiken of zelfs ook maar binnen gehoorsafstand van Hem te komen.

Jezus leerde in het huis van Petrus. Naar hun gewoonte zaten de discipelen dicht bij Hem en er *"zaten ook Farizeeën en wetgeleerden die gekomen waren uit alle dorpen van Galilea en Judea en uit Jeruzalem."* (Lucas 5:17) Deze waren gekomen als spionnen; ze zochten een beschuldiging tegen Jezus. Achter deze officiële personen verdrong zich een gemengde schare, de geestdriftigen, de eerbiedigen, de nieuwsgierigen en de ongelovigen. Verschillende nationaliteiten en alle lagen van de bevolking waren vertegenwoordigd. *"En er was kracht des Heeren, zodat Hij kon genezen."* (Lucas 5:17) De Geest van leven broedde over de vergadering, maar de Farizeeën en de geleerden bemerkten deze aanwezigheid niet. Zij voelden geen behoefte en de genezing was niet voor hen. *"Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld en rijken heeft Hij ledig weggezonden."* (Lucas 1:53)

Telkens weer trachtten de dragers van de verlamde door de menigte heen te dringen, maar tevergeefs. De zieke man keek om zich heen met onuitsprekelijke zielsangst. Hoe zou hij de hoop kunnen opgeven, nu de hulp waarnaar hij zo verlangd had, zo dichtbij was? Op zijn voorstel droegen de vrienden hem naar het dak van het huis, braken het dak open en lieten hem neer aan de voeten van Jezus. Het gesprek werd onderbroken. De Heiland keek naar het bedroefde gezicht en zag hoe de smekende ogen op Hem gericht waren. Hij begreep het geval; Hij had die verwarde en twijfelende geest naar Zich toe getrokken. Terwijl de verlamde nog thuis was, had de Heiland zijn geweten overtuigd. Toen hij berouw voelde over zijn zonden en geloofde in de kracht van Jezus om hem beter te maken, hadden eerst de levengevende genadegaven van de Heiland zijn verlangend hart gezegend. Jezus had gezien hoe het eerste straaltje geloof groeide tot de overtuiging dat Hij de enige hulp voor de zondaar was en Hij had gezien, hoe dat geloof sterker werd bij iedere poging om in Zijn tegenwoordigheid te komen.

Met woorden die als muziek in de oren van de lijdende klonken, zei de Heiland: *"Zoon, zijt welgemoed, uw zonden zijn u vergeven."* (Mattheüs 9:2)

De last van wanhoop wentelt van de ziel van de zieke man; de vrede van vergeving rust op zijn ziel en doet Zijn gelaat stralen. Zijn lichamelijke pijn is verdwenen en Zijn gehele wezen wordt veranderd. De hulpeloze verlamde is genezen! De schuldbevuste zondaar heeft vergeving ontvangen!

In eenvoudig geloof nam hij de woorden van Jezus aan als de gave van een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

nieuw leven. Hij drong niet aan op een nader verzoek, maar lag daar in zalige stilte, te gelukkig om te spreken. Het licht van de hemel deed zijn gelaat stralen en de mensen zagen met ontzag naar het schouwspel.

De rabbi's hadden vol spanning gewacht om te zien hoe Christus het geval zou behandelen. Ze herinnerden zich, hoe de man een beroep om hulp op hen gedaan had en dat zij hem hoop en medelijden hadden ontzegd. Daarmede nog niet tevreden gesteld, hadden ze verklaard dat hij de vervloeking Gods onderging vanwege zijn zonden. Deze dingen kwamen hun weer vers in het geheugen toen ze de zieke man voor zich zagen. Ze merkten de belangstelling op waarmede allen het schouwspel gadesloegen en ze voelden een vreselijke angst, dat ze hun invloed op de mensen zouden verliezen.

Deze hoogwaardigheidsbekleders wisselden geen woorden met elkander maar terwijl ze elkaar aanzagen, lazen ze op elk gezicht dezelfde gedachte dat er iets gedaan moest worden om deze stroom van gevoelens te stuiten. Jezus had verklaard, dat de zonden van de verlamde vergeven waren. De Farizeeën grepen deze woorden aan als godslastering en meenden dat ze deze zonden zouden kunnen voorstellen als een doodzonde. Ze zeiden in hun hart : *"Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?"* (Markus 2:7)

Terwijl Hij Zijn blik op hen richtte, waaronder zij ineenkrompen en zich terugtrokken, zei Jezus: *"Waarom overlegt gij kwaad in uw hart? Want wat is gemakkelijker te zeggen: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel? Maar opdat gij weten moogt, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven"* - zei Hij, *Zich tot de verlamde wendende -:* *"Sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis."* (Mattheüs 9:4-6)

Dan staat de man, die op een draagbaar naar Jezus gebracht was, op met de lenigheid en kracht van de jeugd. Het levengedende bloed stroomt door zijn aderen. Ieder orgaan van zijn lichaam wordt plotseling actief. Een gloed van gezondheid verdrijft de bleekheid van de naderende dood. *"En hij stond op, nam onmiddellijk zijn matras op, en ging voor aller oog naar buiten, zodat zij allen ontzet waren en God verheerlijkten, zeggende : Zo iets hebben wij nog nooit gezien!"* (Markus 2:12)

O, wonderlijke liefde van Christus, Die Zich neerbuigt om de schuldigen en de zieken te genezen! Een Godheid Die smart heeft over de ellende van de lijdende mensheid en die verzacht! O, heerlijke Kracht, op deze wijze getoond aan de mensenkinderen! Wie kan twijfelen aan de boodschap van het heil? Wie kan de barmhartigheden van een medelijdende Verlosser versmaden?

Er was niets minder dan scheppende kracht voor nodig om de gezondheid terug te geven aan dat wegstervende lichaam. Dezelfde stem Die door te spreken leven geschonken had aan de mens die geschapen was uit het stof der aarde, had nu door te spreken leven gegeven aan de stervende verlamde. En dezelfde Kracht Die leven had geschonken aan het lichaam, had het hart vernieuwd. Hij Die *"sprak en het was er"*, Die *"gebood en het stond er"* (Psalm 33:9), had door te spreken leven gegeven aan de ziel die dood was door overtredingen en zonde. De genezing van het lichaam was een zichtbaar bewijs van de kracht die het hart vernieuwd had. Christus verzocht de verlamde op te staan en te wandelen, *"opdat gij weten moogt"*, zei Hij, *"dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven."* (Mattheüs 9:6)

De verlamde vond in Christus genezende kracht, zowel voor ziel als voor lichaam. De geestelijke genezing werd gevolgd door een lichamelijke herstel. Deze les

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

mag niet over het hoofd gezien worden. Vandaag de dag lijden duizenden mensen aan lichamelijke ziekten, die, evenals de verlamde, ernaar verlangen de boodschap: "*Uw zonden zijn u vergeven*" (Lucas 5:20), te horen. De last van de zonde, met zijn onrust en onbevredigde verlangens, is de basis voor hun ziekten. Zij vinden geen verlichting totdat ze komen tot Hem Die de ziel geneest. De vrede, die Hij alleen kan geven, zou kracht geven aan hun geest en gezondheid aan hun lichaam.

Jezus kwam opdat Hij "*de werken des duivels verbreken zou.*" (1 Johannes 3:8) "*In het Woord was leven*" (Johannes 1:4), en Hij zegt : "*Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.*" (Johannes 10:10) Hij is "*een levendmakende Geest.*" (1 Korinthe 15:45) En Hij bezit nog steeds dezelfde levengevende kracht als toen Hij op aarde de zieken genas en vergeving schonk aan de zondaar. "*Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest.*" (Psalm 103:3)

De uitwerking die de genezing van de verlamde op de mensen had, was alsof de hemel was geopend en de heerlijkheid van een betere wereld werd geopenbaard. Terwijl de man die genezen was, tussen de menigte doorging, bij iedere stap God lovende en zijn last dragende alsof deze zo licht als een veer was, weken de mensen terug om hem ruimte te geven en staarden hem aan met gezichten, verbijsterd van ontzag, terwijl ze elkaar zachtjes toefluisterden: "*Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien.*" (Lucas 5:26)

De Farizeeën stonden sprakeloos van verbazing en waren verpletterd door hun nederlaag. Ze zagen dat hier geen gelegenheid was om de menigte met hun jaloersheid aan te steken. Het heerlijke werk dat verricht was aan de man die zij overgegeven hadden aan de toorn Gods, had zulk een indruk op de mensen gemaakt, dat de rabbi's voorlopig vergeten waren. Zij zagen dat Christus een macht bezat die zij alleen aan God hadden toegekend; toch was de zachtmoedige waardigheid in Zijn optreden een opvallende tegenstelling met hun eigen hoogmoedige houding. Ze waren ontsteld en beschaamd, ze herkenden de aanwezigheid van een hoger wezen, maar beleden die niet. Hoe sterker het bewijs was, dat Jezus op aarde macht had zonden te vergeven, des te vaster verschansten ze zich achter hun ongelof. Ze verlieten het huis van Petrus, waar ze gezien hadden hoe de verlamde door Zijn woord genezen werd, met het doel nieuwe plannen te bedenken om de Zoon van God tot zwijgen te brengen.

Lichamelijke ziekten, hoe kwaadaardig en ernstig die ook waren, werden genezen door de kracht van Christus; maar de ziekte van de ziel hielden degenen die hun ogen hadden gesloten voor het licht, vaster in zijn greep. Melaatsheid en verlamming waren niet zo verschrikkelijk als fanatisme en ongelof.

In het huis van de genezen verlamde heerste grote vreugde toen hij terugkeerde in zijn gezin en met gemak het rustbed droeg, waarop hij korte tijd tevoren langzaam bij hen weggedragen was. Ze stonden bijeen met tranen van vreugde, terwijl zij nauwelijks hun ogen durfden geloven. Hij stond voor hen als een sterke man. De armen, die ze zo levenloos gezien hadden, gehoorzaamden nu snel aan zijn wil. Het vlees dat verschrompeld en loodkleurig was geweest, was nu fris en rozig. Hij liep met een stevige, vrije tred. Vreugde en hoop stonden geschreven in iedere trek van zijn gelaat en een uitdrukking van reinheid en vrede had de plaats ingenomen van de sporen van zonde en lijden. Vreugdevolle dankbaarheid steeg omhoog vanuit dat huis en God werd verheerlijkt door Zijn Zoon, Die hoop gegeven had aan de hopeloze en kracht aan de zwaarbeproofde. Deze man en zijn gezin waren

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

bereid hun leven te geven voor Jezus. Geen twijfel verduisterde hun geloof, geen ongelooft schond hun trouw aan Hem Die licht gebracht had in hun versomberd huis.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 28 - Levi – Mattheüs

Van de Romeinse ambtenaren in Palestina waren de tollenaars het meest gehaat. Het feit dat de belastingen werden opgelegd door een vreemde macht, was een voortdurende ergernis voor de Joden, daar dit hen eraan herinnerde, dat ze hun onafhankelijkheid hadden verloren. En de belastinginners waren niet alleen de instrumenten van de Romeinse onderdrukkers; zij persten af in hun eigen voordeel en verrijkten zich ten koste van het volk. Een Jood die dit ambt aannam uit de handen van de Romeinen, werd beschouwd als iemand die de eer van zijn volk verraadde. Hij werd veracht als een afvallige en werd gerangschikt onder het uitschot van de maatschappij.

Tot deze groep mensen behoorde Levi-Mattheüs, die, na de vier discipelen in Gennesareth, de volgende was die geroepen werd voor de dienst van Christus. De Farizeeën hadden Mattheüs geoordeeld naar zijn werkzaamheden, maar Jezus zag in deze man een hart dat openstond om de waarheid te ontvangen. Mattheüs had geluisterd naar wat de Heiland leerde. Toen de overtuigende Geest van God zijn zondigheid openbaarde, wilde hij de hulp van Christus invoeren; maar hij was het uitsluiten van de rabbi's gewend en hij dacht niet dat deze Grote Leraar aandacht aan hem zou schenken.

Op een dag toen de tollenaar in zijn tolhuis zat, zag hij Jezus aankomen. Groot was zijn verwondering, toen hij hoorde, hoe de woorden: "*Volg Mij*" (Mattheüs 9:9) tot hem gericht werden.

Mattheüs "*liet alles achter, stond op en volgde Hem*" (Lucas 5:28) Er was geen aarzeling, geen vragen, geen gedachte aan de lucratieve zaken die verruult zouden worden tegen armoede en ontbering. Het was hem genoeg, dat hij met Jezus zou zijn, dat hij mocht luisteren naar Zijn woorden en met Hem zou mogen samenwerken.

Zo was het ook met de discipelen die al eerder geroepen waren. Toen Jezus aan Petrus en zijn metgezellen vroeg Hem te volgen, verlieten ze onmiddellijk hun boten en netten. Sommigen van de discipelen hadden vrienden die voor hun onderhoud van hen afhankelijk waren; maar toen ze de uitnodiging van de Heiland ontvingen, aarzelden ze niet en vroegen ze niet: Waarvan moet ik leven en mijn gezin onderhouden? Ze waren gehoorzaam aan de oproep; en toen Jezus hun later vroeg: "*Toen Ik u uitzond zonder beurs of reiszak of sandalen, hebt gij toen aan iets gebrek gehad*" konden zij antwoorden: "*Aan niets.*" (Lucas 22:35)

Mattheüs in zijn rijkdom en Andreas en Petrus in hun armoede moesten dezelfde proef doorstaan; door elk werd dezelfde toewijding gedaan. Op het ogenblik waarop ze succes hadden, toen hun netten gevuld waren met vis en de drang van het oude leven het sterkst was, vroeg Jezus van Zijn discipelen bij het meer alles te verlaten voor het evangeliewerk. Zo wordt iedere ziel getoetst over de vraag of het verlangen naar tijdelijk goed of het verlangen naar de gemeenschap met Christus het sterkst is.

Principes zijn altijd veeleisend. Geen mens kan slagen in de dienst van God tenzij zijn gehele hart bij het werk betrokken is en hij alle dingen als verlies acht om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Geen mens die een voorbehoud maakt, kan een discipel van Christus zijn en nog veel minder Zijn medearbeider. Wanneer mensen het grote heil naar waarde schatten, zal de zelfopoffering van het leven van

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Christus in hun leven gezien worden. Overal waar Hij voorgaat, zullen ze vol vreugde volgen. De roeping van Mattheüs om één van de discipelen van Christus te worden, verwekte grote verontwaardiging. Het was voor een godsdienstig leraar een vergrijp tegen godsdienstige, maatschappelijke en nationale gebruiken om een tollenaar als één van zijn onmiddellijke medewerkers te kiezen. Door een beroep te doen op de vooroordelen van het volk, hoopten de Farizeeën de stroom van populaire gevoelens te doen keren tegen Jezus.

Onder de tollenaars ontstond grote belangstelling. Hun harten werden getrokken tot de Goddelijke Leraar. In de vreugde van zijn pas verkregen discipelschap verlangde Mattheüs ernaar zijn vroegere collega's tot Jezus te brengen. Daarom maakte hij een feest gereed in zijn huis en riep al zijn vrienden en verwanten bijeen. Daaronder waren niet alleen tollenaars maar vele anderen met een twijfelachtige reputatie en die in de ban gedaan waren door hun nauwgezette medemens.

Het feest werd gegeven ter ere van Jezus en Hij aarzelde niet om het beleefdheidsgebaar aan te nemen. Hij wist zeer goed, dat dit aanstoot zou geven aan de partij der Farizeeën en Hem ook zou neerhalen in de ogen van het volk. Maar geen kwestie van omzichtigheid kon invloed uitoefenen op Zijn daden. Voor Hem legden uiterlijke onderscheidingen geen enkel gewicht in de schaal. Datgene wat tot Zijn hart sprak, was een ziel die dorstte naar het water des levens.

Jezus zat als geëerde gast aan de tafel van de tollenaars en toonde door Zijn medeleven en vriendelijke omgang dat Hij de waardigheid van het mensdom erkende; en de mensen verlangden ernaar, Zijn vertrouwen waardig te worden. Zijn woorden vielen in hun dorstige harten met zegenende, levengevende kracht. Nieuwe drijfveren werden wakker gemaakt en de mogelijkheid van een nieuw leven opende zich voor deze verschoppelingen van de maatschappij.

Bij dergelijke bijeenkomsten waren niet weinigen, die Hem pas beleden na Zijn hemelvaart, onder de indruk van de leer van de Heiland. Toen de Heilige Geest werd uitgestort en er op één dag drieduizend bekeerd werden, waren er onder hen velen die de waarheid voor het eerst gehoord hadden aan de tafel van de tollenaars en sommigen van hen werden boodschappers van het Evangelie. Voor Mattheüs zelf was het voorbeeld van Jezus bij het feestmaal een voortdurende les. De verachte tollenaar werd één van de meest toegewijde evangelisten, die in zijn eigen dienstwerk de voetsporen van zijn Meester nauwgezet volgde.

Toen de rabbi's hoorden dat Jezus aanwezig was op het feest van Mattheüs, grepen ze de gelegenheid aan Hem te beschuldigen, maar zij verkozen te werken door middel van de discipelen. Door hun vooroordelen op te wekken, hoopten ze hen te vervreemden van hun Meester. Het was hun werkwijze, Christus te beschuldigen bij de discipelen en de discipelen bij Christus, en hun pijlen te richten op die plaatsen waar ze de meeste kans tot verwonden hadden. Op deze wijze heeft satan sinds de val in de hemel steeds gewerkt; en allen die proberen tweedracht en vervreemding teweeg te brengen, worden gedreven door zijn geest.

"Waarom eet uw Meester met de tollenaars en zondaars?" vroegen de jaloeerse rabbi's.

Jezus wachtte niet tot Zijn discipelen zouden antwoorden op de beschuldiging, maar Hij antwoordde Zelf: *"Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij die ziek zijn. Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

offerande; want ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.” (Mattheüs 9:12,13), “*tot bekering*” (Lucas 5:32) De Farizeeën beweerden dat zij geestelijk gezond waren en daarom geen Geneesheer nodig hadden, terwijl ze de tollenaars en heidenen beschouwden als mensen die omkwamen door ziekten van de ziel. Was het dan niet Zijn werk, als een Geneesheer juist te gaan naar die groep mensen die Zijn hulp nodig hadden? Maar hoewel de Farizeeën zo'n hoge dunk van zichzelf hadden, was hun toestand in werkelijkheid erger dan de toestand van de mensen die zij verachtten. De tollenaars waren minder dweeppzuchtig en minder zelfgenoegzaam en stonden daarom meer open voor de invloed van de waarheid. Jezus zei tot de rabbi's: *"Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande."* (Mattheüs 9:13) Zo toonde Hij aan, dat, terwijl zij beweerden dat ze het Woord van God uitlegden, ze volkomen onwetend waren van de geest ervan.

De Farizeeën waren voorlopig tot zwijgen gebracht, maar ze werden slechts vastbeslotener in hun vijandigheid. Daarna zochten ze de discipelen van Johannes de Doper op en probeerden hen tegen de Heiland op te zetten. Deze Farizeeën hadden de boodschap van de Doper niet aangenomen. Ze hadden honend gewezen op zijn matig leven, zijn eenvoudige gewoonten, zijn ruwe kleding, en ze hadden verklaard dat hij een fanaticus was. Omdat hij hun huichelarij aan de kaak stelde, hadden ze zijn woorden weerstaan en hadden geprobeerd het volk tegen hem op te zetten. De Geest van God had gewerkt aan de harten van deze spotters en hen overtuigd van zonde; maar zij hadden de Gods raad verworpen en hadden verklaard dat Johannes van de duivel bezeten was.

Toen Jezus Zich onder de mensen begaf en at en dronk aan hun tafels, beschuldigden ze Hem ervan, dat Hij een vraatzuchtig mens en een wijndrinker was. Juist de mensen die deze beschuldigingen tegen Hem inbrachten, waren zelf schuldig. Zoals God verkeerd wordt voorgesteld en door satan bekleed wordt met zijn eigen karaktertrekken, zo werden de boodschappers van de Heere door deze verdorven mensen verkeerd voorgesteld.

De Farizeeën wilden er niet over denken, dat Jezus met de tollenaars en zondaars at om het licht van de hemel te brengen aan hen die in duisternis waren. Ze wilden niet inzien dat ieder woord dat gesproken werd door de Goddelijke Leraar, een levend zaadje was dat zou ontkiemen en vrucht dragen tot eer van God. Ze hadden besloten het licht niet aan te nemen; en hoewel zij de boodschap van de Doper tegengewerkt hadden, waren ze nu bereid naar de vriendschap van Zijn discipelen te dingen, in de hoop zich van hun medewerking te verzekeren tegen Jezus. Ze lieten voorkomen dat Jezus de oude tradities verachtte; en ze stelden de strenge vroomheid van de Doper tegenover het gedrag van Jezus, Die feestvierde met tollenaars en zondaars.

De discipelen van Johannes waren op dat ogenblik in diepe smart gedompeld. Het was vòòrdat zij Jezus opzochten met de boodschap van Johannes. Hun geliefde leraar bevond zich in de gevangenis en ze brachten hun dagen door met treuren. En Jezus deed niets om Johannes te bevrijden en scheen zelfs minachting te hebben voor zijn leer. Wanneer Johannes door God gezonden was, waarom volgden Jezus en Zijn discipelen dan een zo uitermate andere gedragslijn?

De discipelen van Johannes hadden geen duidelijk begrip van het werk van Christus; ze meenden, dat er een zekere basis zou kunnen zijn voor de beschuldigingen van de Farizeeën. Veel regels die door de rabbi's gegeven waren

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

kwamen ze na en ze hoopten zelfs, dat ze gerechtvaardigd zouden worden door de werken van de wet. Vasten werden door de Joden beoefend als een daad van verdienste en de meest verhardden onder hen vastten iedere week twee dagen. De Farizeeën en de discipelen van Johannes vastten op het ogenblik dat laatstgenoemden tot Jezus kwamen met de vraag: *"Waarom vasten wij en de Farizeeën wel maar Uw discipelen niet?"* (Mattheüs 9:14)

Jezus antwoordde hen zeer zachtmoedig. Hij probeerde niet hun verkeerde opvatting betreffende het vasten te corrigeren, maar zette hen alleen terecht betreffende Zijn eigen werk. En Hij deed dit door dezelfde beeldspraak te gebruiken die de Doper zelf gebruikt had toen hij van Jezus getuigde. Johannes had gezegd: *"Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend van de bruidegom, die erbij staat en naar hem luistert, verblijdt zich met blijdschap over de stern van de bruidegom. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld."* (Johannes 3:29) De discipelen van Johannes moesten zich deze woorden van hun leraar wel herinneren toen Jezus deze illustratie overnam en zei: *"Kunnen soms bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is?"* (Mattheüs 9:15)

De Vorst des hemels verbleef onder Zijn volk. Gods grootste gave was aan de wereld gegeven. Vreugde voor de armen, want Christus was gekomen om hen erfgenamen van het Koninkrijk te maken. Vreugde voor de rijken, want Hij zou hun leren, hoe ze zich konden verzekeren van eeuwige rijkdommen. Vreugde voor de onwetenden, Hij zou hen wijs maken tot zaligheid. Vreugde voor de geleerden, Hij zou voor hen diepere mysteries openen dan ze ooit hadden doorgrondt; waarheden die verborgen geweest waren sinds de grondlegging der wereld, zouden door de zending van de Heiland voor de mensen ontsloten worden.

Johannes de Doper had zich verheugd toen hij de Heiland aanschouwde. Welk een aanleiding tot vreugde hadden dan de discipelen, die het voorrecht hadden te wandelen en te spreken met de Majesteit des hemels! Dit was voor hen geen tijd om te treuren en te vasten. Ze moesten hun harten openen om het licht van Zijn heerlijkheid te ontvangen, opdat ze het licht zouden doen stralen op hen die in duisternis waren en in de schaduw van de dood.

Het was een helder beeld die de woorden van Christus in herinnering hadden gebracht, maar daarover lag een zware schaduw, die alleen Zijn oog opmerkte. *"Er zullen echter dagen komen"*, zei Hij, *"dat de bruidegom van hen weggenomen is, en dan zullen zij vasten."* (Mattheüs 9:15) Wanneer ze zouden zien dat hun Heer verraden en gekruisigd was, zouden de discipelen treuren en vasten. In de laatste woorden die Hij tot hen sprak in de opperzaal, zei Hij: *"Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer, en nogmaals een korte tijd en gij zult Mij zien. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zult schreien en weklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij zult u bedroeven, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden."* (Johannes 16:19-20)

Wanneer Hij uit het graf zou verrijzen, zou hun droefheid in vreugde veranderd worden. Na Zijn hemelvaart zou Hij als Persoon niet bij hen zijn, maar door de Trooster zou Hij nog steeds met hen zijn en ze zouden hun tijd niet met treuren doorbrengen. Wat nu gebeurde was juist wat satan wilde. Hij wilde dat zij aan de wereld de indruk zouden geven dat zij bedrogen en teleurgesteld waren; maar door het geloof zouden ze zien op het Heiligdom hierboven, waar Jezus voor hen dienst deed; ze moesten hun harten openstellen voor de Heilige Geest, Zijn Vertegenwoordiger en in het licht van Zijn tegenwoordigheid zich verheugen. Toch

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zouden er dagen van verzoeking en beproeving komen, waarin zij in conflict zouden komen met de heersers van deze wereld en met de leiders van het koninkrijk van duisternis; wanneer Christus niet persoonlijk bij hen zou Zijn en zij er niet in slaagden de Trooster te onderscheiden, dan zou voor hen meer passen te vasten.

De Farizeeën zochten zichzelf te verheerlijken door hun strenge inachtneming van vormen, terwijl hun binnenste vol was van naijver en strijd. *"Zie", zegt de Schrift, "tot twist en tot strijd vast gij en om te slaan met snode vuist; gij vast heden niet om uw stem in de hoge te doen horen. Zou dit het vasten zijn dat Ik verkies, een dag waarop de mens zichzelf verootmoedigt: dat Hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Heere welgevallig is?"* (Jesaja 58:4,5)

Het ware vasten is niet slechts een uiterlijke vormendienst. De Schrift beschrijft het vasten dat God verkiest aldus: *"De boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken"* (Jesaja 58:6) en *"wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukte verzadigt."* (Jesaja 58:10) Hier worden de geest en het karakter van het werk van Christus naar voren gebracht. Zijn gehele leven was een opoffering van Zichzelf voor de redding van de wereld. Of Hij nu vastte in de woestijn van verzoeking of aanzat met de tollenaars op het feestmaal van Mattheüs, Hij gaf Zijn leven voor de verlossing van de verlorenen. Niet in ledig treuren, in louter lichamelijke vernedering en talrijke offeranden blijkt de ware geest van toewijding, maar die wordt getoond in het zich willig overgeven aan het dienen van God en de mensen.

Voortgaande met Zijn antwoord aan de discipelen van Johannes, sprak Jezus de volgende gelijkenis: *"Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude."* (Lucas 5:36) De boodschap van Johannes de Doper mocht niet worden verweven met overlevering en bijgeloof. Een poging om de schijnheiligheid van de Farizeeën te vermengen met de toewijding van Johannes, zou alleen de kloof tussen hen maar duidelijker maken.

Evenmin konden de beginselen van de leer van Christus verenigd worden met de vormendienst der Farizeeën. Christus zou de breuk die teweeggebracht was door de leer van Johannes niet toesluiten. Hij zou een nog duidelijker afscheiding maken tussen oud en nieuw. Jezus illustreerde dit verder met de woorden: *"En niemand doet jonge wijn in oude zakken; anders zal de jonge wijn de zakken scheuren en weglopen en de zakken gaan verloren."* (Lucas 5:37) De leren zakken die gebruikt werden als kruik om de jonge wijn in te doen, werden na verloop van tijd droog en broos en hadden daarna geen waarde meer voor dit doel. Met dit vertrouwde beeld stelde Jezus de toestand van de Joodse leiders voor. Priesters, schriftgeleerden en oversten zaten vastgeroest in een sleur van vormen en overleveringen. Hun hart was bekrompen samengetrokken als de verdroogde wijnzakken waarmee Hij hen vergeleken had. Terwijl zij zich tevreden stelden met een wettische godsdienst, was het voor hen onmogelijk om de bewaarders te worden van de levende waarheid van de hemel. Zij meenden dat hun eigen gerechtigheid al genoegzaam was en verlangden er niet naar dat er een nieuw element in hun godsdienst ingebracht moest worden. De goedgunstigheid van God aan de mensen namen ze niet aan als iets dat buiten hen omging. Zij verbonden dit met hun eigen verdiensten door hun goede werken. Het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

geloof dat door liefde werkt en de ziel zuivert, kon zich niet verenigen met de godsdienst van de Farizeeën, die bestond uit ceremoniën en menselijke verboden. De poging om de leer van Jezus te verenigen met de bestaande godsdienst zou tevergeefs zijn. De levende waarheid van God zou, evenals de gistende wijn, de oude, half vergane zakken van de overlevering van de Farizeeën doen scheuren. De Farizeeën meenden dat ze te wijs waren om onderricht te ontvangen, te rechtvaardig om redding nodig te hebben, te hoog in aanzien om de eer die van Christus komt, nodig te hebben. De Heiland keerde Zich van hen af om anderen te zoeken die de boodschap van de hemel zouden aannemen. In de ongeletterde vissers, in de tollenaar op het marktplein, in de Samaritaanse vrouw, in de gewone mensen die Hem vol vreugde hoorden, vond Hij Zijn nieuwe kruiken voor de nieuwe wijn. De instrumenten die gebruikt zullen worden voor het evangeliewerk, zijn die zielen die vol vreugde het licht aannemen dat God hun zendt. Dat zijn Zijn vertegenwoordigers, die de kennis van de waarheid aan de wereld moeten meedelen. Wanneer door de genade van Christus Zijn kinderen nieuwe kruiken zullen worden, zal Hij hen vullen met nieuwe wijn.

Hoewel de leer van Christus werd voorgesteld als nieuwe wijn, was het geen nieuwe leerstelling, maar de openbaring van datgene wat vanaf het begin geleerd was. Maar voor de Farizeeën had de waarheid Gods zijn oorspronkelijke betekenis en schoonheid verloren. Voor hen was de leer van Christus bijna in ieder opzicht nieuw en deze leer werd niet erkend en niet aanvaard.

Jezus wees op de macht die valse leer heeft om waardering en verlangen naar de waarheid te vernietigen. *"Niemand"*, zei Hij, *"die oude wijn gedronken heeft, wil jonge, want hij zegt: De oude is voortreffelijk."* (Lucas 5:39) Al de waarheid die door de patriarchen en profeten aan de wereld gegeven was, straalde in nieuwe schoonheid in de woorden van Christus. Maar de Schriftgeleerden en Farizeeën hadden geen verlangen naar de kostelijke nieuwe wijn. Voordat ze zich ontledigd hadden van de oude overleveringen, gewoonten en gebruiken, hadden ze geen plaats in geest of hart voor de leer van Christus. Ze klemde zich vast aan dode vormen en wendden zich af van de levende waarheid en de kracht Gods.

Dit zou de ondergang van de Joden blijken te zijn en het zal de ondergang worden van vele zielen in onze tijd. Duizenden maken dezelfde fout als de Farizeeën die Christus terechtwezen bij het feest van Mattheüs. Liever dan langgekoesterde ideeën op te geven, of een bepaald waandenkbeeld te verwerpen, weigeren velen de waarheid die van boven komt, van de Vader der lichten. Zij vertrouwen op zichzelf en voelen zich afhankelijk van hun eigen wijsheid en beseffen niet hun geestelijke armoede. Ze staan erop gered te worden op een manier waarbij zij een belangrijk werk kunnen doen. Wanneer zij zien dat er geen manier is om zelf bij het werk betrokken te zijn, verwerpen ze de redding die hun wordt geboden.

Een wettische godsdienst kan nooit zielen tot Christus brengen, want het is een godsdienst zonder liefde, zonder Christus. Vasten of bidden dat wordt gedreven door een geest van zelfrechtvaardiging, is een gruwel in de ogen van God. Het plechtig samenkomen voor aanbidding, de cyclus van godsdienstige plechtigheden, de uiterlijke vernedering, het indrukwekkend offeren, verkondigen dat degene die deze dingen doet, zichzelf beschouwt als rechtvaardig, als iemand die recht heeft op de hemel; maar dit alles is bedrog. Onze eigen werken kunnen nooit ons behoud kopen.

Zoals het was in de dagen van Christus, is het ook nu; de Farizeeën kennen hun geestelijke armoede niet. Tot hen komt de boodschap: *"Omdat gij zegt : Ik ben*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte, raad Ik u aan van Mij te kopen goud dat in het vuur gelouterd is, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande uwer naaktheid niet zichtbaar worde."

(Openbaring 3:17,18) Geloof en liefde zijn het goud dat in het vuur gelouterd is. Maar bij velen is het goud dof en is de rijke schat verloren gegaan. De gerechtigheid van Christus is voor hen als een ongedragen kleed, als een fontein die niet aangeroerd is. Tot hen wordt gezegd: *"Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert."* (Openbaring 2:4,5)

"De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God." (Psalm 51:19) De mens moet ontledigd worden van zichzelf voordat hij, in de volle betekenis, in Jezus kan geloven. Wanneer het eigen ik verloochend is, kan de Heere de mens tot een nieuw schepsel maken. Nieuwe kruiken kunnen nieuwe wijn bevatten. De liefde van Christus zal de gelovige bezielen met een nieuw leven. In hem die ziet op de Leidsman en Voleinder van ons geloof, zal het karakter van Christus openbaar worden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 29 – De Sabbat

De Sabbat werd geheiligd bij de schepping. Als verordineerd voor de mens, had hij zijn oorsprong toen *"de morgensterren tezamen juichten en al de Zonen Gods jubelden"*, (Job:38:7) Vrede heerste op de wereld, want de aarde was in harmonie met de hemel. *"God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed"* (Genesis 1:31); en Hij rustte in de vreugde van Zijn voltooide werk.

Omdat Hij op de Sabbat rustte ' *"zegende God de zevende dag en heiligde die"* (Genesis 2:3) zonderde die dag af voor een heilig doel. Hij gaf de Sabbat aan Adam als een dag van rust. Het was een gedenkteken van het scheppingswerk en daardoor een teken van Gods macht en van Zijn liefde. De Schrift zegt : *"Hij heeft voor Zijn wonderen een gedachtenis gesticht"*. (Psalm 111:4) *"Hetgeen van Hem niet gezien kan worden, Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit Zijn werken met het verstand doorzien"*. (Romeinen 1:20)

Alle dingen zijn geschapen door de Zoon van God. *"In den beginne was het Woord en het Woord was bij God. Alle dingen Zijn door het Woord geworden en zonder Dit is geen ding geworden dat geworden is"*. (Johannes 1:1,3) En aangezien de Sabbat een gedachtenis is aan het scheppingswerk, is deze dag een teken van de liefde en kracht van Christus.

De Sabbat richt onze aandacht op de natuur en brengt ons in gemeenschap met onze Schepper. In het lied van de vogel, het ruisen van de bomen en de muziek van de zee kunnen we steeds de stem horen van Hem Die in Eden met Adam sprak in de avondkoelte. En wanneer we Zijn kracht in de natuur aanschouwen, worden we vertroost, want het Woord, Dat alle dingen geschapen heeft, geeft ook door te spreken leven aan de ziel. Hij *"Die gesproken heeft : Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus"*. (2 Korinthe 4:6)

Deze gedachte inspireerde tot het lied *"Gij, Heere hebt mij verheugd door Uw daden, over de werken Uwer handen zal ik jubelen. Hoe groot zijn Uw werken, o Heere, zeer diep Zijn Uw gedachten."* (Psalm 92:5,6)

En de Heilige Geest verklaart door de profeet Jesaja: *"Met wie dan wilt gij God vergelijken en welk vergelijking op Hem toepassen? ... Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Is het u van de aanvang niet verkondigd? Hebt gij geen begrip van de grondvesten der aarde? Hij troont boven het rond der aarde, en haar bewoners zijn als sprinkhanen; Hij breidt de hemel uit als een doek en spant hem uit als een tent waarin men woont. ... Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? zegt de Heilige. Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij Die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid Zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter. Waarom zegt gij, o Jakob, en spreekt, o Israël: Mijn weg is voor de Heere verborgen en mijn recht gaat aan mijn God voorbij? Weet gij het niet? Hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Heere, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat ... Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerderd Hij sterkte"* (Jesaja 40:18,21,22,25-29) *"Vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met Mijn heilrijke rechterhand."* (Jesaja 41:10) *"Wendt u tot Mij en laat u verlossen, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand meer."* (Jesaja 45:22)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Dit is de boodschap die in de natuur geschreven staat, en die de Sabbat in onze gedachten moet houden. Toen de Heere Israël gebod Zijn Sabbatten te heiligen, zei Hij . *"Dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de Heere, uw God ben"*. (Ezechiël 20:20)

De Sabbat werd opgetekend in de wet die gegeven werd van de Sinaï maar het was niet voor het eerst dat Hij bekendgemaakt werd als rustdag. De Israëlieten kenden deze dag voordat ze naar Sinaï kwamen. Op weg daarheen werd de Sabbat onderhouden. Toen enkelen de Sabbat schonden, berispte de Heere hen met de woorden: *"Hoelang weigert gij Mijn geboden en wetten te onderhouden ?"* (Exodus 16:28)

De Sabbat was niet alleen voor Israël, maar voor de wereld. Hij was bekendgemaakt aan de mens in Eden en evenals de andere geboden van de decaloog, is hij bindend voor altijd. Van die wet, waarvan het vierde gebod deel uitmaakt, verklaart Christus : *"Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet"*. (Matteüs 5:18) Zolang hemel en aarde bestaan, zal de Sabbat blijven bestaan als een teken van de kracht van de Schepper. En wanneer Eden weer op aarde zal bloeien, zal door allen onder de zon Gods heilige rustdag geheiligd worden. *"Van Sabbat tot Sabbat"* zullen de bewoners van de verheerlijkte nieuwe aarde opgaan *"om zich voor Mijn aangezicht neer te buigen, zegt de Heere."* (Jesaja 66:23)

Geen andere instelling die aan de Joden gegeven was, was er zozeer op gericht hen te onderscheiden van de omringende volken als juist de Sabbat. Het was Gods bedoeling, dat het viere ervan hen zou aanwijzen als Zijn aanbidder. Het zou een teken zijn van het feit, dat zij zich verhiielden van afgoderij en dat ze verbonden waren met de ware God. Maar om de Sabbat heilig te houden, moeten de mensen zelf heilig zijn Door het geloof moeten ze deel krijgen aan de gerechtigheid van Christus. Toen het gebod : *"Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt"* (Exodus 20:8) aan Israël gegeven werd, zei de Heere ook tegen hen: *"Gij zult Mij heilige mensen zijn."* (Exodus 22:31) Alleen op deze wijze kon de Sabbat Israël onderscheiden als aanbidders van God.

Toen de Joden van God afweken en zij in gebreke bleven om door het geloof de gerechtigheid van Christus tot de hunne te maken verloor de Sabbat zijn betekenis voor hen. Satan trachtte zichzelf te verheffen en de mensen van Christus af te trekken en hij deed zijn best de Sabbat te verlagen, omdat dit een teken is van de macht van Christus. De Joodse leiders handelden naar de wil van satan door Gods rustdag te omgeven met zware eisen. In de dagen van Christus was de Sabbat zó verstoort, dat de viering daarvan eerder het karakter van zelfzuchtige en eigenmachtige mensen weerspiegelde dan het karakter van de liefhebbende hemelse Vader. De rabbi's stelden feitelijk God voor als Iemand Die wetten gaf waaraan door mensen onmogelijk gehoorzaamd kon worden. Zij brachten het volk ertoe, God te beschouwen als een tiran en te denken dat het viere van de Sabbat zoals Hij dat vereiste, de mensen hard en wreed maakte. Het was het werk van Christus om deze misvattingen uit de weg te ruimen. Hoewel de rabbi's Hem met hun onbarmhartige vijandigheid vervolgden, nam Hij zelfs niet de schijn aan van Zich te houden aan hun inzettingen, maar ging recht door zee en hield de Sabbat in overeenstemming met de wet van God. Op een Sabbatdag, toen de Heiland en Zijn discipelen terugkeerden van de plaats van aanbedding, kwamen ze door een akker met rijpend koren. Jezus had tot laat toe

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

doorgewerkt en terwijl ze door het veld liepen, begonnen de discipelen aren te plukken en de korrels te eten, nadat ze deze in hun handen gewreven hadden. Op een andere dag zou dit geen commentaar uitgelokt hebben, want iemand die door een korenveld, een boomgaard of een wijngaard trok, was vrij om te plukken wat hij wilde eten. Zie Deuteronomium 23:24,25. Maar wanneer dit op de Sabbat gebeurde, werd het beschouwd als een ontheiliging. Niet alleen was het plukken van de halmen een soort oogsten, maar het wrijven in de handen was tevens een soort dorsen. Daarom was het naar de mening van de rabbi's een dubbele overtreding.

De spionnen deden terstond hun beklag bij Jezus, door te zeggen: *"Zie, Uw discipelen doen wat men op Sabbat niet mag doe"*. (Mattheüs 12:2)

Toen Hij in Bethesda ervan werd beschuldigd de Sabbat verbroken te hebben, verdedigde Jezus zich door Zijn Zoonschap te bevestigen en te verklaren dat Hij werkte in harmonie met de Vader. Nu de discipelen aangevallen werden, citeert Hij voor Zijn beschuldigers voorbeelden uit het Oude Testament, handelingen die op de Sabbat verricht werden door mensen die in dienst van God stonden.

De Joodse leraars gingen prat op hun kennis van de Schriften en in het antwoord van de Heiland lag een verwijt voor hun onwetendheid van de Heilige Schriften. *"Hebt gij dan ook dit niet gelezen"*, zei Hij, *"wat David gedaan heeft toen hij en die met hem waren, honger kregen? Hoe hij het huis Gods binnengegaan is en de toonbroden heeft genomen en ervan gegeten heeft... waarvan niemand mag eten dan alleen de priesters?"* (Lucas 6:3,4) En Hij zeide tot hen: *"De Sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de Sabbat."* (Marcus 2:27) *"Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat op de Sabbat de priesters in de tempel de Sabbat schenden zonder schuldig te zijn? Maar Ik zeg u : Meer dan de tempel is hier."* (Mattheüs 12:5,6) *"Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de Sabbat."* (Marcus 2:28)

Wanneer het niet verkeerd was, dat David zijn honger stilde door te eten van het brood dat afgezonderd was voor een heilig doel, dan was het ook niet verkeerd, dat de discipelen in hun behoefte voorzagen door halmen te plukken op de gewijde uren van de Sabbat. Bovendien, de priesters in de tempel deden op Sabbat zwaarder werk dan op andere dagen. In wereldse zaken zou diezelfde arbeid zondig zijn, maar het werk van de priesters was in de dienst van God. Zij verrichtten die plechtige handelingen die heenwezen op de verlossende macht van Christus en hun arbeid was in overeenstemming met het doel van de Sabbat. Maar nu was Christus Zelf gekomen. Door het werk van Christus te doen, arbeidden de discipelen in de dienst van God en het was goed om dat wat noodzakelijk was voor het volbrengen van dat werk, op de Sabbatdag te doen. Christus wilde Zijn discipelen en Zijn vijanden leren, dat de dienst van God het allereerst komt. Het doel van Gods werk in deze wereld is: de verlossing van mensen; daarom is datgene wat noodzakelijk gedaan moet worden op Sabbat om dit werk te volbrengen, in overeenstemming met het Sabbatgebod. Jezus bekroonde daarna Zijn argumenten door te verklaren, dat Hij de *"Heere van de Sabbat"* (Marcus 2:28 SV) is - Iemand Die boven alle vragen en boven alle wetten staat. De eeuwige Rechter pleit de discipelen vrij van schuld, door zich te beroepen op dezelfde inzettingen waarvan zij beschuldigd werden dat zij ze overtraden.

Jezus wilde de zaak niet afdoen door Zijn vijanden slechts iets te verwijten. Hij verklaarde, dat zij in hun verblinding het doel van de Sabbat verkeerd begrepen hadden. Hij zei : *"Indien gij geweten had wat het zeggen wil: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande, dan zoudt gij geen onschuldigen hebben veroordeeld."* (Mattheüs

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

12:7) Hun talrijke harteloze gebruiken konden niet het gebrek aan oprechte onaantastbaarheid en tedere liefde aanvullen die steeds kenmerkend zal zijn voor de ware aanbidder van God.

Weer herhaalde Christus de waarheid dat offeranden op zichzelf geen waarde hebben. Zij waren een middel en geen doel. De bedoeling ervan was, mensen tot de Heiland te leiden en hen op deze wijze in harmonie met God te brengen. God hecht waarde aan liefdedienst. Wanneer die ontbreekt, is enkel de sleur van vormen een gruwel voor Hem. Zo is het ook met de Sabbat. Die was bestemd om de mens in gemeenschap met God te brengen; maar toen de geest in beslag werd genomen door vermoeiende godsdienstige gebruiken, werd de Sabbat van zijn doel beroofd. Het louter uiterlijk naleven van de Sabbat werd een aanfluiting.

Op een andere Sabbat ging Jezus de synagoge binnen en zag daar een man met een verdorde hand. De Farizeeën sloegen Hem gade, verlangend te zien, wat Hij zou doen. De Heiland wist heel goed dat, door op Sabbat te genezen, Hij beschouwd zou worden als een overtreder, maar Hij aarzelde niet om de muur van overgeleverde eisen die de Sabbat omringde, neer te halen. Jezus verzocht de zieke man naar voren te komen en vroeg toen : *"Is het geoorloofd op de Sabbat goed te doen of kwaad te doen, een leven te redden of te doden?"* (Marcus 3:4) Het was een stelregel onder de Joden, dat in gebreke te blijven wanneer men de gelegenheid had om goed te doen, gelijkstond met kwaaddoen; na te laten een leven te redden was hetzelfde als doden. Op deze wijze kwam Jezus de rabbi's op hun eigen terrein tegemoet. *"Maar zij zwegten stil. En nadat Hij hen, rondom Zich met toorn had aangezien, zeer bedroefd over de verharding van hun hart, zeide Hij tot de mens: Streck uw hand uit ! En hij strekte haar uit en zijn hand werd weder gezond."* (Marcus 3:4,5)

Toen men Hem de vraag stelde, *"of het geoorloofd is op de Sabbat te genezen"*, (Mattheüs 12:10) antwoordde Jezus : *"Wie zou er onder u zijn die één schaap heeft en die, als dit op een Sabbat in een put valt, het niet grijpen zal en eruit trekken? Hoeveel gaat niet een mens een schaap te boven? Derhalve is het geoorloofd op de Sabbat wel te doen."* (Mattheüs 12:11,12) De spionnen durfden Christus niet te antwoorden in tegenwoordigheid van de schare, uit vrees dat ze in moeilijkheden zouden komen. Zij wisten dat Hij de waarheid gesproken had. Liever dan hun overleveringen geweld aan te doen, zouden ze een mens laten lijden, terwijl ze een dier zouden redden om het verlies dat de eigenaar zou lijden, als ze het aan zijn lot overlieten. Op deze wijze werd meer zorg besteed aan een stom dier dan aan een mens, die gemaakt is naar het beeld van God. Dit laat de uitwerking zien van valse godsdiensten. Ze komen voort uit het verlangen van de mens om zich boven God te verheffen, maar het gevolg is, dat ze de mens minder maken dan een dier. Iedere godsdienst die in strijd is met soevereiniteit van God, berooft de mens van de eer die hij bij de schepping ontving en die door Christus in hem hersteld zal worden. Iedere valse godsdienst leert zijn aanhangers zich niet te bekommeren om de Menselijke noden, het lijden en de rechten van de mens. Het Evangelie hecht grote waarde aan het mensdom, dat gekocht is door het bloed van Christus en het leert ons oog te hebben voor de noden en smarten van de mens. De Heere zegt : *"Ik zal de stervelingen zeldzamer (Engelse vert. : kostbaarder) maken dan gelouterd goud en de mensen dan fijn goud van Ofir."* (Jesaja 13:12)

Toen Jezus Zich tot de Farizeeën wendde met de vraag of het geoorloofd is op de Sabbat goed te doen of kwaad te doen, leven te redden of te doden, stelde Hij hen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

oog in oog met hun eigen verdorven bedoelingen. Zij achtervolgden Zijn leven met bittere haat, terwijl Hij velen het leven redde en waar geluk bracht. Was het beter op de Sabbat te doden, zoals zij van plan waren, dan de zieken te genezen, zoals Hij gedaan had? Was het rechtvaardiger om op Gods heilige dag misdaad in het hart te dragen dan alle mensen lief te hebben, wat tot uitdrukking komt in weldaden?

Door de verdorde hand te genezen, veroordeelde Jezus de gewoonten van de Joden en liet het vierde gebod in zijn waarde die God daaraan gegeven had. *"Het is geoorloofd op de Sabbat wel te doen"*, (Mattheüs 12:12) verklaarde Hij. Door de nutteloze opmerkingen van de joden opzij te zetten, eerde Christus de Sabbat, terwijl zij die Hem aanklaagden, Gods heilige dag onteerden.

Zij die beweren, dat Christus de wet heeft afgeschaft, leren dat Hij de Sabbatswet heeft overtreden en Zijn discipelen het recht gaf om hetzelfde te doen. Aldus nemen ze in werkelijkheid hetzelfde standpunt in als de vittende joden. Daarmee spreken ze het getuigenis van Christus Zelf tegen, Die verklaarde: *"Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard en blijf in Zijn liefde."* (Johannes 15:10) Noch de Heiland noch Zijn volgelingen verbraken het Sabbatgebod. Christus was een levend getuigenis van de wet. Geen overtreding van de heilige voorschriften daarvan werd in Zijn leven gevonden. Terwijl Hij neerzag op een heel volk van getuigen die een gelegenheid zochten om Hem te veroordelen, kon Hij onbetwist zeggen: *"Wie van u overtuigt Mij van zonde?"* (Johannes 8:46)

De Heiland was niet gekomen om op te heffen wat patriarchen en profeten gesproken hadden, want Hijzelf had gesproken door deze mensen die Hem vertegenwoordigden. Alle waarheden van Gods Woord kwamen van Hem. Maar de kostbare edelstenen waren in een verkeerde zetting geplaatst. Hun kostelijk licht was gebruikt om de dwaling te dienen. God verlangde, dat ze verwijderd zouden worden uit hun zetting van dwaling en teruggebracht in het raam der waarheid. Dit werk kon alleen een Goddelijke hand volbrengen. Doordat de waarheid met dwaling was verbonden, was door de waarheid de zaak van de vijand van God en mensen gediend. Christus was gekomen om de waarheid zó te plaatsen, dat God daardoor verheerlijkt en het heil van de mensheid erdoor bewerkt zou worden. *"De Sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de Sabbat"*, (Marcus 2:27) zei Jezus. De inzettingen die God gegeven heeft, zijn voor het welzijn van mensen. *"Want het geschiedt alles om uwentwil."* (2 Korinthe 4:15) *"Hetzij Paulus, Apollos of Kefas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe; doch gij zijt van Christus, en Christus is van God."* (1 Korinthe 3:22,23) De Wet van de Tien Geboden, waarvan de Sabbat deel uitmaakt, is door God als een zegen aan Zijn volk gegeven. *"De Heere"*, zei Mozes, *"gebod ons al deze inzettingen te onderhouden en de Heere onze God te vrezen, opdat het ons altijd wel zou gaan en Hij ons in het leven zou behouden"*. (Deuteronomium 6:24) En door de Psalmist werd de boodschap aan Israël gegeven: *"Dient de Heere met vreugde, komt voor Zijn aangezicht met gejubel. Erkent, dat de Heere God is; Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe, Zijn volk, de schapen die Hij weidt. Gaat met een loflied Zijn poorten binnen, Zijn voorhoven met lofgezang"*. (Psalm 100:2-4) En aan *"allen die de Sabbat onderhouden, zodat zij hem niet ontheiligen"*, verklaart de Heere: *"Hen zal ik brengen naar Mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in Mijn bedehuis."* (Jesaja 56:6,7)

"Alzo is de Zoon des mensen Heer ook over de Sabbat." (Marcus 2:38) Deze woorden bevatten een grote les en een vertroosting. Omdat de Sabbat gemaakt is om

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de mens, is het de dag des Heeren. Een dag die Christus toebehoort. Want *"alle dingen zijn door het Woord geworden, en zonder Dit is geen ding geworden dat geworden is"*. (Johannes 1:3) Aangezien Hij alle dingen gemaakt heeft, heeft Hij ook de Sabbat gemaakt. Door Hem werd die dag afgezonderd als een gedachtenis aan het scheppingswerk. Het wijst op Hem als Schepper en als Heiligmaker. Het verklaart, dat Hij Die alle dingen in hemel en op aarde geschapen heeft, en door Wie alle dingen in stand gehouden worden, het hoofd is van de Gemeente en dat door Zijn kracht wij verzoend zijn met God. Want, wanneer Hij over Israël spreekt, zegt Hij : *"Ook gaf Ik hun Mijn Sabbatten als een teken tussen Mij en hen, opdat zij zouden weten, dat Ik, de Heere, hen heilig"* (Ezechiël 20:12). Dan is de Sabbat een teken van Christus' macht om ons heilig te maken. En hij is gegeven aan allen die door Christus geheiligd worden. Als een teken van Zijn heiligmakende kracht is de Sabbat gegeven aan allen die door Christus deel worden van het Israël Gods.

En de Heere zegt : *"Indien gij niet over de Sabbat heenloopt door uw zaken te doen op Mijn heilige dag, maar de Sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des Heeren van gewicht,.... dan zult gij u verlustigen in de Heere."* (Jesaja 58:13) Voor allen die de Sabbat aannemen als een teken van Christus' scheppende en verlossende macht, zal hij een verlustiging zijn. Doordat ze Christus in de Sabbat zien, verlustigen ze zich in Hem. De Sabbat wijst hen op de scheppingswerken als een blijk van Zijn grote verlossingsmacht. Terwijl hij de verloren vrede van Eden voor de geest brengt, vertelt het tevens over de vrede die hersteld is door de Heiland. En ieder voorwerp in de natuur herhaalt Zijn uitnodiging: *"Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven"*. (Mattheüs 11:28)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 30 - Hij stelde er twaalf aan

"En Hij ging de berg op en riep tot Zich wie Hij Zelf wilde, en zij kwamen tot Hem. En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken." Marcus 3:13,14)

Onder het beschuttende geboomte op de berghelling, op slechts kleine afstand van het Meer van Galilea, werden de twaalf geroepen tot het apostelschap en daar werd de Bergrede gehouden. De velden en heuvels waren de geliefkoosde verblijfplaatsen van Jezus en veel van Zijn onderwijs werd gegeven in de open lucht, meer dan in de tempel en de synagoge. Geen synagoge zou groot genoeg geweest zijn voor de scharen die Hem volgden: maar niet alleen om die reden verkoos Hij te leren in de velden en bossen. Jezus hield van het natuurschoon. Voor Hem was iedere rustige plaats waar Hij Zich terugtrok een gewijde tempel.

Onder de bomen van Eden hadden de eerste bewoners van de aarde hun heiligdom gekozen. Daar had Christus gesproken met de vader van het mensdom. Toen zij uit het Paradijs waren verdreven, aanbaden onze eerste voorouders nog steeds in de velden en de bossen en daar kwam Christus hen tegemoet met het Evangelie van Zijn genade. Het was Christus Die met Abraham sprak onder de terebinten van Mamre; Die met Isaäk sprak wanneer deze uitging om te bidden in de velden tegen het vallen van de avond; Die met Jakob sprak op de heuvel bij Bethel; met Mozes in de bergen van Midian; en met de jonge David, toen deze zijn kudde hoedde. Het was op aanwijzing van Christus dat vijftien eeuwen lang het Joodse volk ieder jaar hun huizen voor een week hadden verlaten en gewoond hadden in hutten die waren gemaakt van groene takken *"van sierlijke bomen..., takken van palmen, en twijgen van loofbomen en van beekwilgen"*. (Leviticus 23:40)

Gedurende de opleiding van Zijn discipelen verkoos Jezus Zich terug te trekken uit het rumoer van de stad naar de rust van de velden en de heuvels, aangezien dit meer in harmonie was met de lessen van zelfverloochening die Hij hun wilde leren. En gedurende Zijn dienstwerk verzamelde Hij graag de mensen om Zich heen onder de blauwe hemel, op een grasrijke helling van een heuvel, of op het strand bij het meer. Hier kon Hij, omringd door de werken van Zijn eigen schepping, de gedachten van Zijn toehoorders van het kunstmatige op het natuurlijke richten. In de groei en ontwikkeling van de natuur werden de beginselen van Zijn Koninkrijk geopenbaard. Wanneer de mensen hun ogen zouden opheffen naar Gods heuvels en de wonderwerken van Zijn handen zouden aanschouwen, zouden ze kostelijke lessen van Goddelijke waarheid kunnen leren. Datgene wat Christus hun leerde, zou voor hen herhaald worden in de dingen van de natuur. Zo is het met allen die de natuur ingaan met Christus in hun hart. Ze zullen voelen dat ze omgeven worden door een heilige invloed. De dingen van de natuur brengen de gelijkenissen van onze Heere onder de aandacht en herhalen Zijn raadgevingen. Door gemeenschap met God in de natuur wordt de geest verheven en vindt het hart rust.

De eerste stap moest nu gedaan worden voor de organisatie van de gemeente, die na het vertrek van Christus Hem op aarde zou moeten vertegenwoordigen. Er stond hun geen kostbaar heiligdom ter beschikking, maar de Heiland leidde Zijn discipelen naar de afgezonderde plaats die Hij liefhad en in hun gedachten werden de geestelijke ervaringen van die dag voorgoed verbonden met de schoonheid van berg

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

en dal en zee. Jezus had Zijn discipelen geroepen om hen te kunnen uitzenden als Zijn getuigen, ten einde aan de wereld te verkondigen wat zij van Hem gezien en gehoord hadden. Hun ambt was het belangrijkste waartoe menselijke wezens ooit geroepen zijn en werd alleen in belangrijkheid overtroffen door het werk van Christus Zelf. Zij zouden met God moeten samenwerken voor de redding van de wereld. Zoals in het Oude Testament de twaalf aartsvaders staan als vertegenwoordigers van Israël, zo zouden de twaalf apostelen moeten staan als vertegenwoordigers van de evangeliegemeente.

De Heiland kende het karakter van de mannen die Hij gekozen had, al hun zwakheden en fouten stonden Hem voor ogen; Hij kende de gevaren waarmee zij te kampen zouden krijgen, de verantwoordelijkheid die op hen zou rusten; en Zijn hart was vervuld met medelijden jegens deze uitverkorenen. Hij bracht de gehele nacht voor hen door in gebed, terwijl zij sliepen aan de voet van de berg. Bij het kriecken van de dag riep Hij hen tot Zich, want Hij had hun iets belangrijks mede te delen.

Deze discipelen waren reeds enige tijd met Jezus verbonden geweest in actieve arbeid. Johannes en Jacobus, Andreas en Petrus, met Filippus, Nathanaël en Mattheüs, waren nauwer met Hem verbonden geweest dan de anderen en waren van meer van Zijn wonderen getuigen geweest. Petrus, Jacobus en Johannes hadden een nog nauwer contact met Hem. Zij waren bijna voortdurend met Hem, zagen Zijn wonderen en hoorden Zijn woorden. Johannes werd nog meer vertrouwd met Jezus, zodat hij gezien werd als degene die door Jezus geliefd was. De Heiland had hen allen lief, maar Johannes had de meest ontvankelijke geest. Hij was jonger dan de anderen en met een meer kinderlijk vertrouwen opende hij zijn hart voor Jezus. Op deze wijze leefde hij meer met Christus mee en door hem werd het diepste geestelijk onderwijs van de Heiland aan de mensen meegedeeld.

Aan het hoofd van een van de groepen waarin de discipelen verdeeld werden, staat de naam van Filippus. Hij was de eerste discipel aan wie Jezus het duidelijke bevel "*Volg Mij*" (Johannes 1:44) had gegeven. Filippus kwam uit Bethsaïda, de stad van Andreas en Petrus. Hij had geluisterd naar de woorden van Johannes de Doper en had gehoord hoe deze Christus aanwees als het Lam van God. Filippus was iemand die oprecht naar de waarheid zocht, maar hij was traag van hart om te geloven. Hoewel hij zich bij Christus gevoegd had, gaf de manier waarop hij over Hem tot Nathanaël sprak, blijk dat hij niet volledig overtuigd was van de Goddelijkheid van Jezus. Hoewel Christus door de stem uit de hemel bekendgemaakt was als de Zoon van God, was Hij voor Filippus "*Jezus, de zoon van Jozef uit Nazareth.*" (Johannes 1:46) Op een andere keer, bij de spijziging van de vijfduizend, kwam Filippus' gebrek aan geloof voor de dag. Om hem op de proef te stellen, vroeg Jezus: "*Waar zullen wij brood kopen, dat dezen kunnen eten?*" (Johannes 6:5) Het antwoord van Filippus werd gekenmerkt door ongeloof: "*Tweehonderd schellingen brood is voor dezen niet genoeg, als ieder een kleine hoeveelheid zal krijgen.*" (Johannes 6:7) Jezus was bedroefd. Hoewel Filippus Zijn werken had gezien en Zijn kracht had gevoeld, bezat hij toch geen geloof. Toen de Grieken aan Filippus vragen stelden omtrent Jezus, greep hij niet de gelegenheid aan hen aan de Heiland voor te stellen, maar hij ging het Andreas vertellen. En in die laatste uren vóór de kruisiging waren het weer de woorden van Filippus die niet tot versterking van het geloof waren. Toen Thomas tot Jezus zei: "*Heere, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?*" (Johannes 14:5) antwoordde de Heiland: "*Ik ben de weg en de waarheid en het leven...*"

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Indien gij Mij kent, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben". (Johannes 14:6,7) Van Filippus kwam het antwoord waaruit ongeloof bleek: *"Heere, toon ons de Vader en het is ons genoeg."* (Johannes 14:8) Zo traag van hart, zo zwak van geloof was de discipel die drie jaar lang met Jezus was geweest.

Een gunstige tegenstelling met het ongeloof van Filippus was het kinderlijk vertrouwen van Nathanaël. Hij was een man met een zeer ernstige aard, iemand wiens geloof zich vastklemde aan ongeziene dingen. Toch was Filippus een leerling in de school van Christus en de Goddelijke Leraar verdroeg geduldig zijn ongeloof en traagheid. Toen de Heilige Geest werd uitgestort over de discipelen, werd Filippus een leraar zoals God leraars wenst. Hij wist waarvan hij sprak, en hij leerde met een zekerheid die zijn toehoorders overtuigde.

Terwijl Jezus bezig was de discipelen voor te bereiden voor hun bevestiging, drong iemand die niet geroepen was, zijn aanwezigheid bij hen op. Het was Judas Iskariot, een man die beleed dat hij een navolger van Christus was. Hij kwam nu naar voren en trachtte een plaats te verwerven in deze intieme kring van discipelen. Met grote ernst en schijnbare oprechtheid verklaarde hij: *"Meester, ik zal U volgen waar Gij ook heengaat."* (Mattheüs 8:19) Jezus wees hem niet terug en verwelkomde hem ook niet, maar sprak alleen de sombere woorden: *"De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen."* (Mattheüs 8:20) Judas geloofde dat Jezus de Messias was en door zich onder de discipelen te scharen, hoopte hij zich te verzekeren van een hoge positie in het nieuwe Koninkrijk. Deze hoop wilde Jezus hem ontnemen door op deze wijze over Zijn armoede te spreken.

De discipelen wilden graag dat Judas één van de hen zou worden. Hij had een indrukwekkend voorkomen, was een man met een scherp onderscheidingsvermogen en bruikbare talenten en zij bevalen hem bij Jezus aan als iemand die Hem goed van dienst zou kunnen zijn bij Zijn arbeid. Ze waren verrast, dat Jezus hem zo koel ontving.

De discipelen waren erg teleurgesteld geweest dat Jezus niet geprobeerd had de medewerking van de leiders in Israël veilig te stellen. Ze waren van mening dat het een vergissing was Zijn zaak niet te versterken door Zich te verzekeren van de steun van deze invloedrijke mensen. Wanneer Hij Judas afgewezen zou hebben, zouden ze in hun hart getwijfeld hebben aan de wijsheid van hun Meester. Wat daarna met Judas gebeurde zou hen het gevaar laten zien dat schuilt in het toelaten van wereldse overwegingen bij het besluiten of iemand geschikt is voor het werk van God. De samenwerking met mannen zoals die waarmee de discipelen graag hadden willen samenwerken, zou het werk overgeleverd hebben in de handen van zijn ergste vijanden.

Toch was Judas, toen hij zich bij de discipelen aansloot, niet ongevoelig voor de schoonheid van het karakter van Christus. Hij voelde de invloed van die Goddelijke kracht die zielen tot de Heiland trok. Hij Die niet gekomen was om het geknakte riet te verbreken of de kwijnende vlaspit uit te doven, wilde deze ziel niet afwijzen, terwijl er toch nog iets in hem was dat verlangend reikte naar het licht. De Heiland las het hart van Judas; Hij kende de diepte van ongerechtigheid waarin Judas, wanneer hij niet werd verlost door de genade van God, verzinken zou. Door deze man met Zichzelf te verbinden, zette Hij hem op een plaats waar hij dag aan dag in aanraking zou kunnen komen met de stroom van Zijn eigen onzelfzuchtige liefde.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Wanneer hij zijn hart zou openstellen voor Christus, zou Goddelijke genade de boze geest van zelfzucht uitbannen en zelfs Judas zou dan een onderdaan van het Koninkrijk van God kunnen worden. God neemt de mensen zoals zij zijn, met de menselijke trekken in hun karakter en leidt ze op voor Zijn dienst, wanneer ze zich onder Zijn leiding willen stellen en van Hem willen leren. Ze worden niet gekozen omdat ze volmaakt zijn, maar ondanks hun onvolmaaktheden, opdat door de kennis en het toepassen van de waarheid, zij door de genade van Christus veranderd zullen worden naar Zijn beeld.

Judas had dezelfde kansen als de andere discipelen. Hij luisterde naar dezelfde waardevolle lessen. Maar het in praktijk brengen van deze waarheid, wat Christus eiste, kwam niet overeen met de verlangens en plannen van Judas en hij wilde zijn ideeën niet opgeven om wijsheid van de hemel te ontvangen.

Op tedere wijze behandelde de Heiland de man die Zijn verrader zou worden! Bij Zijn onderwijs stond Jezus stil bij de beginselen van vrijgevigheid, die de hebzucht in de wortel treffen. Hij stelde Judas het afschuwelijk karakter van gierigheid voor ogen en dikwijls beseftte de discipel dat zijn karakter daardoor afgebeeld werd en hij op zijn zonde gewezen werd; maar hij wilde zijn ongerechtigheid niet belijden en nalaten. Hij was onafhankelijk en in plaats van de verleiding te weerstaan, bleef hij volharden in zijn frauduleuze praktijken. Christus stond voor hem, een levend Voorbeeld van datgene wat hij moest worden wanneer hij de weldaad van Goddelijke voorspraak en tussenkomst aannam; maar les na les ging voorbij aan de oren van Judas, zonder dat hij er acht op sloeg.

Jezus maakte hem geen scherpe verwijten voor zijn hebzucht, maar met Goddelijk geduld verdroeg hij deze dwalende man, terwijl Hij hem toch liet blijken, dat Hij zijn hart las als een open boek. Hij stelde hem de hoogste motieven om goed te doen voor ogen; en voor het verwerpen van het licht van de hemel zou Judas geen verontschuldiging hebben.

In plaats van in het licht te wandelen, verkoos Judas zijn gebreken vast te houden. Boze verlangens, wraakgierige hartstochten, duistere en weerspannige gedachten werden gekoesterd, totdat satan de man volkomen beheerste. Judas werd een vertegenwoordiger van de vijand van Christus.

Toen hij met Jezus in aanraking kwam, had hij enkele waardevolle karaktertrekken, die tot zegen voor de gemeente hadden kunnen worden. Wanneer hij gewillig geweest zou zijn om het juk van Christus te dragen, had hij tot de voornaamste apostelen kunnen behoren; maar hij verhardde zijn hart toen hij op zijn fouten gewezen werd en in trots en opstandigheid verkoos hij zijn eigen zelfzuchtige ambities en zo maakte zichzelf ongeschikt voor het werk dat God hem gegeven zou hebben te doen.

Alle discipelen hadden ernstige gebreken toen Jezus hen riep voor Zijn dienst. Zelfs Johannes, die het nauwst in aanraking kwam met de Zachtmoedige en Nederige, was van nature niet nederig en meegaand. Hij en zijn broer werden "*zonen des donders*" (Marcus 3:17) genoemd. Terwijl ze met Jezus waren, wekte iedere blijk van geringschatting dat jegens Hem getoond werd, hun verontwaardiging en strijd lust op. Toorn, wraaklust, een geest van kritiek, waren eigenschappen van de geliefde discipel. Hij was trots en eierzuchtig om de eerste te zijn in het Koninkrijk van God. Maar dag aan dag zag hij, in tegenstelling tot zijn eigen heftige geest, de zachtmoedigheid en verdraagzaamheid van Jezus en hoorde Zijn lessen over

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

nederigheid en geduld. Hij stelde zijn hart open voor de Goddelijke invloed en werd niet alleen een hoorder maar ook een dader van de woorden van de Heiland. Zijn ik werd verborgen in Christus. Hij leerde het juk van Christus op zich te nemen en Zijn last te dragen.

Jezus berispte Zijn discipelen, Hij waarschuwde hen en maande hen tot voorzichtigheid; maar Johannes en zijn broeders verlieten Hem niet; zij kozen Jezus, ondanks de berispingen. De Heiland trok Zich niet van hen terug om hun zwakheid en dwalingen. Tot het einde toe bleven ze Zijn beproevingen delen en de lessen van Zijn leven leren. Door op Christus te zien werden ze veranderd naar Zijn karakter.

De apostelen verschilden onderling erg in gewoonten en instelling. Daar was de tollenaar Levi-Mattheüs en de vurige zeloet Simon, onverzettelijke hater van het gezag van Rome; de edelmoedige en spontane Petrus, de laaghartige Judas; Thomas, eerlijk maar bedeesd en angstig; Filippus, traag van hart en geneigd te twifelen; en de eierzuchtige, openhartige zonen van Zebedeüs, met hun broeders. Deze mensen werden bijeengebracht, met hun verschillende gebreken, allen met aangeboren en aangekweekte neigingen tot het kwaad; maar in en door Christus zouden zij vertoeven in het gezin van God en leerden om één te worden in geloof, in leer en in geest. Ze zouden hun beproevingen hebben, hun smarten, hun meningsverschillen; maar zolang Christus in hun hart woonde, zou er geen tweedracht kunnen zijn. Zijn liefde zou leiden tot liefde voor elkander; de lessen van de Meester zouden leiden tot harmonisering van alle verschillen, waardoor de discipelen tot eenheid gebracht zouden worden, tot ze één van gedachten en één in oordeel zouden zijn. Christus is het belangrijke middelpunt en zij zouden dichter tot elkander komen naarmate ze dichter tot het Middelpunt kwamen.

Toen Jezus Zijn onderwijs aan de discipelen beëindigd had, verzamelde Hij de kleine groep dicht om Zich heen en terwijl Hij in hun midden knielde en Zijn handen op hun hoofd legde, zond Hij een gebed op, waardoor Hij hen wijdde aan Zijn heilig werk. Op deze wijze werden de apostelen door de Heere bevestigd in de evangeliedienst.

Als Zijn vertegenwoordigers onder de mensen kiest Christus geen engelen die nooit gevallen zijn, maar menselijke wezens, mensen met gelijke begeerten als degenen die zij zoeken te redden. Christus nam de menselijke natuur aan om de mensen te kunnen bereiken. De Goddelijkheid had het menselijke nodig, want zowel het Goddelijke als het menselijke waren nodig om de redding aan de wereld te brengen. De Goddelijkheid had het menselijke nodig, opdat het menselijke een verbinding zou vormen tussen God en de mens. Zo is het ook met de dienaren en boodschappers van Christus. De mens heeft een kracht buiten en boven zich nodig, om het beeld van God in hem te herstellen en hem in staat te stellen een werk voor God te doen; maar dit maakt de menselijke macht niet minder noodzakelijk. De mens grijpt de Goddelijke kracht aan, Christus woont door het geloof in het hart; en door samenwerking met het Goddelijke, wordt de menselijke kracht geschikt voor het goede. Hij Die de vissers uit Galilea riep, roept nog steeds mensen op voor Zijn dienst. En Hij is even gewillig om Zijn kracht te openbaren door ons als door de eerste discipelen. Hoe onvolmaakt en zondig wij ook mogen zijn, de Heere biedt ons aan, Zijn medewerkers te worden en van Christus te leren. Hij nodigt ons uit, het Goddelijk onderwijs te volgen, opdat wij, verbonden met Christus, de werken Gods mogen werken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

"Wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht die alles te boven gaat, van God is en niet van ons." (2 Korinthe 4:7) Daarom werd de prediking van het Evangelie toevertrouwd aan feilbare mensen en niet aan de engelen. Het is duidelijk, dat de kracht die werkt door de zwakheid van de mensen, de kracht van God is; en op deze wijze worden we ertoe aangemoedigd te geloven dat de kracht die anderen, die even zwak zijn als wijzelf, kan helpen, ook ons kan helpen. En zij die zelf "met zwakheid omvangen" zijn, moeten in staat zijn, "tegemeetkomend" te "zijn jegens de onwetenden en dwalenden." (Hebreeën 5:2)

Daar ze zelf in gevaar verkeerd hebben, kennen ze de gevaren en moeilijkheden van de weg, en om deze reden worden ze geroepen anderen die in hetzelfde gevaar verkeren, te bereiken. Er zijn zielen die verward Zijn door twijfel, beladen met zwakheden, zwak in het geloof en niet in staat de Ongeziene te grijpen; maar een vriend die ze tot zich kunnen zien komen in plaats van Christus, kan de verbindende schakel vormen om hun wankelend geloof op Christus te vestigen.

Bij het tonen van Christus aan de wereld moeten wij samenwerken met de hemelse engelen. Met bijna ongeduldig verlangen wachten de engelen op onze medewerking, want de mens moet het verbindingsmiddel zijn om met de mens in contact te komen. Wanneer we ons in algehele toewijding aan Christus geven, verheugen de engelen zich, daar zij door middel van onze stemmen mogen spreken om Gods liefde te openbaren.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 31 - De Bergrede

Zelden verzamelde Christus alleen Zijn discipelen om naar Zijn woorden te luisteren. Hij koos als Zijn gehoor niet alleen hen die de weg van het leven kenden. Het was Zijn werk om de vele mensen te bereiken die in onwetendheid en dwaling verkeerden. Hij gaf Zijn lessen van waarheid daar waar zij het verduisterde begrip konden bereiken. Hijzelf was de Waarheid, terwijl Hij daar stond met de lendenen omgord en de handen steeds uitgestrekt om te zegenen, terwijl Hij met woorden van waarschuwing, smeking en bemoediging allen die tot Hem wilden komen, trachtte op te heffen.

Hoewel de bergrede in het bijzonder voor de discipelen werd gegeven, werd ze uitgesproken terwijl een grote schare naar Hem luisterde. Na de bevestiging van de apostelen ging Jezus met hen naar de oever van het meer. Hier begonnen de mensen in de vroege morgen samen te komen. Behalve de gewone menigten uit de Galilese steden, waren er mensen uit Judea en zelfs uit Jeruzalem; uit Perea, uit Decapolis, uit Idumea, helemaal ten zuiden van Judea en uit Tyrus en Sidon, de Foenicische steden aan de kust van de Middellandse Zee. *"Daar zij hoorden, hoeveel Hij deed"* (Marcus 3:8), kwamen zij *"om Hem te horen, en genezen te worden van hun ziekten... omdat er kracht van Hem uitging, en Hij allen genas."* (Lucas 6:18,19)

Daar het smalle strand niet genoeg ruimte overliet voor iedereen om te staan en zo Zijn stem te horen, ging Jezus hen voor, de weg terug naar de kant van het gebergte. Toen Hij een vlak gedeelte bereikte, dat een aangename plaats voor bijeenkomst bood voor de grote schare, zette Hij Zich neer op het gras en Zijn discipelen en de menigte volgden Zijn voorbeeld.

De discipelen zaten altijd vlak bij Jezus. Aanhoudend drongen de mensen op Hem aan; toch begrepen de discipelen dat ze zich niet uit Zijn tegenwoordigheid moesten laten verdringen. Ze zaten dicht bij Hem om maar niet één woord van Zijn onderwijzing te verliezen. Ze waren aandachtige luisteraars, verlangend de waarheden te verstaan die zij aan alle landen en leeftijden zouden moeten bekendmaken.

Met een gevoel dat er iets meer dan gewoonlijk te verwachten was, drongen ze zich rondom hun Meester. Ze geloofden dat het koninkrijk spoedig zou worden opgericht en uit de gebeurtenissen van die morgen leidden ze met stelligheid af, dat er dienaangaande een afkondiging zou worden gedaan. Een gevoel van afwachting drong ook door tot de menigte en hun aandachtige gezichten toonden hun intense belangstelling. Terwijl de mensen daar op de groene berghelling zaten en wachtten op de woorden van de Goddelijke Leraar, werden hun harten vervuld met gedachten aan toekomstige heerlijkheid. Er waren schriftgeleerden en Farizeeën die uitzagen naar de dag waarop zij zouden heersen over de gehate Romeinen en de rijkdommen en pracht zouden bezitten van het grootste rijk ter wereld. De arme boeren en vissers hoopten de verzekering te horen, dat hun ellendige krotten, het karig voedsel, het leven van zwoegen en hun vrees voor gebrek verwisseld zouden worden voor huizen van overvloed en dagen van gemak.

In plaats van het ene ruwe kled, waarin ze zich overdag hulden en waarmede ze zich 's nachts dekten, hoopten ze dat Christus hun de rijke en kostbare gewaden van hun overwinnaars zou geven. Aller hart trilde van de trotse verwachting, dat Israël spoedig voor de ogen van de volken geëerd zou worden als het uitverkoren volk des Heeren en dat Jeruzalem verheven zou worden tot het centrum van een

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

wereldomvattend koninkrijk.

Christus stelde de hoop op aardse grootheid teleur. In de Bergrede trachtte Hij het werk ongedaan te maken dat tot stand was gebracht door verkeerd onderricht en Zijn toehoorders een juist begrip te geven van Zijn Koninkrijk en Zijn eigen karakter. Toch viel Hij de dwalingen niet op directe wijze aan. Hij zag, dat de ellende van de wereld te wijten was aan de zonde, maar toch gaf Hij hun geen levendige beschrijving van hun jammerlijke staat. Hij leerde hun iets dat oneindig veel beter was dan hetgeen ze gekend hadden. Zonder hun ideeën over het Koninkrijk van God te bestrijden, vertelde Hij hun over de voorwaarden om daar binnen te gaan liet het aan henzelf over om daaruit op te maken wat de aard van dat Koninkrijk was. De waarheden die Hij leerde zijn niet minder belangrijk voor ons dan voor de menigte die Hem volgde. Wij hebben er niet minder dan zij behoefte aan de grondbeginselen van het Koninkrijk van God te leren kennen.

De eerste woorden van Christus tot de mensen op de berg waren woorden van zegen. Zalig zijn zij, zei Hij, die hun geestelijke armoede inzien en de noodzaak voelen van verlossing. Het Evangelie moet gepredikt worden aan de armen. Niet aan hen die geestelijk trots zijn, aan hen die beweren rijk te zijn en aan geen ding gebrek hebben, wordt het geopenbaard, maar aan hen die nederig en berouwvol zijn. Slechts één bron is geopend voor de zonde, een bron voor de armen van geest.

Het trotse hart jaagt ernaar de verlossing te verdienen; maar zowel onze aanspraak op de hemel als onze geschiktheid daarvoor vinden we in de gerechtigheid van Christus. De Heere kan niets doen voor het herstel van de mens tenzij deze, overtuigd van eigen zwakheid en ontdaan van alle zelfgenoegzaamheid, zich overgeeft aan de leiding van God. Dan kan hij de gave ontvangen die God hem wil schenken. Niets wordt onthouden aan de ziel die zijn armoede voelt. Die heeft onbeperkte toegang tot Hem in Wie al de volheid woont, *"Want zo zegt de Hoge en Verhevene, Die in eeuwigheid troont en Wiens naam de Heilige is: In den hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven."* (Jesaja 57:15)

"Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden." (Mattheüs 5:4) Met deze woorden leert Christus niet, dat treuren op zichzelf de macht heeft om de zondesschuld weg te nemen. Hij hecht Zijn goedkeuring niet aan voorwendsels of opzettelijke nederigheid. De droefheid waarover Hij spreekt, bestaat niet uit zwaarmoedigheid en geklaag. Terwijl we treuren om de zonden, kunnen we ons verblijden in het kostbare voorrecht, dat wij kinderen Gods zijn.

Dikwijls treuren we omdat onze boze daden onaangename gevolgen opleveren; maar dat is geen berouw. Ware smart om de zonde is het gevolg van de werking van de Heilige Geest. De Geest openbaart de ondankbaarheid van het hart dat de Heiland veronachtzaamd en bedroefd heeft en brengt ons in diep berouw aan de voet van het kruis. Door iedere zonde wordt Jezus opnieuw gewond; en wanneer we zien op Hem Die we doorstoken hebben, treuren we om de zonden die Hem zieleangst gebracht hebben. Zulk treuren zal leiden tot het verzaken van zonde.

De wereldling zegt misschien dat deze smart een zwakheid is; maar het is de kracht die de berouwvolle mens bindt aan de Oneindige met banden die niet verbroken kunnen worden. Het laat zien, dat de engelen van God de genadegaven terugbrengen aan de ziel die verloren waren door hardheid van hart en overtreding. De tranen van de boetvaardige zijn slechts de regendroppels die voorafgaan aan het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zonlicht van heiligheid. Deze smart kondigt een vreugde aan die een levende fontein zal zijn voor de ziel. *"Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de Heere, uw God, zijt afgefallen"* (Jeremia 3:13) *"Ik zal u niet donker aanzien, want Ik ben genadig, luidt het woord des Heeren."* (Jeremia 3:12) Hij heeft beschikt aan *"de treurenden van Sion"* te geven *"hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest."* (Jesaja 61:3)

Ook voor hen die zuchten in beproeving en smart is vertroosting. De bitterheid van smart en vernedering is beter dan de uitpattingen van de zonde. Door moeilijkheden openbaart God ons de zere plekken in ons karakter, opdat we door Zijn genade onze gebreken kunnen overwinnen. Onbekende hoofdstukken over onszelf worden geopend voor ons en de proef komt of we de berisping en de raad van God zullen aanvaarden. Wanneer we in beproeving gebracht worden, mogen we niet kniezen en klagen. We moeten niet in opstand komen of door tobben onszelf loswerken uit de hand van Christus. We moeten de ziel voor God vernederen, De wegen van de Heere zijn onduidelijk voor hem die de dingen wil zien in het licht die voor hem aangenaam zijn. Ze schijnen donker en vreugdeloos voor onze menselijke natuur. Maar Gods wegen zijn wegen van genade en het eind daarvan is zaligmaking. Elia wist niet wat hij deed toen hij in de woestijn zei dat hij genoeg had van het leven en bad dat hij mocht sterven. In Zijn genade deed de Heere niet naar zijn woord. Er was nog een groot werk voor Elia te doen en wanneer dit werk gedaan zou zijn, zou hij niet omkomen in moedeloosheid en eenzaamheid in de woestijn. Het was hem niet beschoren neer te dalen in het stof des doods, maar om op te stijgen in heerlijkheid, begeleid door hemelse wagens, naar de troon.

Gods woord voor de treurende is: *"Zijn wegen heb Ik gezien, doch Ik zal het genezen, het leiden en het weer vertroosting schenken, namelijk aan de treurenden ervan."* (Jesaja 57:18) *"Ik verander hun rouw in vreugde, Ik troost en verblijd hen na hun smart."* (Jeremia 31:13)

"Zalig de zachtmoedigen." (Mattheüs 5:5) De moeilijkheden die wij zullen ontmoeten, kunnen zeer verminderd worden door die zachtmoedigheid die in Christus verborgen is. Wanneer wij de nederigheid van onze Meester bezitten, zullen we staan boven de vernederingen, de tegenslagen en de ergernissen waaraan we dagelijks zijn blootgesteld en zij zullen geen schaduw meer werpen over onze geest. De hoogste blijk van edelheid in een christen is zelfbeheersing. Hij die onder beschimping of wreedheid er niet in slaagt een kalme, vertrouwende geest te bewaren, berooft God van Zijn recht Zijn eigen volmaaktheid van karakter in hem te openbaren. Nederigheid van hart is de kracht die de overwinning geeft aan de navolgers van Christus; ze is het teken van hun verbondenheid met de hemelse hoven.

"Want de Heere is verheven, en Hij aanschouwt de nederige." (Psalm 138:6) Zij die de zachtmoedige en nederige geest van Christus openbaren, worden door God liefderijk aangezien. Misschien ziet de wereld op hen met verachting, maar in Zijn ogen zijn ze van grote waarde. Niet alleen de wijze, de grote, de weldoener zal toegang verkrijgen tot de hemelse hoven; niet alleen de ijverige werker die vol is van enthousiasme en rusteloze activiteit. Neen; de arme van geest, die vurig verlangt naar de blijvende tegenwoordigheid van Christus, de nederige van hart, wiens hoogste ideaal het is de wil van God te doen - deze zullen rijkelijk toegang verkrijgen. Zij zullen behoren tot het getal van degenen die hun klederen gewassen hebben en wit

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gemaakt in het bloed van het Lam. *"Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij Die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden."* (Openbaring 7:15)

"Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid." (Mattheüs 5:6) Het gevoel van onwaardigheid zal het hart ertoe brengen te hongeren en te dorsten naar gerechtigheid en dit verlangen zal niet teleurgesteld worden. Zij die in hun hart plaats maken voor Jezus, zullen Zijn liefde verwerven. Iedereen die ernaar verlangt de gelijkenis van Gods karakter te dragen, zullen tevreden zijn. De Heilige Geest laat een ziel die op Jezus ziet, nooit hulpeloos staan. Hij neemt de dingen van Christus en toont ze hem. Indien het oog op Christus gevestigd blijft, houdt het werk van de Geest niet op, totdat de ziel in overeenstemming is gebracht met Zijn beeld. Het zuivere element van liefde zal de ziel verruimen en aan haar het vermogen geven voor hogere bekwaamheden, een toenemende kennis van de hemelse dingen, zodat het niet tekort komt aan volheid. *"Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden."* (Mattheüs 5:6) De barmhartigen zullen barmhartigheid vinden, en de reinen van hart zullen God zien. Iedere onreine gedachte verontreinigt de ziel, verzwakt het zedelijk gevoel en heeft de neiging de indrukken van de Heilige Geest uit te wissen. Het verduistert de geestelijke blik, zodat de mensen God niet kunnen zien. De Heere kan de berouwvolle zondaar vergeven en doet dat ook; maar hoewel vergeving geschonken is, is de ziel geschonden. Alle onreinheid van taal of in gedachten moet vermeden worden door hem die een helder onderscheidingsvermogen van de geestelijke waarheid wenst te hebben.

Maar de woorden van Christus omvatten meer dan vrijheid van zinnelijke onreinheid, meer dan het vrij zijn van de ceremoniële verontreiniging die door de Joden zo sterk vermeden werd. Zelfzucht verhindert ons God te zien. De geest die zichzelf zoekt, denkt over God alsof Hij Iemand is als hijzelf. Indien we dit niet afgelegd hebben, kunnen we Hem Die liefde is, niet begrijpen. Alleen het onzelfzuchtig hart, de nederige en vertrouwende geest, zal God zien als *"barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw."* (Exodus 34:6)

"Zalig de vredestiters." (Mattheüs 5:9) De vrede van Christus is geboren uit waarheid. Het is harmonie met God. De wereld is vijandschap met de wet van God; zondaren leven in vijandschap met hun Maker; als gevolg daarvan leven ze in vijandschap met elkaar. Maar de Psalmist verklaart: *"Zij die uw wet liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok."* (Psalm 119:165) Mensen kunnen geen vrede maken. Menselijke plannen tot loutering en verheffing van personen of van de maatschappij zullen falen in het voortbrengen van vrede, omdat zij het hart niet bereiken. De enige Kracht Die ware vrede kan voortbrengen en doen voortduren, is de genade van Christus. Wanneer deze vrede in het hart wordt ingeplant, zal zij de boze hartstochten, die strijd en tweedracht veroorzaken, uitbannen. *"Voor een doornstruik zal een cypres opschieten, voor een distel zal een mirt opschieten"* (Jesaja 55:13), en de wildernis van het leven zal *"zich verheugen en bloeien als een roos."* (Jesaja 35:1)

De schare was verbaasd over deze leer, die zo in strijd was met de voorschriften en het voorbeeld van de Farizeeën. Het volk was gaan denken, dat geluk bestond in het bezitten van dingen van deze wereld en dat roem en eer van mensen het begeren waard waren. Het was erg aangenaam om "Rabbi" genoemd te worden en als wijs en godsdienstig geprezen te worden en de deugden aan het publiek ten toon te

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

stellen. Dit werd beschouwd als de bekroning van het geluk. Maar in de tegenwoordigheid van die grote menigte verklaarde Jezus, dat aardse winst en eer de enige beloning waren die zulke mensen ooit zouden ontvangen. Hij sprak met zekerheid en een overtuigende kracht ging met Zijn woorden gepaard. Het volk werd er stil door en een gevoel van angst besloep hen. Ze zagen elkander bedenkelijk aan. Wie van hen zou behouden worden, als de leer van deze Man juist was? Velen werden overtuigd, dat deze opmerkelijke Leraar gedreven werd door de Geest van God en dat de gedachten die Hij uitsprak, Goddelijk waren.

Nadat Hij verklaard had, waardoor waar geluk gevormd wordt en hoe het verkregen kan worden, wees Jezus nadrukkelijk op de plicht van Zijn discipelen als leraars die door God gekozen waren om anderen te brengen op het pad van gerechtigheid, dat tot het eeuwige leven leidt. Hij wist dat zij dikwijls zouden lijden door teleurstelling en ontmoediging, dat zij besliste tegenstand zouden ontmoeten, dat zij beschimpt zouden worden en hun getuigenis verworpen zou worden. Hij wist heel goed dat bij het vervullen van hun opdracht de eenvoudige mannen, die zo aandachtig naar Zijn woorden luisterden, laster, marteling, gevangenneming en dood zouden moeten verduren en Hij vervolgde:

"Zalig de vervolgd om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen ; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd." (Mattheüs 5:10-12)

De wereld heeft de zonde lief en haat de gerechtigheid en dit was de oorzaak van haar vijandigheid jegens Jezus. Allen die Zijn oneindige liefde afwijzen, zullen het christendom een storend element vinden. Het licht van Christus verdrijft de duisternis die hun zonden bedekt en de behoefte aan hervorming wordt openbaar gemaakt. Terwijl zij die zich overgeven aan de invloed van de Heilige Geest, de oorlog met zichzelf beginnen, voeren zij, die zich vastklemmen aan de zonde, oorlog tegen de waarheid en haar vertegenwoordigers.

Zo ontstaat er strijd en worden de volgelingen van Christus ervan beschuldigd, dat zij het volk opruien. Maar het is de gemeenschap met God die hun de vijandschap van de wereld brengt. Zij dragen de smaad van Christus. Ze betreden het pad dat door de edelsten van de aarde bewandeld is. Niet met smart, maar met vreugde, moeten zij vervolging aanvaarden. Iedere vurige beproeving is Gods middel om hen te zuiveren. Iedere beproeving maakt hen geschikter voor het werk als medewerkers van Hem. Iedere strijd heeft zijn plaats in de grote slag om de gerechtigheid en ieder strijd zal de vreugde van hun uiteindelijke overwinning vergroten. Wanneer zij daarop het oog richten, zal de beproeving van hun geloof en geduld blijmoedig worden aanvaard en niet gevreesd en vermeden worden. Vastberaden hun verplichtingen tegenover de wereld te vervullen, hun verlangen richtend op Gods goedkeuring, moeten Zijn knechten iedere plicht vervullen, zonder rekening te houden met de vrees voor of de gunst van mensen.

"Gij zijt het zout der aarde" (Mattheüs 5:13)," zei Jezus. Trek u niet terug uit de wereld om aan de vervolging te ontkomen. U moet onder de mensen verblijven opdat de smaak van de Goddelijke liefde zal zijn als zout dat de wereld bewaart voor bederf.

Harten die zich openstellen voor de invloed van de Heilige Geest, zijn de kanalen waardoor Gods zegeningen stromen. Wanneer zij die God dienen, van de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

aarde werden weggenomen en Zijn Geest van de mensen werd afgetrokken, dan zou deze wereld overgelaten zijn aan troosteloosheid en vernietiging, de vruchten van satans heerschappij. Hoewel de goddelozen het niet weten, danken ze zelfs de zegeningen van dit leven aan de aanwezigheid van Gods volk in deze wereld, dat zij verachten en verdrukken. Maar wanneer de christenen alleen in naam christenen zijn, zijn ze als zout dat zijn smaak heeft verloren. Ze hebben geen invloed ten goede meer voor de wereld. Doordat zij God verkeerd voorstellen, zijn ze erger dan ongelovigen.

"Gij zijt het licht der wereld." (Mattheüs 5:14) De Joden dachten dat de voordelen van de verlossing beperkt waren tot hun eigen volk; maar Christus liet hun zien, dat verlossing is als de zonneschijn. Ze behoort aan de gehele wereld. De godsdienst van de Bijbel mag niet worden opgesloten in de omslag van een boek of tussen de muren van een kerk. We moeten de godsdienst niet zo nu en dan te voorschijn halen voor ons eigen welzijn en daarna weer zorgvuldig terzijde leggen. Het moet het dagelijks leven heiligen en moet gezien worden in iedere zakelijke overeenkomst en in al onze maatschappelijke relaties.

Ware karaktervorming wordt niet gevormd van buitenaf en aangedaan; het straalt van binnenuit. Wanneer we anderen op het pad van gerechtigheid willen brengen, moeten de beginselen van de gerechtigheid in ons eigen hart verankerd liggen. Onze geloofsbelijdenis verkondigt misschien de theorie van godsdienst, maar het is onze daadwerkelijke vroomheid die het woord van waarheid verkondigt. Een beginselvast leven, een heilige levenswandel, onwankelbare onkreukbaarheid, een werkzame, welwillende geest, het Goddelijk voorbeeld - dit zijn de middelen waardoor het licht aan de wereld gebracht wordt.

Jesus had niet stilgestaan bij de specificaties van de wet, maar Hij liet Zijn toehoorders niet de gevolgtrekking maken, dat Hij gekomen was om de eisen van de wet opzij te zetten. Hij wist, dat er spionnen klaarstonden om ieder woord aan te grijpen dat zo verdraaid zou kunnen worden, dat het aan hun doel zou beantwoorden. Hij kende het vooroordeel dat bestond in de harten van velen van Zijn toehoorders en Hij zei niets om hun geloof in de godsdienst en de instellingen die hun door middel van Mozes gegeven waren, te doen wankelen. Christus Zelf had zowel de zedenwet als de ceremoniële wet gegeven. Hij was niet gekomen om het vertrouwen in dat wat Hijzelf geleerd had, af te breken. Juist om Zijn grote eerbied voor de wet en de profeten trachtte Hij de muur van overgeleverde inzettingen die de Joden omgaf, te doorbreken. Terwijl Hij hun verkeerde uitleg van de wet verwierp, behoedde Hij er Zijn discipelen zorgvuldig voor, de levensbelangrijke waarheden die aan de Joden waren toevertrouwd, op te geven.

De Farizeeën waren trots op hun gehoorzaamheid aan de wet; toch wisten ze zó weinig de beginselen van deze wet dagelijks in praktijk te brengen, dat de woorden van de Heiland hun als ketterij in de oren klonken. Terwijl Hij het vuil, waaronder de wet begraven was, wegveegde, meenden zij, dat Hij de waarheid zelf wegvaagde. Zij fluisterden tegen elkaar, dat Hij de wet te licht opvatte. Hij las hun gedachten en antwoordde hun met de woorden : *"Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen."* (Mattheüs 5:17). Hier weerlegt Jezus de aanklacht van de Farizeeën. Zijn werk in de wereld is, de heilige aanspraken van die wet, waarvan zij Hem beschuldigden dat Hij ze verbrak, te verdedigen. Wanneer de wet van God veranderd of opgeheven zou kunnen worden, dan had Christus om de gevolgen van onze overtredingen niet hoeven

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

te lijden. Hij kwam om de verhouding van de wet tot de mens te uit te leggen en om de voorschriften daarvan te illustreren met Zijn eigen leven van gehoorzaamheid.

God heeft ons Zijn heilige geboden gegeven, omdat Hij het mensdom liefheeft. Om ons te beschermen tegen de gevolgen van de overtreding, openbaart Hij de beginselen van de gerechtigheid. De wet is een uitdrukking van de gedachten van God; wanneer deze wet in Christus wordt aangenomen, wordt het ook onze gedachte. De wet verheft ons boven de macht van natuurlijke begeerten en neigingen, boven de verzoeken die tot zonde leiden. God verlangt, dat wij gelukkig zijn en Hij gaf ons de geboden van de wet, opdat wij vreugde zouden vinden door daaraan te gehoorzamen. Toen bij de geboorte van Jezus de engelen zongen:

"Ere Zij God in den hoge, en vrede op aarde, bij mensen des welbehagens" (Lucas 2:14), verklaarden ze de beginselen van de wet die Hij door Zijn komst groot zou maken en verheerlijken.

Toen op de Sinaï de wet gegeven werd, maakte God aan de mensen de heiligheid van Zijn karakter bekend, opdat zij in tegenstelling daarmee de zondigheid van hun eigen karakter zouden zien. De wet werd gegeven om hen te overtuigen van zonde en hun behoefte aan een Heiland te openbaren. Dit zou gebeuren wanneer de beginselen daarvan door de Heilige Geest in het hart geschreven zouden worden. Dit werk gebeurt nog altijd. In het leven van Christus worden de beginselen van de wet duidelijk gemaakt en wanneer de Heilige Geest Gods het hart aanraakt, wanneer het licht van Christus aan de mensen hun behoefte aan Zijn reinigend bloed en Zijn rechtvaardigmakende gerechtigheid openbaart, is de wet nog steeds een macht om ons tot Christus te brengen, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden uit het geloof. *"De wet des Heeren is volmaakt, zij verkwikt de ziel."* (Psalm 19:8)

"Eer de hemel en de aarde vergaat", zei Jezus, *"zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied."* (Mattheüs 5:18) De zon die aan de hemel schijnt, de vaste grond waarop wij leven, zijn Gods getuigen dat Zijn wet onveranderlijk en eeuwig is. Al zouden zij voorbijgaan, de Goddelijke geboden zullen standhouden. *"Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan, dan dat er van de wet één tittel zou vallen."* (Lucas 16:17) De schaduwdienst, die wees op Jezus als het Lam Gods, zou bij Zijn dood afgeschaft worden; maar de geboden van de decaloog zijn even onveranderlijk als de troon van God.

Aangezien, de *"wet des Heren volmaakt"* (Psalm 19:8) is, moet iedere afwijking daarvan boos zijn. Zij die de geboden van God ongehoorzaam zijn en anderen leren datzelfde te doen, worden door Christus veroordeeld. Het leven van gehoorzaamheid dat de Heiland leidde, handhaafde de eisen van de wet; daardoor werd bewezen, dat de wet door het mensdom gehoorzaamd kon worden en daaruit bleek de uitnemendheid van karakter, die door gehoorzaamheid aan de wet zou worden ontwikkeld. Allen die gehoorzamen zoals Hij dat deed, verklaren eveneens, dat de wet *"heilig en rechtvaardig en goed is."* (Romeinen 7:12) Aan de andere kant ondersteunen zij die Gods geboden verbreken, satans bewering, dat de wet onrechtvaardig is en niet gehoorzaamd kan worden. Op deze wijze verlenen ze steun aan de drogredenen van de grote tegenstander en werpen een smaad op God. Ze zijn de kinderen van de boze, die de eerste opstandeling was tegen de wet van God. Hen in de hemel toe te laten zou betekenen, dat opnieuw de elementen van tweedracht en opstandigheid zouden binnengebracht en het welzijn van het heelal in gevaar zou worden gebracht. Niemand die opzettelijk één beginsel van de wet veronachtzaamt,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan.

De rabbi's meenden, dat hun gerechtigheid een paspoort voor de hemel was, maar Jezus verklaarde, dat het onvoldoende en onwaardig was. Uiterlijke formaliteiten en een theoretische kennis van de waarheid vormden de gerechtigheid van de Farizeeën. De rabbi's beweerden heilig te zijn door hun eigen pogingen om de wet te houden, maar hun werken hadden gerechtigheid van godsdienst gescheiden. Terwijl ze stipt waren in het nakomen van de ceremoniële gebruiken, was hun leven immoreel en ontaard. Hun zogenaamde gerechtigheid kon nooit het Koninkrijk der hemelen binnengaan.

De grootste misleiding van het menselijke verstand in de dagen van Christus was, dat het alleen instemmen met de waarheid al gerechtigheid vormde. Bij alles wat mensen ervaren hebben, is gebleken dat een theoretische kennis van de waarheid niet voldoende was om de ziel te redden. Het brengt geen vruchten van gerechtigheid voort. Een nauwgezet in acht nemen van wat theologische waarheid genoemd wordt, gaat dikwijls gepaard met een haat voor de zuivere waarheid zoals het leven laat zien. De donkerste hoofdstukken van de geschiedenis zijn beladen met het verslag van misdaden die begaan werden door dweepzieke godsdienstijveraars. De Farizeeën maakten er aanspraak op, kinderen van Abraham te zijn en ze pochten erop dat zij de godsspraken bezaten; toch bewaarden deze voordelen hen niet voor zelfzucht, kwaadwilligheid, hebzucht en de gemeenste huichelarij. Ze meenden, dat zij de meest godsdienstige mensen op de wereld waren, maar hun zogenaamde rechtzinnigheid bracht hen ertoe de Heere der heerlijkheid te kruisigen.

Hetzelfde gevaar bestaat nog steeds. Velen nemen het als vanzelfsprekend aan, dat zij christenen zijn, eenvoudig omdat ze bepaalde godsdienstige leerstellingen onderschrijven. Maar zij hebben de waarheid niet in praktijk gebracht in hun leven. Ze hebben die niet geloofd en liefgehad en daarom hebben zij niet de kracht en de genade ontvangen die komt door heiliging aan de waarheid. Velen belijden misschien geloof in de waarheid; maar indien zij daardoor niet oprecht worden, vriendelijk, geduldig, verdraagzaam, hemelsgezind, is dit een vloek voor de bezitters van dat geloof en door hun invloed wordt het tot een vloek voor de wereld.

De gerechtigheid die Christus leerde, is overeenstemming van hart en leven met de geopenbaarde wil van God. Zondige mensen kunnen alleen rechtvaardig worden wanneer ze geloof in God hebben en een levendige verbinding met Hem bewaren. Dan zal ware godsvrucht de gedachten verheffen en het leven veredelen. Dan stemmen de uiterlijke godsdienstige vormen overeen met de innerlijke reinheid van de christen. Dan zijn de plechtigheden die vereist zijn in de dienst van God geen handelingen zonder betekenis, zoals dat bij de huichelachtige Farizeeën het geval was.

Jezus behandelt de geboden afzonderlijk en verklaart de diepte en breedte van hun eisen. In plaats van één jota van hun kracht weg te nemen, toont Hij aan, hoe verreichend de beginselen van de geboden zijn en stelt de noodlottige fout van de Joden aan het daglicht, die zij maken door hun uiterlijk vertoon van gehoorzaamheid. Hij verklaart, dat door de boze gedachte of wellustige blik de wet van God reeds overtreden wordt. Iemand die deel heeft aan de minste onrechtvaardigheid, verbreekt de wet en verlaagt zijn eigen zedelijke natuur. Moord bestaat het eerst in de geest. Hij die haat een plaats geeft in zijn hart, zet zijn voeten op het pad van de moordenaar en zijn offeranden zijn een gruwel voor God.

De Joden kweekten een geest van wraakzucht. In hun haat tegen de Romeinen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

uitten ze harde scheldwoorden en behaagden de boze door zijn karaktereigenschappen aan de dag te leggen. Zo oefenden ze zich om de verschrikkelijke dingen te doen waartoe hij hen leidde. In het godsdienstig leven van de Farizeeën was niets dat vroomheid aanbeval voor de heidenen. Jezus zei hun, zich niet te bedriegen met de gedachte, dat ze in hun hart tegen hun onderdrukkers in opstand konden komen en het verlangen koesteren, zich te wreken voor het hun aangedane onrecht.

Het is waar, dat er een verontwaardiging bestaat die zelfs in volgelingen van Christus te rechtvaardigen is. Wanneer zij zien, dat God onteerd wordt en dat Zijn dienst in opspraak gebracht wordt, wanneer ze zien hoe de onschuldigen verdrukt worden, beroert een rechtvaardige verontwaardiging de ziel. Zo'n toorn, die ontstaat uit gevoelige zeden, is geen zonde. Maar zij die bij iedere vermeende aanleiding voelen dat zij de vrijheid hebben toe te geven aan toorn of wraakgevoelens, stellen hun hart open voor satan. Bitterheid en vijandschap moeten uit de ziel verbannen worden, wanneer wij in harmonie met de hemel willen leven.

De Heiland gaat nog verder. Hij zegt: *"Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar, en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave."* (Mattheüs 5:23,24) Velen zijn zeer ijverig in kerkelijke diensten, terwijl er tussen hen en hun broeders onverkwikkelijke geschillen zijn die ze zouden kunnen bijleggen. God verlangt van hen, alles te doen wat in hun vermogen ligt om de harmonie te herstellen. Voordat ze dat gedaan hebben, kan Hij hun diensten niet aannemen. Er wordt duidelijk gewezen op de plicht van de christen hierin.

God stort Zijn zegeningen uit over allen. *"Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen."* (Mattheüs 5:45) Hij is *"goed jegens de ondankbaren en bozen."* (Lucas 6:35) Hij geeft ons opdracht om te zijn zoals Hij. *"Zegent wie u vervloeken"* (Lucas 6:28), zei Jezus *"bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, Die in de hemelen is."* (Mattheüs 5:44,45) Dit zijn de beginselen van de wet, en het zijn de bronnen van het leven.

Gods ideaal voor Zijn kinderen is hoger dan de hoogste menselijke gedachte reiken kan. *"Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is."* (Mattheüs 5:48) Dit bevel is een belofte. Het verlossingsplan beoogt onze volledige verlossing uit de macht van satan. Christus scheidt de berouwvolle ziel altijd van de zonde. Hij kwam om de werken van de duivel te vernietigen en Hij heeft voorzieningen getroffen dat de Heilige Geest zal worden geschonken aan iedere berouwvolle ziel, om hem van zondigen te weerhouden.

Het werk van de verleider mag niet beschouwd worden als een verontschuldiging voor één verkeerde daad. Satan juicht wanneer hij hoort hoe de belijdende volgelingen van Christus verontschuldigen maken voor de misvormheid van hun karakter. Deze verontschuldigen zijn het die leiden tot zondigen. Er is geen verontschuldiging voor het zondigen. Een heilige gemoedstoestand, een leven als dat van Christus, is bereikbaar voor ieder berouwvol, gelovig kind van God.

Het ideaal van een christelijk karakter is gelijkheid aan Christus. Zoals de Zoon van God volmaakt was in Zijn leven, zo moeten ook zijn volgelingen volmaakt zijn in hun leven. Jezus was in alle dingen Zijn broeders gelijk gemaakt. Hij werd vlees, zoals wij dat zijn. Hij had honger en dorst en was vermoeid. Hij ontving kracht uit het voedsel en werd verfrist door de slaap. Hij deelde het lot van de mensen; toch

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

was Hij de zondeloze Zoon van God. Hij was God in het vlees. Zijn karakter moet ook het onze zijn. De Heere zegt van hen die in Hem geloven: *"Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn."* (2 Korinthe 6:16)

Christus is de ladder die Jakob zag, waarvan het onderste gedeelte op de aarde rustte en waarvan de bovenste sport reikte tot de poort van de hemel, tot de drempel van heerlijkheid. Wanneer de ladder net één trede tekort was geweest om de wereld te bereiken, waren wij verloren geweest. Maar Christus bereikt ons waar wij zijn. Hij heeft onze natuur aangenomen en overwon, opdat wij zouden kunnen overwinnen door Zijn natuur aan te nemen. Gekomen *"in een vlees, aan dat der zonde gelijk"* (Romeinen 8:3) leefde Hij een leven zonder zonde. Nu maakt Hij door Zijn Goddelijkheid aanspraak op de troon van de hemel, terwijl Hij door Zijn menselijkheid ons bereikt. Hij nodigt ons, door het geloof in Hem de heerlijkheid van het karakter van God te bereiken. Daarom moeten wij volmaakt zijn, zoals onze *"hemelse Vader volmaakt is"*. (Mattheüs 5:48)

Jezus liet zien waaruit gerechtigheid bestaat en had gewezen op God als de Bron daarvan. Nu richtte Hij Zich op praktische plichten. Bij het geven van aalmoezen, bij het bidden, bij het vasten, zei Hij, mag niets gedaan worden om de aandacht te trekken of om eigen lof te verkrijgen. Geef in oprechtheid, ten behoeve van de lijdende armen. Laat in het gebed de ziel in gemeenschap komen met God. Ga bij het vasten niet met gebogen hoofd en met een hart dat vol is van gedachten aan uzelf. Het hart van de Farizeeër is een woeste, onvruchtbare bodem, waarin het zaad van Goddelijk leven niet kan groeien. Hij die zich zonder het minste voorbehoud aan God overgeeft, zal Hem op de meest aanvaardbare wijze dienen. Want door gemeenschap met God worden mensen Zijn medewerkers om Zijn karakter aan de mensen te tonen.

Het dienen dat voortkomt uit een oprecht hart, zal een grote vergelding vinden. *"De Vader Die in het verborgene ziet, zal het u vergelden."* (Mattheüs 6:6) Door het leven dat wij leiden door de genade van Christus, wordt het karakter gevormd. De oorspronkelijke lieflijkheid wordt weer aan de ziel teruggegeven. De karaktereigenschappen van Christus worden ons gegeven en het beeld van de Goddelijke begint te schijnen. Het gelaat van mannen en vrouwen die met God werken en wandelen, drukt de vrede van de hemel uit. Zij zijn omgeven met de atmosfeer van de hemel. Voor deze zielen is het Koninkrijk van God begonnen. Zij bezitten de vreugde van Christus, de vreugde een zegen voor de mensen te zijn. Zij ontvangen de eer, aangenomen te zijn in de dienst van de Meester; het is hun toevertrouwd Zijn werk te doen in Zijn Naam. *"Niemand kan twee heren dienen."* (Mattheüs 6:24) We kunnen God niet dienen met een verdeeld hart. Bijbelse godsdienst is niet één invloed te midden van vele andere; zijn invloed is hoger en doordringt en beheerst iedere andere. Hij moet niet een kleurig tintje zijn, dat hier en daar op een stuk linnen wordt aangebracht, maar het gehele leven moet ervan doortrokken worden, alsof het linnen in de verf werd gedompeld, totdat iedere draad van het materiaal geverfd is in een diepe tint die niet verbleekt.

"Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn; maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn." (Mattheüs 6:22,23) Reinheid en doelbewustheid zijn de voorwaarden om licht van God te ontvangen. Hij die ernaar verlangt de waarheid te kennen, moet alles willen aannemen wat deze openbaart. Hij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

kan geen compromis sluiten met dwaalleringen. Weifelen en halfslachtig zijn in trouw jegens de waarheid, betekent de duisternis van dwaling en satanische misleiding te kiezen.

Een wereldse gedragslijn en de onwrikbare beginselen van gerechtigheid kunnen niet onzichtbaar met elkaar vermengd worden zoals de kleuren van de regenboog. Tussen deze twee is een dikke, scherpe lijn getrokken door de eeuwige God. Het beeld van Christus is zó duidelijk te onderscheiden van dat van satan, als de middag van middernacht. En alleen zij die het leven van Christus leven, zijn Zijn medewerkers. Indien één zonde gekoesterd wordt in de ziel of één verkeerde gewoonte in het leven vastgehouden wordt, wordt het gehele wezen daardoor besmet. De mens wordt een werktuig van de ongerechtigheid.

Allen die gekozen hebben voor de dienst van God, dienen vertrouwen te stellen in Zijn zorg. Christus wees op de vogels die in de lucht vliegen, op de bloemen in het veld en Hij vroeg Zijn toehoorders, te letten op deze voorwerpen van Gods schepping. *"Gaat gij ze niet verre te boven?"* ((Mattheüs 6:26) De mate van Goddelijke aandacht die aan enig voorwerp geschonken wordt, is evenredig met de rang daarvan op de ladder van het bestaan. Over het bruine musje wordt gewaakt door de Voorzienigheid. De bloemen in het veld, het gras dat de aarde als een kleed bedekt, delen in de aandacht en de zorg van onze hemelse Vader. De grote Meester-Kunstenaar heeft aandacht besteed aan de leliën en ze zó prachtig gemaakt, dat ze de heerlijkheid van Salomo overtreffen. Hoeveel meer zorg besteedt God aan de mens die het beeld en de heerlijkheid van God is. Hij verlangt ernaar, te zien hoe Zijn kinderen een karakter openbaren dat naar Zijn gelijkenis is. Zoals de zonnestraal aan de bloemen hun verschillende tere tinten schenkt, zo schenkt God aan de ziel de schoonheid van Zijn eigen karakter.

Allen die kiezen voor Christus' Koninkrijk van liefde en gerechtigheid en vrede en de belangen daarvan belangrijker maken dan alle andere, zijn verbonden met de wereld hierboven en iedere zegen die nodig is voor dit leven behoort hun toe. In het boek van Gods voorzienigheid, het deel van het leven, krijgen wij elk een bladzijde. Die bladzijde bevat iedere bijzonderheid van onze geschiedenis; zelfs de haren van ons hoofd zijn geteld. Gods kinderen zijn nooit uit Zijn gedachten.

"Maakt u dan niet bezorgd tegen de dag van morgen." (Mattheüs 6:34) We moeten Christus dag aan dag volgen. God geeft geen hulp voor morgen. Hij geeft Zijn kinderen niet alle aanwijzingen voor hun levensreis, opdat ze niet verward zullen worden. Hij vertelt hun zoveel als ze kunnen onthouden en uitvoeren. De kracht en wijsheid die hun geschonken wordt, zijn bestemd voor de behoefte van het ogenblik. *"Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet"* - voor vandaag - *"dan bidde hij God daar om, Die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden."* (Jacobus 1:5)

"Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt." (Mattheüs 7:1) Acht uzelf niet beter dan andere mensen en stel uzelf niet tot hun rechter. Aangezien u de beweegredenen niet kunt vatten, bent u onbekwaam een ander te oordelen. Door op een ander kritiek uit te oefenen, brengt u een oordeel over uzelf; want u toont daarmee, dat u een deelgenoot van satan bent, de aanklager van de broederen. De Heere zegt: *"Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf."* (2 Korinthe 13:5) Dit is ons werk. *"Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen."* (1 Korinthe 11:31)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

De goede boom zal goede vruchten voortbrengen. Wanneer de vruchten smakeloos en waardeloos zijn, is de boom slecht. Zo getuigen de vruchten die wij in ons leven voortbrengen van de toestand van het hart en van de uitnemendheid van karakter. Goede werken kunnen nooit de zaligheid kopen, maar zij zijn een blijk van het geloof dat uit liefde handelt en de ziel reinigt. En hoewel de eeuwige vergelding niet om onze verdiensten geschonken wordt, zal die toch evenredig zijn aan het werk, dat gedaan is door de genade van Christus.

Op deze wijze bracht Christus de beginselen van Zijn Koninkrijk naar voren en toonde aan dat zij de grote levensregel vormen. Om de les in te prenten, voegt Hij er een toelichting bij. Het is niet genoeg, zegt Hij, dat u Mijn woorden hoort. Door gehoorzaamheid moet u ze tot het fundament van uw karakter maken. Het eigen ik is slechts drijfzand. Wanneer u bouwt op menselijke theorieën en verdichtsels, zal uw huis instorten. Door de winden van verzoeking, de stormen van beproeving, zal het weggevaagd worden. Maar deze beginselen die Ik u gegeven heb, zullen blijven bestaan. Neem Mij aan; bouw op Mijn woorden.

"Een ieder nu, die deze Mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op een rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest." (Mattheüs 7:24-25)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 32 - De hoofdman

Christus had tot de hoveling wiens zoon Hij genezen had, gezegd: *"Indien gijlieden geen tekenen en wonderen ziet, zult gij niet geloven"*. (Johannes 4:48) Het deed Hem pijn, dat Zijn eigen volk deze uiterlijke tekenen van Zijn Messiaschap eiste. Steeds weer had Hij Zich verwonderd over hun ongelof. Maar Hij verwonderde zich over het geloof van de hoofdman die tot Hem kwam. De hoofdman twijfelde niet aan de macht van de Heiland. Hij vroeg Hem zelfs niet persoonlijk een wonder te komen verrichten. *"Spreek slechts een woord"*, zei hij, *"en mijn knecht zal herstellen."* (Mattheüs 8:8)

De knecht van de hoofdman was door een verlamming getroffen en lag op sterven. Bij de Romeinen waren de dienstknachten slaven, die gekocht en verkocht werden op de marktpleinen en die bejegend werden met scheldwoorden en wreedheid; maar de hoofdman was uitermate gehecht aan zijn dienaar en verlangde zeer dat hij zou genezen. Hij geloofde dat Jezus hem kon genezen. Hij had de Heiland nog niet gezien, maar de verhalen die hij gehoord had, hadden hem met geloof vervuld. Ondanks de vormendienst van de Joden was deze Romein ervan overtuigd, dat hun godsdienst op een hoger plan stond dan de zijne. Hij was reeds door de belemmeringen van nationale vooroordelen en haat, die de overwinnaars scheidde van het overwonnen volk, heengedrongen. Hij had eerbied getoond voor de dienst van God en had de joden, als Zijn aanbidders, vriendelijk behandeld. In de leer van Christus, zoals die aan hem overgebracht was, vond hij datgene wat tegemoet kwam aan de behoefte van zijn ziel. Alles wat geestelijk was in hem, gaf gehoor aan de woorden van de Heiland. Maar hij voelde zich onwaardig om in de tegenwoordigheid van Jezus te komen en hij deed een beroep op de oudsten van de Joden om een verzoek te doen voor de genezing van zijn knecht. Zij kenden de Grote Leraar en zouden, naar hij meende, weten hoe ze Hem moesten benaderen om Zijn gunst te winnen.

Toen Jezus Kapernaüm binnenkwam, trad Hem een delegatie van de oudsten tegemoet, die Hem vertelden over de wens van de hoofdman. Zij *"drongen zeer bij Hem aan, want, zeiden zij, hij is waard, dat Gij dit voor hem doet; want hij heeft ons volk lief en onze synagoge heeft hij gebouwd."* (Lucas 7:4)

Onmiddellijk ging Jezus op weg naar het huis van de hoofdman, maar omdat de menigte op Hem aandrong, vorderde Hij langzaam. Het nieuws van Zijn komst ging aan Hem vooraf en de hoofdman, in zijn gebrek aan zelfvertrouwen, stuurde Hem de boodschap: *"Heere, doe geen moeite, want ik ben niet waard dat Gij onder mijn dak komt."* (Lucas 7:6) Maar de Heiland vervolgde Zijn weg en ten slotte waagde de hoofdman het, Hem te naderen en de boodschap af te maken met de woorden: *"Daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht tot U te komen, maar spreek (slechts) een woord, en mijn knecht moet herstellen. Want ik neem zelf een ondergeschikte plaats in met soldaten onder mij, en ik zeg tot de een: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Komt, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit en hij doet het."* (Lucas 7:7,8) Zoals ik de macht van Rome vertegenwoordig en mijn soldaten mijn gezag erkennen als soeverein, zo vertegenwoordigt U de macht van de oneindige God en alle geschapen dingen gehoorzamen Uw woord. U kunt de ziekte bevel geven heen te gaan en het zal U gehoorzamen. U kunt Uw hemelse boodschappers bevel geven en ze zullen genezende kracht schenken. Spreek slechts dat woord en mijn knecht zal

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

genezen worden.

"Toen Jezus dit hoorde, verwonderde Hij Zich over hem, en Zich kerende tot de schare die Hem volgde, sprak Hij : Ik zeg u, zelfs in Israël heb Ik een zó groot geloof niet gevonden!" (Lucas 7:9) En tot de hoofdman zei Hij : "Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur." (Mattheüs 8:13)

De Joodse oudsten die de hoofdman aan Christus hadden aanbevolen, hadden aangetoond, hoe ver zij verwijderd waren van het bezit van de geest van het Evangelie. Zij wilden niet erkennen, dat ons grote nood onze enige aanspraak is op Gods genade. In hun eigengerechtigheid bevalen ze de hoofdman aan, om de gunst die hij bewezen had aan *"ons volk."* (Lucas 7:5) Maar de hoofdman zelf zei: *"Ik ben niet waard."* (Lucas 7:6) Zijn hart was aangeraakt door de genade van Christus. Hij zag zijn eigen onwaardigheid; toch was hij niet bevreesd om hulp te vragen. Hij vertrouwde niet op zijn eigen goedheid; zijn argument was zijn grote nood. Zijn geloof greep Christus aan in Zijn ware karakter. Hij geloofde niet alleen in Hem als in een Wonderdoener, maar als een Vriend en Heiland van de mensheid.

Zo kan iedere zondaar tot Christus komen. Hij heeft *"niet om de werken der gerechtigheid die wij zouden gedaan hebben, doch naar Zijn ontferming ons gered."* (Titus 3:5) Wanneer satan u vertelt, dat u een zondaar bent en niet kunt hopen de zegeningen van God te ontvangen, zeg hem dan, dat Christus in de wereld is gekomen om zondaren te redden. We bezitten niets om ons bij God aan te bevelen; maar datgene waarop we mogen pleiten, nu en altijd, is onze volkomen hulpeloze toestand, die Zijn verlossende kracht noodzakelijk maakt. Na afstand gedaan te hebben van alle onafhankelijkheid, kunnen we opzien naar het kruis van Golgotha en zeggen: "Niets breng ik als offer, Heer! 'k Klem me aan 't kruishout meer en meer."

De Joden waren vanaf hun kinderjaren onderwezen aangaande het werk van de Messias. De geïnspireerde uitspraken van de patriarchen en profeten en het zinnebeeldig onderwijs van de offerdienst hadden zij ontvangen. Maar ze hadden geen acht geslagen op het licht en nu zagen ze in Jezus niets dat ze begeerden. Maar de hoofdman, die geboren was in het heidendom, opgevoed in de afgodendienst van het keizerlijk Rome, die tot soldaat was opgeleid, door zijn opvoeding en omgeving schijnbaar afgesneden van geestelijk leven en nog verder daarvan afgesloten door de dweepzucht van de joden en door de verachting die zijn eigen landgenoten koesterden voor het volk Israël - deze man bespeurde de waarheid waarvoor de kinderen van Abraham blind waren. Hij wachtte niet af om te zien of de Joden zelf Hem, Die beweerde hun Messias te zijn, zouden aannemen. Toen het *"licht dat ieder mens verlicht"* (Johannes 1:9), in de wereld gekomen was en hem beschenen had, had hij, hoewel van verre, de heerlijkheid van Gods Zoon onderscheiden.

Voor Jezus was dit een voorsmaak van het werk dat het Evangelie onder de heidenen zou doen. Met vreugde zag hij uit naar het verzamelen van zielen uit alle volken voor Zijn Koninkrijk. Met diepe droefheid schilderde Hij voor de Joden de gevolgen van hun verwerping van Zijn genade: *"Ik zeg u, dat er velen zullen komen van Oost en West en zullen aanliggen met Abraham en Isaak en Jakob in het Koninkrijk der hemelen; maar de kinderen van het Koninkrijk zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; daar zal geweest zijn en het tandengeknars."* (Mattheüs 8:11,12) Helaas, hoevelen bereiden zich ook nu voor op die noodlottige teleurstelling! Terwijl zielen in de duisternis van het heidendom Zijn genade

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

aannemen, zijn er zovelen in de christelijke landen op wie het licht alleen schijnt om veronachtzaamd te worden.

Op een afstand van meer dan dertig kilometer van Kapernaüm, op een hoogvlakte die uitzicht biedt op de uitgestrekte, prachtige vlakte van Esdrelon, lag het dorpje Naïn en daarheen richtte Jezus vervolgens Zijn schreden. Velen van Zijn discipelen en ook anderen gingen met Hem mee en de gehele weg lang kwamen er mensen die verlangend waren Zijn woorden van liefde en mededogen te horen; ze brachten hun zieken om door Hem genezen te worden en verkeerden steeds in de hoop dat Hij, Die over zulk een wonderlijke kracht beschikte, Zich bekend zou maken als de Koning van Israël. Een grote menigte verdrong zich rondom Hem en het was een verheugd, verwachtingsvol gezelschap dat Hem volgde over het rotspad naar de poort van het dorpje op de berghelling.

Wanneer ze dichterbij komen, zien ze een begrafenisstoet uit de poort naderen. Met langzame, droeve schreden begeeft deze zich naar de begraafplaats. Op een open draagbaar, die vooraan in de stoet gedragen wordt, ligt het lichaam van de dode en daaromheen zijn de rouwdragers, die de lucht vervullen met hun jammerkreten. Al de mensen uit het plaatsje schijnen bijeengekomen om hun eerbied voor de dode te tonen en hun medeleven met de nabestaanden.

Het was een deerniswekkend schouwspel. De gestorvene was de enige zoon van zijn moeder en zij was een weduwe. De eenzame treurende volgde haar enige aardse steun en troost naar het graf. *"En toen de Heere haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen."* (Lucas 7:13) Terwijl ze verder liep, blindelings, wenend, zonder Zijn aanwezigheid op te merken, kwam Hij dicht naast haar en zei vriendelijk: *"Ween niet."* (Lucas 7:13) Jezus stond op het punt haar verdriet in vreugde te veranderen, maar toch kon Hij deze uitdrukking van teder medeleven niet weerhouden.

"En naderbij gekomen, raakte Hij de baar aan" (Lucas 7:14); Hem kon zelfs een aanraking met de dood niet verontreinigen. De dragers stonden stil en de weeklachten van de rouwklagers verstomden. Beide gezelschappen verzamelden zich rond de baar, terwijl ze hoopten tegen hoop in. Er was Iemand aanwezig Die ziekten had uitgebannen en duivelen uitgeworpen; was ook de dood onderworpen aan Zijn macht?

Met heldere, gezaghebbende stem worden de woorden uitgesproken: *"Jongeling, Ik zeg u, sta op!"* (Lucas 7:14) Die stem dringt door in de oren van de dode. De jonge man opent de ogen. Jezus neemt hem bij de hand en richt hem op. Zijn blik valt op haar die wenend naast hem stond en moeder en zoon worden herenigd in een lange, vreugdevolle omhelzing. De menigte kijkt in stilte toe, alsof ze betoverd is. *"Vrees beving hen allen."* (Lucas 7:16) Zwijgend en eerbiedig bleven ze een ogenblik staan, alsof ze in de tegenwoordigheid van God Zelf waren. Toen *"verheerlijkten zij God, zeggende: Een groot profeet is onder ons opgestaan, en: God heeft naar Zijn volk omgezien."* (Lucas 7:16) De begrafenisstoet keerde terug naar Naïn als een triomfantelijke optocht. *"En dit gerucht over Hem verbreidde zich in het ganse Joodse land en in de gehele omtrek."* (Lucas 7:17) Hij Die naast de treurende moeder aan de poort van Naïn stond, slaat iedere treurende naast de baar gade. Hij is met ontferming bewogen over onze smart. Zijn hart, dat, liefhad en medelijden had, is een hart van onveranderlijke tederheid. Zijn woord, dat de dode terugriep tot het leven, is nu niet minder krachtig dan toen het gesproken werd tot de jongeling van Naïn. Hij zegt .

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

"Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde." (Mattheüs 28:18) Die macht is niet verminderd door het verstrijken van de jaren, noch uitgeput door de ononderbroken werkzaamheid van Zijn overvloedige genade. Voor allen die in Hem geloven, is Hij nog steeds de levende Heiland.

Jezus veranderde de smart van de moeder in vreugde toen Hij haar haar zoon teruggaf; toch was de jongeman slechts opgewekt tot dit aardse leven, om de smarten, de moeite en de gevaren daarvan te doorstaan en daarna weer in de macht van de dood te vallen. Maar Jezus vertroost onze smart voor de doden met een boodschap van oneindige hoop: *"Ik ben... de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk."* (Openbaring 1:18) *"Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door Zijn dood hem die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren."* (Hebreeën 2:14,15)

Satan kan de doden niet in zijn greep houden wanneer de Zoon van God hun zegt te leven. Hij kan de ziel die in het geloof het woord van Christus' macht aanneemt, niet in de geestelijke dood houden. God zegt tegen allen die dood zijn in de zonde: *"Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doden."* (Efeze 5:14) Dat woord is eeuwig leven. Zoals het woord van God, dat de eerste mens tot leven wekte, nog steeds ons het leven geeft; zoals het woord van Christus: *"Jongeling, Ik zeg u, sta op"* (Lucas 7:14), leven gaf aan de jongeling van Naïn, zo is dat woord, *"Sta op uit de doden"* (Efeze 5:14), leven voor de ziel die het aanneemt. God *"heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde."* (Kolossenzen 1:13) Het wordt ons alles in Zijn Woord aangeboden. Indien we het Woord aannemen, hebben we de verlossing.

"En indien de Geest van Hem Die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont." (Romeinen 8:11) *"Want de Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heere wezen."* (1 Thessalonicenzen 4:17,17) Dit is het Woord van vertroosting waarmee Hij ons gebiedt elkaar te vertroosten.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 33 - Wie zijn mijn broeders?

De zonen van Jozef leefden in het geheel niet met Jezus mee in Zijn werk. De verhalen die hun ter ore kwamen met betrekking tot Zijn leven en werken, vervulden hen met verbazing en verslagenheid. Zij hoorden, dat Hij hele nachten wijdde aan gebed, dat Hij gedurende de gehele dag omringd werd door grote scharen mensen en Zich zelfs de tijd niet gunde om te eten. Zijn vrienden meenden dat Hij uitgeput zou raken door Zijn voortdurende arbeid; ze waren niet in staat Zijn houding jegens de Farizeeën te verklaren en er waren er onder hen, die vreesden dat Zijn denken verward raakte.

Zijn broers hoorden hiervan en ook van de beschuldiging die door de Farizeeën geuit werd, dat Hij duivelen uitwierp door de macht van satan. Ze gevoelden scherp, dat het verwijt ook hen raakte, door hun verwantschap met Jezus. Zij wisten welk een opschudding Zijn woorden en daden verwekten en waren niet alleen verontrust door Zijn openhartige beweringen, maar ook verontwaardigd over Zijn aanklacht tegen de schriftgeleerden en Farizeeën. Zij besloten dat Hij moest worden overgehaald of gedwongen om met deze manier van werken op te houden en zij brachten Maria ertoe zich met hen te verenigen, daar zij meenden, dat door Zijn liefde voor haar zij Hem zouden kunnen bewegen voorzichtiger te zijn.

Juist tevoren had Jezus voor de tweede maal een wonder verricht van de genezing van een man die bezeten, blind en doof was en de Farizeeën hadden de beschuldiging herhaald: *"Door de overste der boze geesten drijft Hij de geesten uit."* (Mattheüs 9:34) Christus maakte hun duidelijk, dat door het werk van de Heilige Geest toe te schrijven aan satan, zij zich afsneden van de Bron van zegeningen. Zij die gesproken hadden tegen Jezus Zelf, zonder Zijn Goddelijk karakter te onderscheiden, zouden vergeving kunnen ontvangen; want door middel van de Heilige Geest zouden ze ertoe gebracht kunnen worden hun dwaling in te zien en berouw te tonen. Wat de zonde ook is, wanneer de ziel berouw toont en gelooft, wordt de schuld weggewassen in het bloed van Christus; maar hij die het werk van de Heilige Geest verwerpt, plaatst zichzelf in een positie waar berouw en geloof hem niet kunnen bereiken. Juist door de Geest werkt God aan het hart; wanneer mensen moedwillig de Geest verwerpen en beweren dat deze van satan komt, snijden ze het kanaal waardoor God met hen in verbinding kan komen, af. Wanneer de Geest uiteindelijk verworpen wordt, kan God niets meer doen voor de ziel.

De Farizeeën tot wie Jezus deze waarschuwing sprak, geloofden zelf de beschuldiging niet die zij tegen Hem inbrachten. Er was niet één van die hoogwaardigheidsbekleders die zich niet aangetrokken had gevoeld tot de Heiland. Ze hadden de stem van de Geest gehoord in hun hart, Die verklaarde dat Hij de Gezalfde Israëls was en Die bij hen erop aandrong, te belijden dat ze Zijn discipelen wilden zijn. In het licht van Zijn aanwezigheid hadden ze hun onheiligheid beseft en hadden ze verlangd naar een gerechtigheid die ze niet zelf tot stand konden brengen. Maar nadat ze Hem verworpen hadden, zou het te vernederend zijn om Hem te ontvangen als de Messias. Toen ze eenmaal hun voeten op het pad van ongeloof gezet hadden, waren ze te trots om hun dwaling te belijden. Om het erkennen van de waarheid te vermijden, trachtten ze met wanhopig geweld de leer van de Heiland te bestrijden. Het bewijs van Zijn macht en genade bracht hen tot het uiterste. Ze konden de Heiland niet verhinderen wonderen te verrichten, ze konden Zijn leer niet tot zwijgen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

brennen; maar ze deden alles wat in hun macht was om Hem op verkeerde wijze voor te stellen en Zijn woorden te verdraaien. Toch volgde de overtuigende Geest van God hen nog en ze moesten veel hindernissen opwerpen om de kracht daarvan te weerstaan, De grootste macht die op het menselijk hart kan inwerken, streed met hen, maar zij wilden zich niet overgeven.

Het is niet God die de ogen van mensen verblindt of hun harten verhardt. Hij zendt hun licht om hun fouten te verbeteren en hen op veilige paden te leiden; door het verwerpen van dit licht worden de ogen verblind en het hart verhard. Dikwijls is het proces geleidelijk en bijna onmerkbaar. Het licht komt tot de ziel door het Woord van God, door Zijn dienstknechten, of rechtstreeks door de macht van Zijn Geest; maar wanneer één lichtstraal veronachtzaamd wordt, vindt er een gedeeltelijke afstomping plaats van de geestelijke inzicht en het volgende geopenbaarde licht wordt minder scherp waargenomen. Zo neemt de duisternis toe, totdat het nacht is in de ziel. Zo was het ook met deze Joodse leiders gegaan. Ze waren ervan overtuigd, dat er bij Christus een Goddelijke macht aanwezig was, maar om de waarheid te weerstaan, schreven ze het werk van de Heilige Geest toe aan satan. Door dit te doen, kozen zij moedwillig het bedrog; zij gaven zich over aan satan en vanaf dat ogenblik werden zij beheerst door zijn macht.

Nauw verwant met Jezus' waarschuwing betreffende de zonde tegen de Heilige Geest, is een waarschuwing tegen ijdele en boze woorden. De woorden zijn een aanwijzing van wat in het hart leeft. *"Uit de overvloed des harten spreekt de mond."* (Mattheüs 12:34) Maar woorden zijn meer dan een indicatie van het karakter; zij hebben macht om te reageren op het karakter. Mensen worden beïnvloed door hun eigen woorden. Dikwijls geven zij, in een vluchtige opwelling, onder aandrang van satan, uiting aan naijver of boze vermoedens, waarmee ze uitdrukking geven aan dingen die ze niet werkelijk geloven; maar het uitspreken daarvan heeft een reactie op de gedachten. Ze worden misleid door hun woorden en komen ertoe te geloven, dat datgene wat op aansporing van satan gezegd werd, waar is. Wanneer ze eenmaal uitdrukking gegeven hebben aan een mening of beslissing, zijn ze dikwijls te trots om die woorden terug te nemen en ze proberen te bewijzen, dat ze gelijk hadden, totdat ze ertoe komen te geloven, dat zij gelijk hebben. Het is gevaarlijk woorden van twijfel uit te spreken en gevaarlijk om aan het Goddelijk licht te twijfelen en er kritiek op uit te oefenen.

De gewoonte van het ondoordacht en oneerbiedig kritiek uitoefenen heeft een terugwerkende invloed op het karakter, doordat het ongeloof en oneerbiedigheid voedt. Menig mens die heeft toegegeven aan die gewoonte, is daarmee doorgestaan, onbewust van het gevaar, totdat hij bereid was het werk van de Heilige Geest te bekritisieren en te verwerpen. Jezus zei: *"Van elk ijdel woord dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels, want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij geoordeeld worden."* (Mattheüs 12:36)

Daarna voegde Hij er een waarschuwing aan toe voor die mensen die onder de indruk waren geraakt van Zijn woorden, die Hem vol blijdschap gehoord hadden, maar die zich niet hadden overgegeven zodat de Heilige Geest in hen kon wonen. Niet alleen door het weerstaan, maar ook door het verwaarlozen kan de ziel ten onder gaan. *"Zodra de onreine geest van de mens is uitgevaren",* zei Jezus, *"gaat hij door dorre plaatsen om rust te zoeken, maar hij vindt die niet. Dan zegt hij : Ik zal terugkeren*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

naar mijn huis, waar ik ben uitgevaren; en als hij komt, vindt hij het leegstaan en geveegd en op orde. Dan trekt hij heen en neemt zeven andere geesten mede, bozer dan hijzelf; en zij komen binnen en wonen daar." (Mattheüs 12:43-45)

Er waren vele mensen in je dagen van Christus, zoals er ook op het ogenblik velen zijn, over wie de macht van satan voor enige tijd gebroken scheen te zijn; door de genade van God werden ze bevrijd van de boze geesten, die heerschappij over de ziel gevoerd hadden. Zij verheugden zich in de liefde van God; maar, evenals de toehoorders die vergeleken worden met steenachtige plaatsen uit de gelijkenis, bleven ze niet in Zijn liefde. Ze gaven zich niet dagelijks aan God over, opdat Christus in hun hart zou wonen; en toen de boze geest terugkeerde, met "*zeven andere geesten...*, *bozer dan hijzelf*" (Mattheüs 12:45), werden zij volkomen beheerst door de macht van de boze. Wanneer de ziel zich aan Christus overgeeft, neemt een nieuwe macht bezit van het nieuwe hart. Er wordt een verandering teweeggebracht die de mens nooit zelf kan bewerken. Het is een bovennatuurlijk werk, dat een bovennatuurlijk element brengt in de menselijke natuur. De ziel die aan Christus is overgegeven, wordt Zijn eigen burcht, die Hij bezet houdt in een opstandige wereld en het is Zijn bedoeling dat deze ziel geen ander gezag zal kennen dan het Zijne. Een ziel die op deze wijze in het bezit is van de hemelse machten, is onaantastbaar voor de aanvallen van satan. Maar, tenzij wij ons aan de heerschappij van Christus overgeven, zullen wij geregeerd worden door de boze. Het is onvermijdelijk dat wij in de macht zijn van één van de beide grote machten die strijden om de oppermacht in deze wereld. Het is niet noodzakelijk dat wij moedwillig kiezen voor het koninkrijk van duisternis om onder de heerschappij daarvan te komen. We hoeven slechts na te laten ons te verbinden met het Koninkrijk van het licht. Wanneer wij niet samenwerken met de hemelse machten, zal satan bezit nemen van het hart en het tot zijn woonplaats maken. De enige verdediging tegen de boze is het wonen van Christus in het hart, door het geloof in Zijn gerechtigheid. Wanneer we niet volkomen verbonden worden met God, kunnen we nooit de onheilige gevolgen van eigenliefde, genotzucht en verleiding tot zondigen weerstaan. We laten misschien veel verkeerde gewoonten na, een tijd lang verlaten we misschien het gezelschap van satan; maar zonder de levengevende band met God, door overgave van onszelf aan Hem, van ogenblik tot ogenblik, zullen we overwonnen worden. Zonder persoonlijke kennis van Christus en zonder een voortdurende gemeenschap, zijn we overgeleverd aan de genade van de vijand en zullen ten slotte doen wat hij zegt.

"En het wordt met die mens in het einde erger dan in het begin. Alzo", zegt Jezus, *"zal het ook gaan met dit boze geslacht".* (Mattheüs 12:45) Niemand is zó verhard als zij, die de uitnodiging van genade minachten en de Geest van genade gelasterd hebben. De meest voorkomende manifestatie van de zonde tegen de Heilige Geest is het voortdurend minachten van de uitnodiging van de hemel tot berouw. Iedere stap in het afwijzen van Christus is een stap naar het afwijzen van redding en naar de zonde tegen de Heilige Geest.

Door Christus te verwerpen beging het Joodse volk de onvergefelijke zonde; en door te weigeren gehoor te geven aan de uitnodiging van genade, kunnen wij in dezelfde dwaling vallen. Vaak lasteren wij de Vorst des levens en stellen Hem te schande voor de synagoge van satan en voor het hemels heelal, wanneer we weigeren te luisteren naar de door Hem gezonden boodschappers en in plaats daarvan luisteren naar de vertegenwoordigers van satan, die de ziel van Christus willen aftrekken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Zolang iemand dit doet, kan hij geen hoop of vergeving vinden en hij zal ten slotte alle verlangens om met God verzoend te worden, verliezen.

Terwijl Jezus nog het volk leerde, brachten Zijn discipelen de boodschap dat Zijn moeder en broers buiten stonden en Hem wensten te zien. Hij wist wat in hun hart omging en *"Hij antwoordde de boodschapper en zeide: Wie is Mijn moeder en wie zijn Mijn broeders? En Hij strekte Zijn hand uit over Zijn discipelen en zeide: Ziedaar Mijn moeder en Mijn broeders. Want al wie doet de wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is, die is Mijn broeder en zuster en moeder."* (Mattheüs 12:48-50)

Allen die Christus in geloof wilden aannemen, waren met Hem verbonden met een band die nauwer was dan bloedverwantschap. Zij zouden één met Hem worden zoals Hij één was met de Vader. Als iemand die Zijn woorden geloofde en deed, was Zijn moeder nauwer en heilzamer met Hem verbonden dan door haar natuurlijke verwantschap. Zijn broers zouden geen voordeel hebben van hun familiebetrekking met Hem, wanneer ze Hem niet aannamen als hun persoonlijke Verlosser.

Welk een steun zou Christus gevonden hebben in Zijn aardse verwanten, wanneer ze in Hem geloofd hadden als in een van de hemel Gezondene en met Hem hadden samengewerkt in het werk van God! Hun ongeloof wierp een schaduw over het leven van Jezus op aarde. Het maakte deel uit van de bitterheid van de beker der smart, die Hij voor ons leegdronk.

De vijandschap die in het menselijk hart gekoesterd werd tegen het Evangelie, werd heftig gevoeld door de Zoon van God en dat was voor Hem het meest pijnlijk in Zijn thuis; immers, Zijn eigen hart was vol tederheid en liefde en Hij stelde tedere zorg in de gezinsverhoudingen op prijs. Zijn broers' verlangden, dat Hij zou toegeven aan hun ideeën, terwijl een dergelijke handelwijze volkomen in strijd zou zijn met Zijn Goddelijke opdracht. Zij beschouwden Hem als iemand die behoefte had aan hun raad. Zij beoordeelden Hem vanuit hun menselijk oogpunt en dachten dat, als Hij maar dingen zou zeggen die aanvaardbaar waren voor de schriftgeleerden en Farizeeën, Hij het onaangename geschil dat door Zijn woorden ontstond, zou vermijden. Zij meenden, dat Hij buiten Zichzelf was, doordat Hij aanspraak maakte op Goddelijk gezag en Zich voor de rabbi's stelde als Iemand die hun zonden bestrafte. Zij wisten, dat de Farizeeën een gelegenheid zochten om Hem te beschuldigen en ze hadden het gevoel, dat Hij hun al voldoende gelegenheid had gegeven.

Met hun korte maatstaf konden zij de opdracht die Hij moest vervullen, niet peilen, en daarom konden ze niet meevoelen met Zijn beproevingen. Hun ruwe, miskennende woorden toonden aan, dat zij geen werkelijk begrip hadden van Zijn karakter en dat ze niet inzagen, dat het Goddelijke zich met het menselijke vermengde. Dikwijls zagen ze Hem vol smart; maar in plaats van Hem te vertroosten, verwondden hun geest en woorden slechts Zijn hart. Zijn gevoelige natuur werd gemarteld, zijn motieven werden verkeerd begrepen en Zijn werk niet begrepen.

Zijn broers voerden de filosofie van de Farizeeën dikwijls aan, die versleten en grijs van ouderdom was en verbeeldde zich, dat zij Hem, Die alle waarheid begreep en alle geheimen verstond, konden leren. Zij veroordeelden openlijk hetgeen ze niet konden begrijpen. Hun verwijten krenkten Hem tot het uiterste en Zijn ziel was vermoeid en vol smart. Zij beleden geloof in God te hebben en meenden dat zij God verdedigden, terwijl God met hen was in het vlees en zij Hem niet kenden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Deze dingen maakten het pad dat Hij moest gaan, doornig. Christus werd zó gepijnigd door het gebrek aan begrip in Zijn eigen huis, dat het een verlichting was voor Hem te gaan naar plaatsen waar dit niet voorviel. Er was één huis dat Hij graag bezocht - het huis van Lazarus, Maria en Martha; want in een sfeer van geloof en liefde vond Zijn geest rust. Toch was er niemand op aarde die Zijn Goddelijke opdracht kon bevatten of de last kennen die Hij droeg ter wille van de mensen. Dikwijls kon Hij slechts verlichting vinden door alleen te zijn en gemeenschap te zoeken met Zijn hemelse Vader.

Zij, die geroepen zijn om te lijden ter wille van Christus, die wanbegrip en wantrouwen hebben moeten verdragen, zelfs in hun eigen gezin, kunnen troost vinden in de gedachte dat Jezus hetzelfde verdragen heeft. Hij wordt met ontferming bewogen over hen. Hij zegt hun, gemeenschap met Hem te zoeken en verlichting te vinden waar Hij dat vond, in gemeenschap met de Vader. Zij die Christus aannemen als hun persoonlijke Heiland, blijven niet als wezen achter om de beproevingen van het leven alleen te dragen. Hij neemt hen aan als leden van het hemels gezin; Hij zegt hun, Zijn Vader hun Vader te noemen. Zij zijn Zijn "*kleinen*" (Mattheüs 10:42), kostbaar voor God, met Hem verbonden door de meest tedere en blijvende banden. Hij heeft jegens hen een overvloeiende tederheid, die datgene wat onze vader en moeder voor ons voelden in onze hulpeloosheid, zoveel te boven gaat als het Goddelijke het menselijke te boven gaat.

Aangaande de liefde van Christus jegens Zijn volk is er een prachtige illustratie gegeven in de wetten die aan Israël gegeven waren. Wanneer een Jood door armoede gedwongen was geweest afstand te doen van zijn vaderlijk erfdeel en zichzelf als slaaf te verkopen, was het de plicht van zijn naaste bloedverwant om hem en zijn erfdeel vrij te kopen. Zie Lev.25:25, 47-49 ; Ruth 2:20. Zo nam Hij, Die ons het nauwst "*verwant is*" (Ruth 2:20) is, de taak op Zich, ons en ons erfdeel, verloren door zonde, vrij te kopen. Om ons te verlossen, werd Hij onze bloedverwant. Nader dan vader, moeder, broer, zuster, vriend of beminde, is ons de Heere onze Heiland. "*Vrees niet*", zegt Hij, "*want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn*". "*Omdat gij kostbaar zijt in Mijn ogen en hooggeschat en Ik u liefheb, geef ik mensen voor u in de plaats en natiën in ruil voor uw leven.*" (Jesaja 43:1,4)

Christus heeft de hemelse wezens, die Zijn troon omringen, lief; maar wat zal de grote liefde verklaren, waarmee Hij ons heeft liefgehad ? Wij kunnen het niet begrijpen, maar door onze eigen ervaring kunnen we weten dat het waar is. En wanneer wij werkelijk met Hem verwant zijn, met welk een tederheid moeten wij dan zien op hen die de broeders en zusters van onze Heere zijn! Moeten we niet snel inzien wat onze Goddelijke verwantschap vereist? Moeten wij niet onze Vader en onze verwanten eren, daar we zijn aangenomen in het gezin van God?

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 34 - De uitnodiging

"Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".

(Mattheüs 11:28) Deze troostwoorden werden gesproken tot de menigte die Jezus volgde. De Heiland had gezegd, dat alleen door Hem de mens God kon leren kennen. Hij had over Zijn discipelen gesproken als degenen aan wie de kennis van de hemelse dingen gegeven was. Maar Hij liet aan niemand het gevoel uitgesloten te zijn van Zijn zorg en liefde. Allen die vermoeid en zwaar beladen zijn mogen tot Hem komen.

Schriftgeleerden en rabbi's, met hun overdreven nauwgezet aandacht van de godsdienstige vormen, hadden een gevoel van tekort komen, dat nooit door boetedoening kon worden bevredigd. Tollenaars en zondaars konden misschien voorwenden dat ze tevreden waren met genotzucht en het aardse, maar in hun hart was wantrouwen en vrees. Jezus keek naar de bedroefden en de bedrukten van hart, naar hen wiens hoop vernietigd was en die met alle aardse vreugden het verlangen van de ziel probeerden te stillen en Hij nodigde hen allen uit om rust te vinden in Hem.

Teder vroeg Hij de zwoegende mensen: *"Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen."* (Mattheüs 11:29)

Met deze woorden spreekt Christus tot ieder menselijk wezen. Of zij het weten of niet, allen zijn vermoeid en zwaar beladen. Allen gaan gebukt onder lasten die alleen Christus kan wegnemen. De zwaarste last die we dragen, is de last van zonde. Wanneer wij die last alleen moesten dragen, zouden we erdoor verpletterd worden. Maar de Zondeloze heeft onze plaats ingenomen. *"De Heere heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen."* (Jesaja 53:6) Hij heeft de last van onze schuld gedragen. Hij wil de last van onze vermoeide schouders nemen. Hij wil ons rust geven. De last van zorg en smart wil Hij ook dragen. Hij nodigd ons uit, al onze zorgen op Hem te werpen; Hij draagt ons op het hart.

De Oudere Broeder van ons geslacht staat bij de eeuwige troon. Hij ziet neer op iedere ziel die het gelaat wendt naar Hem als de Verlosser. Hij weet uit ervaring wat de zwakheden van het mensdom zijn, wat onze behoeften zijn en waar de kracht van onze verzoeken ligt; want Hij was in alle dingen verzocht gelijk wij, doch zonder zonde. Hij waakt over u, bevend kind van God. Wordt u in verzoeking gebracht? Hij wil u bevrijding brengen. Bent u gewond? Hij wil genezen. De Heere *"bepaalt het getal der sterren"* (Psalm 147:4), nochtans *"geneest Hij de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden."* (Psalm 147:3), *"Komt tot Mij"* (Mattheüs 11:28), luidt Zijn uitnodiging. Wat uw angsten of beproevingen ook mogen zijn, leg uw geval voor aan de Heere. Uw geest zal gesterkt worden om vol te houden. De weg zal voor u geopend worden om u vrij te maken uit verwarring en moeilijkheden. Hoe zwakker en hulpelozer u weet dat uzelf bent, des te sterker zult u worden in Zijn kracht. Hoe zwaarder uw lasten zijn, des te meer gezegend is de rust, wanneer u uw lasten werpt op de Lastdrager. De rust die Christus biedt, is afhankelijk van voorwaarden, maar deze voorwaarden worden duidelijk omschreven. Het zijn voorwaarden waaraan allen kunnen voldoen. Hij vertelt ons precies, hoe Zijn rust gevonden kan worden.

"Neemt Mijn juk op u" (Mattheüs 11:29), zegt Jezus. Het juk is een dienend instrument. Dieren worden onder een juk gelegd voor zware arbeid en het juk is noodzakelijk voor hen om goed te kunnen werken. Door deze illustratie leert Christus

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

ons, dat wij geroepen zijn om te dienen zolang ons leven duurt. We moeten Zijn juk op ons nemen om medewerkers met Hem te kunnen zijn.

Het juk dat tot dienen bindt, is de wet van God. De grote wet van liefde, die werd geopenbaard in Eden, op de Sinaï werd afgekondigd en in het nieuwe verbond in het hart geschreven en is datgene wat de menselijke arbeider bindt aan de wil van God. Wanneer wij aan ons lot worden overgelaten om onze eigen neigingen te volgen, om slechts heen te gaan waar onze wil ons heenleidt, zouden we in de gelederen van satan raken en bezitters van zijn eigenschappen worden. Daarom bindt God ons aan Zijn wil, die hoog, edel en verheffend is. Hij wenst dat wij geduldig en wijs de plichten van het dienen op ons zullen nemen. Het juk van dienstbaarheid heeft Christus Zelf als mens gedragen. Hij zei : *"Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste."* (Psalm 40:9) *"Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om Mijn wil te doen, maar de wil van Hem Die Mij gezonden heeft."* (Johannes 6:38) Liefde voor God, ijver voor Zijn heerlijkheid en liefde voor het gevallen mensdom brachten Jezus naar de aarde om te lijden en te sterven. Dit was de overheersende macht in Zijn leven. En Hij vraagt ons, dit beginsel ook aan te nemen.

Er zijn vele mensen wiens hart lijdt onder de last van zorgen, omdat zij proberen de maat van de wereld te bereiken. Zij hebben de dienst van de wereld gekozen, de verwarringen daarvan overgenomen en de gewoonten daarvan aangenomen. Op deze wijze wordt hun karakter geschonden en wordt hun leven een afmatting. Om te voldoen aan hun eerzucht en wereldse verlangens, doen zij hun geweten geweld aan en brengen een extra last van zelfverwijt over zich. De voortdurende zorg put hun levenskrachten uit. Onze Heiland verlangt, dat zij het juk van slavernij opzij leggen. Hij nodigt hen uit, Zijn juk op zich te nemen; Hij zegt : *"Mijn juk is zacht en Mijn last is licht."* (Mattheüs 11:30) Hij zegt hun, eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken, en het is Zijn belofte, dat alle dingen die voor hen noodzakelijk zijn voor dit leven, daaraan toegevoegd zullen worden. Bezorgdheid is blind en kan niet in de toekomst zien; maar Jezus ziet het einde vanaf het begin. (Jesaja 46:10). In iedere moeilijkheid heeft Hij Zijn weg bereid om verlichting te brengen. Onze hemelse Vader heeft duizend manieren om voor ons te zorgen waar wij niets van weten. Zij die dit ene beginsel, het vooropstellen van de dienst en eer van God, aannemen, zullen bemerken, dat verwarring verdwijnt en dat er een effen pad voor hun voeten is.

"Leert van Mij", zegt Jezus, *"want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden."* (Mattheüs 11:29) Wij moeten de school van Christus binnengaan, om van Hem zachtmoedigheid en nederigheid te leren. Verlossing is het proces waardoor de ziel wordt opgeleid voor de hemel. Deze opleiding betekent een kennis van Christus. Het betekent vrijmaking van ideeën, gewoonten en praktijken die verworven zijn in de school van de vorst der duisternis. De ziel moet bevrijd worden van alles wat tegengesteld is aan de trouw aan God.

In het hart van Christus, waar volkomen harmonie met God heerste, was volmaakte vrede. Hij werd nooit trots door bijval, of terneergedrukt door afkeuring of teleurstelling. Te midden van de heftigste tegenstand en de wreedste behandeling had Hij nog steeds goede moed. Maar velen die belijden Zijn volgelingen te zijn, zijn in hun hart angstig en bezorgd, omdat ze bevreesd zijn zich aan God toe te vertrouwen. Zij geven zich niet volledig aan Hem over, want zij schrikken terug voor de gevolgen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

die een dergelijke overgave met zich zou kunnen meebrengen. Indien zij deze overgave niet doen, kunnen ze geen vrede vinden.

Eigenliefde brengt onrust teweeg. Wanneer we wedergeboren zijn, zal dezelfde geest die in Jezus was, in ons zijn, de geest die Hem ertoe bracht Zich te vernederen, opdat wij behouden zouden worden. Dan zullen wij niet jagen naar de hoogste plaats. We zullen verlangen aan de voeten van Jezus te zitten en van Hem te leren. We zullen begrijpen dat de waarde van ons werk niet bestaat in het maken van uiterlijk vertoon en drukte in deze wereld en in werkzaam en ijverig zijn in eigen kracht. De waarde van ons werk is evenredig aan de mate van de Heilige Geest, Die wij ontvangen. Vertrouwen op God brengt groter geestelijke kwaliteiten met zich mee, zodat we onze ziel kunnen bezitten in lijdzaamheid.

Het juk wordt op de os gelegd om hem te helpen de lading te trekken en de last te verlichten. Zo is het ook met het juk van Christus. Wanneer onze wil opgaat in de wil van God en we Zijn gaven gebruiken om voor anderen tot een zegen te zijn, zullen we bemerken, dat de last van het leven licht is. Hij die wandelt in de weg van Gods geboden, wandelt in tegenwoordigheid van Christus en in Zijn liefde is het hart gerust. Toen Mozes bad: *"Maak mij toch Uw wegen bekend, zodat ik U ken"* (Exodus 33:13), antwoordde de Heere hem : *"Mijn tegenwoordigheid zal met u gaan, en Ik zal u rust geven"*. (Exodus 33:14) En door middel van de profeten werd de boodschap gegeven: *"Zo zegt de Heere : Gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat, en rust vindt voor uw ziel."* (Jeremia 6:16) En Hij zegt : *"Och dat gij naar Mijn geboden luisterdet; dan zou uw vrede zijn als een rivier en uw gerechtigheid als de golven der zee."* (Jesaja 48:18)

Zij die Christus aan Zijn woord houden en hun ziel aan Zijn hoede overgeven, hun leven aan Zijn voorschriften, zullen vrede en rust vinden. Niets in de wereld kan hen bedroeven wanneer Jezus hen verheugd maakt door Zijn aanwezigheid. In volkomen berusting ligt volkomen rust. De Heere zegt : *"Standvastige zin bewaart Gij in volkomen vrede, omdat men op U vertrouwt"*. (Jesaja 26:3) Ons leven lijkt misschien verward; maar wanneer we onszelf toevertrouwen aan de wijze Meester, zal Hij vorm geven aan leven en karakter tot Zijn heerlijkheid. En dat karakter dat het heerlijke karakter van Christus uitdrukt, zal aangenomen worden in het paradijs van God. Een vernieuwd geslacht zal met Hem wandelen, in het wit gekleed, want zij zijn het waardig.

Daar wij door Jezus de rust binnengaan, begint de hemel reeds hier. We geven gehoor aan Zijn uitnodiging: *"Komt, leer van Mij"* (Mattheüs 11:28,29), en door zo te komen, maken wij een begin met het eeuwige leven. De hemel is een voortdurend tot God naderen door Christus. Hoe langer we in de hemel van zaligheid zijn, des te meer en meer van de heerlijkheid daarvan zal ons geopenbaard worden; en hoe meer we van God weten, des te volkomener zal ons geluk zijn. Wanneer we met Jezus wandelen in dit leven, zullen we vervuld worden van Zijn liefde, bevredigd door Zijn aanwezigheid. Alles wat de menselijke natuur bevatten kan, kunnen we hier ontvangen. Maar wat is dat vergeleken met wat hierna komt ? Daar *"zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij Die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen noch enige hitte, want het Lam, Dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens hun ogen afwissen."* (Openbaring 7:15-17)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 35 - Zwijg, wees stil

Het was een veelbewogen dag geweest in het leven van Jezus. Aan de oever van het meer van Galilea had Hij Zijn eerste gelijkenissen uitgesproken, waarbij Hij door vertrouwde illustraties opnieuw aan het volk de aard van Zijn Koninkrijk uitgelegd had en de wijze waarop het opgericht zou worden. Hij had Zijn eigen werk vergeleken met dat van een zaaier; de ontwikkeling van Zijn Koninkrijk met de groei van een mosterdzaadje en de uitwerking van gist in een maat meel. De grote, uiteindelijke scheiding van de rechtvaardigen en de goddelozen had Hij beschreven in de gelijkenissen van de tarwe en het onkruid en van het visnet. De grote kostbaarheid van de waarheden die Hij leerde was verduidelijkt door de verborgen schat en de parel van grote waarde, terwijl in de gelijkenis van de rentmeester Hij Zijn discipelen leerde, hoe zij moesten werken als Zijn vertegenwoordigers.

De gehele dag had Hij geleerd en genezen; en toen de avond aanbrak, drong de menigte nog steeds op Hem aan. Dag aan dag had Hij hen gediend, met nauwelijks een onderbreking om te eten en wat te rusten. De kwaadwillige kritiek en de verkeerde voorstelling van zaken waarmee de Farizeeën Hem voortdurend vervolgden, maakten Zijn werk ernstiger en afmattend; en nu, bij het vallen van de avond, was Hij zo volkomen uitgeput, dat Hij besloot Zich terug te trekken in een eenzame plaats aan de overzijde van het meer.

De oostelijke oever van Gennesareth was niet onbewoond, want er lagen hier en daar steden aan het meer; toch was het een verlaten gebied vergeleken met de westelijke oever. Er woonden meer heidenen dan joden, die weinig omgang had met Galilea. Zo bood deze plaats Jezus de afzondering die Hij zocht en Hij vroeg Zijn discipelen Hem daarheen te vergezellen.

Nadat Hij de menigte had weggezonden, namen ze Hem, "*zoals Hij was*" (Marcus 4:36), mee in het scheepje en vertrokken haastig. Maar ze zouden niet alleen vertrekken. Er lagen nog meer vissersboten aan de oever en deze waren spoedig vol mensen die Jezus volgden en die nog verlangend waren Hem te zien en te horen.

Eindelijk was de Heiland bevrijd van de druk van de menigte en overmand door vermoeidheid en honger lag Hij terneer op de achtersteven van het schip en viel spoedig in slaap. De avond was rustig en aangenaam geweest en stilte heerste op het meer; maar opeens bedekte duisternis de hemel, de wind gierde wild door de bergkloven op de oostelijke oever en een zware storm brak los over het meer.

De zon was ondergegaan en de duisternis van de nacht viel over het stormachtige meer. De golven, woedend opgezweept door de gierende wind, sloegen onstuimig over de boot van de discipelen en dreigden die te overspoelen. Die geharde vissers hadden hun hele leven op het meer doorgebracht en hadden hun vaartuig veilig door menige storm gevoerd; maar nu waren hun kracht en bekwaamheid nutteloos. Ze waren hulpeloos in de greep van de storm en hun hoop verdween toen ze zagen dat hun boot volliep. Volkomen in beslag genomen door hun pogingen zichzelf te redden hadden ze vergeten dat Jezus aan boord was. Nu ze zagen dat hun zwoegen tevergeefs was en dat ze slechts de dood voor ogen hadden, herinnerden ze zich, op Wiens bevel ze uitgevaren waren om het meer over te steken. Hun enige hoop was op Jezus. In hun hulpeloosheid en wanhoop riepen ze uit: "*Meester, Meester!*" (Lucas 8:24) Maar de dikke duisternis onttrok Hem aan hun ogen. Hun stemmen gingen verloren in het gebulder van de storm en er kwam geen antwoord. Twijfel en vrees greep hen aan.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Had Jezus hen verlaten? Was Hij Die ziekten, duivelen en zelfs de dood overwonnen had, nu machteloos Zijn discipelen te helpen? Bekommerde Hij Zich niet om hen in hun wanhoop ?

Opnieuw riepen ze, maar er klonk geen antwoord behalve het gieren van een nijldige windstoot. Hun boot begon al te zinken. Nog een ogenblik en dan zouden ze zeker opgeslokt worden door de hongerige golven.

Opeens doorklieft een bliksemschicht de duisternis en ze zien dat Jezus ligt te slapen, zonder last te hebben van het geraas. In verbazing en wanhoop roepen ze uit: *"Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?"* (Marcus 4:38) Hoe kan Hij zo vredig rusten, terwijl zij in gevaar verkeren en met de dood kampen?

Hun kreet wekte Jezus. Wanneer het licht van de bliksem Hem toont, zien ze de vrede van de hemel op Zijn gelaat; zij lezen in Zijn blik de zichzelf vergetende, tedere liefde en terwijl hun harten zich tot Hem wenden, roepen ze uit: *"Heere, help ons, wij vergaan!"* (Mattheüs 8:25)

Nooit heeft een ziel die kreet geuit zonder verhoord te worden. Terwijl de discipelen hun riemen grijpen om nog een laatste poging te doen, staat Jezus op. Hij staat te midden van Zijn discipelen, terwijl de storm raast, de golven over hen heen slaan en de bliksem Zijn gelaat verlicht. Hij heft Zijn handen, die Hij zo dikwijls gebruikt heeft om barmhartigheid te bewijzen, op en zegt tot de woedende zee: *"Zwijg, wees stil."* (Marcus 4:39)

De storm bedaart. De golven komen tot rust. De wolken verdwijnen en de sterren komen te voorschijn. De boot rust op een kalme zee. Terwijl Hij Zich tot Zijn discipelen wendt, vraagt Jezus verdrietig: *"Waarom zijt gij zó bevreesd ? Hoe hebt gij geen geloof?"* (Marcus 4:40)

Er viel een stilte over de discipelen. Zelfs Petrus trachtte niet het ontzag dat zijn hart vervulde, onder woorden te brengen. De boten die vertrokken waren om Jezus te vergezellen, hadden in hetzelfde gevaar verkeerd als de boot van de discipelen. Angst en wanhoop hadden zich meester gemaakt van de inzittenden; maar het bevel van Jezus bracht rust op het toneel van verwarring en rumoer. De woede van de storm had de boten dicht bijgedreven en allen die aan boord waren, hadden het wonder gezien. In de kalmte die volgde, werd de vrees vergeten. De mensen fluisterden elkander toe: *"Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?"* (Marcus 4:41) Toen Jezus gewekt werd om de storm tegemoet te treden, had Hij volkomen vrede. Er was geen spoor van vrees in woord of blik, want er was geen vrees in Zijn hart. Maar Hij was niet in het bezit van een almachtige kracht. Het was niet als de "Meester van aarde en zee en hemel" dat Hij in vrede lag te rusten. Die macht had Hij afgelegd en Hij zegt : *"Ik kan van Mijzelf niets doen."* (Johannes 5:30) Hij vertrouwde op de macht van de Vader. Het was in het geloof - geloof in Gods liefde en zorg - dat Jezus rustte en de macht van dat Woord wat de storm deed bedaren, was de macht van God.

Jezus rustte door het geloof in de zorg van de Vader en zo kunnen wij rusten in de zorg van onze Heiland. Wanneer de discipelen op Hem vertrouwd hadden, zouden ze in vrede bewaard zijn gebleven. Hun vrees ten tijde van gevaar openbaarde hun ongeloof. In hun pogingen zichzelf te redden, vergaten ze Jezus en pas toen ze wanhoopten aan eigen kunnen, wendden ze zich tot Hem of Hij hen zou kunnen helpen.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoe dikwijls is de ervaring van de discipelen de onze! Wanneer de stormen van de verzoeken zich samenvakken en de felle bliksemstralen flitsen en de golven over ons heenslaan, vechten we alleen tegen de storm en vergeten dat er Eén is Die ons helpen kan. We vertrouwen op eigen kracht tot de hoop verloren is en wij op het punt staan om te komen. Dan denken we aan Jezus en wanneer wij Hem aanroepen om ons te redden, zullen we niet tevergeefs roepen. Terwijl Hij met droefheid ons ongeloof en ons zelfvertrouwen berispt, laat Hij nooit na ons de hulp te geven die we nodig hebben. Of we nu op het vasteland zijn of op zee, wanneer we de Heiland in ons hart hebben, hoeven we niet te vrezen. Een levend geloof in de Verlosser zal de levenszee vlak maken en ons verlossen uit gevaar op de manier waarvan Hij weet dat het de beste is.

Er ligt nog een geestelijke les besloten in dit wonder van het stillen van de storm. Ieder mens kan uit ervaring getuigen van de waarheid van de Schriftwoorden: *"De goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen.... De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede."* (Jesaja 57:20,21) De zonde heeft onze vrede vernietigd. Zolang het "ik" niet is onderworpen, kunnen we geen rust vinden. De despotische driften van het hart kunnen door geen menselijke macht in bedwang gehouden worden. We zijn hier even hulpeloos als de discipelen waren om de woedende storm te bedaren. Maar Hij Die door te spreken de golven van Galilea tot rust bracht, heeft het Woord van vrede gesproken voor iedere ziel. Hoe hevig de stormen ook zijn, zij die zich tot Jezus wenden met de kreet : *"Heere, help ons"* (Mattheüs 8:25), zullen verlost worden. Zijn genade, die de ziel met God verzoent, brengt het woelen van de menselijke hartstochten tot rust en in Zijn liefde is het hart gerust. *"Hij maakte de storm tot een zacht suizen, zodat de golven stil werden. Zij verheugden zich, omdat die tot rust kwamen, en Hij leidde hen naar de haven van hun begeerte."* (Psalm 107:29,30) *"Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus."* (Romeinen 5:1) *"En de vrucht der gerechtigheid zal vrede zijn, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid."* (Jesaja 32:17) In de vroege morgen kwamen de Heiland en Zijn metgezellen bij de oever aan en het licht van de opkomende zon raakte het meer en het land aan als met een zegen van vrede. Maar zodra ze op het strand gekomen waren, ontmoetten hun ogen een schouwspel dat verschrikkelijker was dan de woede van de storm. Vanuit een schuilplaats tussen de graven kwamen twee bezetenen op hen toerennen, alsof ze van plan waren hen aan stukken te scheuren. Aan deze mannen hingen stukken van de kettingen die ze verbroken hadden toen ze ontsnapten uit de plaats waar ze opgesloten waren geweest. Hun vlees was opengereten en bloedde op de plaatsen waar ze zich met scherpe stenen gesneden hadden. Hun ogen loerden van onder hun lange verwarde haren; zelfs de gelijkenis met mensen scheen uitgewist te zijn door de boze geesten die bezit van hen genomen hadden en ze leken meer op wilde dieren dan op mensen.

De discipelen en hun metgezellen vluchtten dodelijk beangst weg; maar na enige ogenblikken bemerkten ze dat Jezus niet bij hen was en ze keerden zich om , om Hem te zoeken. Hij stond nog op de plaats waar ze Hem verlaten hadden. Hij Die de storm had doen bedaren, Die reeds eerder satan had ontmoet en overwonnen, vluchtte niet voor deze boze geesten. Toen de mannen, tandenknarsend en met schuim op de mond Hem naderden, hief Jezus die hand op waarmede Hij de golven geboden had te zwijgen en de mannen konden niet dichterbij komen. Ze stonden woedend

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

maar hulpeloos voor Hem.

Met gezag beval Hij de onreine geesten van hen uit te gaan. Zijn woorden drongen door in de verduisterde geest van de ongelukkige mannen. Zij beseften vaag, dat er Iemand in de buurt was Die hen kon redden van de duivelen die hen kwelden. Zij vielen aan de voeten van de Heiland om Hem te aanbidden; maar toen hun lippen zich openden om Zijn genade af te smeken, spraken de boze geesten door hun mond en riepen heftig uit: *"Wat hebt Gij met mij te maken, Jezus, Zoon van de Allerhoogste God? Ik smEEK U, dat gij mij niet pijnigt."* (Lucas 8:28)

Jezus vroeg: *"Wat is uw naam?"* (Marcus 5:9) En het antwoord luidde: *"Mijn naam is Legioen, want wij zijn talrijk."* (Marcus 5:9) Door de ellendige mannen te gebruiken als communicatiemiddel, smeekten ze Jezus, hen niet het land uit te sturen. Op de helling van een berg niet ver vandaar, graasde een grote kudde zwijnen. De boze geesten vroegen toestemming om daarin te varen en Jezus liet het toe. Onmiddellijk maakte paniek zich van de kudde meester. Zij renden verwaasd de helling af en niet in staat op de oever hun vaart te stuiten, stortten ze in het meer en kwamen om.

Intussen was er een heerlijke verandering over de bezetenen gekomen. In hun geest was licht doorgedrongen. Hun ogen straalden een verstandige blik uit. Hun gezichten, die zolang tot een beeltenis van satan misvormd waren geweest, stonden plotseling vriendelijk, de met bloed bevlekte handen waren rustig en met blijde stem prezen de mannen God voor hun verlossing.

Vanaf de steile rots hadden de zwijnenhoeders alles gezien wat er was gebeurd en ze gingen haastig weg om het nieuws aan hun werkgevers en aan alle mensen te vertellen. In vrees en verwondering dromde de gehele bevolking samen om Jezus te ontmoeten. De twee bezetenen waren de schrik van het land geweest. Niemand had veilig de plaats waar zij zich bevonden, kunnen passeren, want zij waren gewoon met de woede van duivelen op iedere reiziger aan te stormen. Nu zaten deze mannen, gekleed en wel bij hun verstand, aan de voeten van Jezus, luisterden naar Zijn woorden en verheerlijkten de Naam van Hem Die hen genezen had. Maar de mensen die dit heerlijke schouwspel zagen, verheugden zich niet. Het verlies van de zwijnen scheen voor hen van groter gewicht dan de bevrijding van deze gevangenen van satan.

Het was een genade voor de eigenaars van de zwijnen, dat dit verlies over hen gekomen was. Zij waren volkomen in beslag genomen door aardse zaken en bekommerden zich niet om de belangen van het geestelijk leven. Jezus wilde de ban van zelfzuchtige onverschilligheid verbreken, zodat ze Zijn genade zouden kunnen aannemen. Maar spijt en verontwaardiging over een tijdelijk verlies maakten hun ogen blind voor de genade van de Heiland.

De openbaring van een bovennatuurlijke kracht wekte het bijgeloof van de mensen op en maakte hen bevreesd. Er zouden meer rampen kunnen volgen, wanneer deze Vreemdeling onder hen bleef vertoeven. Zij vreesden een financiële ondergang en besloten zich te bevrijden van Zijn aanwezigheid. Zij die met Jezus het meer waren overgestoken, vertelden alles wat er in de voorgaande nacht voorgevallen was, van het gevaar waarin zij verkeerd hadden door de storm en hoe de wind en de zee tot bedaren gebracht waren. Maar hun woorden hadden geen uitwerking. In grote angst verdrongen de mensen zich om Jezus en smeekten Hem van hen weg te gaan en Hij stemde daarin toe en nam terstond het schip naar de andere zijde.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

De mensen in Gergesa hadden het levende bewijs van Christus' macht en genade voor ogen. Ze zagen de mannen die hun verstand herkregen hadden; maar ze waren zó bevreesd om hun aardse belangen in gevaar te brengen, dat Hij Die de vorst der duisternis voor hun ogen overwonnen had, behandeld werd als een indringer en de Gave van de hemel werd door hen van de deur gewezen. Wij hebben niet de gelegenheid ons af te keren van de persoon van Christus zoals de Gergezenen dat hadden; maar er zijn nog steeds veel mensen die weigeren Zijn woord te gehoorzamen, omdat gehoorzaamheid het opofferen van enige wereldse belangen betekent. Velen verwerpen Zijn genade en verdrijven Zijn Geest van zich, om niet door Zijn tegenwoordigheid financieel verlies te lijden

Maar de gevoelens van de genezen bezetenen waren heel anders. Zij verlangden naar het gezelschap van hun Verlosser. In Zijn tegenwoordigheid voelden ze zich veilig voor de duivels die hun leven geteisterd hadden en hun jaren in de kracht van hun leven hadden doen verloren gaan. Toen Jezus op het punt stond het schip in te gaan, bleven ze dicht aan Zijn zijde, knielden aan Zijn voeten en smeekten Hem om hen bij Zich te houden, waar ze steeds zouden kunnen luisteren naar Zijn woorden. Maar Jezus zei hun naar huis te gaan en te vertellen wat grote dingen de Heere voor hen had gedaan.

Hier was een werk voor hen te doen - naar een heidens thuis te gaan en te vertellen van de zegen die zij van Jezus ontvangen hadden. Het was hard voor hen om van de Heiland gescheiden te worden. Stellig zouden grote moeilijkheden over hen komen in de omgang met hun heidense landgenoten. En hun lange afzondering van de gemeenschap scheen hun ongeschikt te hebben gemaakt voor het werk dat Hij hun had toegewezen. Maar zodra Jezus hen op hun plicht gewezen had, waren ze bereid te gehoorzamen. Niet alleen vertelden ze hun eigen gezin en burens over Jezus, maar zij gingen door heel Decapolis en verkondigden overal Zijn macht om te redden en vertelden hoe Hij hen bevrijd had van de boze geesten. Door dit werk te doen konden zij een grotere zegen ontvangen dan wanneer ze alleen voor hun eigen welzijn in Zijn tegenwoordigheid waren gebleven. Juist bij het werk om de goede tijding van het heil te verspreiden, worden we dichter tot de Heiland gebracht.

De twee genezen bezetenen waren de eerste zendelingen die Christus uitzond om het Evangelie te prediken in het gebied van Decapolis. Slechts enkele ogenblikken hadden deze mannen het voorrecht gehad te luisteren naar wat Christus leerde. Niet één prediking van Zijn lippen was hun ooit ter ore gekomen. Zij konden de mensen niet onderwijzen zoals de discipelen, die dagelijks met Jezus geweest waren, dit konden. Maar zij droegen in hun eigen wezen het bewijs mee, dat Jezus de Messias was. Zij konden vertellen wat ze wisten, wat zij zelf gezien, gehoord en gevoeld hadden van de kracht van Christus. Dit kan iedereen doen wiens hart geraakt is door de genade van God. Johannes, de discipel die Jezus liefhad, schreef: *"Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens... hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u."* (1 Johannes 1:1,3) Als getuigen van Christus moeten we vertellen wat we weten, wat we zelf gezien en gehoord en gevoeld hebben. Wanneer wij Jezus gevolgd hebben, stap voor stap, dan zullen wij iets ter zake doende te vertellen hebben over de manier waarin Hij ons geleid heeft. We kunnen vertellen hoe wij Zijn belofte beproefd hebben en die als waar bevonden hebben. We kunnen getuigen van datgene wat we

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

weten van de genade van Christus. Dit is het getuigenis waar de Heere om vraagt en waardoor, bij gebrek daaraan, de wereld ten onder gaat.

Hoewel de mensen uit Gergesa Jezus niet aangenomen hadden, liet Hij hen niet alleen achter in de duisternis die zij verkozen hadden. Toen ze Hem smeekten van hen weg te gaan, hadden ze Zijn woorden nog niet gehoord. Zij wisten niet, wat zij verwierpen. Daarom zond Hij het licht opnieuw tot hen en wel door mensen naar wie ze wel zouden willen luisteren.

Door de vernietiging van de zwijnen te bewerkstelligen, was satan van plan de mensen van de Heiland te doen afkeren en de prediking van het Evangelie in dat gebied te verhinderen. Maar juist deze gebeurtenis beroerde het land zoals het door niets anders beroerd had kunnen worden en vestigde de aandacht op Christus. Hoewel de Heiland Zelf wegtrok, bleven de mannen die Hij genezen had, achter als getuigen van Zijn macht.

Zij die werktuigen waren geweest van de vorst der duisternis, werden kanalen van licht, boodschappers van de Zoon van God. De mensen verwonderden zich wanneer ze luisterden naar het heerlijke nieuws. Er werd voor het Evangelie een deur geopend in dat gehele gebied. Toen Jezus terug keerde naar Decapolis, stroomden de mensen naar Hem toe en drie dagen lang hoorden niet alleen de bewoners van één stad, maar duizenden uit de gehele omtrek de boodschap van het heil. Zelfs de macht van boze geesten wordt beheerst door onze Heiland en de werking van de boze wordt gebruikt ten goede.

De ontmoeting met de bezetenen in het land van de Gerasenen hield een les in voor de discipelen. Het toonde de diepten van verval, waarin satan het menselijk geslacht tracht te brengen en dat Christus gezonden is om de mensen te bevrijden van zijn macht. Die ellendige schepselen die in de graven woonden, bezeten door boze geesten, onderworpen aan onbeheerste hartstochten en lage lusten, stellen datgene voor wat er van de mensheid zou worden, wanneer ze zouden worden overgegeven aan de heerschappij van satan. Satans invloed wordt voortdurend uitgeoefend op de mensen om hun zinnen af te leiden, de geest te beheersen ten kwade en aan te sporen tot geweld en misdaad. Hij verzwakt het lichaam, verduistert het verstand en verlaagt de ziel. Telkens wanneer de mens een uitnodiging van de Heiland afwijst, geeft hij zich over aan satan. Menigten in elk gebied van het leven, thuis, in het bedrijfsleven en zelfs in de kerk, doen dit tegenwoordig. Dit is de reden dat geweld en misdaad over de aarde is verspreid en zedelijke duisternis omhult als een doodskleed de woonplaatsen van de mensen. Door zijn misleidende verzoeken brengt satan de mensen tot steeds slechtere daden, totdat volkomen verdorvenheid en verval het gevolg zijn. De enige veiligheid tegen deze kracht ligt in de tegenwoordigheid van Jezus. Voor mensen en engelen is satan geopenbaard als de vijand en vernietiger van de mens; Christus is geopenbaard als de Vriend en Bevrijder van de mens. Zijn Geest zal in de mens al datgene ontwikkelen wat het karakter veredelt en zijn natuur waardigheid geeft. Zijn Geest zal de mens opbouwen tot verheerlijking van God in lichaam, ziel en geest. *"Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid."* (2 Timotheüs 1:7) Hij heeft ons geroepen *"tot het verkrijgen van de heerlijkheid"* - het karakter - *"van onze Heere Jezus Christus"* (2 Thessalonicenzen 2:14); Hij heeft ons geroepen *"tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons."* (Romeinen 8:29)

En zielen die verlaagd zijn tot werktuigen van satan, worden nog steeds door

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de macht van Christus hervormd tot boodschappers van gerechtigheid en uitgezonden door de Zoon van God om te verkondigen "*alwat de Heere in Zijn ontferming u gedaan heeft.*" (Marcus 5:19)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 36 - De aanraking van het geloof

Toen Jezus terugkeerde uit Gergesa naar de westelijke oever, vond Hij een menigte die op Hem wachtte om Hem te ontvangen en zij begroetten Hem met vreugde. Hij bleef een tijdlang aan de oever van het meer, lerende en genezende en trok Zich toen terug naar het huis van Levi- Mattheüs, om de tollenaars te ontmoeten op een feest. Hier trof Jaïrus de overste der synagoge, Hem.

Deze overste van de Joden kwam in grote wanhoop tot Jezus en wierp zich aan Zijn voeten terwijl hij uitriep: *"Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven."* (Marcus 5:23)

Jezus ging direct met de overste op weg naar diens huis. Hoewel de discipelen zoveel genadewerken gezien hadden, waren ze verwonderd over Zijn toegeven aan de smeekbede van de hoogmoedige rabbi; toch vergezelden ze hun Meester en de mensen volgden, vol verlangen en verwachting.

Het huis van de overste was niet ver weg, maar Jezus en die met Hem waren, kwamen slechts langzaam vooruit, want de menigte drong van alle kanten op Hem aan. De ongeruste vader was ongeduldig over het oponthoud; maar Jezus, Die medelijden had met de mensen, hield zo nu en dan stil om een lijdende verlichting te schenken of een bezorgd hart te vertroosten.

Terwijl ze nog onderweg waren, drong er een boodschapper door de menigte heen, die aan Jaïrus de boodschap bracht, dat zijn dochtertje gestorven was en het geen nut had, de Meester verder lastig te vallen. Het bericht kwam Jezus ter ore. *"Wees niet bevreesd"*, zei Hij, *"geloof alleen, en zij zal behouden worden"*. (Lucas 8:50)

Jaïrus drong dichter naar de Heiland toe en samen haastten zij zich naar het huis van de overste. Daar waren reeds de gehuurde weeklagers en fluitspelers en zij vervulden de lucht met gejammer. De aanwezigheid van de menigte en het rumoer trof de geest van Jezus pijnlijk. Hij probeerde hen tot zwijgen te brengen met de woorden: *"Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het slaapt"*. (Marcus 5:39)

Zij waren verontwaardigd over de woorden van de Vreemdeling. Zij hadden het kind in de greep van de dood gezien en zij lachten Hem spottend uit. Jezus verzocht hun allen het huis te verlaten en nam alleen de vader en de moeder van het meisje met Zich mee en de drie discipelen Petrus, Jacobus en Johannes en samen gingen zij de sterfkamer binnen.

Jezus ging naar het bed en terwijl Hij de hand van het kind in de Zijne nam, sprak Hij zachtjes, in de omgangstaal van haar land, de woorden: *"Meisje, Ik zeg u, sta op!"* (Marcus 5:41)

Terstond ging er een trilling door de levenloze gestalte. De levensaderen klopten weer. De lippen ontsloten zich tot een glimlach. De ogen gingen wijd open als uit een slaap en het meisje staarde met verbazing naar de groep mensen die om haar heen stond. Ze stond op en haar ouders sloten haar in hun armen en hielden van vreugde.

Op weg naar het huis van de overste had Jezus in de menigte een arme vrouw ontmoet, welke twaalf jaar aan een ziekte leed, die haar het leven tot een last maakte. Ze had al haar inkomsten uitgegeven aan geneesheren en medicijnen, alleen om ongeneeslijk verklaard te worden. Maar haar hoop leefde weer op toen ze hoorde over de genezingen die Christus tot stand bracht. Ze was ervan overtuigd, dat wanneer zij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

maar naar Hem kon toegaan, ze genezen zou worden. Zwak en lijdend kwam ze naar de oever van het meer waar Hij leerde en probeerde door de menigte heen te dringen, maar tevergeefs. Daarna volgde ze Hem vanaf het huis van Levi-Mattheüs, maar nog was ze niet in staat Hem te bereiken. Ze begon al te wanhopen, toen Hij, terwijl Hij Zich een weg baande door de menigte, in de nabijheid kwam waar zij was.

De gouden gelegenheid was gekomen. Zij was in de tegenwoordigheid van de Grote Geneesheer! Maar te midden van de verwarring kon ze niet tot Hem spreken of meer dan een voorbijgaande flits van Zijn gestalte opvangen. Bevreesd haar enige kans op herstel te verliezen, drong ze voorwaarts, terwijl ze bij zichzelf zei: *"Indien ik slechts Zijn kleed aanraak, zal ik behouden zijn."* (Mattheüs 9:21) Terwijl Hij voorbijging, stak ze haar hand uit en slaagde erin de zoom van Zijn kleed even aan te raken. Maar op dat ogenblik wist ze dat ze genezen was. In die ene aanraking had het geloof van haar leven zich geconcentreerd en terstond maakten haar pijn en zwakte plaats voor kracht en volkomen gezondheid.

Met een dankbaar hart probeerde ze zich daarna terug te trekken uit de menigte; maar plots stond Jezus stil en de mensen bleven ook staan. Hij keerde Zich om en vroeg met een stem die duidelijk gehoord werd boven het rumoer van de schare: *"Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?"* (Lucas 8:45) De mensen beantwoordden deze vraag met een verwonderde blik. Terwijl aan alle kanten gedrongen en ruwweg van de ene kant naar de andere geduwd werd, scheen dit een vreemde vraag.

Petrus, die altijd het woord klaar had, zei: *"Meester, de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het die Mij aangeraakt heeft?"* (Lucas 8:45) *"Jezus antwoordde: Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan."* (Lucas 8:46) Jezus was in staat de aanraking in geloof te onderscheiden van de toevallige aanraking van de onachtzame menigte. Aan zo'n vertrouwen mag niet zonder opmerking voorgedaan worden. Hij zou tot de nederige vrouw woorden van troost spreken, die voor haar tot een bron van vreugde zouden zijn - woorden die een zegen zouden zijn - woorden die een zegen zouden worden voor Zijn volgelingen tot het einde van de tijd.

Terwijl Hij de vrouw aanzag, stond Jezus erop te weten wie Hem had aangeraakt. Toen ze bemerkte, dat het nutteloos was zich te verbergen, kwam ze naar voren en wierp zich bevend aan Zijn voeten. Met tranen van dankbaarheid vertelde ze het verhaal van haar lijden en hoe ze verlichting had gevonden. Jezus zei vriendelijk: *"Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede."* (Lucas 8:48) Hij gaf geen gelegenheid voor bijgeloof, om te beweren dat er genezende kracht uitging van alleen het aanraken van Zijn kleren. Niet door uiterlijke aanraking met Hem, maar door het geloof dat Zijn Goddelijke kracht aangreep, kwam de genezing tot stand.

De verbaasde menigte, die zich dicht om Christus verdrong, beseftte niet dat er levengevende kracht binnen hun bereik was. Maar toen de zieke vrouw haar hand uitstak om Hem aan te raken, in het geloof dat ze genezen zou worden, voelde ze de genezende kracht. Zo is het ook met de geestelijke dingen. Op onverschillige wijze over godsdienst te spreken, te bidden zonder een hongerende ziel en een levend geloof, baat niets. Een geloof in Christus dat slechts in woorden bestaat, dat Hem alleen aanneemt als de Heiland der wereld, kan nooit genezing brengen aan de ziel. Het geloof dat tot behoud leidt, is niet een louter verstandelijk instemmen met de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

waarheid. Hij die wacht op een volkomen kennen vóórdat hij zijn geloof in daden kan omzetten, kan geen zegen van God ontvangen. Het is niet voldoende om aan Christus te geloven; we moeten in Hem geloven. Het enige geloof dat ons zegen zal brengen, is het geloof dat Hem aangrijpt als een persoonlijke Heiland, die Zijn verdiensten zich toeëigent. Velen beschouwen het geloof als een mening. Reddend geloof is een overeenkomst, waarbij zij die Christus aannemen, een verbond aangaan met God. Echt geloof is leven. Een levend geloof betekent een toenemen van kracht, een vast vertrouwen, waardoor de ziel tot een overwinnende macht wordt.

Nadat Jezus de vrouw genezen had, wenste Hij, dat zij de zegen die zij ontvangen had, erkennen zou. De gaven die het Evangelie biedt, worden niet onopvallend verkregen of in het geheim genoten. Zo doet de Heere ook een beroep op ons Zijn goedheid te belijden: *"Gij toch zijt Mijn getuigen, luidt het woord des Heeren, en Ik ben God."* (Jesaja 43:12)

Onze belijdenis van Zijn trouw is 's hemels uitverkoren middel om Christus aan de wereld te openbaren. We moeten Zijn genade zoals die bekendgemaakt werd aan de heilige mannen van ouds, erkennen; maar datgene wat de meeste uitwerking zal hebben, is het getuigenis van onze eigen ervaring. Wij zijn getuigen voor God wanneer we in onszelf de werking openbaren van een macht die Goddelijk is. Ieder mens heeft een leven dat anders is dan het leven van alle andere mensen en een ervaring die in wezen verschilt van de hunne. God verlangt, dat onze lof tot Hem zal opstijgen, gekenmerkt door onze eigen persoonlijkheid. Deze kostbare bekentenissen tot lof van de heerlijkheid Zijner genade, hebben, wanneer ze ondersteund worden door een leven dat gelijk is aan het leven van Christus, een onweerstaanbare macht die werkt tot behoud van zielen.

Toen de tien melaatsen die tot Jezus kwamen om genezen te worden, verzocht Hij hun zich aan de priester te gaan vertonen. Op weg daarheen werden ze gereinigd, maar slechts één van hen keerde terug om Hem eer te bewijzen. De anderen gingen huns weegs en vergaten Hem Die hen genezen had. Hoevelen doen nu nog hetzelfde! De Heere is voortdurend bezig het mensdom goed te doen. Hij deelt hun aanhoudend Zijn rijkdommen mee. Hij doet de zieken opstaan van de bedden waarop zij wegwijnden, Hij verlost mensen uit gevaar dat ze zelf niet zien, Hij stuurt hemelse engelen uit om hen voor rampen te bewaren, hen te beschermen tegen *"de pest die in het duister rondwaart"* en tegen *"het verderf dat op de middag vernielt"* (Psalm 91:6), maar hun hart blijft onbewogen. Hij heeft alle rijkdommen van de hemel gegeven om hen te verlossen en toch letten ze niet op Zijn grote liefde. Door hun ondankbaarheid sluiten ze hun hart voor de genade van God. Evenals de heide in de woestijn weten ze niet wanneer het goede komt en hun ziel woont in de dorre plaatsen van de wildernis.

Het is voor ons eigen welzijn, dat wij iedere gave van God vers in onze herinnering houden. Zo wordt het geloof versterkt om steeds meer te vragen en te ontvangen. Er ligt een groter bemoediging voor ons in de geringste zegening die wijzelf van God ontvangen, dan in alle verhalen die wij kunnen lezen over het geloof en de ervaringen van anderen. De ziel die reageert op de genade van God, zal zijn als een besproeide hof. Zijn gezondheid zal snel toenemen; zijn licht zal opgaan in de duisternis, en de heerlijkheid des Heeren zal over hem gezien worden. Laat ons dan denken aan de tedere liefde van God en aan de hoeveelheid van Zijn liefdevolle genadebewijzen. Laat ons, evenals het volk Israël, gedenktekenen oprichten en daarop het dierbare verhaal schrijven van wat God voor ons gedaan heeft. En wanneer we

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Zijn bemoeienissen met ons op onze pelgrimsreis onze gedachten laten passeren, laat ons dan, met een hart dat vertederd is door dankbaarheid, verklaren: *"Hoe zal ik de Heere vergelden al Zijn weldaden jegens mij? De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heeren aanroepen. Mijn geloften zal ik de Heere betalen in de tegenwoordigheid van al Zijn volk."* (Psalm 116:12-14)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 37 - De eerste evangelisten

De apostelen waren leden van de familie van Jezus en ze hadden Hem vergezeld tijdens Zijn reis te voet door Galilea. Ze hadden met Hem gedeeld in de moeite en de ontberingen die hun overkwamen. Ze hadden geluisterd naar Zijn redevoeringen, ze hadden met de Zoon van God gewandeld en gesproken en uit Zijn dagelijks onderwijs hadden ze geleerd hoe ze moesten werken om de mensheid op te heffen. In de tijd dat Jezus de grote scharen die zich om Hem verzamelden, diende, sloegen Zijn discipelen Hem gade en verlangden te doen wat Hij vroeg en Zijn werk te verlichten. Ze hielpen door de mensen op te stellen, door de zieken naar de Heiland te brengen en het allen zo gemakkelijk mogelijk te maken. Ze zagen uit naar belangstellende toehoorders, legden hen de Schriften uit en werkten op verschillende manieren voor hun geestelijk welzijn. Zij leerden dat wat zij van Jezus geleerd hadden en kregen dagelijks een rijke ervaring. Maar ze moesten ook ervaring opdoen in het alleen werken. Ze hadden nog steeds veel onderricht nodig en een groot geduld en veel liefde. Omdat Hij nu nog persoonlijk bij hen was om op hun fouten te wijzen en hun raad te geven en te verbeteren, zond de Heiland hen uit als Zijn vertegenwoordigers.

In de tijd dat ze met Hem waren geweest, waren de discipelen dikwijls in de war gebracht door de leer van de priesters en de Farizeeën, maar ze hadden hun moeilijkheden Jezus voorgelegd. Hij had hun de waarheden uit de Schrift voor ogen gesteld in tegenstelling met de overlevering. Op deze wijze had Hij hun vertrouwen in Gods Woord versterkt en hen in hoge mate bevrijd van hun vrees voor de rabbi's en hun gebondenheid aan de tradities. Bij de opleiding van de discipelen was het voorbeeld van het leven van de Heiland van veel meer betekenis dan louter leerstellig onderwijs. Toen ze van Hem gescheiden werden, herinnerden ze zich weer iedere blik en klank en ieder woord. Vaak, wanneer ze in conflict waren met de vijanden van het Evangelie, herhaalden ze Zijn woorden en wanneer ze de uitwerking daarvan op de mensen zagen, verheugden ze zich zeer.

Nadat Hij de twaalf tot Zich geroepen had, beval Jezus hen twee aan twee uit te gaan door de steden en dorpen. Niemand werd alleen uitgezonden, maar broeder ging samen met broeder, vriend met vriend. Op deze wijze konden ze elkander helpen en bemoedigen, elkander raad geven en samen bidden, zodat de kracht van de één de zwakheid van de ander aanvulde. Op dezelfde wijze zond Hij later de zeventig uit. Het was de bedoeling van de Heiland, dat de evangelieboodschappers op deze wijze met elkander verbonden zouden zijn. In onze tijd zou de evangelisatie veel meer succes hebben als men zich meer aan dit voorbeeld hield.

De boodschap van de discipelen was dezelfde als die van Johannes de Doper en van Christus Zelf: *"Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen."* (Mattheüs 10:7) Zij mochten niet met de mensen gaan redetwisten over de vraag, of Jezus van Nazareth de Messias was; maar in Zijn Naam moesten ze dezelfde genadewerken doen die Hij verricht had. Hij gebood hun: *"Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet."* (Mattheüs 10:8) Gedurende Zijn dienstwerk wijdde Jezus meer tijd aan het genezen van zieken dan aan het prediken. Zijn wonderen getuigden van de waarheid van Zijn woorden, dat Hij niet gekomen was om te verderven, maar om te redden. Zijn heil ging voor Hem uit en de heerlijkheid des Heeren was Zijn achterhoede. Overal waar

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hij kwam, waren de geruchten van Zijn genade Hem voorgegaan. Waar Hij voorbijgegaan was, verheugden degenen over wie Hij Zich ontfermd had, zich over hun gezondheid en beproefden zij hun nieuw gevonden krachten. Menigten verzamelden zich rondom hen om van hun lippen de werken die de Heere gewrocht had, te vernemen. Zijn stem was het eerste geluid dat velen ooit gehoord hadden, Zijn naam het eerste woord dat zij ooit gesproken hadden, Zijn gelaat het eerste dat zij ooit aanschouwd hadden. Waarom zouden ze Jezus niet liefhebben en Zijn lof doen horen? Terwijl Hij door de steden en dorpen ging, was Hij als een stroom des levens, leven en vreugde verspreidend overal waar Hij heenging.

De volgelingen van Christus moeten werken zoals Hij dat deed. Wij moeten de hongerigen voeden, de naakten kleden en de lijdenden en bedroefden troosten. Wij moeten hen die vertwijfelen, bijstaan en de hopelozen met hoop bezielen. En ook aan ons zal de belofte vervuld worden: *"Uw heil zal voor u uitgaan, de heerlijkheid des Heeren zal uw achterhoede zijn."* (Jesaja 58:8) De liefde van Christus, die geopenbaard wordt in onzelfzuchtig dienen, zal meer uitwerking hebben om de boosdoener te bekeren dan het zwaard of het gerechtshof. Deze dingen zijn noodzakelijk om de breker van de wet vrees aan te jagen, maar de liefdevolle zendeling kan meer doen dan dat. Dikwijls zal het hart verhard worden onder terechtwijzing; maar het zal smelten onder de liefde van Christus. De zendeling kan niet alleen lichamelijke ziekten verlichten, maar hij kan de zondaar leiden tot de Grote Geneesheer, Die de ziel kan reinigen van de melaatsheid van de zonde. Het is Gods bedoeling dat de zieken, de ongelukkigen, zij die door boze geesten bezeten zijn, door Zijn dienstknechten Zijn stem zullen horen. Door Zijn menselijke vertegenwoordigers wil Hij een Trooster zijn zoals de wereld die niet kent.

Op hun eerste zendingsreis moesten de discipelen alleen gaan tot *"de verloren schapen van het huis Israëls."* (Mattheüs 10:6) Wanneer zij nu het evangelie gepredikt zouden hebben aan de heidenen of de Samaritanen, zouden ze hun invloed op de Joden verloren hebben. Door het vooroordeel van de Farizeeën op te wekken, zouden ze zich gewikkeld hebben in een strijd die hen bij het begin van hun arbeid ontmoedigd zou hebben. Zelfs de apostelen konden moeilijk begrijpen, dat het Evangelie uitgedragen moest worden aan alle volken. Totdat zijzelf deze waarheid zouden kunnen begrijpen, waren ze niet gereed om voor de heidenen te arbeiden. Wanneer de Joden het Evangelie zouden aannemen, was het Gods bedoeling hen zendingen onder de heidenen te maken. Daarom moesten zij het eerst de boodschap vernemen.

Overal waar Christus arbeidde werden zielen de ogen geopend voor hun nood en hongerenden en dorstenden voor de waarheid. De tijd was gekomen om de boodschap van Zijn liefde aan deze verlangende harten te brengen. Naar al deze mensen moesten de discipelen als Zijn vertegenwoordigers gaan. Zo zouden de gelovigen ertoe gebracht worden hen te beschouwen als door God aangewezen leraars en wanneer de Heiland van hen weggenomen zou worden, zouden zij niet zonder leiders achterblijven.

Op deze eerste reis moesten de discipelen alleen maar daar komen waar Jezus reeds eerder was geweest en vrienden had gemaakt. De voorbereiding voor hun reis moest heel eenvoudig zijn. Niets mocht worden toegestaan dat hun gedachten zou afleiden van hun belangrijke taak of op enigerlei wijze verzet zou uitlokken en de deur voor verdere arbeid zou sluiten. Ze mochten niet de kleding van de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

godsdienstleraars aannemen, noch gebruik maken van enige uiterlijke schijn die hen zou onderscheiden van de eenvoudige bewoners van het platteland. Zij mochten geen synagogen binnengaan en de mensen bijeenroepen voor een openbare dienst; hun pogingen moesten gericht worden op huis-aan-huisarbeid. Ze mochten geen tijd verspillen met nodeloze begroetingen of in het gaan van huis tot huis voor eigen vermaak. Maar in iedere plaats moesten zij de gastvrijheid aannemen van hen die dat waardig waren, van hen die hen hartelijk welkom zouden heten alsof ze Christus Zelf ontvingen. Zij moesten het huis binnengaan met de heerlijke groet: *"Vrede zij dezen huize"*. (Lukas 10:5) Dat huis zou gezegend worden door hun gebeden, hun lofzangen en door het openen van de Schriften in de familiekring.

Deze discipelen moesten herauten van de waarheid zijn, om de weg voor te bereiden voor de komst van hun Meester. De boodschap die zij moesten brengen, was het woord van eeuwig leven, en de bestemming van de mensen hing af van de vraag, of zij dat woord aannamen dan wel verwierpen. Om de mensen te doordringen van de ernst ervan, gebod Jezus Zijn discipelen: *"Indien iemand u niet ontvangt of uw woorden niet hoort, verlaat dat huis of die stad en schudt het stof uwer voeten af. Voorwaar, Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom en Gomorra draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor die stad."* (Mattheüs 10:14,15)

Nu dringt het oog van de Heiland door in de toekomst; Hij aanschouwt de grotere gebieden waarin na Zijn dood de discipelen getuigen voor Hem zullen zijn. Zijn profetische blik ziet de ervaring van Zijn dienstknechten door de eeuwen heen, totdat Hij zal komen voor de tweede maal. Hij toont Zijn volgelingen de worstelingen die hen te wachten staan. Hij openbaart de aard en de methode van de strijd. Hij stelt hun de gevaren die zij zullen ontmoeten en de zelfverloochening die vereist zal worden, voor ogen. Hij wil, dat zij de kosten berekenen, opdat zij niet onverhoeds door de vijand overvallen zullen worden. Hun strijd zal niet zijn tegen vlees en bloed, maar *"tegen de, overheden, tegen de machten tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten."* (Efeze 6:12) Zij moeten strijden met bovennatuurlijke machten, maar zij zijn verzekerd van bovennatuurlijke hulp. Alle hemelse wezens bevinden zich in dit leger. En meer dan engelen zijn in de gelederen. De Heilige Geest, de Vertegenwoordiger van de Aanvoerder van het leger des Heeren, daalt neer om de strijd te leiden, Onze zwakheden kunnen vele zijn, onze zonden en fouten ernstig; maar de genade van God is voor allen die haar zoeken met een verbroken hart. De kracht van de Almachtige wordt te hulp geroepen ten gunste van hen die op God vertrouwen.

"Zie", zei Jezus, *"Ik zend u als schapen midden onder wolven ; weest dan voorzichtig als slangen en oprecht gelijk de duiven."* (Mattheüs 10:16) Christus Zelf hield niet één woord van waarheid achter, maar Hij sprak het altijd in liefde. Hij beoefende de grootste tact en zorgzame, vriendelijke aandacht in Zijn omgang met de mensen. Hij was nooit ruw, sprak nooit onnodig een streng woord, deed een gevoelige ziel nooit nodeloos pijn. Hij berispte de menselijke zwakheid niet. Hij stelde onbevreesd huichelarij, ongeloof en ongerechtigheid aan de kaak, maar er waren tranen in Zijn stem wanneer Hij Zijn vernietigende berispingen uitsprak. Hij weende over Jeruzalem, de stad die Hij liefhad, die weigerde Hem, de Weg, de Waarheid en het Leven, aan te nemen. Zij verwierpen Hem, de Heiland, maar Hij zag hen aan met medelijdende tederheid en met een smart zo groot, dat het Zijn hart brak. Iedere ziel was kostbaar in Zijn ogen. Terwijl Hij altijd met Goddelijke waardigheid optrad, boog

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hij Zich met de tederste aandacht naar ieder lid van het gezin van God. In alle mensen zag Hij gevallen zielen voor wiens redding Hij gekomen was.

De dienstknechten van Christus mogen niet de ingevingen van hun natuurlijk hart ten uitvoer brengen. Zij behoren nauwe gemeenschap met God te hebben, opdat niet, wanneer zij uitgedaagd worden, het eigen ik opkomt en zij een stroom van woorden uitgieten die niet passend zijn, die niet zijn als de dauw of als zachte regen die de verwelkte planten verfrist. Dit wil satan dat ze doen zullen, want zo gaat hij te werk. Het is de draak die toornig is; het is de geest van satan, die wordt geopenbaard in toorn en beschuldigingen. Maar Gods dienstknechten moeten Zijn vertegenwoordigers zijn. Hij wenst, dat zij slechts betalen met hemelse munt, de waarheid die Zijn eigen beeld en opschrift draagt. De kracht waardoor zij de boze moeten overwinnen, is de kracht van Christus. De heerlijkheid van Christus is hun kracht. Zij moeten hun ogen richten op Zijn lieflijkheid. Dan kunnen zij het Evangelie met Goddelijke tact en zachtmoedigheid naar voren brengen. En de geest die in verzoeking beheerst blijft, zal meer doeltreffend getuigen ten gunste van de waarheid dan enig argument kan doen, hoe sterk dit ook moge zijn.

Zij die in strijd komen met de vijanden van de waarheid, hebben niet alleen mensen tegemoet te treden, maar satan en zijn vertegenwoordigers. Laat hen denken aan de woorden van de Heiland: *"Zie, Ik zend u als lammeren midden onder wolven."* (Lucas 10:3) Laat hen vertrouwen op de liefde van God en hun geest zal kalm blijven, zelfs wanneer ze persoonlijk beledigd worden. De Heere zal hen een volledige, Goddelijke wapenrusting aandoen. Zijn Heilige Geest zal hun geest en hart beïnvloeden, zodat hun stemmen niet de klank zullen krijgen van het gehuil van wolven.

In zijn verder onderricht tot de discipelen zei Jezus: *"Wacht u voor de mensen."* (Mattheüs 10:17) Zij mochten geen onbeperkt vertrouwen stellen in hen die God niet kenden en niet hun plannen aan hen voorleggen; want dit zou de machten van satan in het voordeel brengen. De bedenksels van mensen werkten Gods plannen dikwijls tegen. Zij die de tempel des Heeren bouwen, moeten bouwen volgens het voorbeeld dat op de berg getoond is - het Goddelijk evenbeeld. God wordt onteerd en het Evangelie wordt verraden, wanneer Zijn dienstknechten zich afhankelijk stellen van de raad van mensen die zich niet laten leiden door de Heilige Geest. Wereldse wijsheid is dwaasheid bij God. Zij die daarop vertrouwen, zullen zeker dwalen.

"Zij zullen u overleveren aan de gerechtshoven.. ; gij zult ook geleid worden voor stadhouders en koningen om Mijnentwil, tot een getuigenis voor hen en voor de volken." (Mattheüs 10:17,18) Vervolging zal het licht verbreiden. De dienstknechten van Christus zullen geleid worden voor de grote mannen van de wereld, die, wanneer dit niet zou gebeuren, nooit het Evangelie zouden horen. De waarheid is voor deze mensen verkeerd voorgesteld. Zij hebben geluisterd naar valse getuigenissen omtrent het geloof van de discipelen van Christus. Dikwijls is het enige middel voor hen om de ware aard hiervan te leren kennen, het getuigenis van hen die voorgeleid worden om terecht te staan wegens hun geloof. Tijdens het verhoor wordt van deze mensen vereist te antwoorden en van hun rechters te luisteren naar het getuigenis dat gegeven wordt. Gods genade zal geschonken worden aan Zijn dienstknechten om de plotselinge omstandigheid tegemoet te treden. *"Het zal u in die ure gegeven worden"*, zei Jezus, *"wat gij spreken moet; want gij zijt het niet, die spreekt, doch het is de Geest uws Vaders, Die in u spreekt."* (Mattheüs 10:19,20) Wanneer de Geest van God

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de gedachten van Zijn dienstknechten verlicht, zal de waarheid naar voren gebracht worden in zijn Goddelijke kracht en kostbaarheid. Zij die de waarheid verwerpen, zullen de discipelen gaan beschuldigen en onderdrukken. Maar bij verlies en lijden, ja tot de dood toe, moeten de kinderen des Heeren de zachtmoedigheid van hun Goddelijk Voorbeeld openbaren. Aldus zal de tegenstelling gezien worden tussen de vertegenwoordigers van satan en de vertegenwoordigers van Christus. De Heiland zal verhoogd worden voor de ogen van heersers en volk.

De discipelen werd niet de moed en de kracht van martelaren geschonken voordat ze deze genade nodig hadden. Dan ging de belofte van de Heiland in vervulling. Toen Petrus en Johannes getuigden voor de raad van het Sanhedrin, *"verwonderden" de mensen "zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren."* (Handelingen 4:13) Van Stephanus staat geschreven: *"Allen die in de Raad zaten, de ogen op hem houdende, zagen zijn aangezicht als het aangezicht van een engel."* (Handelingen 6:15) De mensen *"waren niet bij machte de wijsheid en de Geest waardoor hij sprak, te weerstaan."* (Handelingen 6:10) En wanneer Paulus schrijft over zijn eigen verhoor aan het hof van de Caesaren, zegt hij: *"Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bijgestaan, maar allen hebben mij in de steek gelaten... doch de Heere heeft mij terzijde gestaan en kracht gegeven, zodat door mij de verkondiging tot haar recht gekomen is, en al de heidenen haar hebben kunnen horen; en ik ben uit de muil van de leeuw verlost."* (2 Timotheüs 4:16,17)

De dienstknechten van Christus mochten geen vastgestelde redevoering voorbereiden om die uit te spreken wanneer zij verhoord werden. Hun voorbereiding moest dagelijks plaatsvinden door het vergaren van de kostbare waarheden van Gods Woord en door in het gebed hun geloof te versterken. Wanneer zij verhoord zouden worden, zou de Heilige Geest hun in gedachten brengen welke waarheden ze juist op dat ogenblik nodig hadden.

Een dagelijks ernstig streven naar kennis van God en van Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, zou de ziel kracht en bekwaamheid geven. De kennis die verkregen werd door ijverig onderzoek van de Schriften, zou op het juiste ogenblik weer in het geheugen gebracht worden. Maar zovelen hadden nagelaten zich vertrouwd te maken met de woorden van Christus en nooit de kracht van Zijn genade in beproeving hadden getoetst, konden niet verwachten, dat de Heilige Geest Zijn woorden in hun herinnering zou brengen. Zij moesten God dagelijks dienen met onverdeelde genegenheid en dan op Hem vertrouwen. Zó bitter zou de vijandschap jegens het Evangelie zijn, dat zelfs de tederste banden op aarde geen waarde meer zouden hebben. De discipelen van Christus zouden ten dode toe verraden worden door de leden van hun eigen gezin. *"En gij zult door allen gehaat worden om Mijns naams wil. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden."* (Marcus 13:13) Maar Hij gebood hen, zich niet zonder noodzaak aan vervolging bloot te stellen. Hijzelf verliet dikwijls het ene arbeidsveld om naar het andere te gaan, ten einde te ontkomen aan hen die Hem naar het leven stonden. Toen Hij werd verworpen in Nazareth en Zijn eigen stadsgenoten probeerden Hem te doden, daalde Hij af naar Kapernaüm en daar verwonderden de mensen zich over Zijn leer, *"want Zijn woord was met gezag."* (Lucas 4:32) Zo moesten Zijn dienstknechten niet ontmoedigd worden door vervolging, maar een plaats zoeken waar ze nog konden arbeiden voor de redding van zielen.

De dienstknecht staat niet boven zijn meester. De Vorst des hemels werd

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Beëlzebul genoemd en Zijn discipelen zullen op gelijke wijze verkeerd voorgesteld worden. Maar wat het gevaar ook is, de volgelingen van Christus moeten voor hun beginselen uitkomen. Zij kunnen zich niet onpartijdig houden totdat ze er zeker van zijn, dat het veilig is, de waarheid te belijden. Zij zijn gesteld als wachters om de mensen te waarschuwen voor het gevaar waarin zij verkeren. De waarheid die zij van Christus ontvangen hebben, moet worden medegedeeld aan allen, vrij en open. Jezus zei: *"Wat Ik u zeg in het donker, zeg het in het licht; wat gij u in het oor hoort fluisteren, predikt het van de daken."* (Mattheüs 10:27)

Jezus Zelf kocht de vrede nooit met een compromis. Zijn hart vloede over van liefde voor het gehele mensdom, maar Hij was nooit toegevend tegenover hun zonden. Hij was te zeer hun Vriend om te zwijgen wanneer zij een richting insloegen die zou leiden tot verderf van hun zielen - de zielen die Hij gekocht had met Zijn eigen bloed. Hij werkte ervoor, dat de mens trouw zou zijn tegenover zichzelf, trouw tegenover zijn hoger en eeuwig belang. De dienstknechten van Christus zijn geroepen tot hetzelfde werk en zij moeten er acht op slaan, dat zij niet, in hun pogingen tweedracht te vermijden, de waarheid verlaten. Zij moeten *"najagen hetgeen de vrede en de onderlinge opbouw bevordert"* (Romeinen 14:19), maar ware vrede kan nooit tot stand gebracht worden door uit te gaan van een compromis. En niemand kan trouw zijn aan een beginsel zonder tegenstand op te wekken. Een christendom dat geestelijk is, zal bestreden worden door de kinderen der ongehoorzaamheid. Maar Jezus gebod Zijn discipelen: *"Weest niet bevreesd voor hen die wèl het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden."* (Mattheüs 10:31) Zij die trouw zijn aan God, hoeven niet te vrezen voor de macht van mensen of de vijandschap van satan. In Christus is hun eeuwig leven zeker. Hun enige vrees moet zijn, dat zij niet de waarheid opgeven en elders verraad plegen aan het vertrouwen waarmee God hen heeft geëerd.

Het is het werk van satan om de harten van de mensen met twijfel te vullen. Hij leidt hen ertoe, God te zien als een strenge Rechter. Hij verleidt hen tot zonde en daarna brengt hij hen ertoe, zichzelf te slecht te vinden om tot hun hemelse Vader te gaan of om Zijn erbarmen op te wekken. De Heere begrijpt dit alles. Jezus verzekert de discipelen van Gods mededogen met hen in hun noden en zwakheden. Geen zucht wordt geslaakt, geen pijn wordt gevoeld, geen smart doordringt de ziel, of de trilling daarvan dringt door tot in het Vaderhart.

De Bijbel toont ons God in Zijn hoge en heilige plaats, niet in een toestand van rust, niet in stilte en eenzaamheid, maar omgeven door tienduizend maal tienduizenden en duizendmaal duizenden heilige, denkende wezens die allen ernaar uitzien om Zijn wil te doen. Door kanalen die wij niet kunnen zien, staat Hij in werkzame gemeenschap met ieder deel van Zijn rijk. Maar juist op het kleine stipje dat onze aarde is, op de zielen voor wiens redding Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, is Zijn belangstelling en de belangstelling van de gehele hemel gericht. God buigt Zich neer van Zijn troon om de kreet van de verdrukten te horen. Op ieder oprecht gebed antwoordt Hij: "Hier ben Ik". Hij heft de bedroefden en terneergeslagenen op. In al onze benauwdheden is Hij benauwd. In iedere verzoeking en bij iedere beproeving is de engel van Zijn tegenwoordigheid nabij om te verlossen.

Zelfs geen musje valt ter aarde zonder dat de Vader het opmerkt. Satans haat tegen God brengt hem ertoe ieder voorwerp van de zorg van de Heiland te haten. Hij tracht het werk van God te besmeuren en het verheugt hem zelfs stomme schepselen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

te vernietigen. Slechts door Gods behoudende zorg worden de vogels bewaard om ons te verblijden met hun vreugdeliederen. Maar Hij vergeet zelfs de mussen niet. *"Weest niet bevreesd, gij gaat vele mussen te boven."* (Lucas 12:7)

Jezus vervolgt: Zoals u Mij belijdt voor de mensen, zo zal Ik u belijden voor God en de heilige engelen. U zult Mijn getuigen zijn op aarde, de kanalen waardoor Mijn genade kan vloeien tot genezing van de wereld. En zo zal Ik u vertegenwoordigen in de hemel. De Vader ziet niet uw gebrekkig karakter, maar Hij ziet u bekleed met Zijn volmaaktheid. Ik ben het middel waardoor de zegeningen van de hemel tot u zullen komen. En iedereen die Mij belijdt door te delen in Mijn offer voor het verlorene, zal beleden worden als deelhebbend aan de heerlijkheid en vreugde van de verlostten.

Hij die Christus belijdt, moet Christus blijvend in zich hebben. Datgene wat hij niet ontvangen heeft, kan hij niet meedelen. De discipelen zouden vloeiend kunnen spreken over leerstellingen, ze zouden de woorden van Christus kunnen herhalen; maar tenzij zij de zachtmoedigheid en liefde van Christus bezaten, zouden ze Hem niet belijden. Een geest die tegengesteld is aan de geest van Christus, zou Hem verloochenen, wat belijdenis het ook zou zijn. Mensen kunnen Christus verloochenen door kwaadsprekerij, door dwaze woorden, door woorden die onwaar of onvriendelijk zijn. Ze kunnen Hem verloochenen door de last van het leven te schuwen, door zondige genoegens na te jagen. Zij kunnen Hem verloochenen door de wereld gelijkvormig te worden, door onbeleefd gedrag, door liefde voor eigen inzichten, door zichzelf te rechtvaardigen, door twijfel te koesteren, moeilijkheden te veroorzaken en in duisternis te vertoeven. Op al deze manieren verklaren ze, dat Christus niet in hen woont. En *"al wie Mij verloochenen zal voor de mensen"*, zegt Hij, *"die zal Ik verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is."* (Mattheüs 10:33)

De Heiland zei niet tegen Zijn discipelen, te hopen dat de vijandigheid van de wereld tegen het Evangelie overwonnen zou worden en dat na verloop van tijd aan de tegenstand een einde zou komen. Hij zei: *"Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard."* (Mattheüs 10:34) Dit creëren van strijd is niet het resultaat van het evangelie, maar het gevolg van het verzet daartegen. Van alle vervolging is de onenigheid in huis, de vervreemding van de dierbaarste vrienden het moeilijkst te verdragen. Maar Jezus verklaart: *"Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig en wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat, is Mij niet waardig."* (Mattheüs 10:37,38)

De opdracht van de dienstknechten van Christus is een hoge eer en een heilig vertrouwen. *"Wie u ontvangt"*, zegt Hij, *"ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem Die Mij gezonden heeft."* (Mattheüs 10:40) Geen vriendelijke daad die aan hen bewezen wordt in Zijn naam, zal onerkend blijven en onbeloond. En in dezelfde tedere erkenning sloot Hij de zwaksten en nederigsten in het gezin Gods in: *"En wie één van deze kleinen"* - zij die zijn als kinderen in hun geloof en kennis van Christus - *"omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan."* (Mattheüs 10:42)

Op deze wijze beëindigde de Heiland Zijn onderricht. In de Naam van Christus gingen de twaalf uitgekozenen uit, zoals Hij uitgegaan was *"om aan armen het evangelie te brengen... om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heeren."* (Lucas 4:18,19)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 38 - Komt, rust een weinig

Toen ze teruggekeerd waren van hun zendingsreis, *"kwamen de apostelen weder samen bij Jezus en berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij) alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig. Want er waren velen die kwamen en gingen, en zij hadden zelfs geen tijd om te eten."* (Marcus 6:30,31)

De discipelen kwamen tot Jezus en vertelden Hem alles. Hun nauwe band met Hem moedigde hen aan om Hem hun gunstige en ongunstige ervaringen voor te leggen, hun vreugde, dat ze het resultaat van hun arbeid zagen en hun smart over hun falen, hun fouten en zwakheden. Zij hadden vergissingen begaan bij hun eerste werk als evangelisten en terwijl ze openhartig Christus vertelden over hun ervaringen, zag Hij dat ze nog veel onderricht nodig hadden. Hij zag ook, dat zij erg vermoeid waren van hun arbeid en dat zij rust nodig hadden.

Maar op de plaats waar zij zich op dat ogenblik bevonden, konden zij niet de vereiste afzondering vinden; *"want er waren velen die kwamen en gingen, en zij hadden zelfs geen tijd om te eten."* (Marcus 6:31) De mensen dromden om Christus heen, verlangend om genezen te worden en begerig om naar Zijn woorden te luisteren. Velen voelden zich tot Hem aangetrokken, want Hij scheen hun de bron van alle zegen te zijn. Velen van hen die zich toen om Christus verdrongen om de kostbare gave van gezondheid te krijgen, namen Hem aan als hun Verlosser. Vele anderen, die vanwege de Farizeeën bang waren om Hem te belijden, werden bekeerd bij de uitstorting van de Heilige Geest en voor de boze priesters en oversten erkenden ze Hem als de Zoon van God.

Maar nu verlangde Christus Zich terug te trekken, opdat Hij met Zijn discipelen kon samen zijn, want Hij had hun veel te zeggen. Bij hun werk hadden zij de proef van tegenstand doorstaan en ze hadden tegenwerking in verschillende vormen ondervonden. Tot op dat ogenblik hadden ze Christus over alles geraadpleegd; maar ze waren enige tijd alleen geweest en nu en dan hadden ze zorgen gehad wat ze moesten doen. Ze hadden veel aanmoediging in hun werk gevonden, want Christus zond hen niet weg zonder Zijn Geest en door het geloof in Hem verrichtten zij vele wonderen; maar nu was het nodig dat ze zich voedden met het Brood des Levens. Zij moesten naar een eenzame plaats gaan, waar ze in gemeenschap met Jezus konden zijn en onderricht konden ontvangen voor het werk dat ze nog te doen zouden krijgen.

"En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat (met Mij) alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig." (Marcus 6:31) Christus is vol tederheid en ontferming over allen die in Zijn dienst zijn. Hij wilde Zijn discipelen laten zien dat God geen offeranden vereist, maar barmhartigheid. Zij hadden hun gehele ziel gelegd in de arbeid voor mensen en dit putte hun geestelijke en lichamelijke krachten uit. Het was hun plicht te rusten.

Daar de discipelen het succes van hun arbeid hadden gezien, verkeerden ze in het gevaar vertrouwen in zichzelf te stellen, in gevaar geestelijke trots te koesteren en op deze wijze te vallen onder de verzoeking van satan. Er lag een groot werk voor hen en zij moesten in de eerste plaats leren, dat hun kracht niet in henzelf lag, maar in God. Evenals Mozes in de woestijn bij Sinaï, evenals David tussen de heuvelen van Judea, of Elia bij de beek Krith, moesten de discipelen de plaats van hun drukke

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

werkzaamheden verlaten, om gemeenschap te onderhouden met Christus, met de natuur en met hun eigen hart.

Terwijl de discipelen op hun zendingsreis waren, had Jezus andere steden en dorpen bezocht en het Evangelie van het Koninkrijk gepredikt. Het was omstreeks deze tijd, dat Hij bericht ontving over de dood van de Doper. Deze gebeurtenis bracht Hem het einde, waar Zijn eigen schreden zich naartoe richtten, helder voor ogen. De schaduwen die over Zijn pad vielen, werden steeds donkerder. Priesters en rabbi's zagen uit naar een gelegenheid om Zijn dood te bewerken, spionnen volgden Hem op de voet en aan alle zijden namen de samenzweringen voor Zijn ondergang in aantal toe. Het nieuws van de prediking van de apostelen door geheel Galilea bereikte Herodes en vestigde zijn aandacht op Jezus en Zijn werk. *"Dat is Johannes de Doper"*, zei hij; *"hij is opgewekt uit de doden"* (Mattheüs 14:2); en hij sprak het verlangen uit om Jezus te zien. Herodes leefde in voortdurende vrees, dat er in het geheim een revolutie ontketend zou worden, met als doel hem van de troon te stoten en het Romeinse juk dat op het Joodse volk drukte, te verbreken. Onder het volk was de geest van ontevredenheid en opstand groot. Het was duidelijk dat Christus' openbare werk in Galilea niet lang voortgezet kon worden. De uren van Zijn lijden kwamen dichterbij en Hij verlangde ernaar voor enige tijd van de verwarde toestand van de menigte verwijderd te zijn.

Met bedroefde harten hadden de discipelen van Johannes Zijn verminkte lichaam naar het graf gedragen; daarna *"gingen zij heen en berichtten het aan Jezus."* (Mattheüs 14:12) Deze discipelen waren jaloers geweest op Christus toen het scheen, dat Hij de mensen aftrok van Johannes. Zij hadden zich geschaard aan de zijde van de Farizeeën, met de beschuldiging dat Hij met de tollenaars aanzat op het feestmaal van Mattheüs. Zij hadden getwijfeld aan Zijn Goddelijke opdracht, omdat Hij de Doper niet bevrijd had. Maar nu hun leraar dood was en zij verlangden naar vertroosting in hun grote smart en naar leiding voor het werk dat hun te doen stond, kwamen ze naar Jezus en verbonden hun belangen met de Zijne. Zij hadden een tijd rust nodig om in gemeenschap te zijn met de Heiland.

Dichtbij Bethsaïda aan de noordelijke kant van het meer, was een verlaten gebied, dat nu prachtig was door het frisse lentegroen en dat een welkom toevluchtsoord bood aan Jezus en Zijn discipelen. Naar deze plaats vertrokken ze in hun boten, naar de overkant van het water. Hier zouden zij verwijderd zijn van de verkeerswegen en de drukte en gejaagdheid van de stad. De beelden van de natuur waren een rust op zichzelf, een afwisseling die weldadig was voor de zinnen. Hier konden ze luisteren naar de woorden van Christus zonder de boze onderbrekingen te horen, de verwijten en beschuldigingen van de schriftgeleerden en Farizeeën. Hier konden ze genieten van een korte tijd van kostbare samenhang in het gezelschap van hun Heer.

De rust die Christus en Zijn discipelen namen, was geen genotzuchtige rust. De tijd die ze in afzondering doorbrachten, was niet gewijd aan het najagen van genoegens. Zij spraken samen over het werk van God en de mogelijkheid dit werk met meer succes te doen. De discipelen waren met Christus geweest en konden Hem begrijpen; tegen hen hoefde Hij niet in gelijkenissen te spreken. Hij verbeterde hun dwalingen en maakte hun duidelijk wat de juiste manier was om mensen te benaderen. Hij gaf hun een meer volledige openbaring aangaande de kostbare schatten van de Goddelijke waarheid. Zij werden tot leven gewekt door Goddelijke kracht en

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

geïnspireerd met hoop en moed.

Hoewel Jezus wonderen kon verrichten en aan Zijn discipelen macht gegeven had om wonderen te verrichten, gaf Hij Zijn vermoeide dienstknechten opdracht om alleen naar buiten te gaan en te rusten. Toen Hij zei, dat de oogst groot was en de arbeiders weinig waren, drukte Hij de discipelen niet de noodzaak van ononderbroken arbeid op het hart, maar Hij zei : *"Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst."* (Mattheüs 9:38) God heeft ieder mens werk naar vermogen gegeven (Efeze 4:11-13), en Hij wenst niet, dat enkelen gebukt gaan onder verantwoordelijkheden, terwijl anderen geen last, geen geestelijke arbeid hebben.

Christus' woorden van ontferming worden even zo goed gesproken tegen Zijn arbeiders in deze tijd als tot Zijn discipelen. *"Komt hier... alleen... en rust een weinig"* (Marcus 4:28), zegt Hij tot hen die vermoeid en terneergeslagen zijn. Het is niet verstandig om voortdurend onder de spanning van werk en opwindende te leven, zelfs wanneer men de geestelijke noden van de mensheid dient; immers op deze wijze wordt persoonlijke toewijding verwaarloosd en worden de krachten van geest en ziel en lichaam te zwaar belast. Zelfverloochening wordt geëist van de discipelen van Christus en er moeten offers gebracht worden; maar er moet ook zorg voor gedragen worden, dat niet door hun te grote ijver satan gebruik zou maken van de zwakheid van het menselijk geslacht en het werk van God schade zou lijden.

Naar de mening van de rabbi's betekende godsdienst een voortdurend druk bezig zijn. Zij waren afhankelijk van uiterlijk vertoon om hun hooghartige vroomheid aan te tonen. Op deze wijze scheidde ze hun ziel van God af en omringden zichzelf met zelfgenoegzaamheid. Dezelfde gevaren bestaan ook nu nog. Wanneer de activiteit toeneemt en de mensen succes krijgen in hun werk voor God, bestaat het gevaar dat zij zullen vertrouwen op menselijke plannen en methoden. Er bestaat een neiging om minder te bidden en minder geloof te hebben. Evenals de discipelen verkeren wij in het gevaar, onze afhankelijkheid van God uit het oog te verliezen en te trachten ons werk tot onze redder te maken. Wij moeten voortdurend op Jezus zien en beseffen dat het Zijn kracht is die het werk doet. Terwijl wij ernstig moeten arbeiden voor de redding van het verlorene, moeten we ook tijd nemen voor overdenking, voor gebed en voor de studie van Gods Woord. Alleen het werk dat tot stand gebracht wordt onder veel gebed en dat geheiligd wordt door de verdiensten van Christus, zal tenslotte een goede uitwerking blijken te hebben.

Nooit was iemands leven zo overladen van werk en verantwoording als het leven van Jezus; hoe dikwijls werd Hij nochtans aangetroffen in gebed! Hoe aanhoudend was Zijn gemeenschap met God! Steeds weer vinden wij in het verslag over Zijn leven op aarde, zinsneden als: *"En vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op en ging naar buiten en Hij ging naar een eenzame plaats en bad aldaar."* (Marcus 1:35) *"Vele scharen stroomden samen om te horen en zich te laten genezen van hun ziekten. Doch Hij trok Zich terug in de eenzame plaatsen om te bidden."* (Lucas 5:15,16) *"En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God."* (Lucas 6:12)

In een leven dat volkomen gewijd was aan het welzijn van anderen, vond de Heiland het noodzakelijk zich van de hoofdwegen terug te trekken en van de schare die Hem dag en nacht volgde. Hij moest Zich afwenden van een leven van onophoudelijke activiteit en contact met de menselijke noden, om de afzondering te zoeken en de ononderbroken gemeenschap met Zijn Vader. Daar Hij één is met ons,

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

een deelgenoot in onze noden en zwakheden, was Hij volkomen afhankelijk van God en in het gebed op een eenzame plaats zocht Hij Goddelijke kracht, opdat Hij weer zou kunnen uitgaan, versterkt om plicht en beproeving onder ogen te zien. In een wereld van zonde verdroeg Jezus strijd en zielesmart. In gemeenschap met God kon Hij zich van de smarten die Hem verpletterden, ontlasten. Hier vond Hij troost en vreugde.

In Christus drong de kreet van het mensdom door tot de Vader van oneindig ontferming. Als mens smeekte Hij voor de troon van God, totdat Zijn menselijke natuur vervuld werd met een hemelse stroom die het mensdom met de Godheid zou verbinden. Door voortdurende gemeenschap ontving Hij leven van God, opdat Hij leven kon schenken aan de wereld. Zijn ervaring moet ook de onze zijn.

"Komt hier... alleen" (Marcus 6:31), zegt Hij ons. Wanneer we acht zouden geven op Zijn woord, zouden we sterker en van meer nut zijn. De discipelen zochten Jezus en vertelden Hem alles; en Hij bemoedigde hen en gaf hen onderricht. Wanneer wij nu de tijd zouden nemen om tot Jezus te gaan en Hem onze noden te vertellen, zouden we niet teleurgesteld worden; Hij zou aan onze rechterhand zijn om ons te helpen. Wij hebben meer eenvoud nodig, meer geloof en vertrouwen in onze Heiland. Hij Wiens naam is *"Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst"* (Jesaja 9:5); Hij van Wie geschreven staat: *"De heerschappij rust op Zijn schouder"* (Jesaja 9:5), is de Wonderbare Raadsman. Wij worden uitgenodigd wijsheid te van Hem te vragen. Hij *"geeft aan allen, eenvoudigweg en zonder verwijt."* (Jacobus 1:5)

In allen die onder Gods leiding staan, moet een leven geopenbaard worden dat niet in harmonie is met de wereld en haar gewoonten en gebruiken; en iedereen moet een persoonlijke ervaring hebben in het verkrijgen van kennis van de wil van God. Wij moeten persoonlijk Hem tot ons hart horen spreken. Wanneer iedere andere stem tot zwijgen is gebracht en we in stilheid op Hem wachten, maakt de stilte in de ziel dat de stem van God duidelijker wordt verstaan. Hij zegt ons: *"Laat af en weet, dat Ik God ben."* (Psalm 46:11) Hier alleen kan ware rust gevonden worden. En dit is de juiste voorbereiding voor allen die voor God arbeiden. Te midden van een haastige menigte en de inspanning van de drukke werkzaamheden van het leven, zal de ziel die aldus verkwikt is, omringd worden met een atmosfeer van licht en vrede. Het leven zal een lieflijke geur verspreiden en zal een Goddelijke macht openbaren die de harten van mensen zal bereiken.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 39 - Geeft gij hun te eten

Christus had Zich teruggetrokken met Zijn discipelen naar een eenzame plaats, maar deze zeldzame periode van vredige rust werd al spoedig verbroken. De discipelen meenden, dat zij naar een plaats waren gegaan waar ze niet gestoord konden worden; maar zodra de menigte de Goddelijke Leraar miste, vroegen ze: "Waar is Hij?" Sommigen onder hen hadden gezien in welke richting Christus en Zijn discipelen vertrokken. Velen gingen over land naar Hem toe, terwijl anderen in hun boten over het water volgden. Het Pascha was nabij en van heinde en ver kwamen groepen pelgrims op weg naar Jeruzalem bijeen om Jezus te zien. Hun aantal werd steeds groter, totdat er vijfduizend mannen waren, vrouwen en de kinderen niet meegerekend. Voordat Christus de oever bereikte, wachtte een menigte reeds op Hem. Maar Hij ging aan land zonder door hen opgemerkt te worden en bracht enige tijd afgezonderd door met Zijn discipelen.

Vanaf de berg zag Hij neer op de zich bewegende menigte en Zijn hart werd met ontferming bewogen. Hoewel Hij onderbroken werd en van Zijn rust beroofd, was Hij niet ongeduldig. Hij zag dat iets belangrijkers Zijn aandacht vroeg, toen Hij zag dat er steeds meer mensen kwamen. Hij *"werd met ontferming over hen bewogen, omdat zij waren als schapen die geen herder hebben."* (Marcus 6:34) Hij verliet Zijn schuilplaats en zocht een geschikte plek op waar Hij hen kon dienen. Zij ontvingen geen hulp van de priesters en oversten; maar het genezende water des levens stroomde van Christus uit toen Hij de menigte de weg tot redding leerde.

De mensen luisterden naar de woorden van genade die zo rijkelijk van de lippen van de Zoon van God vloeiden. Zij hoorden de aangename woorden, zo eenvoudig en duidelijk, dat zij waren als de balsem van Gilead voor hun ziel. De genezing van Zijn Goddelijke hand bracht blijdschap en leven aan de stervenden en verlichting en gezondheid aan hen die ziek waren. De dag leek hun een hemel op aarde toe, en zij waren zich in het geheel niet bewust, hoe lang het geleden was sinds zij iets gegeten hadden.

Eindelijk was de dag bijna om. De zon daalde in het westen en nog toefden de mensen. Jezus had de gehele dag gearbeid zonder te eten of te rusten. Hij zag bleek van vermoeidheid en honger en de discipelen verzochten Hem, Zijn arbeid te staken. Maar Hij kon Zich niet onttrekken aan de menigte die op Hem aandrong.

Ten slotte kwamen de discipelen naar Hem toe en drongen erop aan, dat de mensen voor hun eigen belang weggestuurd zouden worden. Velen waren van ver gekomen en hadden sinds de morgen niets gegeten. In de omliggende steden en dorpen zouden ze misschien voedsel kunnen kopen. Maar Jezus zei: *"Geeft gij hun te eten"* (Marcus 6:37), en daarna keerde Hij Zich tot Filippus en vroeg: *"Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?"* (Johannes 6:5) Dit zei Hij om het geloof van de discipel op de proef te stellen. Filippus keek over de zee van hoofden en bedacht, hoe onmogelijk het zou Zijn om te zorgen voor voedsel dat de honger kon stillen van zo'n menigte. Hij antwoordde, dat voor tweehonderd schellingen brood nog lang niet genoeg zou zijn om onder hen te verdelen, wilde ieder een klein stukje krijgen. Jezus vroeg, hoeveel voedsel er onder de menigte gevonden kon worden. *"Hier is een jongen"*, zei Andreas, *"die vijf gerstebroden en twee vissen heeft; maar wat betekent dit voor zovelen?"* (Johannes 6:9) Jezus gaf opdracht, dat dit voedsel Hem gebracht moest worden. Toen gebod Hij Zijn discipelen, dat ze de mensen in

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

het gras moesten doen zitten, in groepen van vijftig of van honderd, om de orde te bewaren en opdat allen getuigen zouden zijn van wat Hij zou gaan doen. Toen dit gebeurd was, nam Jezus het voedsel, *"zag op naar de hemel, sprak de zegen uit, brak de broden en gaf ze aan Zijn discipelen, en de discipelen gaven ze aan de scharen."* Mattheüs 14:19) *"En zij aten allen en werden verzadigd. En zij raapten de brokken op, twaalf manden vol, en ook van de vissen."* (Marcus 6:43)

Hij Die de mensen de weg geleerd had om vrede en geluk te waarborgen, dacht net zo aan hun tijdelijke behoeftigheden als aan hun geestelijke behoefte. De mensen waren vermoeid en zwak. Daar waren moeders met baby's in hun armen, terwijl kleine kinderen zich aan hun rokken vastklemden. Velen hadden urenlang gestaan. Zij waren zo intens geïnteresseerd in de woorden van Christus, dat ze niet eens aan zitten gedacht hadden en de menigte was zo groot, dat er gevaar bestond, dat ze elkander onder de voet zouden lopen. Jezus wilde hun gelegenheid geven om te rusten en Hij zei hen, te gaan zitten. Er was veel gras op die plaats en allen konden comfortabel rusten.

Christus verrichtte alleen wonderen om aan een werkelijke behoefte te voldoen en ieder wonder was van dien aard, dat de mensen erdoor geleid werden naar de boom des levens, waarvan de bladeren zijn tot genezing van de volkeren. Het eenvoudige voedsel, dat door de handen van de discipelen werd rondgedeeld, bevatte een ware schat aan lessen. Het was eenvoudige kost, dat gegeven werd; vis en gerstebrood vormden het dagelijks voedsel van de vissersbevolking rondom het Meer van Galilea. Christus had de mensen een rijke maaltijd kunnen voorzetten, maar voedsel dat slechts bereid was om de eetlust te bevredigen zou geen les voor hun welzijn hebben ingehouden. Christus leerde hun in deze les, dat de natuurlijke voorzieningen van God voor de mens waren misbruikt. En nooit genoten mensen zó van de luxueuze maaltijden die bereid werden ter bevrediging van hun verwende smaak als deze mensen genoten van de rust en het eenvoudige voedsel dat Christus hun bood, zover van de plaats waar mensen woonden.

Wanneer de mensen nu eenvoudig zouden zijn in hun gewoonten en zouden leven in harmonie met de wetten van de natuur, zoals Adam en Eva in het begin deden, zou er op overvloedige wijze voorzien kunnen worden in de noden van het menselijk gezin. Er zouden minder ingebeelde behoeften zijn en meer gelegenheden om te werken op Gods wijze. Maar zelfzucht en het toegeven aan bedorven smaak hebben zonde en ellende, van overdaad aan de ene en gebrek aan de andere kant, in de wereld gebracht.

Jezus probeerde de mensen niet tot Zich te trekken door te voldoen aan het verlangen naar overvloed. Voor de grote menigte, die vermoeid en hongerig was na de lange, opwindende dag, was het eenvoudige voedsel niet alleen een verzekering van Zijn macht, maar ook van Zijn tedere zorg voor hen in de gewone levensbehoeften. De Heiland heeft Zijn volgelingen niet de weelde van de wereld beloofd; hun voedsel kan eenvoudig zijn en zelfs schaars; hun lot kan omgeven zijn door armoede; maar Hij heeft Zijn belofte gegeven, dat er in hun behoefte voorzien zal worden en Hij heeft datgene beloofd, wat veel beter is dan aardse goederen, de blijvende troost van Zijn eigen aanwezigheid.

Door de spijziging van de vijfduizend licht Jezus de sluier op van de wereld van de natuur en onthult de kracht die voortdurend werkzaam is voor ons bestwil. Door de productie van de oogst van de aarde verricht God dagelijks een wonder. Door

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

de werking van de natuur wordt hetzelfde werk verricht dat tot stand werd gebracht bij het spijzigen van de menigte. Mensen bereiden de grond en zaaien het zaad, maar het is het leven van God dat het zaad doet kiemen. Het zijn Gods regen en lucht en zonlicht, die *"eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar"* (Marcus 4:28) te voorschijn brengen. Het is God, Die dagelijks miljoenen voedt van de oogstvelden van de aarde. Er wordt een beroep op de mensen gedaan om samen te werken met God in de zorg voor het graan en het bereiden van het brood, maar daardoor verliezen ze de Goddelijke werking uit het oog. Zij geven God niet de heerlijkheid die Zijn heilige naam toekomt. De werking van Zijn kracht wordt toegeschreven aan natuurlijke oorzaken of aan menselijke tussenkomst. De mens wordt verheerlijkt in plaats van God en Zijn genadegaven worden misbruikt voor zelfzuchtig gebruik en gemaakt tot een vloek in plaats van een zegen. God zoekt dit alles te veranderen. Hij verlangt, dat onze afgestompte zintuigen tot leven gewekt zullen worden, ten einde Zijn genadige goedheid te onderscheiden en Hem te verheerlijken om de werking van Zijn kracht. Hij verlangt, dat wij Hem zullen herkennen in Zijn gaven, opdat ze, zoals Zijn bedoeling was, een zegen voor ons zullen zijn. Om dit doel te bereiken, werden de wonderen van Christus verricht.

Nadat de menigte gegeten had, was er nog een overvloed van voedsel over. Maar Hij Die alle bronnen van oneindige kracht tot Zijn beschikking had, zei: *"Verzamelt de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga."* (Johannes 6:12) Deze woorden betekenden meer dan het verzamelen van het brood in de manden. Hierin lag een dubbele les. Er mag niets verloren gaan. Wij mogen geen tijdelijk voordeel voorbij laten gaan. Wij mogen niets verwaarlozen dat een mens ten goede kan komen. Laat alles verzameld worden dat de nood van de hongerigen op aarde zal verlichten. En in geestelijke dingen moet dezelfde voorzichtigheid betracht worden. Toen de manden met de brokken verzameld werden, dachten de mensen aan hun vrienden thuis. Zij wilden dat zij zouden delen in het brood dat Christus gezegend had. De inhoud van de manden werd verdeeld onder de gretige menigte en werd meegenomen in de gehele regio. Zo moesten zij, die bij het feestmaal aanwezig waren, het brood dat uit de hemel neerdaalt, aan anderen geven om de honger van de ziel te stillen. Zij moesten herhalen wat zij geleerd hadden over de heerlijke dingen van God. Niets mocht verloren gaan. Niet één woord dat betrekking had op hun eeuwige redding mocht ongebruikt ter aarde vallen.

Het wonder van de broden leert een les van afhankelijkheid aan God. Toen Christus de vijfduizend te eten gaf, was er geen voedsel in de naaste omgeving. Ogenscheinlijk had Hij geen middelen tot Zijn beschikking. Hier was Hij, met vijfduizend mannen, tevens de vrouwen en kinderen, in de woestijn. Hij had de grote menigte niet uitgenodigd Hem te volgen; zij kwamen zonder een uitnodiging of bevel ontvangen te hebben; maar Hij wist, dat, nadat ze zolang naar Zijn onderricht geluisterd hadden, zij hongerig en zwak zouden zijn; want Hij was één met hen in hun behoefte aan voedsel. Zij waren ver van huis en de nacht zou weldra vallen. Velen van hen hadden geen middelen om voedsel te kopen. Hij Die om hunnentwille veertig dagen had gevast in de woestijn, wilde niet toestaan dat zij zonder gegeten te hebben naar huis terugkeerden. De Voorzienigheid van God had Jezus geplaatst waar Hij was en Hij was afhankelijk van Zijn hemelse Vader voor de middelen waarmee Hij de nood kon verlichten.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

En wanneer wij in netelige omstandigheden gebracht worden, moeten we op God vertrouwen. Wij moeten wijsheid en verstand gebruiken bij iedere daad van ons leven, opdat wij niet, door roekeloze onbezonnen manoeuvres, onszelf in verzoeking brengen. Wij moeten ons niet in moeilijkheden storten door de middelen die God geschonken heeft, te veronachtzamen en op verkeerde wijze gebruik maken van de mogelijkheden die Hij ons gegeven heeft. De arbeiders van Christus moeten onvoorwaardelijk gehoorzamen aan Zijn aanwijzingen. Het is Gods werk en wanneer we anderen tot zegen willen zijn, moeten we ons houden aan Zijn plannen. We kunnen niet het eigen ik tot middelpunt maken; het eigen ik kan geen eer ontvangen. Wanneer onze eigen ideeën volgen, zal de Heere ons met onze eigen fouten laten zitten. Maar wanneer we, nadat we Zijn aanwijzingen gevolgd hebben, in het nauw gebracht worden, zal Hij ons bevrijden. Wij mogen het niet opgeven in ontmoediging, maar in iedere nood moeten we hulp zoeken bij Hem Die oneindige bronnen tot Zijn beschikking heeft. Dikwijls zullen wij omringd worden door moeilijke omstandigheden en dan moeten we, in het volste vertrouwen, bouwen op God. Hij zal iedere ziel bewaren die in verwarring gebracht is doordat hij probeerde de weg van de Heere te blijven volgen.

Christus heeft ons door de profeet geboden : *"Dat gij voor de hongerige uw brood breekt"*, en *"de verdrukte verzadigt"*, *"als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt"*, en *"arme zwervelingen in Uw huis brengt."* (Jesaja 58:7-10) Hij heeft ons gezegd : *"Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het Evangelie aan de ganse schepping."* (Marcus 16:15) Maar hoe dikwijls ontzinkt ons de moed en schiet ons geloof te kort, wanneer we zien hoe groot de nood is en hoe gering de middelen zijn die wij in onze hand hebben. Evenals Andreas die op de vijf gerstebroden en de twee visjes zag, roepen we uit: *"Wat betekent dit voor zovelen?"* (Johannes 6:9) Dikwijls aarzelen we, onwillig om alles te geven wat wij hebben, omdat wij bang zijn het te besteden en te gebruiken voor anderen. Maar Jezus heeft ons geboden: *"Geeft gij hun te eten."* (Mattheüs 14:16) Zijn bevel is een belofte en daarachter bevindt zich dezelfde kracht die de menigte aan het meer spijzigde.

In de daad van Christus, om in de stoffelijke noden van een hongerige schare te voorzien, is een diepe geestelijke les verborgen voor al Zijn arbeiders. Christus heeft het van de Vader ontvangen; Hij deelde het uit aan Zijn discipelen; zij deelden het uit aan de menigte; en de mensen gaven het aan elkander. Zo zullen allen die met Christus verbonden zijn, van Hem het brood des levens, het hemels voedsel, ontvangen en het aan anderen uitdelen.

In vol vertrouwen op God nam Jezus de kleine voorraad broden; en hoewel er slechts een kleine hoeveelheid was voor Zijn eigen kring van discipelen, nodigde Hij hen niet uit om te eten, maar begon het onder hen te verdelen en gebood hun de mensen te bedienen. Het voedsel vermenigvuldigde in Zijn handen; en de handen van de discipelen, die uitgestoken waren naar Christus, Die Zelf het Brood des Levens is, waren nooit leeg. De kleine voorraad was voldoende voor iedereen. Nadat in de behoefte van de mensen was voorzien, werden de brokken opgeraapt en aten Christus en zijn discipelen samen van het kostelijke voedsel dat de Hemel geschonken had.

De discipelen waren het communicatiekanaal tussen Christus en het volk. Dit dient een grote bemoediging te zijn voor Zijn discipelen van nu. Christus is het grote middelpunt, de bron van alle kracht. Zijn discipelen moeten hun voorzieningen van Hem ontvangen. De meest intelligente, de meest geestelijk ingestelde, kan alleen

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

uitdelen wanneer hij ontvangt. Van zichzelf kunnen zij in geen enkele behoefte van de ziel voorzien. Wij kunnen slechts dat meedelen wat wij ontvangen van Christus; en wij kunnen slechts ontvangen, wanneer wij aan andere meedelen. Wanneer wij doorgaan met uitdelen, blijven wij ook ontvangen en hoe meer we uitdelen, des te meer zullen we ontvangen. Zo kunnen wij voortdurend geloven, vertrouwen, ontvangen en uitdelen.

Het werk om het Koninkrijk van Christus op te bouwen, zal voorwaarts gaan, hoewel het schijnbaar langzaam gaat en onmogelijkheden schijnen te getuigen tegen vooruitgang. Het is Gods werk en Hij zal voorzien in de middelen en zal helpers zenden; ware, ernstige discipelen, wiens handen ook gevuld zullen worden met voedsel voor de hongerige menigte. God is niet zorgeloos t.a.v. hen die in liefde arbeiden om het Woord des levens te geven aan verloren gaande zielen, die op hun beurt hun handen uitstrekken om voedsel voor andere hongerige zielen.

In ons werk voor God bestaat het gevaar, dat we te veel vertrouwen op datgene wat de mens met zijn talenten en bekwaamheid kan doen. Op die manier verliezen we de ene Meester Arbeider uit het oog. Maar al te dikwijls slaagt de werker voor Christus er niet in zijn persoonlijke verantwoordelijkheid te beseffen. Hij verkeert in gevaar zijn last af te schuiven op organisaties, in plaats van te vertrouwen op Hem Die de bron van alle kracht is. Het is een grote fout, te vertrouwen op menselijke wijsheid of aantal in het werk van God. Succesvol werk voor Christus is niet zozeer afhankelijkheid van aantal of talent als wel van zuiverheid van bedoeling, de ware eenvoud van een ernstig, afhankelijk geloof. Er moeten persoonlijke verantwoordelijkheden gedragen worden, persoonlijke plichten moeten we op ons nemen, persoonlijke pogingen moeten aangewend worden om hen te bereiken die Christus nog niet kennen. In plaats van uw verantwoordelijkheid af te schuiven op iemand anders, van wie u meent dat hij meer gaven bezit dan uzelf, moet u werken volgens uw vermogen.

Wanneer de vraag doordringt tot uw hart: *"Waar zullen wij broden kopen, dat dezen kunnen eten?"* (Johannes 6:5) laat dan uw antwoord niet het antwoord van ongeloof zijn. Toen de discipelen het bevel van de Heiland: *"Geeft gij hun te eten"* (Mattheüs 14:16) hoorden, kwamen allerlei moeilijkheden in hun gedachten. Zij vroegen: Moeten wij naar de dorpen gaan om brood te kopen? Ook nu, wanneer de mensen hongerig zijn naar het Brood des levens, vragen de kinderen des Heren: Zullen wij iemand van verre laten komen om hen te voeden? Maar wat zei Christus? *"Laat de mensen gaan zitten"* (Johannes 6:10), en Hij voedde hen daar. Wanneer u dus omringd bent door zielen in nood, weet dan, dat Christus er is. Spreek in vol vertrouwen met Hem. Breng uw gerstebroden naar Jezus.

De middelen die in ons bezit zijn, schijnen misschien niet voldoende voor het werk; maar wanneer we voorwaarts zullen gaan in het geloof, vertrouwend op de algenoegzame kracht van God, zullen ons overvloedige bronnen ter beschikking staan. Wanneer het werk van God is, zal Hij Zelf voorzien in de middelen om het tot stand te brengen. Hij zal een eerlijk, eenvoudig vertrouwen in Hem belonen. Het weinige dat wijs en economisch gebruikt wordt in de dienst van de Heere des hemels, zal vermeerderden iedere keer dat het uitgedeeld wordt. In de hand van Christus bleef de kleine voorraad voedsel onverminderd, tot de hongerige menigte voldaan was. Indien wij gaan naar de Bron van alle kracht, met de handen van ons geloof uitgestrekt om te ontvangen, zullen we gesteund worden in ons werk, zelfs onder de

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

moeilijkste omstandigheden en we zullen in staat zijn anderen het Brood des levens te schenken.

De Heere zegt: *"Geeft, en u zal gegeven worden."* (Lucas 6:38) *"Wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten..."* *"En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn, gelijk geschreven staat : Hij heeft uitgedeeld, aan de armen gegeven, Zijn gerechtigheid blijft in eeuwigheid. Hij nu Die zaad verschaft aan de zaaier en brood tot spijze, zal u uw zaaisel verschaffen en vermeerderen, en het gewas uwer gerechtigheid doen opschieten, terwijl gij in alles verrijkt wordt tot alle onbekrompenheid, welke door onze bemiddeling dankzegging aan God bewerkt."* (2 Korinthe 9:6,8-11)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 40 - Een nacht op het meer

Gezeten op de met gras begroeide vlakte, in de schemering van de lenteavond, aten de mensen het voedsel dat Christus hun gegeven had. De woorden die ze die dag gehoord hadden, waren tot hen gekomen als de stem van God. De werken van genezing waarvan ze getuigen waren geweest, waren werken die alleen door Goddelijke kracht verricht konden worden. Maar het wonder van de broden sprak tot een ieder in die grote menigte. Allen deelden in de zegening ervan. In de dagen van Mozes had God Israël in de woestijn met manna gespijzigd; en wie anders was Hij Die hen die dag gespijzigd had, dan Degene van Wie Mozes reeds gesproken had? Geen menselijke kracht kon uit vijf gerstebroden en twee visjes voldoende voedsel maken om vijfduizend hongerige mensen te spijzigen. En zij zeiden tot elkander : *"Deze is waarlijk de Profeet D in de wereld komen zou."* (Johannes 6:14)

De gehele dag is die overtuiging sterker geworden. De daad die de kroon spande, is de verzekering dat de Verlosser naar Wie ze zo lang hebben uitgezien, onder hen is. De verwachtingen van de mensen werden steeds hoger. Dit is Degene Die Judea zal maken tot een aards paradijs, een land overvloeiende van melk en honing. Hij kan ieders verlangen bevredigen. Hij kan de macht van de gehate Romeinen verbreken. Hij kan Juda en Jeruzalem bevrijden. Hij kan de soldaten die in de strijd gewond zijn, genezen. Hij kan hele legers van voedsel voorzien. Hij kan de volken overwinnen en Israël de heerschappij geven waarnaar zij zolang gestreefd hebben.

In hun geestdrift zijn de mensen terstond bereid Hem tot hun koning te kronen. Ze zien, dat Hij geen poging doet om de aandacht te trekken of Zijn eigen eer te zoeken. Hierin verschilt Hij wezenlijk van de priesters en oudsten, en ze vrezen, dat Hij nooit Zijn aanspraken op de troon van David dringend naar voren zal brengen. Ze beraadslagen samen en besluiten om Hem met geweld te nemen en uit te roepen tot koning van Israël. De discipelen verenigen zich met de menigte met hun verklaring, dat de troon van David rechtens het erfdeel is van hun Meester. Het is de bescheidenheid van Christus, zeggen ze, die Hem ertoe brengt, een dergelijk eerbetoon af te wijzen. Laat het volk hun Verlosser verhogen. Laat de arrogante priesters en oudsten gedwongen worden Hem te eren, Die komt, bekleed met het gezag Gods.

Vol ijver treffen zij maatregelen om hun plan ten uitvoer te brengen; maar Jezus ziet wat er op touw gezet is en begrijpt zoals zij dat niet kunnen, wat het gevolg van een dergelijke beweging zou zijn. Zelfs nu reeds zoeken de priesters en oversten Hem het leven te benemen. Zij beschuldigen Hem ervan, dat Hij de mensen van hen aftrekt. Geweld en opstand zouden het gevolg zijn van een poging Hem op de troon te plaatsen, en het werk van het geestelijk Koninkrijk zou erdoor belemmerd worden. Zonder uitstel moet de beweging onderdrukt worden. Jezus roept Zijn discipelen tot Zich en geeft hun bevel de boot te nemen en terstond terug te keren naar Kapernaüm, en Hem achter te laten onder de mensen om ze weg te zenden.

Nooit tevoren had een bevel van Christus zo onuitvoerbaar geschenen. De discipelen hadden reeds lang gehoopt, dat een opstand van het volk Jezus op de troon zou plaatsen; zij konden de gedachte niet verdragen dat al deze geestdrift op niets zou uitlopen. De menigten die zich verzamelden om het Pascha te vieren, waren verlangend de nieuwe Profeet te zien. Voor Zijn volgelingen scheen dit de ideale

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

gelegenheid om hun geliefde Meester op de troon van Israël te vestigen. Geestdriftig voor dit nieuwe ideaal was het moeilijk voor hen om zelf weg te gaan, en Jezus alleen achter te laten op die verlaten oever. Zij protesteerden tegen de regeling; maar Jezus sprak nu met een gezag dat Hij nooit eerder jegens hen gebruikt had. Zij wisten dat verdere tegenstand van hun zijde nutteloos zou zijn, en zwiwend keerden zij terug naar het meer. Nu geeft Jezus de menigte bevel zich te verspreiden; en Zijn optreden is zo beslist, dat zij niet ongehoorzaam durven zijn. De woorden van lof en verering besterven op hun lippen. Terwijl ze op Hem toekomen om Hem te grijpen, worden hun schreden tot stilstand gebracht, en de blijde, geestdriftige uitdrukking verdwijnt van hun gelaat. In de menigte zijn mannen met een sterke geest en een vaste wil; maar de koninklijke houding van Jezus, en Zijn weinige, rustige woorden waarmede Hij het bevel geeft, maken een eind aan het rumoer en verijdelen hun plannen. Zij zien in Hem een macht die boven alle aards gezag uitgaat, en zonder vragen te stellen buigen ze het hoofd.

Toen Jezus alleen achtergebleven was, *"ging Hij de berg op om in de eenzaamheid te bidden."* (Mattheüs 14:23) Urenlang bleef Hij bij God pleiten. Niet voor Zichzelf waren die gebeden, maar voor de mensen. Hij bad om kracht ten einde aan de mensen het Goddelijk karakter van Zijn zending te openbaren, zodat satan hun begrip niet zou verduisteren en hen een verkeerd oordeel zou ingeven.

De Heiland wist, dat de dagen van Zijn persoonlijk dienstwerk op aarde bijna ten einde waren, en dat weinigen Hem zouden aannemen als hun Verlosser. In smart en zielestrijd bad Hij voor Zijn discipelen. Zij zouden ernstig beproefd worden. Hun langgekoesterde verwachtingen, die gebaseerd waren op de algemeen verbreide misleiding, zouden op zeer pijnlijke en vernederende wijze teleurgesteld worden. In plaats van Zijn verhoging op de troon van David, zouden ze Zijn kruisiging aanschouwen. Dit zou Zijn ware kroning zijn. Maar zij zagen dat niet in, en dientengevolge zouden sterke verzoekingingen over hen komen, die zij moeilijk zouden kunnen herkennen als verzoekingingen. Zonder de Heilige Geest om hun geest te verlichten en hun begrip te verruimen, zou het geloof van de discipelen falen. Het was smartelijk voor Jezus, dat hun gedachten aangaande Zijn Koninkrijk in zo grote mate beperkt waren tot aardse verheerlijking en eer. Ter wille van hen was de last die op Zijn hart drukte, zwaar, en Hij stortte Zijn smeekbeden uit onder bittere smart en tranen.

De discipelen waren niet onmiddellijk van wal gestoken, zoals Jezus hun gezegd had. Zij wachtten een tijdlang, in de hoop, dat Hij naar hen zou toekomen. Maar toen ze zagen dat de duisternis inviel, begaven ze zich *"in een schip over de zee naar Kapernaüm."* (Johannes 6:16) Zij hadden Jezus verlaten met een onvoldaan gevoel in hun hart, ze waren ongeduldiger over Hem dan ze ooit geweest waren sinds ze Hem als hun Heere erkend hadden. Zij mopperden, omdat het hun niet was toegestaan Hem tot Koning uit te roepen. Zij waren boos op zichzelf, omdat ze zo gewillig naar Zijn bevel geluisterd hadden. Zij meenden, dat, indien zij meer aangehouden zouden hebben, zij hun doel wellicht zouden hebben bereikt.

Ongeloof nam bezit van hun verstand en hart. Verlangen naar eer had hen verblind. Zij wisten dat Jezus door de Farizeeën gehaat werd, en ze verlangden er heftig naar, Hem verhoogd te zien, zoals zij meenden dat Hij verhoogd behoorde te worden. Verbonden te zijn met een Leraar die machtige wonderen kon verrichten en toch beschimpt te worden als bedriegers, was een beproeving die ze moeilijk konden

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

doorstaan. Zouden zij altijd moeten worden beschouwd als volgelingen van een valse profeet? Zou Christus nooit Zijn gezag als Koning bevestigen? Waarom openbaarde Hij, Die zulk een grote macht bezat, Zich niet in Zijn ware karakter, en maakte Hij hun leven niet dragelijker? Waarom had Hij Johannes de Doper niet gered van een gewelddadige dood? Zo redeneerden de discipelen, totdat ze grote geestelijke duisternis over zichzelf brachten. Ze vroegen zich af, of Jezus een bedrieger zou kunnen zijn, zoals de Farizeeën beweerden.

De discipelen waren die dag getuigen geweest van de heerlijke wonderen van Christus. Het had geschieden alsof de hemel was neergedaald op de aarde. De herinnering aan die prachtige, heerlijke dag had hen moeten vervullen met hoop en geloof. Indien zij, uit de overvloed van hun hart, samen zouden hebben gesproken over die dingen, dan zouden ze niet in verzoeking zijn geraakt. Maar hun teleurstelling had hun gedachten volkomen in beslag genomen. De woorden van Christus: *"Verzamel de overgebleven brokken, opdat niets verloren ga"* (Johannes 6:12), namen ze niet ter harte. Dat waren uren geweest van rijke zegeningen voor de discipelen, maar zij hadden het alles vergeten. Zij bevonden zich te midden van woelig water. Hun gedachten waren stormachtig en onredelijk, en de Heere gaf hun iets anders om hun zielen te verontrusten en hun gedachten bezig te houden. God doet dit dikwijls, wanneer de mensen zichzelf lasten en zorgen scheppen. De discipelen behoefden geen moeilijkheden te veroorzaken. Het gevaar naderde reeds snel.

Een hevige storm was ongemerkt naderbij gekomen, en ze waren er niet op voorbereid. Het was een plotselinge tegenstelling, want het was een volmaakte dag geweest; en toen de storm hen trof, werden ze bevreesd. Zij vergaten hun ontevredenheid, hun ongeloof, hun ongeduld. Iedereen was aan het werk om te voorkomen dat de boot zou zinken. Het was over zee slechts een korte afstand van Batsaida naar het punt waar ze verwachtten Jezus te ontmoeten, en bij normaal weer duurde de reis slechts enkele uren; nu werden ze steeds verder weggedreven van het punt waar ze heen wilden. Tot aan de vierde nachtwake zwoegden ze aan de riemen. Toen beschouwden de vermoeide mannen zich als verloren. In de storm en duisternis had de zee hun eigen hulpeloosheid leren kennen, en zij verlangden naar de tegenwoordigheid van de Meester.

Jezus was hen niet vergeten. De Wachter op de kust zag hoe die angstige mannen vochten met de storm. Geen ogenblik verloor Hij de discipelen uit het oog. Met de grootste zorg volgden Zijn ogen de boot, die door de storm heen en weer geworpen werd en waarin zich die kostbare lading bevond, want deze mannen moesten het licht der wereld zijn. Zoals een moeder met tedere liefde naar haar kind omziet, zo sloeg de barmhartige Meester Zijn discipelen gade. Toen hun harten verslagen waren, hun onheilige eerzucht geblust, en zij ootmoedig om hulp baden, werd deze hun geschonken.

Op het ogenblik toen ze geloofden dat ze verloren waren, toont een lichtstraal hun een geheimzinnige figuur, die hen over het water nadert. Maar zij weten niet, dat het Jezus is. Hem, Die gekomen is om hen te helpen, zien ze aan voor een vijand. Vrees overmant hen. De handen met stalen spieren die de roerriemen omkneld hielden, verliezen hun greep. De boot is een speelbal van de golven; aller ogen zijn gericht op dit visioen, een man die wandelt op de witkoppige golven van de kokende zee.

Zij menen dat het een spooksel is, dat hun ondergang voorspelt; en zij

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

schreeuwen het uit van angst. Jezus komt naderbij alsof Hij hen wil voorbijgaan, maar zij herkennen Hem en schreeuwen het uit, smekend om Zijn hulp. Hun geliefde Meester wendt Zich om, Zijn stem doet hun vrees verdwijnen : *"Houdt moed. Ik ben het, weest niet bevreesd!"* (Mattheüs 14:28) Zodra ze de wonderlijke gebeurtenis konden geloven, was Petrus haast buiten zichzelf van vreugde. Alsof hij het nog nauwelijks kon geloven, riep hij uit: *"Heere, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water. En Hij zeide: Kom!"* (Mattheüs 14:28)

Ziende op Jezus wandelt Petrus veilig; maar wanneer hij zelfvoldaan achterom ziet naar zijn metgezellen in de boot, worden zijn ogen van de Heiland afgewend. De wind buldert. De golven gaan hoog en komen meteen tussen hem en de Meester, en hij is bang. Een ogenblik is Christus aan zijn oog onttrokken, en zijn geloof schiet te kort. Hij begint te zinken. Maar terwijl de golven van de dood spreken, heft Petrus zijn ogen op van de woedende zee, en terwijl hij ze op Jezus richt, roept hij: *"Here, red mij!"* (Mattheüs 14:30)

Onmiddellijk grijpt Jezus de uitgestrekte hand, met de woorden: *"Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?"* (Mattheüs 14:31) Naast elkander voortgaande, de hand van Petrus in die van de Meester, stapten ze samen in het schip. Maar Petrus was nu verslagen en stil. Hij had geen reden om tegenover zijn makkers te pochen, want door ongeloof en zelfverheffing had hij bijna zijn leven verloren. Toen hij zijn ogen afwendde van Jezus, raakte hij zijn houvast kwijt, en hij zonk weg in de golven.

Wanneer er moeilijkheden over ons komen, hoe dikwijls zijn wij dan als Petrus! We zien op de golven, in plaats van onze ogen gericht te houden op de Heiland. Onze voeten glijden uit, en de gezwollen wateren bedekken onze ziel. Jezus gebood Petrus niet tot Hem te komen opdat deze zou vergaan; Hij roept ons niet Hem te volgen en laat ons dan in de steek. *"Vrees niet",* zegt Hij, *"want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. Wanneer gij door het water trekt, ben Ik met u; gaat gij door rivieren, zij zullen u niet wegspoelen; als gij door het vuur gaat, zult gij niet verteren en zal de vlam u niet verbranden. Want Ik, de Heere, ben uw God, de Heilige Israëls, uw Verlosser."* (Jesaja 43:1-3)

Jezus doorzag het karakter van Zijn discipelen. Hij wist hoe zwaar hun geloof beproefd zou worden. Door dit voorval op het meer wilde Hij aan Petrus zijn eigen zwakheid openbaren - om te laten zien, dat zijn veiligheid lag in een zich voortdurend afhankelijk stellen van de Goddelijke macht. Te midden van de stormen der verzoeking kon hij alleen dan veilig gaan, wanneer hij zich met een volkomen gemis aan vertrouwen in eigen kracht zou verlaten op de Heiland. Juist op het punt waarin hij meende sterk te zijn, was Petrus zwak, en niet vóórdat hij zijn zwakheid zou inzien, kon hij zijn behoefte aan de afhankelijkheid van Jezus beseffen. Had hij de les geleerd die Jezus hem wilde leren in die ervaring op het meer, dan zou hij niet gefaald hebben toen de grote beproeving over hem kwam.

Dag aan dag geeft God Zijn kinderen onderricht. Door de omstandigheden van het dagelijks leven bereidt Hij hen voor om hun rol te vervullen op dat grotere toneel waartoe Zijn voorzienigheid hen heeft aangewezen. Het is juist de uitkomst van de dagelijkse proef die hun overwinning of nederlaag in de grote crisis van het leven bepaalt.

Zij die hun voortdurende afhankelijkheid van God niet beseffen, zullen overwonnen worden door de verzoeking. Nu veronderstellen we misschien dat onze

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

voeten stevig staan, en dat we nooit bewogen zullen worden. We zeggen met vertrouwen: Ik weet in Wie ik geloofd heb; niets kan mijn geloof in God en in Zijn Woord doen wankelen. Maar satan maakt plannen om gebruik te maken van onze aangeboren en aangekweekte karaktertrekken, en om onze ogen te verblinden voor onze eigen noden en gebreken. Slechts door onze eigen zwakheden te beseffen en vast op Jezus te zien, kunnen we veilig wandelen.

Nauwelijks had Jezus plaatsgenomen in de boot, of de storm bedaarde, *"en terstond bereikte het schip het land waar zij heengingen."* (Johannes 6:21) De nacht der verschrikking werd gevolgd door het licht van de dageraad. Met dankbare harten knielden de discipelen en anderen die ook aan boord waren, aan de voeten van Jezus, en zeiden : *"Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!"* (Mattheüs 14:33)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 41 - Het keerpunt in Galilea

Toen Christus de mensen verbood, Hem Koning te maken, wist Hij, dat er een keerpunt in Zijn geschiedenis bereikt was. De scharen die Hem vandaag op de troon wilden verheffen, zouden zich morgen van Hem afwenden. De teleurstelling van hun zelfzuchtige eerzucht zou hun liefde in haat veranderen en hun lof in vervloekingen. Toch, hoewel Hij dit alles wist, nam Hij geen maatregelen om de crisis af te wenden. Van het begin af had Hij Zijn volgelingen geen hoop op aardse beloningen in het vooruitzicht gesteld. Tot iemand die tot Hem kwam met de wens Hem te volgen, had Hij gezegd: *"De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen."* (Mattheüs 8:20) Indien de mensen mét Christus de wereld hadden kunnen bezitten, zouden grote scharen Hem trouw beloofd hebben, maar zulk een dienst kon Hij niet aannemen. Onder hen die nu met Hem waren verbonden, waren er velen die werden aangetrokken door de hoop op een aards koninkrijk. Deze moesten van dit verkeerde begrip verlost worden. De diepe geestelijke les in het wonder van de broden had men niet begrepen. Dit moest nu duidelijk gemaakt worden. En deze nieuwe openbaring zou een nadere beproeving met zich meebrengen.

Het wonder van de broden werd heinde en ver verteld, en al zeer vroeg de volgende morgen kwamen de mensen in drommen naar Bethsaïda om Jezus te zien. Zij kwamen in groten getale, over land en over het meer. Zij die Hem de avond tevoren verlaten hadden, kwamen terug, in de verwachting dat zij Hem daar nog zouden vinden, want er was geen schip geweest waarmee Hij naar de andere zijde kon oversteken. Maar hun speurtocht was tevergeefs, en velen keerden terug naar Kapernaüm, nog steeds op zoek naar Hem.

Intussen was Hij aangekomen in Gennesareth, nadat Hij daar slechts één dag afwezig was geweest. Zodra bekend werd, dat Hij aan land was gegaan, liepen de mensen *"die gehele streek af en begonnen degenen die ernstig ongesteld waren, op matrassen rond te dragen naar de plaats waar zij hoorden dat Hij was."* (Marcus 6:55)

Na verloop van tijd ging Hij naar de synagoge, en daar vonden Hem de mensen, die van Bethsaïda gekomen waren. Zij vernamen van Zijn discipelen hoe Hij het meer overgestoken was. Het woeden van de storm, het vele uren tevergeefs roeien tegen de wind in, de verschijning van Christus, Die op het water wandelde, de vrees die daardoor ontstaan was, Zijn geruststellende woorden, het avontuur van Petrus en de gevolgen daarvan, met het plotseling bedaren van de storm en het landen van het bootje, werden getrouw naverteld aan de verwonderde menigte. Evenwel niet tevreden daarmee verzamelden velen zich om Jezus met de vraag: *"Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?"* (Johannes 6:25)

Zij hoopten dat zij uit Zijn mond een verdere verklaring van het wonder zouden horen. Jezus bevredigde hun nieuwsgierigheid niet. Bedroefd zei Hij: *"Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt."* (Johannes 6:26) Zij zochten Hem niet met een waardig motief; maar daar ze gevoed waren met de broden, hoopten ze nog steeds stoffelijk voordeel te verkrijgen door zich bij Hem aan te sluiten. De Heiland zei hun: *"Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven."* (Johannes 6:27) Jaag niet alleen naar stoffelijk voordeel. Laat uw voornaamste

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

streven niet uitgaan naar het voorzien in noden van het leven van nu, maar zoek naar geestelijk voedsel, ja, naar die wijsheid die zal blijven bestaan tot in eeuwigheid. Dit kan alleen de Zoon van God geven, *"want op Hem heeft God de Vader Zijn zegel gedrukt."* (Johannes 6:27)

Een ogenblik was de belangstelling van de toehoorders opgewekt. Zij riepen uit: *"Wat moeten wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?"* (Johannes 6:28)

Zij hadden vele moeitevolle werken verricht om zich Gode aangenaam te maken en zij waren bereid te luisteren naar elk nieuw voorschrift, waardoor zij grotere verdiensten konden verkrijgen. Hun vraag betekende: Wat moeten wij doen om de hemel te verdienen? Wat is de prijs die van ons wordt gevraagd ten einde het toekomstig leven te verkrijgen?

"Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem Die Hij gezonden heeft." (Johannes 6:29) De prijs van de hemel is Jezus. De weg naar de hemel is door geloof in *"het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegneemt."* (Johannes 6:29)

Maar het volk verkoos niet, deze bewering van Goddelijke waarheid aan te nemen. Jezus had precies dat werk gedaan waarvan de profetie voorspeld had dat de Messias het zou doen, maar zij hadden niet datgene gezien wat zij zich in hun zelfzuchtig verlangen als Zijn werk hadden voorgesteld. Christus had inderdaad éénmaal de menigte gespijzigd met gerstebroden; maar in de dagen van Mozes was Israël veertig jaar lang gevoed met manna, en er werden nog veel grotere zegeningen verwacht van de Messias. Hun ontevreden harten vroegen waarom Jezus, indien Hij zoveel wonderwerken kon verrichten als zij gezien hadden, niet gezondheid, kracht en rijkdommen kon geven aan Zijn gehele volk, hen kon bevrijden van hun onderdrukkers, en hen kon verhogen in macht en eer?

Het feit dat Hij er aanspraak op maakte de Gezondene van God te zijn en toch weigerde koning van Israël te worden, was een geheimenis dat zij niet konden peilen. Zijn weigering werd verkeerd uitgelegd. Velen trokken daaruit de conclusie, dat Hij zijn beweringen niet durfde waarmaken, omdat Hij Zelf twijfelde aan het Goddelijk karakter van Zijn zending. Op deze wijze stelden ze hun harten open voor ongeloof, en het zaad dat satan gezaaid had, droeg vruchten naar zijn aard, in verkeerd begrip en afval.

Nu stelde een rabbi half spottend de vraag: *"Wat voor teken doet Gij dan, opdat wij mogen zien en U geloven? Wat voor werk doet Gij? Onze vaders hebben het manna in de woestijn gegeten, zoals geschreven is: Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten."* (Johannes 6:30) De Joden eerden Mozes als de gever van het manna, ze gaven de eer aan het werktuig en verloren Hem uit het oog door Wie het werk tot stand was gebracht. Hun vaders waren tegen Mozes in opstand gekomen en hadden getwijfeld aan Zijn Goddelijke opdracht en die ontkend. Nu verwierpen de kinderen in dezelfde geest Hem Die de boodschap van God aan hen bracht. *"Jezus zeide dan tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven."* (Johannes 6:32) De Gever van het manna stond bij hen. Het was Christus Zelf, Die de Hebreëen door de woestijn had geleid en hen dagelijks had gespijzigd met brood uit de hemel. Dat voedsel was een type van het ware Brood des hemels. De levende Geest, Die vloeit uit de oneindige volheid van God, is het ware Manna. Jezus zei: *"Want dat is het brood Gods, dat uit de hemel nederdaalt en aan de wereld het*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

leven geeft." (Johannes 6:33)

Nog steeds in de mening dat Jezus sprak over stoffelijk voedsel, riepen enigen van Zijn toehoorders uit: *"Heere, geef ons altijd dit brood."* (Johannes 6:34) Jezus zei toen openhartig: *"Ik ben het Brood des levens."* (Johannes 6:35)

Het beeld dat Christus gebruikte, was vertrouwd voor de Joden. Mozes, geïnspireerd door de Heilige Geest, had gezegd: *"Dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heeren uitgaat."* (Deuteronomium 8:3) En de profeet Jeremia had geschreven: *"Zo vaak Uw Woorden gevonden werden, at ik ze op, Uw Woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten."* (Jeremia 15:16) De rabbi's zelf hadden een gezegde, dat het eten van brood, in zijn geestelijke betekenis, de studie van de wet en het beoefenen van goede werken was; en dikwijls zei men, dat bij de komst van de Messias geheel Israël gevoed zou worden. Datgene wat de profeten leerden, maakte de diep geestelijke les, die in het wonder van de broden was verborgen, duidelijk. Deze les trachtte Christus te verklaren aan Zijn toehoorders in de synagoge. Indien zij de Schriften verstaan hadden, dan zouden zij Zijn woorden begrepen hebben, toen Hij zei: *"Ik ben het brood des levens."* (Johannes 6:35) Nog de dag daarvoor waren de mensen, vermoeid en hongerig, gevoed met het brood dat Hij hun gegeven had. Zoals zij door het brood lichamelijke kracht en verkwikking verkregen hadden, zo konden ze van Christus geestelijke kracht ten eeuwigen leven ontvangen. *"Wie tot Mij komt",* zei Hij, *"zal nimmermeer hongeren, en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten."* (Johannes 6:35) Maar Hij voegde eraan toe: *"Ik heb u gezegd, dat gij niet gelooft, ook al hebt gij Mij gezien."* (Johannes 6:36)

Zij hadden Christus gezien door het getuigenis van de Heilige Geest, door de openbaring van God aan hun ziel. De levende bewijzen van Zijn macht waren hun dag aan dag voor ogen geweest, en toch vroegen ze nog om een ander teken. Indien dit aan hen gegeven zou zijn, zouden ze even ongelovig gebleven zijn als tevoren. Indien ze niet overtuigd waren door wat ze gezien en gehoord hadden, was het nutteloos om hun meer wonderwerken te tonen. Ongeloof zal steeds een verontschuldiging voor twijfel vinden, en zal het meest positieve bewijs wegdeneren.

Weer deed Christus een beroep op die verstokte harten: *"Wie tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen."* (Johannes 6:37) Allen die Hem in het geloof aannamen, zei Hij, zouden eeuwig leven hebben. Niet een van hen kon verloren gaan. De Farizeeën en Sadduceeën behoefden niet te redetwisten over het toekomstig leven. De mensen behoefden niet langer in hopeloze smart te treuren om hun doden. *"Dit is de wil van Hem Die Mij gezonden heeft, dat Ik van alles wat Hij Mij gegeven heeft, niets verloren late gaan, maar het opwekke ten jongsten dage."* (Johannes 6:39) Maar de leiders van het volk waren beledigd en zij zeiden: *"Is dit niet Jezus, de zoon van Jozef, Wiens vader en moeder wij kennen? Hoe zegt Hij nu: Ik ben uit de hemel nedergedaald?"* (Johannes 6:42) Zij trachtten vooroordelen op te wekken door spottend de nederige afkomst van Jezus aan te halen. Met verachting maakten zij toespelingen op Zijn leven als Galilees werkman, en op Zijn familie, die arm en nederig was. De beweringen van deze onontwikkelde Timmerman, zeiden ze, waren hun aandacht niet waard. En vanwege Zijn geheimenissvolle geboorte maakten zij er toespelingen op, dat Zijn ouders niet met zekerheid bekend waren, waardoor zij de menselijke omstandigheden van Zijn geboorte voorstelden als een vlek op Zijn geschiedenis.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Jezus poogde niet het geheim van Zijn geboorte te verklaren. Hij antwoordde niet op de vragen betreffende Zijn komst uit de hemel, zoals Hij ook niet geantwoord had op de vragen betreffende Zijn overtocht over het meer. Hij vestigde de aandacht niet op de wonderen die Zijn leven kenmerkten. Vrijwillig had Hij Zich ontledigd en de gestalte van een dienstknecht aangenomen. Maar Zijn woorden en werken openbaarden Zijn karakter. Allen wiens harten openstonden voor het Goddelijk licht, zouden in Hem herkennen *"de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid."* (Johannes 1:14)

Het vooroordeel van de Farizeeën lag dieper dan hun vragen te kennen gaven; het had zijn wortel in de verdorvenheid van hun hart. Ieder woord en iedere daad van Jezus wekte tegenstand in hen op; want de geest die zij koesterden, kon in Hem niets vinden wat daarmee in overeenstemming was. *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen door God geleerd zijn. Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij."* (Johannes 6:44,45) Niemand zal ooit tot Christus komen, behalve zij die gehoor geven aan het trekken van de liefde van de Vader. Maar God trekt alle harten tot Zich, en slechts zij die hieraan geen gehoor geven, zullen weigeren tot Christus te komen.

Met de woorden: *"Zij zullen allen door God geleerd zijn"* (Johannes 6:45), doelde Jezus op de profetie van Jesaja: *"Al uw zonen zullen leerlingen des Heeren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn."* (Jesaja 54:13) Deze tekst pasten de Joden op zichzelf toe. Zij pochten erop, dat God hun Leraar was. Maar Jezus toonde aan, hoe ijdel deze bewering was; want Hij zei: *"Een ieder die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij."* (Johannes 6:45) Slechts door Christus konden zij kennis van Zijn heerlijkheid ontvangen. De mensen konden de aanblik van Zijn heerlijkheid niet verdragen. Zij, die van God geleerd hadden, hadden geluisterd naar de stem van Zijn Zoon, en in Jezus van Nazareth zouden ze Hem herkennen Die door middel van de natuur en de openbaring de Vader geopenbaard heeft. *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft eeuwig leven."* (Johannes 6:47) Door middel van de geliefde Johannes, die naar deze woorden luisterde, verklaarde de Heilige Geest aan de gemeenten: *"En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven."* (Johannes 5:11,12) En Jezus zei: *"Ik zal hem opwekken ten jongsten dage."* (Johannes 6:40) Christus werd één vlees met ons, opdat wij één in geest zouden kunnen worden met Hem. Krachtens deze verbintenis zullen wij uit het graf verrijzen - niet enkel als een openbaring van de macht van Christus maar omdat, door het geloof, Zijn leven het onze is geworden. Zij die Christus zien in Zijn ware karakter en Hem ontvangen in hun hart, hebben het eeuwige leven.

Door de Geest woont Christus in ons en de Geest van God, Die wij ontvangen in ons hart door het geloof, is het begin van het eeuwige leven.

De mensen hadden tot Jezus gesproken over het manna dat hun vaderen in de woestijn gegeten hadden, alsof het verschaffen van voedsel een groter wonder was dan het wonder dat Jezus verricht had; maar Hij liet zien, hoe gering die gave was vergeleken met de zegeningen die Hij door Zijn komst bracht. Het manna kon slechts dit aardse bestaan in stand houden; het verhinderde niet, dat de dood nader kwam en verzekerde ook geen onsterfelijkheid; maar het Brood des hemels zou de ziel voeden en eeuwig leven schenken. De Heiland zei: *"Ik ben het brood des levens. Uw vaderen*

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven; dit is het Brood dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie ervan eet, niet sterft. Ik ben het levende Brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit Brood eet, hij zal in eeuwigheid leven." (Johannes 6:48-51) Aan deze beeldspraak voegt Christus nog een andere toe. Slechts door te sterven kon Hij de mensen het leven schenken, en in de woorden die nu volgen, wijst Hij op Zijn dood als het middel tot redding. Hij zegt : *"Het brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, voor het leven der wereld."* (Johannes 6:51)

De Joden stonden op het punt het Pascha in Jeruzalem te gaan vieren, als gedachtenis aan de nacht van Israëls bevrijding, toen de engel des verderfs de huizen van Egypte sloeg. God wilde, dat zij in het paaslam het Lam Gods zouden zien, en door middel van dat beeld Hem zouden ontvangen Die Zichzelf gaf voor het leven van de wereld. Maar de Joden waren zover gekomen, dat ze dat symbool tot het belangrijkste van alles maakten, terwijl de betekenis daarvan onopgemerkt bleef. Zij onderscheidden het lichaam des Heeren niet. Dezelfde waarheid die symbolisch werd voorgesteld in de pascha-dienst, werd hun geleerd in de woorden van Christus. Maar nog onderscheidden zij het niet.

Nu riepen de rabbi's toornig uit: *"Hoe kan Deze ons Zijn vlees te eten geven?"* (Johannes 6:53) Zij wendden voor, dat zij Zijn woorden even letterlijk opvatten als Nicodemus, toen hij de vraag stelde: *"Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?"* (Johannes 3:4) Tot op zekere hoogte begrepen zij de bedoeling van Jezus, maar zij waren niet gewillig om toe te geven. Door Zijn woorden verkeerd te verklaren, hoopten zij het volk tegen Hem in te nemen. Christus verzachtte Zijn symbolische voorstelling niet. Hij herhaalde de waarheid in nog sterkere taal: *"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Want Mijn vlees is ware spijs en Mijn bloed is ware drank. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem."* (Johannes 6:53-56)

Het vlees van Christus te eten en Zijn bloed te drinken, betekent Hem te aanvaarden als een persoonlijke Heiland, en te geloven dat Hij onze zonden vergeeft en dat wij in Hem volkomen zijn. Door Zijn liefde te aanschouwen, door daarbij stil te staan, door die in ons op te nemen, krijgen wij deel aan Zijn natuur. Wat voedsel voor het lichaam is, moet Christus voor de ziel zijn. Voedsel kan ons geen goed doen indien wij het niet eten, indien het geen deel van ons wezen wordt. Zo is Christus ook voor ons van geen waarde, wanneer we Hem niet kennen als een persoonlijke Heiland. Theoretische kennis zal ons niet helpen. We moeten ons voeden met Hem, Hem in het hart ontvangen, zodat Zijn leven het onze wordt. Zijn liefde, Zijn genade, moeten in ons opgenomen worden.

Maar zelfs deze symbolen slagen er niet in het voorrecht te beschrijven dat de gelovige heeft door Zijn verhouding tot Christus. Jezus zegt: *"Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij die Mij eet, leven door Mij."* (Johannes 6:57) Zoals de Zoon van God leefde door het geloof in de Vader, zo moeten wij leven door het geloof in Christus. Jezus had Zichzelf zozeer overgegeven aan de wil van God, dat alleen de Vader openbaar werd in Zijn leven. Hoewel Hij in alle opzichten verzocht werd gelijk wij, stond Hij voor de wereld, onbesmet door het kwaad dat Hem omringde. Op deze wijze moeten ook wij overwinnen zoals Christus overwon.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Bent u een volgeling van Christus? Dan is alles wat geschreven staat omtrent het geestelijk leven, geschreven voor u, en kan verkregen worden door u met Jezus te verenigen. Verslapt uw ijver? Is uw eerste liefde verkoeld? Neem opnieuw de u aangeboden liefde van Christus aan. Eet Zijn vlees en drink Zijn bloed, en u zult één worden met de Vader en de Zoon.

De ongelovige Joden weigerden alles wat meer was dan de meest letterlijke betekenis in de woorden van de Heiland te zien. Volgens de rituele wet was het hun verboden bloed te drinken, en nu verklaarden zij de woorden van Christus als godslasterlijke taal, en redetwisten zij daarover onder elkander. Zelfs velen van de discipelen zeiden: *"Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?"* (Johannes 6:60)

De Heiland antwoordde hun: *"Geeft u dit aanstoot? Wat dan, indien gij de Zoon des mensen zaagt opvaren, waar Hij tevoren was? De Geest is het Die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven."* (Johannes 6:62,63)

Het leven van Christus, dat leven geeft aan de wereld, ligt in Zijn Woord. Door Zijn Woord genas Jezus zieken en wierp Hij duivelen uit, door Zijn Woord deed Hij de zee bedaren en de doden herrijzen; en de mensen getuigden ervan, dat Zijn Woord macht bezat. Hij sprak het Woord van God, zoals Hij gesproken had door al de profeten en leraars in het Oude Testament. De gehele Bijbel is een openbaring van Christus, en de Heiland wilde het geloof van Zijn volgelingen op het Woord richten. Wanneer Zijn zichtbare tegenwoordigheid zou zijn weggenomen, moest het Woord hun bron van kracht zijn. Evenals hun Meester, moesten zij leven *"van alle Woord dat uit de mond Gods uitgaat."* (Mattheüs 4:4) Zoals ons aardse leven wordt onderhouden door voedsel, zo wordt ons geestelijk leven in stand gehouden door het Woord van God. En ieder moet voor zichzelf leven ontvangen van het Woord Gods. Zoals we voor onszelf moeten eten om voedsel te ontvangen, zo moeten we het Woord nemen voor onszelf. We zullen het niet verkrijgen alleen door middel van de geest van iemand anders. Wij moeten zorgvuldig de Bijbel bestuderen en God vragen om de hulp van de Heilige Geest, opdat we Zijn Woord mogen verstaan. We moeten één vers nemen en de gedachten concentreren op het vaststellen van de gedachte die God voor ons in dat vers heeft gelegd. Wij moeten stil staan bij die gedachte, tot die ons eigen wordt, en we weten *"wat de Heere zegt."* (Amos 2:4)

In Zijn beloften en waarschuwingen bedoelt Jezus mij. God had de wereld zó lief, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ik, door in Hem te geloven, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. De ervaringen die verhaald worden in het Woord van God, moeten mijn ervaringen worden. Gebed en belofte, voorschrift en waarschuwing, gelden mij. *"Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven."* (Galaten 2:20) Wanneer het geloof zó de grondbeginselen van de waarheid aanneemt en in zich opneemt, worden deze een deel van het wezen en de stuwende kracht van het leven. Het Woord van God dat in de ziel wordt opgenomen, vormt de gedachten en gaat werken aan de ontwikkeling van het karakter.

Door voortdurend met het oog van geloof op Jezus te zien, zullen wij kracht ontvangen. God zal de kostbaarste openbaringen geven aan Zijn volk dat daarnaar hongert en dorst. Zij zullen ontdekken, dat Christus een persoonlijke Heiland is. Wanneer zij zich voeden met Zijn Woord, bemerken ze, dat het geest en leven is. Het

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Woord vernietigt de natuurlijke, aardse natuur en schenkt een nieuw leven in Christus Jezus. De Heilige Geest komt tot de ziel als een Trooster. Door de hervormende macht van Zijn genade wordt het beeld van God in de discipel weergegeven; hij wordt een nieuw schepsel. Liefde neemt de plaats in van haat, en het hart ontvangt de Goddelijke gelijkenis. Dat is de betekenis van *"leven van alle woord dat uit de mond Gods uitgaat."* (Mattheüs 4:4) Dat is het eten van het Brood Dat uit de hemel nederdaalt.

Christus had een heilige, eeuwige waarheid uitgesproken betreffende de verhouding tussen Hem en Zijn volgelingen. Hij kende het karakter van hen die beweerden Zijn discipelen te zijn, en Zijn Woord stelde hun geloof op de proef. Hij verklaarde, dat zij zouden geloven en handelen naar hetgeen Hij geleerd had. Allen die Hem aannamen, zouden Zijn natuur deelachtig worden en gelijkvormig worden aan Zijn karakter. Dit bracht met zich mee, dat zij hun eierzuchtige plannen die zij gekoesterd hadden, moesten opgeven. Het vereiste de volledige overgave van zichzelf aan Jezus. Zij werden geroepen om zelfopofferend, zachtmoedig en nederig van hart te worden. Zij moesten het smalle pad, dat de Man van Golgotha had betreden, bewandelen, wilden zij deel hebben aan de gave van het leven en de heerlijkheid van de hemel. De proef was te zwaar. De geestdrift van hen die getracht hadden Hem met geweld te nemen en koning te maken, verkoelde. Deze toespraak in de synagoge, verklaarden zij, had hun de ogen geopend. Nu lieten ze zich niet meer bedriegen. Naar hun mening waren Zijn woorden een rechtstreekse bekentenis, dat Hij niet de Messias was, en dat uit relatie met Hem geen aardse beloningen te verkrijgen waren. Zij hadden Zijn wonder werkende kracht verwelkomd; zij waren verlangend om bevrijd te worden van ziekte en lijden; maar zij wilden geen medeleven tonen voor Zijn zelfopofferend leven. Zij gaven niets om het geheimzinnige, geestelijke Koninkrijk waarvan Hij sprak. De onoprechten, de zelfzuchtigen die Hem gezocht hadden, wensten Hem niet langer. Indien Hij Zijn macht en invloed niet wilde gebruiken om hun bevrijding van de Romeinen te verkrijgen, wilden ze niets met Hem te maken hebben.

Jezus zei hun ronduit : *"Er zijn sommigen onder u, die niet geloven"* (Johannes 6:64) ; eraan toevoegend : *"Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij het hem van de Vader gegeven zij."* (Johannes 6:65) Hij wilde, dat zij zouden begrijpen, dat indien zij niet tot Hem getrokken werden, dit zo was omdat hun hart niet openstond voor de Heilige Geest. *"Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is."* (1 Korinthe 2:14) Door het geloof aanschouwt de ziel de heerlijkheid van Jezus. Deze heerlijkheid is verborgen, totdat, door de Heilige Geest, het geloof in de ziel tot leven wordt gebracht.

Door de openlijke berisping van hun ongeloof werden deze discipelen nog meer vervreemd van Jezus. Zij waren bijzonder misnoegd, en, en wilden de Heiland verwonden en aan de kwaadwilligheid van de Farizeeën wilden voldoen, keerden ze Hem de rug toe en verlieten Hem met verachting in hun hart. Zij hadden hun keuze gemaakt - ze hadden de vorm zonder de geest gekozen, de bolster zonder de pit. Hun besluit zou later nooit meer veranderen, want zij wandelden niet meer met Jezus.

"De wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer geheel zuiveren en Zijn graan in de schuur bijeenbrengen." (Mattheüs 3:12) Dit was één van de momenten van loutering. Door de woorden van waarheid werd het kaf van het koren gescheiden.

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Omdat zij te ijdel en te zelfingenomen waren om een berisping aan te nemen, omdat ze te zeer de wereld lief hadden om een leven in nederigheid te aanvaarden, wendden velen zich van Jezus af. Velen doen nog hetzelfde. Ten huidige dage worden zielen op de proef gesteld zoals die discipelen het werden in de synagoge in Kapernaüm.

Wanneer de waarheid tot het hart doordringt, zien ze, dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien, dat er een volledige ommekeer in henzelf nodig is; maar zij zijn niet gewillig het werk van zelfverloochening op zich te nemen. Daarom zijn zij boos wanneer hun zonden ontdekt worden. Ze gaan beledigd heen, juist zoals de discipelen Jezus verlieten, en mompelen: *"Deze rede is hard, wie kan haar aanhoren?"* (Johannes 6:60) Lof en vleierij zouden hun aangenaam in de oren klinken, maar de waarheid is niet welkom; zij kunnen die niet horen. Wanneer de menigten volgen en de scharen gevoed worden, en de triomfkreten gehoord worden, klinkt hun lof luid; maar wanneer het onderzoek van Gods Geest hun zonde openbaart, en hun gebiedt, die te laten, dan keren zij de waarheid de rug toe en wandelen niet meer met Jezus.

Toen die verontwaardigde discipelen zich van Christus afwendden, nam een geheel andere geest bezit van hen. Zij konden niets aantrekkelijks zien in Hem Die ze tevoren zo belangwekkend gevonden hadden. Zij zochten Zijn vijanden op, want zij waren in overeenstemming met hun geest en werken. Zij legden Zijn woorden verkeerd uit, vervalsten Zijn beweringen, en bestreden Zijn motieven. Zij ondersteunden hun gedrag door ieder punt dat tegen Hem gekeerd kon worden, te verzamelen, en er werd zulk een verontwaardiging gewekt door deze onjuiste geruchten, dat Zijn leven in gevaar was.

Al spoedig verbreidde zich het nieuws, dat volgens Zijn eigen belijdenis Jezus van Nazareth niet de Messias was. En op deze wijze werd in Galilea de stroom van gevoelens van het volk tegen Hem gekeerd, zoals dat het jaar tevoren geschied was in Judea. Helaas voor Israël! Zij verwierpen hun Heiland omdat zij een overwinnaar verlangden die hun tijdelijke macht zou geven. Zij wilden de spijze die vergaat en niet die welke blijft tot in het eeuwige leven.

Met een bedroefd hart zag Jezus hoe zij, die Zijn discipelen geweest waren, Hem, het Leven en Licht der mensen, verlieten. Het besef dat Zijn mededogen niet gewaardeerd, dat Zijn liefde onbeantwoord, Zijn genade veronachtzaamd, Zijn heil verworpen werd, vervulde Hem met smart die onuitsprekelijk was. Juist dit soort gebeurtenissen maakten Hem tot een Man van Smarten, en vertrouwd met leed.

Zonder een poging te doen om hen die Hem verlieten, tegen te houden, wendde Jezus Zich tot de twaalven en zei: *"Wilt gijlieden ook niet weggaan?"* (Johannes 6:67) Petrus antwoordde met de vraag: *"Heere, tot wie zullen wij heengaan?"* - *"Gij hebt woorden van eeuwig leven"*, voegde hij eraan toe. *"En wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods."* (Johannes 6:68,69) *"Tot wie zullen wij heengaan?"* (Johannes 6:68)

De leraars van Israël waren slaven van de vormendienst. De Farizeeën en Sadduceeën leefden in voortdurende strijd. Jezus te verlaten betekende verzeild te raken onder de ijveraars voor vormen en ceremoniën, en eierzuchtige mensen die hun eigen heerlijkheid zochten. De discipelen hadden meer vrede en vreugde gevonden sinds ze Christus aangenomen hadden dan ooit tevoren in hun leven. Hoe zouden zij kunnen terugkeren tot hen die de Vriend van zondaren hadden bespot en vervolgd! Zij hadden lang naar de Messias uitgezien; nu was Hij gekomen, en ze konden niet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

terugkeren uit Zijn tegenwoordigheid naar hen die jacht maakten op Zijn leven en die hen vervolgd hadden omdat zij Zijn volgelingen waren geworden. *"Tot wie zullen wij heengaan?"* (Johannes 6:68) Niet van de leer van Christus, Zijn lessen van liefde en genade, naar de duisternis van het ongeloof, de boosheid van de wereld. Terwijl de Heiland verlaten werd door velen die getuigen waren geweest van Zijn wonderwerken, bracht Petrus het geloof van de discipelen tot uitdrukking : *"Gij zijt de Christus."* (Johannes 6:69) Reeds de gedachte, dat ze dit anker voor hun ziel zouden verliezen, vervulde hen met vrees en pijn. Verstoken te zijn van een Heiland, betekende stuurloos rond te drijven op een donkere, stormachtige zee.

Vele woorden en daden van Jezus lijken geheimzinnig voor sterfelijke wezens, maar ieder woord en iedere daad had zijn bepaald doel in het werk voor onze verlossing; elk afzonderlijk waren ze erop berekend eigen vruchten te dragen. Indien we in staat zouden zijn, Zijn plannen te begrijpen, zou alles belangrijk lijken, volkomen en in harmonie met Zijn zending.

Hoewel wij nu de werken en wegen Gods niet kunnen begrijpen, kunnen we Zijn grote liefde onderscheiden, die ten grondslag ligt aan al Zijn bemoeienissen met de mensen. Hij die dicht bij Jezus leeft, zal veel begrijpen van het geheimenis der godzaligheid. Hij zal de genade die de berisping toepast, die het karakter op de proef stelt en de bedoelingen van het hart aan het licht brengt, herkennen.

Toen Jezus de beproevende waarheid naar voren bracht, die zovelen van Zijn discipelen ertoe bracht terug te keren, wist Hij wat het gevolg van Zijn woorden zou zijn; maar Hij had een genadevol doel uit te voeren. Hij voorzag, dat in de ure der verzoeking elk van Zijn geliefde discipelen zwaar beproefd zou worden. Zijn zielestrijd in Gethsémané, Zijn verraad en kruisiging, zouden voor hen een geweldige vuurproef zijn. Als er nooit een voorafgaande test was gegeven, zouden velen die door zelfzuchtige motieven gedreven werden, zich met hen verbonden hebben. Toen hun Heere veroordeeld werd in de rechtszaal, toen de menigte die Hem begroet had als hun koning, Hem uitfloot en Hem bespote, toen de honende menigte riep: *"Kruisig Hem!"* (Marcus 15:13) - toen hun aardse idealen teleurgesteld werden, zouden deze zelfzuchtigen, door hun trouw aan Jezus te verbreken, over de discipelen een bitter, zwaar drukkend leed hebben gebracht naast hun eigen smart en teleurstelling over het vergaan van hun innigste hoop. In dat uur van duisternis had het voorbeeld van hen die zich van Hem afkeerden, anderen kunnen meeslepen. Maar Jezus bracht deze crisis tot stand, terwijl Hij nog door Zijn persoonlijke tegenwoordigheid het geloof van Zijn trouwe volgelingen kon versterken.

Barmhartige Verlosser, Die, terwijl Hij volledig op de hoogte was van het noodlot dat Hem wachtte, op liefdevolle wijze de weg effende voor de discipelen, en hen voorbereidde op de alles overtreffende beproeving en hen versterkte voor de laatste test!

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 42 – Overlevering

De Farizeeën en de schriftgeleerden, die Jezus op het Pascha verwachtten, hadden een val voor Hem uitgezet. Maar Jezus, Die hun bedoelingen kende, was weggebleven van deze bijeenkomst. *"En de Farizeeën verzamelden zich bij Hem met sommigen van de schriftgeleerden."* (Marcus 7:1) Daar Hij niet bij hen kwam, kwamen zij naar Hem. Een tijdlang had het geschieden alsof het volk van Galilea Jezus zou aannemen als de Messias en dat de macht van de priesters in dat gebied verbroken zou worden. De uitzending van de twaalven, die wees op de uitbreiding van het werk van Christus, en de discipelen meer direct in conflict bracht met de rabbi's, had opnieuw de naijver opgewekt van de leiders van Jeruzalem. De spionnen die zij naar Kapernaüm zonden in het begin van Zijn dienstwerk, en die hadden getracht de aanklacht van sabbatschennis tegen Hem in te brengen, waren in verwarring gebracht; maar de rabbi's waren vastbesloten hun plan ten uitvoer te brengen. Nu werd er weer een groep afgevaardigd om Zijn bewegingen gade te slaan en de een of andere beschuldiging tegen Hem te vinden.

Evenals tevoren was de basis van hun aanklacht Zijn veronachtzamen van de voorschriften van de overlevering, die de wet van God belasten. Deze moesten de schijn hebben, te waken over het in acht nemen van de wet, maar zij werden beschouwd heiliger te zijn dan de wet zelf. Wanneer zij in botsing kwamen met de geboden die op Sināi gegeven waren, gaf men de voorkeur aan de rabbinale voorschriften.

Tot de inzetten waarop de meeste nadruk gelegd werd, behoorde de ceremoniële reiniging. Een verwaarlozen van de vormen die in acht genomen moesten worden, voordat men ging eten, werd beschouwd als een afschuwelijke zonde, die zowel in deze wereld als in de volgende gestraft moest worden, en het werd aangezien als een goede daad om de overtreder te doden.

De regels betreffende de reiniging waren eindeloos in getal. Een leven was nauwelijks lang genoeg om ze alle te leren. Het leven van hen die ernaar streefden de rabbinale voorschriften in acht te nemen, was één lange strijd tegen schending van de ceremoniën, een eindeloze kringloop van wassingen en reinigingen. Terwijl de mensen zich bezighielden met onbelangrijke verschillen en voorschriften die God niet had vereist, werd hun aandacht afgeleid van de grote beginselen van Zijn wet.

Christus en Zijn discipelen hielden zich niet aan deze ceremoniële wassingen, en de spionnen maakten deze nalatigheid tot de basis van hun beschuldiging. Zij vielen Christus evenwel niet rechtstreeks aan, maar kwamen tot Hem met kritiek op Zijn discipelen. In tegenwoordigheid van de schare zeiden ze: *"Waarom overtreden Uw discipelen de overlevering der ouden? Immers, zij wassen hun handen niet, wanneer zij brood eten."* (Mattheüs 15:2).

Steeds wanneer de boodschap van waarheid met bijzondere kracht tot zielen komt, zet satan zijn vertegenwoordigers aan om een twistgesprek over een ondergeschikte vraag te beginnen. Op deze wijze tracht hij de aandacht af te leiden van het punt waar het werkelijk om gaat. Steeds wanneer een goed werk begonnen wordt, staan er haarklovers gereed om een gesprek te beginnen over vormen of gebruiken, zodat de aandacht afgetrokken wordt van de bestaande werkelijkheid. Wanneer het schijnt, dat God op het punt staat op bijzondere wijze voor Zijn volk te werken, laat dan niemand zich verleiden tot een twistgesprek, dat alleen de ondergang

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

van zielen zal bewerken. De vragen die ons het meest aangaan, luiden : Heb ik een zaligmakend geloof in de Zoon van God? Is mijn leven in overeenstemming met de Goddelijke wet? *"Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, doch wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien."* (Johannes 3:36) *"En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij Zijn geboden bewaren."* (1 Johannes 2:3)

Jezus deed geen poging Zichzelf of Zijn discipelen te verdedigen. Hij sprak niet over de beschuldigingen die tegen Hem uitgebracht werden, maar ging door de geest aan de kaak te stellen waardoor deze ijveraars voor menselijke inzetten gedreven werden. Hij gaf hen een voorbeeld van datgene wat zij herhaaldelijk deden en gedaan hadden, juist voordat ze kwamen op zoek naar Hem. *"Het gebod Gods stelt gij wel fraai buiten werking,"* zei Hij, *"om uw overlevering in stand te houden. Want Mozes heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder, en: Wie vader of moeder vervloekt, zal de dood sterven. Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt : Het is korban, dat is offergave, alwat gij van mij hadt kunnen trekken, dan laat gij hem niet toe ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen."* (Markus 7:9-12) Zij stelden het vijfde gebod terzijde alsof het van geen belang was, maar ze waren erg nauwgezet in het uitvoeren van de overleveringen van de ouden. Zij leerden de mensen dat het wijden van hun bezit aan de tempel een heiliger plicht was dan zelfs het ondersteunen van hun ouders; en dat, hoe groot de nood ook was, het heiligschennis was om vader of moeder iets te schenken van hetgeen aldus gewijd was. Een kind zonder plichtsbefef behoefde slechts het woord *"korban"* (Markus 7:11) uit te spreken over zijn bezit, en het daarmee aan God te wijden, en hij kon het zijn leven lang voor eigen gebruik behouden, en na zijn dood verkreeg hij de vrijheid, zowel tijdens zijn leven als daarna, zijn ouders te onteren en te bedriegen, onder de dekmantel van een voorgewende toewijding aan God.

Nooit heeft Jezus, in woord of daad, de verplichting van de mens om gaven en offeranden aan God te brengen, verminderd. Het was Christus Die in de wet alle aanwijzingen gaf betreffende tienden en offeranden. Toen Hij op aarde was, prees Hij de arme vrouw die alles wat zij bezat, in de schatkist van de tempel wierp. Maar de ogenschijnlijke ijver voor God van de zijde van de priesters en rabbi's was een voorwendsel om hun verlangen naar zelfverheffing te bedekken. De mensen werden door hen misleid. Zij droegen zware lasten die God hun niet had opgelegd. Zelfs de discipelen van Christus waren niet volkomen vrij van het juk dat hun was opgelegd door aangeboren vooroordeel en het rabbijnse gezag. Door de ware geest van de rabbi's openbaar te maken, trachtte Jezus nu allen die werkelijk verlangend waren God te dienen, te bevrijden van de slavernij van overlevering.

"Huichelaars," zei Hij, Zich richtend tot de geslepen spionnen, *"terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende : Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn."* (Mattheüs 15:7-9) De woorden van Christus waren een aanklacht tegen het gehele stelsel van de Farizeeën. Hij verklaarde, dat door hun inzetten te stellen boven de Goddelijke geboden, de rabbi's zichzelf boven God plaatsten.

De afgevaardigden van Jeruzalem werden met toorn vervuld. Zij konden Christus niet beschuldigen van overtreding van de wet die op Sinaï gegeven was, want Hij trad op als verdediger daarvan tegen hun overleveringen. De grote geboden van de wet, die Hij naar voren had gebracht, schenen een treffende tegenstelling te vormen met de kleingeestige regels die mensen hadden uitgedacht. Aan de schare, en later

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

meer volledig aan Zijn discipelen, verklaarde Jezus, dat verontreiniging niet van buitenaf komt, maar van binnenuit. Reinheid en onreinheid hebben betrekking op de ziel. Het is de boze daad, het boze woord, de boze gedachte, de overtreding van de wet van God, en niet het veronachtzamen van uiterlijke, door mensen gemaakte vormen, waardoor de mens verontreinigd wordt.

De discipelen merkten de woede van de spionnen op toen hun valse leer aan de kaak gesteld werd. Zij zagen de boze blikken en hoorden de half gemompelde woorden van ontevredenheid en wraakzucht. Er niet meer aan denkend hoe dikwijls Christus had doen blijken, dat Hij het hart las als een open boek, vertelden ze Hem over de uitwerking van Zijn woorden. In de hoop, dat Hij de woedende ambtsdragers gunstig zou stemmen, zeiden ze tot Jezus: *"Weet gij, dat de Farizeeën, toen zij dit woord hoorden, er aanstoot aan namen?"* (Mattheüs 15:12)

Hij antwoordde : *"Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden."* (Mattheüs 15:13) De gewoonten en overleveringen waaraan de rabbi's zulk een hoge waarde hechtten, waren van deze wereld, niet van de hemel. Hoe groot hun gezag bij de mensen ook mocht zijn, ze konden de toets van God niet doorstaan. Ieder menselijk bedenkfel dat de plaats heeft ingenomen van de geboden van God, zal waardeloos bevonden worden in die dag wanneer *"God elke daad zal doen komen in het gericht over al het verborgene, hetzij goed, hetzij kwaad."* (Prediker 12:14)

Het stellen van voorschriften van mensen in de plaats van de geboden van God duurt nog steeds voort. Zelfs bij christenen vinden we instellingen en gebruiken die geen vastere grond hebben dan de overleveringen van de vaders. Dergelijke inzetten, die op louter menselijk gezag berusten, hebben de Goddelijk voorschriften verdrongen. De mensen klemmen zich vast aan hun overleveringen, en respecteren hun gewoonten, en koesteren haat tegen hen die trachten hen hun dwaling te doen inzien. Heden ten dage, als ons wordt bevolen de geboden van God en het geloof van Jezus onder de aandacht te brengen, zien wij dezelfde vijandschap als geopenbaard werd in de dagen van Christus. Van Gods overblijfsel staat geschreven: *"En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben."* (Openbaring 12:17)

Maar *"elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden."* (Mattheüs 15:13) In plaats van het gezag van de zogenaamde kerkvaders, gebiedt God ons het Woord aan te nemen van de eeuwige Vader, de Heere van hemel en aarde. Hier alleen is de waarheid niet vermengd met dwaling. David zei: *"Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters, want Uw getuigenissen zijn mij tot overdenking. Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik bewaar Uw bevelen."* (Psalm 119:99,100) Laten allen die menselijk gezag, de gebruiken van de kerk, of de overleveringen van de vaders aannemen, aandacht schenken aan de waarschuwing, die besloten ligt in de woorden van Christus : *"Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn."* (Mattheüs 15:9)

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

Hoofdstuk 43 - Scheidsmuren neergehaald

Na de ontmoeting met de Farizeeën trok Jezus Zich terug naar Kapernaüm, en dwars door Galilea gaande, begaf Hij Zich naar het heuvelland aan de grenzen van Phoenicië. Als Hij naar het westen zag, kon Hij beneden Zich de oude steden Tyrus en Sidon, verspreid over de vlakke, zien liggen, met hun heidense tempels, hun schitterende paleizen en handelsmarkten en de havens die vol schepen lagen. Daarachter lag de blauwe uitgestrektheid van de Middellandse Zee, waaroverheen de boodschappers van het Evangelie de blijde boodschap zouden brengen naar de centra van het grote wereldrijk. Maar daarvoor was de tijd nog niet gekomen. Het werk dat nu voor Hem lag, was, Zijn discipelen voor te bereiden voor hun zending. Door naar dit gebied te komen, hoopte Hij de rust te vinden en de afzondering die Hij in Bethsaïda niet had kunnen krijgen. Toch was dit niet Zijn enige bedoeling toen Hij deze reis ondernam.

"En zie, een Kananese vrouw uit dat gebied kwam en riep : Heb medelijden met mij, Heere, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten." (Mattheüs.15:22) De mensen in dit gebied waren van het oude, Kananese geslacht. Zij waren afgodendienaars en werden door de Joden veracht en gehaat. Tot deze klasse hoorde de vrouw die nu bij Jezus kwam. Zij was een heidin en was daarom verstoten van de voorrechten die de Joden dagelijks genoten. Er waren vele Joden die onder de Foeniciërs leefden, en de geruchten over het werk van Christus waren tot dit gebied doorgedrongen.

Sommige mensen hadden naar Zijn woorden geluisterd en waren van Zijn wonderwerken getuigen geweest. Deze vrouw had gehoord van de profeet die, naar men vertelde, allerlei ziekten genas. Toen ze van Zijn macht hoorde, kwam er hoop in haar hart. Gedreven door moederliefde besloot ze het geval van haar dochter aan Hem voor te leggen. Het was haar vaste bedoeling haar zorg bij Jezus te brengen. Hij moest haar kind genezen. Ze had hulp gezocht bij de heidense goden, maar geen verlichting verkregen. En bij tijden kwam ze in de verleiding te denken: Wat kan die Joodse leraar voor mij doen? Maar het gerucht ging: Hij geneest allerlei ziekten, of zij die tot Hem komen, nu arm of rijk zijn. Zij besloot haar enige hoop niet te verliezen.

Christus kende de toestand van deze vrouw. Hij wist dat ze ernaar verlangde Hem te zien en Hij plaatste Zichzelf op haar pad. Door hulp te verschaffen in haar leed, kon Hij een duidelijk beeld verschaffen van de les die Hij wilde geven. Hiertoe had Hij de discipelen in dit gebied gebracht. Hij wilde, dat zij de onwetendheid zouden zien die in de steden en dorpen dicht bij het land Israël bestond. De mensen die iedere gelegenheid hadden gekregen om de waarheid te verstaan, waren niet op de hoogte van de noden van diegenen die rondom hen leefden. Er werd geen poging gedaan om zielen die in duisternis waren, te helpen. De scheidsmuur, door Joodse trots ontstaan, sloot zelfs de discipelen van ontferming met de heidense wereld uit. Maar deze scheidsmuren zouden worden afgebroken.

Christus beantwoordde het verzoek van de vrouw niet onmiddellijk. Hij ontving deze vertegenwoordigster van een veracht geslacht zoals de Joden dat gedaan zouden hebben. Zijn bedoeling hiermede was, dat Zijn discipelen getroffen zouden worden door de koude, harteloze manier waarop de Joden een dergelijk geval zouden behandelen, zoals door Zijn ontvangst van de vrouw werd aangetoond en door de meedogende wijze waarop Hij wilde dat zij aan een dergelijke ellende tegemoet

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

kwamen, zoals dat werd geopenbaard door Zijn inwilliging van haar verzoek, dat daarop volgde.

Maar hoewel Jezus niet antwoordde, verloor de vrouw het geloof niet. Terwijl Hij verder ging alsof Hij haar niet hoorde, volgde ze Hem, terwijl ze haar smeekbeden herhaalde. Geërgerd door haar aandringen, vroegen de discipelen Jezus haar weg te sturen. Zij zagen dat hun Meester haar onverschillig behandelde en daarom veronderstelden zij, dat het vooroordeel van de Joden tegen de Kanaänieten Hem welgevallig was. Maar het was een barmhartige Heiland aan Wie de vrouw haar smeekbede richtte en in antwoord op het verzoek van Zijn discipelen zei Jezus: *"Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls."* (Mattheüs 15:24) Hoewel dit antwoord in overeenstemming scheen te zijn met het vooroordeel van de Joden, hield het een berisping in voor de discipelen, die zij later verstonden als een herinnering aan datgene wat Hij hun vaak verteld had - dat Hij naar de wereld was gekomen om allen te redden die Hem wilden aannemen.

De vrouw bracht haar geval met nog meer ernst naar voren, terwijl ze boog aan de voeten van Jezus en uitriep: *"Heere, help mij!"* (Mattheüs 15:25) Nog steeds wees Jezus ogenschijnlijk haar smeekbeden af, in overeenstemming met het meedogenloze vooroordeel van de Joden en antwoordde: *"Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen."* (Mattheüs 15:26) Dit was feitelijk een bevestiging, dat het niet gerechtvaardigd was, de zegeningen die gebracht werden aan het begenadigde volk van God, uit te storten over vreemdelingen en zij die afwijkend waren van Israël. Dit antwoord zou een minder ernstig zoeker volkomen ontmoedigd hebben. Maar de vrouw zag, dat haar kans was gekomen. Onder de schijnbare weigering van Jezus zag ze een ontferming die Hij niet kon verbergen. *"Zeker, Heere"*, antwoordde zij, *"ook de honden eten immers van de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen."* (Mattheüs 15:27) Terwijl de kinderen van het gezin eten aan vaders tafel worden zelfs de honden gevoed. Zij hebben recht op de kruimels die van de rijk voorziene tafel vallen. Indien er dus vele zegeningen aan Israël geschonken waren, was er dan ook niet een zegening voor haar? Zij werd beschouwd als een hond en had zij dan niet de aanspraak van een hond op een kruimel van Zijn overvloed?

Jezus was juist uit Zijn arbeidsveld vertrokken omdat de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem zochten te doden. Zij mopperden en klaagden. Zij legden ongelof en bitterheid aan de dag en weigerden het heil dat hun in zo ruime mate geboden werd. Hier ontmoet Christus iemand van een veracht en ongelukkig geslacht, dat niet begunstigd is met het licht van Gods Woord; toch geeft ze zich terstond over aan de Goddelijke invloed van Christus en heeft een onvoorwaardelijk geloof in Zijn vermogen om de gunst waarom zij vraagt, in te willigen. Zij bedelt om de kruimels die van de tafel van de Meester vallen. Indien zij het voorrecht van een hond mag hebben, is zij bereid zich als een hond te laten beschouwen. Zij heeft geen nationaal of godsdienstig vooroordeel of trots die haar manier van doen beïnvloeden en zij erkent Jezus onmiddellijk als de Verlosser en als Degene Die in staat is alles te doen wat ze van Hem vraagt.

De Heiland is tevredengesteld. Hij heeft haar geloof beproefd. Door Zijn bemoeienissen met haar heeft Hij getoond, dat zij die beschouwd werd als een uitgestotene van Israël, niet langer een vreemdeling is, maar een kind van Gods gezin. Als een kind is het haar voorrecht te delen in de gaven van de Vader. Jezus willigt nu

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

haar verzoek in en beëindigd de les aan Zijn discipelen. Terwijl Hij Zich tot haar wendt met een blik van medelijden en liefde, zegt Hij: *"O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst!"* (Mattheüs 15:28) Vanaf dat uur werd haar dochter gezond. De boze geest kwelde haar niet meer. De vrouw vertrok, haar Heiland dank betuigend, en gelukkig omdat haar gebed verhoord was.

Dit was het enige wonder dat Jezus verrichtte gedurende deze reis. Om deze daad te verrichten, kwam Hij naar het gebied van Tyrus en Sidon. Hij wilde de gekwelde vrouw helpen en tegelijkertijd een voorbeeld achterlaten van Zijn genadewerk jegens iemand van een veracht volk, tot nut van Zijn discipelen wanneer Hij niet langer bij hen zou zijn. Hij wilde hen van hun Joodse exclusiviteit afbrengen, om belangstelling te krijgen in het werk voor anderen, buiten hun eigen volk.

Jezus verlangde ernaar de diepe geheimen van waarheid, die eeuwenlang verborgen waren geweest, te ontvouwen, namelijk dat de heidenen mede-erfgenamen zouden zijn met de Joden en *"medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie."* (Efeze 3:6) De discipelen leerden deze waarheid slechts langzaam en de Goddelijke Leraar gaf hun les na les. Door het geloof van de hoofdman in Kapernaüm te belonen en door het Evangelie te prediken aan de inwoners van Sichar, had Hij reeds laten blijken, dat Hij de onverdraagzaamheid van de Joden niet deelde. Maar de Samaritanen hadden enige kennis van God en de hoofdman had vriendelijkheid aan Israël bewezen. Nu bracht Jezus de discipelen in aanraking met een heidin, van wie zij meenden, dat zij geen reden had boven iemand van haar volk, om een gunst van Hem te verwachten. Hij wilde een voorbeeld geven hoe zo iemand behandeld moest worden. De discipelen hadden gemeend, dat Hij al te vrij de gaven van Zijn genade uitdeelde. Hij wilde hun laten zien, dat Zijn liefde niet beperkt mocht worden tot ras of volk.

Toen Hij zei: *"Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls"* (Mattheüs 15:24), verkondigde Hij de waarheid en met Zijn werk voor de Kananese vrouw vervulde Hij Zijn zending. Deze vrouw was één van de verloren schapen die door Israël gered hadden moeten worden. Het was hun voorgeschreven werk, het werk dat zij veronachtzaamd hadden, dat Christus hier deed. Deze daad stelde de geest van de discipelen meer volledig open voor het werk onder de heidenen dat voor hen lag. Zij zagen een wijd en vruchtbaar veld buiten Judea. Zij zagen mensen die verdriet voelden welke zij, die hoger begunstigd waren, niet kenden. Onder hen die zij geleerd waren te verachten, waren zielen die verlangden naar hulp van de machtige Genezer en die hongerden naar het licht van de waarheid, dat zo rijkelijk aan de Joden geschonken was. Later, toen de Joden zich nog hardnekkiger van de discipelen afkeerden, omdat deze verklaarden, dat Jezus de Heiland der wereld was en toen de scheidsmuur tussen jood en heiden neergehaald was door de dood van Christus, hadden deze les en soortgelijke lessen, die wezen op een evangeliewerk zonder belemmeringen van gewoonte of nationaliteit, een machtige invloed op de vertegenwoordigers van Christus bij het bepalen van hun arbeid.

Het bezoek van de Heiland aan Phoenicië en het wonder, dat daar verricht werd, hadden een nog grotere strekking. Niet alleen ter wille van de arme vrouw, zelfs niet voor de discipelen en voor hen die hun arbeid ontvingen, werd het werk tot stand gebracht; maar ook, *"opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam."* (Johannes 20:31) Dezelfde machten die de mensen tweeduizend jaar geleden van Christus afhielden, zijn ook

JEZUS, DE WENS DER EEUWEN; Deel 1 Hoofdstuk 1 t/m 43

heden nog werkzaam. De geest die de scheidsmuur opbouwde tussen jood en heiden, werkt nog steeds. Trots en vooroordeel hebben sterke scheidingsmuren gebouwd tussen de verschillende klassen van mensen. Christus en Zijn zending zijn verkeerd voorgesteld en grote scharen mensen hebben het gevoel, dat zij in werkelijkheid zijn uitgesloten van de evangeliedienst.

Maar geef hun niet het gevoel, dat ze van Christus afgesloten zijn. Er zijn geen scheidingsmuren die de mens of satan kan optrekken, of het geloof kan er doorheen dringen.

In geloof wierp de Phoenische vrouw zich tegen de scheidingsmuur die opgeworpen was tussen jood en heiden. Tegen ontmoediging in, zonder te letten op de schijn die haar aan het twijfelen had kunnen brengen, vertrouwde ze op de liefde van de Heiland. Zó wil Jezus dat wij op Hem vertrouwen. De zegeningen van de verlossing zijn voor iedere ziel. Niets dan zijn eigen keus kan de mens verhinderen deelgenoot te worden van de belofte in Christus door het Evangelie.

Klassenverschil is een gruwel in de ogen van God. Hij wil niets weten van iets van dien aard. In Zijn ogen hebben de zielen van alle mensen evenveel waarde. *"Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald, opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons."* (Handelingen 17:26,27) Zonder onderscheid van leeftijd, rang, nationaliteit of godsdienstige voorrechten, worden allen uitgenodigd tot Hem te komen en te leven. *"Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Want er is geen onderscheid."* (Romeinen 10:11,12) *"Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije."* (Galaten 3:28) *"Rijken en armen ontmoeten elkander; hun aller Maker is de Heere."* (Spreuken 22:2) *"Een en Dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen die Hem aanroepen; want: al wie de naam des Heeren aanroept, zal behouden worden."* (Romeinen 10:12-13)